

roman

IV. baskı

tarzan

II: tarzan'ın dönüşü

edgar rice burroughs

çevirmen: eray karakoç

fihrist

fihrist

LXIV

Tarzan II
Fihrist Kitap

Edgar Rice Burroughs
Tarzan of the Apes
2021 © Fihrist Kitap

Bu kitabın tüm hakları Fihrist Ajans ve Yayıncılık Hizmetleri Ticaret Limited Şirketi'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Fihrist 64
Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Alkan
Editör: Mina Melisa Akbulut
Çevirmen: Eray Karakoç
Kapak Görsel: Fihrist Tasarım

4. Basım: Ocak 2023
ISBN: 978-625-7599-41-2

Matbaa Adres: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.
Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara (Sertifika No: 46519)

Tüm Bilgilendirme, Yazı ve Dosya Gönderimleri İçin
fihristkitap.com

roman

Tarzan
II

Edgar Rice Burroughs

çevirmen: eray karakoç

Edgar Rice Burroughs

1 Eylül 1875'te Chicago'da dünyaya gelmiş; çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kurgu yazarıdır. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren serisi Tarzan, ilk olarak 1912'de The All Story dergisinde basılmış, ardından da 1914'te roman hâline getirilmiştir. Burroughs'un en meşhur üç serisi Tarzan, Mars Prensesi ile başlayan Barsoom ve Amtor dizileridir, fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve western türünde pek çok eser vermiştir. Özellikle Barsoom serisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Tarzan ise otuzdan fazla kez filme, daha öncesinde sessiz filmlere ve sonrasında da animasyonlara ve televizyon dizilerine çekilerek yazarın en çok ses getiren eseri olmuştur. Burroughs, 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetmiştir.

edgar rice burroughs

tarzan dizisi

I maymunların tarzan'ı

II tarzan'ın dönüşü

İ Ç İ N D E K İ L E R

Edgar Rice Burroughs Hayatı ..... *XII*

Çevirmen önsözü ..... *XV*

TARZAN

BÖLÜM I: YOLCU GEMİSİNDE ÇIKAN OLAY *19*

BÖLÜM II: BİR HUSUMETİN BAŞLANGICI, BELKİ BAŞKA BİR ŞEYLERİN DAHA *30*

BÖLÜM III: RUE MAULE'DA YAŞANANLAR *41*

BÖLÜM IV: KONTESİN ANLATTIKLARI *51*

BÖLÜM V: BAŞARISIZ BİR KUMPAS GİRİŞİMİ *63*

BÖLÜM VI: BİR DÜELLO *74*

BÖLÜM VII: SUUDİ YESUA'NIN KIVRAK KIZI *85*

BÖLÜM VIII: ÇÖLDEKİ DÖVÜŞ *96*

BÖLÜM IX: NUMA "EL ADREA" *106*

BÖLÜM X: GÖLGELER VADİSİNİN İÇİNDEN *118*

BÖLÜM XI: LONDRALI JOHN CALDWELL..... 128

BÖLÜM XII: GEÇİP GİDEN GEMİ 139

BÖLÜM XIII: "LEYDİ ALİCE" ENKAZI..... 150

BÖLÜM XIV: İLKELLİĞE DÖNÜŞ..... 164

BÖLÜM XV: MAYMUNLUKTAN BARBARLIĞA GEÇİŞ 175

BÖLÜM XVII: WAZİRİ'NİN BEYAZ ŞEFİ 195

BÖLÜM XVIII: ÖLÜM KURASI 206

BÖLÜM XIX: ALTIN ŞEHRİ..... 218

BÖLÜM XX: LA..... 227

BÖLÜM XXI: KAZAZEDELER 237

BÖLÜM XXII: OPAR'IN HAZİNE MAHZENLERİ 248

BÖLÜM XXIII: ELLİ KORKUNÇ ADAM 258

BÖLÜM XXIV: TARZAN'IN OPAR'A DÖNÜŞÜ..... 269

BÖLÜM XXV: YABAN ORMANININ İÇİNDEN..... 279

BÖLÜM XXVI: MAYMUN ADAMIN DÖNÜŞ(ÜM)Ü...291

Tarzan'ın tarihsel ve düşünsel önemine dair

20 kitaptan fazla süren ve 100 milyona yakın satış rakamlarına ulaşan kitap dizisiyle ve zaman içerisinde sayısız oyun, çizgifilm, dizi ve sinema uyarlamalarıyla Tarzan, 20. yüzyılın en önemli edebiyat olaylarından biri kabul edilebilir. Herkes tarafından sevilmiş ve bu kadar tutulmuş bir eserin, öncelikle, Türkçeye daha önce çevirisinin yapılmamış olması bizim açımızdan şaşırtıcıydı ve bir an önce kollarımızı sıvayıp bu çeviri çalışmasına girmemiz gerektiğini fark ettik.

Bir yayınevi tarafından, çok tutan bir kitabın çevirisinin gerçekleşmesini talep etmek kadar doğal bir şey olamaz elbet. Fakat Fihrist olarak bu kitabı çevirmek isteyişimizin arkasında tarihsel ve düşünsel öneme dair parçalar da olduğunu vurgulamak isteriz.

-VIII- *Tarzan bir "bilinmez dünyaya davet" hikâyesidir. Bu bilinmez dünyada bizim türümüzden bir kahramanın, bambaşka yaşam koşullarını tecrübe edip bizden uzaklaşmasını ve bize bu vahşi doğayı, yani evini tanıtmasını okuruz hikâye boyunca. Bilinmez dünyaya davet teması, insanlık tarihi kadar eski bir anlatı temasıdır. Bunun yanında, Tarzan, aslında modern dünyanın son bilinmezini ortaya koyan ve modernist bir gözle "öteki"ni bu denli rahat bir şekilde inceleyen fazlasıyla kıymetli bir "son" metindir. Böyle bir "son" olmasını, elbet günümüz çerçevesinde, öteki dünyaların hikâyesini anlatan bilimkurgu metinleri üzerinden düşündüğümüzde, tam bir "son" olarak algılamak doğru değildir. Sonuçta dünyalararası seyahatlerde bu bilimkurgu metinleri olası "öteki"leri yaratarak kendimizi sorgulayabilmemizin kapılarını açmaya çalışmaktadır.*

Fakat bu "son", öteki insanın, yani vahşi bir insansının olabilirliğinin son metnidir. İlk kitap çıktığında tarih 1912'dir ve bu tarih, denizaşırı imparatorlukların sömürgeciliklerinin zirve noktasına tekabül etmektedir. Bildiğimiz üzere, 1. Dünya Savaşı'nın en büyük nedenlerinden biri de bu çevre bölgelerdeki sömürgelerin paylaşımında yaşanan krizdi. Kısacası, 2. Dünya Savaşı'na kadar olan sürede artık öteki kavramının tamamen yok olduğunu görebiliriz. Sömürgelerin dağılması ve global dünyanın bir bütün olarak yeşermesiyle birlikte insan, artık her yerde aynı kıymette insandır.

Bu konu tam anlamıyla bir antropoloji gündemidir: Öteki olan yabani insansı algısının, 20. yüzyılın başlarından itibaren ortadan kalkıp aslında fazlaca insan olmasını ve kendi içyapısında, medeni toplumlar kadar karmaşık sosyal ağlar oluşturduklarını gözlemleyen antropologlar tarafından yıkılmaya başladığını gözlemleyebiliriz. Fakat diğer yandan, Tarzan, modernleşememiş yerliler kadar bile insan değildir, o insan görmeden yetişmiş tam bir vahşidir özünde. Dolayısıyla bu ikili (binary) zıtlığı sonuna kadar hissettiğimiz bu metinde, aslında Modernizmin aşırılaşmış streotiplerini gözlemleyebiliriz. Benim yargım bu noktada, gerçek bir modernizm eleştirisi Tarzan gibi kült eseri incelemeden yapılamayacağı doğrultusundadır.

Diğer yandan, günümüzün kolaycılığı olarak adlandırabileceğimiz "modernizm eleştirisi", özünde ne kadar haklıdır? Gerçekten bir ayrım yok mudur bu iki dünya arasında, yerlilere kıyasla hiyerarşik açıdan daha kompleks değil midir modern dünya? Herhangi bir görecelilik üzerinden okuyamaz mıyız bu zıtlıkları? Bana sanki biraz kolaycılık gibi görünür bu "herkes eşittir ve eşit derecede derinliklidir" mottosu. Elbette

farklı topluluklar kendi içinde özgün derinlikleri barındırır ama bu "aynılık" prensibi, özgünlükleri de boğacak nitelikte ve herhangi bir kıyası da reddedecek bağnazlıkta gibidir.

İşte tüm bu felsefi, sosyolojik ve kültürel tartışmalar açısından Tarzan biçilmiş bir kaftandır. Bunun sebebi, modern olmayan, toplumsal bağları bulunmayan bir vahşinin üzerinden bu derinlikli sorgulamaları yapabiliyor olmasındadır. Dil itibariyle Edgar Rice Burroughs, günümüz politik doğruculuğundan da nasibini almadığı için, kelimelerini doğrudan ve yargılar bir düzlemde seçmektedir ve bu, incelememizi daha geniş bir çerçevede yapabilmemize olanak verir. Ayrımcı, cinsiyetçi, ırkçı, şucu bucu... Tüm bu sıfatların yeşerdiği 60 ve 70'lere daha onyıllar vardır. Dolayısıyla, bu modern olan ve olmayan kıyaslamalarının alabildiğine özgür bir platformda ve "kırıcı" olmaktan kaçınılmadan yapılması, bir zihin pratiği açısından çok kıymetlidir.

-X-

Elbette Tarzan açık dilli ve derin felsefi düşünceler hedeflemeyen ama kurgu yönünden olağanüstü başarılı bir kitaptır. Bu düşünsel açıdan "derinliksiz" kitap, bize tam da kolektif bilinci açık etmesi açısından inanılmaz bir fırsat verir. Zihinlerimizde yarattığımız toplumdışı öteki imgesinin en zıt uçta şekil bulmuş hâlidir Tarzan ve bu yüzden tüm toplumlar tarafından kolayca sahiplenilmiştir. Ama bir yandan, Tarzan eski modern ve medeni dünyanın son büyük kahramanlarından ya da vahşiliğiyle ve bizden olmayışıyla antikahraman olmasından dolayı, postmodern ve postyapısalcı eleştirilerin daima merkezinde olmuştur.

Ek olarak dile getirmekte fayda vardır, Tarzan metinleri, empati yönü kuvvetli, vahşi olanın insani yönünü açık eden ve medeni toplum sorgulamalarının sıklıkla yapıldığı eserlerdir.

Çünkü edebiyatta "öteki" kavramı çoğunlukla "biz"i eleştirmek için vardır. Dolayısıyla şu vurgu önemlidir: "Modernizmin savunusunu yapan edebiyat hiçbir zaman tam anlamıyla modernist değildi." Evet, doğru okudunuz: Modernizmin ana kodları olan ikili zıtlıklar, medeni-vahşi gibi ayrımlar örneğin, ideal anlamıyla bu metinlerde yer almıyordu. Modernizmin ikili zıtlıklarını eleştirirken asıl modernist bir ikili zıtlığa gidilmesi de günümüz için oldukça önemli bir sosyal bilimler sorunudur.

Son söz olarak, modernizmi anlamak, modernizmi bu denli eleştiren postmodern tutumu kavrayıp eleştirebilmek için Tarzan fazlasıyla kıymetli bir metindir. Toplumdışı bir vahşinin, ideal bir "öteki"nin son ve zirve temsili olan Tarzan'ı Fihrist Kitap olarak nitelikli bir çeviri ve editörlük çalışmasıyla Türkçeye kazandırmanın mutluluğu içerisindeyiz.

Ömer Alkan

EDGAR RICE BURROUGHS HAYATI

Edgar Rice Burroughs, 1 Eylül 1875'te Binbaşı George Taylor Burroughs ve eşi Mary Evaline Burroughs'un dördüncü oğlu olarak Chicago'da dünyaya gelmiş, çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kurgu yazarıydı. Döneminin önemli isimleri arasında bulunan ve sonraki dönemlerde de birçok isme ilham olan Burroughs en çok macera, bilimkurgu ve fantezi türünde eserleriyle öne çıkmıştır. Bu alanlardaki başarıları sayesinde ölümünden sonra, 1975 yılında İnkpot ödülünü kazanmıştır. Oldukça geniş bir soyağacına sahip olan Burroughs'un babası Amerikan İç Savaşı gazisiyken, yakın kuzenleri arasında Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan isimler olmak üzere, ek olarak Amerika'nın ikinci başkanı ve kurucularından olan John Adams bulunuyordu. Ayrıca Burroughs'un birçok atası da Amerikan Devrimi'nde savaşmıştı. Buradan da anlaşıldığı üzere Edgar Rice Burroughs oldukça savaşçı kökenleri olan önemli bir aileden geliyordu ve söylediği üzere, ailesinin bu savaşçı kesimine kendisini oldukça yakın ve bağlı hissediyor, onlara karşı büyük bir sevgi besliyordu.

Birkaç farklı yerel okulda eğitim gördükten sonra Phillips Akademisi'ne katılan Burroughs, ardından Michigan Askeri Akademisi'nde eğitim almış ve buradan 1895'te mezun olmuştu. Amerikan Askeri Akademisi'ne giriş sınavlarını geçemeyen Edgar Rice Burroughs, sonrasında Arizona bölgesindeki 7. Süvari ordusuna gönüllü asker olarak katılmıştı; 1897'de ise kalp rahatsızlığından dolayı emekli olup askeriyeden ayrıldı.

Burroughs askeriyeden emekli olduktan sonra uzun bir süre birçok farklı işte çalıştı; 1899'da babasının fabrikasında çalışmaya başlayan Burroughs, 1900 yılında çocukluk aşkı Emma Hulbert ile evlendi. 1903 yılında Sweetser-Burroughs Madencilik Şirketinin ortakları olan iki kardeşi George ve Harry'nin yanına gitti ve burada Yılan Nehri'nde altın arama projesinin başına geçti. Bu madenin başarısız olmasının ardından kardeşleri Burroughs için Salt Lake şehrinde bulunan Oregon Kısa Hatlı Demiryollarında bir iş ayarladı fakat Burroughs buradan da 1904 yılında ayrıldı. Yedi yıl boyunca düşük bütçeyle kalemtıraş toptancılığı yapan Edgar Rice Burroughs, 1911 yılında kurgu yazmaya; 1920 yılında ise pilotluk yapmaya başladı ve kendisine bir Security Airster S-1 aldı. Şüphesiz ki Burroughs'un bu karmaşık iş hayatının izleri yazdığı eserlerde karşımıza çıkıyor.

Mars Prensesi'nin başkahramanı olan John Carter'ın da Edgar Rice Burroughs'a olan benzerliğini gözardı etmek neredeyse imkânsız. Kitabın başında, başkarakter John Carter, Mars'a götürülmeden önce, iç savaşın bitiminin ardından memleketine döner ve arkadaşı ile Arizona'da maden arar; Mars'a götürüldükten sonra orada, savaşçı Mars halkı arasında çok başarılı bir asker olur ve ardından Mars üzerinde bulunan başka bir şehre giderek burada da bir hava keşif eri olarak görev yapar, yani pilottur ve tek kişilik bir uçak kullanır. Dolayısıyla, buradan yola çıkarak Burroughs'un kişisel hayatının izlerinin eserlerine net bir şekilde yansıdığı söylenebilir. Özellikle de hayatının bir kısmında orduda askerlik yapmış olması Mars Prensesi'ni en çok etkileyen faktörlerden biridir. Romanın

içinde hem başkarakter hem de genel olarak hikâye üzerinden çeşitli metaforlarla, birçok yerde askerî hayatın onda bıraktığı izleri ve düşünceleri yansıtmıştır.

Burroughs'un yazarlık kariyerine başlamasına yol açan şey ise boş zamanlarında sık sık okuduğu, dönemin 'ucuz dergilerinde' basılan meşhur kurgu hikâyeleriydi. Zaman içerisinde kendisinin de başarıyla bu tarz şeyler yazabileceğine inanarak, ilk hikâyesini 1912 yılında bu dergilerden biri olan The All Story'de Mars'ın Ayları Altında başlığıyla, seri hâlinde yayınladı. Mars'ın Ayları Altında serisi ilk olarak A.C McClurg tarafından, 10 Ekim 1917'de, roman türünde ve Mars Prensesi başlığı altında basıldı. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren serisi Tarzan ise yine ilk olarak 1912'de The All Story dergisinde basılmış, ardından da 1914'te roman hâline getirilmişti. Burroughs'un en meşhur üç serisi Tarzan, Mars Prensesi ile başlayan Barsoom ve Amtor dizileridir, fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve western türünde pek çok eser vermiştir. Özellikle Barsoom serisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Tarzan ise yazara dünya çapında ün ve zenginlik getiren eseri olmuştur. Filmlere, çizgi filmlere, tiyatrolara, video oyunlarına uyarlanan Tarzan, Burroguhs'un 'basit kurgu' anlayışından kopmadan büyük sorular sorduğu ve hem insana hem de topluma kaçamak bakışlar atarak üstü kapalı göndermeler yaptığı tam yirmi dört kitaplık eseridir. Burroughs 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti ve şu anda -bizzat satın alıp Tarzan karakterinin anısına ismini koyduğu- California'nın Tarzana mahallesindeki mezarında yatıyor.

ÇEVİRMEN ÖNSÖZÜ

Edgar Rice Burroughs'un yarattığı yirmi dört kitaplık muazzam bir serinin ilk kitabı Maymunların Tarzan'ı olarak başlıyor ve yıllar boyunca da dünyayı kasıp kavurmaya devam ediyor. Filmler, çizgi filmler, diziler, belgeseller, çizgi romanlar, çeşit çeşit uyarlamalar... Tarzan, adeta çağdaş bir destan olarak milletten millete yayılıyor ve evrensel bir karakter hâlini alıyor. Çünkü Burroughs oldukça özgün bir düşünceyle sürükleyici bir anlatımı benzersiz bir kurguyla birleştirerek okuyucusuna sunuyor. Yazar, kurduğu cümleler fazlasıyla apaçık olsa da kapalı ve gizem dolu anlamlar barındıran bir metin yaratıyor. Okuduğumuz her bir satırı heyecanlı bir filmi anı anına takip ediyormuş gibi ilgi çekici kılan da bu üslup zaten. Bu yüzden bini bir para eleştirilere rağmen yirmi dört kitap boyunca devam eden bir destan Tarzan.

Burroughs'un da dediği gibi çağdaş romancılığın karakter çözümlemeleriyle, psikolojik girdi çıktılarıyla; çağın, karakterin ve mekânın arka planıyla hiç işi yok yazarımızın. Onun tek derdi ilmek ilmek ördüğü kurgusunu mükemmel bir zamanlamayla okuyucusuna sunabilmek. Bu yüzden eli gömleği mürekkeplere bulaşmış bir yazar gibi masasının başında oturmuyor Burroughs, bir yönetmen edasıyla okuyucuyla birlikte satırdan satıra koşturup duruyor. Ama bu da Tarzan'ın başımızı döndüren bir koşuşturmaca olduğu anlamına gelmiyor tabii. Burroughs, çağı da karakterleri de mekânı da kurgusunun en kırılgan noktalarına bir pamuk ipliğiyle tutturuyor ve sonra hemencecik kaçıp gidiyor. "Al!"

diyor okuyucuya, "Düşün biraz." Düşünmemek de mümkün mü ama? O kadar çok açık kapı bırakıyor ki Burroughs okuyucuya, bir merdivenden yuvarlanır gibi bir çırpıda okuduğumuz kitabı düşünmesi saatler, günler, belki yüzyıllar alıyor. Yüzyıllar alıyor ki bugün hâlâ Burroughs'un Tarzan'ında araladığı pek çok kapıdan içeri adım atmaya bile korkuyor ama o kapıları da bir türlü kapatamıyoruz. Uygarlığın zirvesine ulaştığı bir dönemin büyük çöküşünün hemen öncesinde yazılan Tarzan'da işlenen pek çok düşünce ve sorulan o ağır sorular, bugün de cevaplarını aramaya devam ediyor. Tarzan'ı "muazzam bir kurgu"dan, "klasik bir roman"a çeviren de işte tam olarak bu.

Eray Karakoç

TARZAN

tarzan'ın dönüşü

BÖLÜM I:

YOLCU GEMİSİNDE ÇIKAN OLAY

Kontes de Coude bir anda soluk soluğa "Muhteşem!" diye haykırıverdi.

"Hı?" diye genç karısına döndü kont da. "Muhteşem olan nedir?" Sonra da karısının hayranlığını uyandıran şeyi arayarak etrafına bakındı.

"Hiç, hiçbir şey canım." diye cevapladı kontes; pembe yanaklarını daha da bir koyulaştıran bir kırmızılık ansızın gelip geçmişti yüzünden. Güzel kontes, "Şu New York'taki, orada diyorlar ya gökdelen, ha işte o heybetli gökdelenler aklıma geldi de bir an..." diyerek iskemlesine iyiden iyiye yerleşmiş ve dergisine dönmüştü. Ama bu derginin o "muhteşemlik"le hiç mi hiç alakası yoktu.

Kontesin kocası tekrardan kendisini kitabına kaptırmıştı fakat karısının daha üç gün önce New York'ta "korkunç" olarak nitelendirdiği bu binalara karşı şimdi aniden böyle bir hayranlık duymasına da bir anlam verememişti.

Kont şimdi kitabını kapatmış ve "Bu kitap çok sıkıcı Olga!" demişti. "Bakalım bu gemide benim kadar sıkılan başkaları da var mı... En azından birkaç el poker oynarız."

"Sen de hiç yerinde duramıyorsun kocacığım," diye cevaplamıştı genç kadın gülümseyerek, "fakat ben de senin kadar sıkıldığım için herhalde seni affedebilirim. Madem bu kadar istiyorsun git oyna bakalım o sıkıcı kartlarınla."

Kont gittiğinde çok da uzağında olmayan bir iskemlede miskince öne arkaya gerinip duran genç ve uzun boylu bir adamın vücudunda gezdirmişti gözlerini.

"Muhteşem!" nidası bir kez daha dökülüvermişti dudaklarından.

Kontes Olga de Coude yirmi, kocası ise kırk yaşındaydı. Kontes oldukça sadık bir eşti fakat kocasını seçme şansı olmadığı için kaderin karşısına çıkardığı ve tabii Rus soylularından, babasının uygun gördüğü bir adama deli divane âşık olmasının pek de mümkünatı yoktu. Ancak sırf heybetli ve genç bir yabancıyı gördüğüne şaşırarak ufak bir nida kopardı diye aklından kocasına bir sadakatsizlik yapmak geçtiği de sanılmasın. Zaten onun tek yaptığı, başka bir türden fevkalade muazzam bir canlıyı gördüğünde kapılacağı hayranlığı ifade etmekten öte bir şey değildi ki. Ayrıca bu genç adam sahiden de insanın gözünü okşuyordu.

Genç adam kontesin kaçamak bakışları yüzünde kilitlenince güverteden ayrılmak üzere iskemlesinden kalkmıştı. Kontes de Coude da güverteden geçen bir kamarota işaret etmiş ve ona, "Bu beyefendi de kim?" diye sormuştu.

"Afrikalı Mösyö Tarzan olarak kayıt ettirdi kendisini, madam." diye cevaplamıştı kamarot.

"Epey şaşaalı bir unvan!" diye düşünmüştü genç kız, bu adama ilişkin merakı da iyice kabarmıştı.

Tarzan ağır ağır sigara odasına yürüdüğü sırada, bir anda hararetle fısıldaşıp duran iki adamla karşılaşmıştı. Aslında Tarzan, bu adamlardan birisinin suç üstünde yakalanmışlar gibi tuhaf bir bakış attığını görmeseydi, onlar üzerine bir an olsun düşünmeye bile tenezzül etmezdi. Ama bu ikili Tarzan'a Paris'teki tiyatrolarda gördüğü kötü karakter tiplemelerini hatırlatmıştı. İki adamın da suratı asıktı ve ortada düpedüz bir dalavere döndüğünü belirten bu suratsızlık, kaçamak bakışları ve omuz silkmeleriyle birleşince bu ikili iyiden iyiye bahsi geçen tiplemelere benzemişti.

Tarzan sigara odasına girmiş ve odada oturanların biraz uzağında bir sandalye aranmıştı. Canı kimseyle konuşmak istemiyordu. Absentini yudumlarken, zihninden de başından geçen son birkaç

hafta esefle dönüp duruyordu. Hiçbir şey borçlu olmadığı bir adama doğumundan aldığı özbeöz haklarını vermekle doğru iş bir yapıp yapmadığını düşünüyordu sürekli. Clayton'ı gözünün tuttuğu doğruydu ama... Ah, ama mesele bu değildi ki. Kimliğini William Cecil Clayton, yani Lord Greystoke için inkâr etmemişti ki. Bunu hem kendisinin hem de Clayton'ın sevdiği ve kaderin hoyrat ellerinin tuhaf bir şekilde, kendisi yerine Clayton'a verdiği kadın için yapmıştı.

Bu kadını sevmesi de bu duruma katlanmasını iki kat zorlaştırmıştı ama elbette o gece Wisconsin ormanlığının içindeki o küçük tren garında yaptığından başka bir şey yapmasının mümkün olmadığını da biliyordu. Tarzan için bu kadının mutluluğu her şeyden önce geliyordu; üstelik, medeniyetle ve medeni insanlarla kurduğu kısa süreli tanışıklık da toplumda sağlam bir konumu ve parası olmaksızın hayatın pek çok insan için çekilmez bir çile olduğunu öğretmişti ona.

Jane Porter'ın ise hem parası hem de toplumda sağlam bir yeri vardı ve Tarzan bu iki meşaleyi onun gelecekteki kocasından çekip alacak olsaydı şüphesiz ki bu kızcağızı sefalet ve ıstırap dolu bir hayatın içine atmış olacaktı. Clayton'dan hem unvanını hem de servetini çekip aldığı gibi Jane'in onu hor görerek hayatından çıkaracağı ise bir kez olsun gelmemişti Tarzan'ın aklına. Çünkü Tarzan, herkesi kendi gibi birbirine sadakatle bağlı sanıyordu. Gerçi Jane'e bakacak olursak Tarzan bu sanrısında yanılmamıştı. Çünkü Jane'in Clayton'a verdiği sözü tutmaktaki direncini, bu adamın başına gelecek böylesi bir talihsizlikten başka hiçbir şey daha fazla artıramazdı.

Tarzan'ın düşünceleri geçmişten geleceğe yöneldi. Doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği ormana, bu yirmi iki yıllık ömrünün yirmi yılı boyunca yaşadığı o vahşi, zalim ormana dönmek için can atıyormuş gibi düşünmeye çalıştı bir an. Ama o sonsuz vahşi yaşam içinde kendisinin dönüşünü dört gözle bekleyen kim, hangi insan yahut hayvan vardı ki? Kimsecikler yoktu. Belki bir tek fil Tantor'u dostu gibi görebilirdi. Kalan hepsi ise tıpkı geçmişte olduğu gibi ya kendisini avlamaya çalışacak ya da kendisinden kaçacaktı.

Hatta kendi sürüsündeki kuyruksuz maymunlar bile bir dost eli uzatmayacaklardı ona.

Medeniyetin Tarzan'a başka hiçbir faydası dokunmasa bile, en azından ona kendi türünden kimselerle vakit geçirmek istemeyi ve dostluğun içten sıcaklığından gerçek bir zevk duymayı az çok öğretmiş, başka türlü yaşamayı da biraz keyifsiz hale getirmişti. Ne bir dostun ne de Tarzan'ın öğrendiği ve çok sevdiği yeni dilleri konuşan tek bir canlının bile olmadığı bir dünya hayal etmek dahi o kadar zordu ki! Tüm bunlardan sonra Tarzan, önüne koyduğu geleceğine baktığında pek de büyük bir keyif duymamıştı.

Oturmuş sigarasını tüttürerek derin düşüncelere dalmışken gözleri önündeki aynaya takılmış ve bu aynada, poker oynayan dört adamın durduğu bir masanın yansımasını görmüştü. Bu adamlardan birisi gitmek üzere ayağa kalkmış, sonra bir diğeri masaya yaklaşmıştı ve Tarzan bu adamın oyun bölünmesin diye nazik bir şekilde boş sandalyeyi doldurmayı teklif ettiğini açık açık görmüştü. Bu adam, sigara odasının hemen dışında fısıldaştıklarını gördüğü iki adamdan küçümen olanıydı.

İşte Tarzan'da az çok bir merak uyandıran da buydu. Geleceği üzerine düşünürken aynadan arkasındaki masada poker oynayan adamların yansımasını izliyordu. Tarzan, az önce oyuna katılan adam dışında, diğerlerinden yalnızca birisinin ismini biliyordu. O da bu yeni gelen adamın karşısında oturan Kont Raoul de Coude'du. Gözleri fıldır fıldır dönen bir kamarotun söylediğine göre Kont Raoul, Fransız harbiye nazırının ailesinden seçkin bir adam ve gemideki bilindik kimselerdendi.

Bir anda aynadaki değişiklik Tarzan'ın dikkatini çekti. Yanık tenli diğer entrikacı odaya girmiş ve kontun sandalyesinin arkasında dikilmeye başlamıştı. Tarzan bu adamın dönüp sinsi sinsi odayı süzdüğünü görmüştü. Fakat entrikacı, Tarzan'ın tetikteki gözlerinin yansımasını fark edebilecek kadar uzun bir süre aynaya bakmamıştı. Hemen sonra da çaktırmadan cebinden bir şey çıkarmıştı; eliyle üstünü kapattığı için Tarzan bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Yavaş yavaş bu entrikacının eli konta yaklaşmış ve sonra kimselere çaktırmadan cebinden çıkarttığı şeyi kontun cebine sokuvermişti. Entrikacı, Fransız kontunun kartlarını görebileceği şekilde dikilmeye devam etmişti. Tarzan'ın kafası karışmıştı fakat şimdi tek bir şeyi bile gözden kaçırmamak için tüm dikkatini bu olaya vermişti.

Bu olaydan sonra oyun bir on dakika kadar daha, kont oyuna yeni katılan adamdan hatırı sayılır bir meblağ kaldırana değin devam etmişti. Sonra Tarzan kontun ardındaki sandalyede dikilen entrikacı adamın işbirlikçisine kafa salladığını görmüş ve bu adam da hemen ayağa kalkarak parmağını konta sallamaya başlamıştı.

"Bu mösyönün usta bir kumarbaz olduğunu bilseydim oyuna katılmakta bu kadar istekli davranmazdım," demişti sonra da.

Bu laf ağızdan çıktığı gibi hem kont hem de diğer iki oyuncu ayaklanmışlardı.

De Coude'un beti benzi atmıştı.

"Ne demek istiyorsunuz bayım?" diye haykırmıştı. "Siz kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz?"

"Elbette şimdi son kez konuşmakta olduğum kişinin kart çalan bir kumarbaz olduğunu biliyorum," diye cevap vermişti bu adam.

Kont masaya doğru eğilerek bir anda bu adamın ta ağzının ortasına tokadı yapıştırıvermişti. Sonra diğerleri araya girmişti.

Diğer oyunculardan birisi, "Bir yanlışlık olmalı," diye haykırmıştı. "Bu karşınızdaki adam, Fransız Kontu de Coude!"

"Hatalıysam," diye lafa girmişti kontu suçlayan kişi, "seve seve özür dilerim fakat öncesinde Mösyö Kont'a cebine attığını gördüğüm fazla kartları açıklama fırsatı verelim."

Sonra Tarzan'ın kartları kontun cebine koyduğunu gördüğü adam odadan sıvışmak için dönmüş fakat kapının uzun boylu, gözleri kül rengi bir adam tarafından tutulduğunu görünce yüzü düşmüştü.

Sert bir "pardon"la Tarzan'ın yanından geçmeye çalışmıştı.

"Bekleyin!" demişti Tarzan.

"Fakat neden bekleyeyim ki mösyö?" diye haykırmıştı diğeri aksi bir tavırla. "Geçmeme izin verin mösyö."

"Bekleyin," demişti Tarzan yine. "Zannediyorum ki bu odada yalnızca sizin açıklığa kavuşturabileceğiniz bir mesele var."

Adamın bu sefer tepesi atmış, küfrederek Tarzan'ı tutup kenara itmişti. Maymun adamsa gülümseyerek bu iri adamı etrafında döndürüp ceketinin yakasından kavramış ve o küfredip debelenerek beyhude serzenişlerde bulunurken onu masaya geri götürmüştü. Bu, Nikolas Rokoff'un vahşi sahibini, aslan Numa ve o koca kuyruksuz maymun Terkoz'la giriştiği dövüşlerde galip çıkaran kaslarla ilk karşılaşmasıydı.

De Coude'u suçlayan adam ve oyundaki diğer iki kişi bir cevap bekler gibi konta bakakalmışlardı. Başka birkaç yolcu da kavganın çıktığı yere yönelmişti; herkes olayın nasıl sonuçlanacağını bekliyordu.

"Deli bu adam!" demişti kont. "Beyler, istirham ediyorum içinizden birisi beni arasın."

"Saçma sapan bir suçlama bu." Oyunculardan biri söylemişti bunu.

"Elini kontun ceketinin cebine soktuğun gibi bu suçlamanın gayet ciddi olduğunu fark edeceksin." diye üstelemişti suçlamayı yapan adam. Sonra diğer herkes kontu aramakta tereddüt etmeye devam edince konta yakınlaşarak şöyle demişti: "Sizi aramaya kimse yanaşmıyorsa, gelin, bu işi bizzat ben yapacağım".

"Hayır mösyö," demişti De Coude. "Yalnızca bir beyefendinin beni aramasına müsaade ederim."

"Kontu aramanıza gerek yok. Evet kartlar cebinde ama onları oraya ben koydum."

Herkes dönüp lafa giren bu yeni kişiye bakmış ve dağ gibi heybetli genç bir adamın debelenip durduğu halde onu ensesinden tutup kendilerine doğru götürdüğünü görmüştü.

"Demek bir dalavere ha!" diye haykırmıştı De Coude öfkeyle. "Cebimde kart falan yok." Bunu söylerken elini cebine daldırmıştı. Bu sırada etrafı gergin bir sessizlik ve bekleyiş sarmıştı. Sonra kont ruhu vücudundan çekilmiş gibi beyaza kesmiş ve elini ağır ağır cebinden çekerek üç kart çıkartmıştı.

Çıtını çıkarmadan dehşete düşmüş gibi bir şaşkınlıkla kartlara bir süre bakakalmış, sonra da yavaş yavaş yüzüne kırmızı bir mahcubiyet yayılmıştı. Bir adamın şerefinin ellerinden kayıp gidişini izleyenlerin yüzlerini ise acıyan ve ayıplayan ifadeler sarmıştı.

"Mösyö, bir dalavere bu." Gözleri kül rengi yabancı söylemişti bunu. "Baylar," diye de lafına devam etmişti: "Mösyö Kont'un bu kartların cebinde olduğundan haberi bile yoktu. Bu kartlar, kont masada oyuna oturduğunda haberi olmaksızın başka birisi tarafından cebine koyulmuştu. Şu ötedeki sandalyede oturduğum yerden de aynanın yansımasından bu olayın tamamını izledim. Kontun cebine kartları koyan da işte kaçmaya çalışırken yakaladığım bu adamdır."

De Coude, yüzünü Tarzan'dan ayırıp onun yakaladığı adama çevirmişti.

"Mon Dieu,[1] Nikolas!" diye haykırmıştı. "Se-sen?"

Sonra kendisini suçlayan adama dönmüş ve bir an gözünü ayırmadan onu süzmüştü.

"Ve siz mösyö, sakalınız olmadan sizi tanıyamadım. Sakalınız olmayınca tanınmıyorsunuz gerçekten Pauloviç. Şimdi her şeyi anladım. Mesele gayet açık baylar."

"Bu adamlara ne yapmamızı istersiniz mösyö?" diye sordu Tarzan. "Onları kaptana teslim edelim mi?"

"Hayır, dostum." diye cevaplamıştı kont telaşla. "Bu şahsi bir mesele ve sizden de bunun peşini bırakmanızı rica edeceğim. Bu suçlamadan alnımın akıyla çıkmak benim için yeterlidir. Zaten böylesi heriflerle ne kadar az münasebetimiz olursa, o kadar

---

1 Fransızca, "Tanrım!" anlamındaki bir nida. (ç.n.)

iyi. Fakat mösyö, bana yaptığınız bu büyük iyilik için size nasıl teşekkür edebilirim? İzin verin size kartımı vereyim ve unutmayın, ne zaman bana ihtiyacınız olursa emrinize amadeyim."

Tarzan, Rokoff'u elinin altından salmış ve Rokoff da işbirlikçisi Pauloviç'in peşi sıra sigara odasından kaçmaya yönelmişti. Ama Rokoff tam odadan çıkmak üzereyken Tarzan'a dönmüş ve şöyle demişti: "Mösyö, başkalarının işine burnunuzu soktuğunuza çok pişman olacaksınız."

Tarzan gülümsemiş ve kontun karşısında eğilerek ona kartını uzatmıştı.

Kont kartı okumuştu: M. JEAN C. TARZAN

"Mösyö Tarzan," demişti sonra, "benimle dostluk kuracak bu fırsatın hiç ayağınıza gelmemiş olmasını dileyeceksiniz çünkü bu, sizi temin ederim ki tüm Avrupa'daki en insafsız iki alçağın nefretini üstünüze çekmenize sebep oldu. Her ne olursa olsun mösyö, bu adamlardan kaçının."

"Çok daha korkutucu düşmanlarım da oldu mösyö kont," diye cevaplamıştı Tarzan sakin bir tebessümle. "Ama bakın hâlâ hayattayım ve hiçbir kaygım da yok. Zaten bu ikisi bana zarar vermenin yolunu bulamazlar."

"Öyle umalım mösyö," demişti De Coude. "Ama yine de bugün şeytani aklından, yolunu kesen ve canını sıkan kimseleri cezalandırmak için her daim yeni yeni gaddarlıklar geçen ve ne unutan ne de affeden bir düşman edindiğinizi bilmenizin ve tetikte olmanızın size bir zararı olmaz en azından. Hatta Nikolas Rokoff'un sadece bir şeytan olduğunu söylemek, onun hududu olmayan şeytanlığının yanında basit bile kalır."

Tarzan o gece kamarasına girdiğinde kapının altından itildiği besbelli olan kat kat edilmiş bir kâğıt bulmuştu. Kâğıdı açmış ve okumuştu:

M. Tarzan,

Belli ki yaptığınız hatanın ne kadar büyük olduğunun farkında değilsiniz; zira diğer türlü olsa bugün yaptığınıza zaten yeltenmezdiniz. Bunu bir yabancıyı rencide etmek istemeksizin,

tamamen bilinçsizce yaptığınıza inanmaya da hazırım. Bu yüzden özrünüzü ve sizi ilgilendirmeyen meselelere bir daha burnunuzu sokmayacağınıza dair vereceğiniz teminatı seve seve kabul edecek, bu meseleyi olduğu gibi bırakacağım.

Yok ben özür dilemem diyorsanız da... Gerçi size önerdiğim yolu takip etmekle ne kadar sağduyulu bir iş yapacağınızı anlayacağınızdan eminim.

Saygılarımla,

NİKOLAS ROKOFF

Tarzan'ın dudakları bir an için pervasız bir gülümsemenin şeklini almış, hemen sonra Tarzan bu konuyu aklından atarak yatağına geçmişti.

Yakınlardaki bir kamarada ise Kontes de Coude kocasıyla konuşuyordu.

"Raoul canım, ne bu vakarlık?" diye sordu kontes kocasına. "Tüm gece somurttun da somurttun. Canını sıkan ne?"

"Nikolas gemide, Olga. Haberin var mıydı bundan?"

"Nikolas mı!" diye haykırdı kontes. "Ama imkânsız bu, Raoul. Mümkün değil bu. Nikolas, Almanya'da mahpusta."

"Bugün onu ve öbür aşağılık şeytan Pauloviç'i görene değin ben de öyle düşünüyordum. Onun zulmünü daha fazla çekemem, Olga. Çekemem, hayır; senin için bile dayanamam buna. Bak görürsün önünde sonunda onu yetkililerin eline vereceğim. Hatta karaya inmeden önce, olan biten her şeyi kaptana anlatsam mı diye düşünüyordum. Bir Fransız yolcu gemisinde bu baş düşmanımızdan sonsuza değin kurtulmak çok da zor olmasa gerek, Olga."

"Ah, hayır Raoul!" diye bağırdı kontes oturduğu divana başını yaslayan kontun önünde dizlerine çökerek. "Sakın yapma bunu. Bana söz verdiğini unuttun mu yoksa? Bana bunu yapmayacağını, yapmayacağını söyle Raoul. Ah, Raoul, sakın ha onu tehdit etmeye bile kalkma."

De Coude karısının ellerini ellerine almış ve söze girmeden önce sanki bu güzel gözlerden o iğrenç adamı korumasının asıl sebebini çekip çıkarmak istermiş gibi onun solgun, telaşlı yüzünü seyretmişti.

"Sen nasıl istersen Olga," demişti sonra da. "Seni anlayamıyorum. Tüm sevgini, saygını, sadakatini boşa çıkarmadı mı bu adam? Hem senin hem de kocanın şerefine ve canına kastı yok mu onun? Umarım yarın öbür gün onu savunduğuna pişman olmazsın."

"Onu savunmuyorum Raoul!" diye araya girmişti kontes hiddetle. "Herhalde ben de senin kadar ondan nefret ediyorum ama – ama... Ah Raoul, kanıyla yâri bir mi hiç insanın?"[2]

"Bugün onun kanını akıtıp da bir bakmak isterdim doğrusu bir miymiş değil miymiş!" diye sinirle homurdanmıştı De Coude. "O ikisi bugün alnıma kara bir leke çalmaya çalıştılar Olga." Sonra kont, sigara odasında yaşanan her şeyi karısına anlatmıştı. "O yabancı adam olmasaydı da başaracaklardı bunu. Düşünsene, cebimden çıkan o lanet kartlara karşı benim bir dayanağı olmayan sözlerime kim inanırdı ki? Mösyö Tarzan çıkıp da senin kıymetli Nikolas'ını önümüze atmasa, tüm bu alçak dalavereyi açıklığa kavuşturmasa az kalsın kendimden şüphe edecektim."

"Mösyö Tarzan mı?" diye sormuştu kontes şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Evet. Onu tanıyor musun Olga?"

"Görmüştüm. Kamarotlardan biri onu bana göstermişti."

"Onun tanınan birisi olduğunu bilmiyordum." demişti kont.

---

2 Aslen, "the blood of the covenant is thicker than the water of the womb" ya da günümüzde daha çok bilinen haliyle "blood is thicker than water" şeklindeki bu İngiliz atasözü Orta Çağ'dan beri kullanılmakta olup kişinin aile bağlarının sonradan kurduğu arkadaşlık ve aşk bağlarından her daim daha önemli olacağına vurgu yapmak için kullanılır. (ç.n.)

Olga de Coude, kamarotun o yakışıklı Mösyö Tarzan'ı kendisine gösterdiğini nasıl açıklayacağını bilemeyince hemen konuyu değiştirmişti. Kocası, Kont Raoul kendisine tuhaf bir alaycılıkla gözünü dikmemiş olsaydı belki biraz olsa yüzü kızarırdı. Ama sonra, "Ah!" demişti, "suçluluk, anasıdır şüphenin."

BÖLÜM II:

BİR HUSUMETİN BAŞLANGICI, BELKİ BAŞKA BİR ŞEYLERİN DAHA

Tarzan, ertesi günün öğleden sonrasının sonuna değin dürüst ve namuslu davranma sevgisine yenik düşerek işine burnunu soktuğu yolcularla karşılaşmamıştı. Sonra Rokoff ve Pauloviç'e, onların tüm insanlar içinde görmek isteyeceği en son kişi kendisiyken, bir anda damdan düşer gibi rastlamıştı.

Bu ikili, güvertenin bir anlık boş buldukları bir noktasında dikiliyordu. Tarzan onlara doğru yaklaşırken de bir kadınla hararetli bir tartışmaya dalmışlardı. Tarzan bu kadının kalemle çizilmiş gibi ince vücudundan onun genç olduğunu ve şık bir şekilde giyinip kuşandığını fark etmişti fakat yüzünü kocaman bir peçeyle örttüğü için kim olduğunu seçememişti.

Bu iki adam sırtları Tarzan'a dönük bir şekilde kadını iki yanından kuşatmışlardı; bu sayede Tarzan onlara epey yakın olsa da kendisini hiç fark etmemişlerdi. Tarzan, Rokoff'un tehditkâr ve kadının da yalvarıp yakaran bir halde olduğu izlenimine kapılmıştı ancak hepsi tuhaf bir dili konuştukları için bu gördüklerinden yalnızca kızın korkmuş olduğunu tahmin edebiliyordu.

Rokoff'un kıza vurmak üzere olduğu hal ve hareketlerinden o kadar belliydi ki maymun adam yaklaşmakta olan bir tehlikeyi sezerek, bir anlığına bu üçlünün ardında duraksamıştı. Rokoff, kadının bileğini yakalayıp sanki işkence ederek ondan bir söz koparmak istermiş gibi sertçe sıktığında ise bu şüphesinde haklı çıktığını anlamıştı. Bu hareketinden sonra işler Rokoff'un istediği gibi gitseydi ne olurdu bunu asla bilemeyeceğiz çünkü işler hiç de onun istediği gibi gitmemişti. Bir anda çelik gibi parmaklar

onu omzundan yakalamış ve Rokoff oradan oraya savrularak nihayetinde geçen gün yoluna çıkan yabancının kül rengi gözlerinin soğukluğuyla karşılaşmıştı.

"Sapristi!"[3] diye bir çığlık koparmıştı Rokoff öfkeyle. "Ne yapıyorsun sen? Nikolas Rokoff'a tekrar böyle hakaret edecek kadar aptal mısın yoksa?"

"Bu, bana bıraktığınız mesaja verdiğim cevaptır mösyö." dedi Tarzan alçak bir sesle. Sonra da adamı öyle bir kuvvetle karşıya savurdu ki Rokoff boylu boyunca küpeştelere yapıştı.

"Tanrının adını boş yere ağzıma aldırıyorsun!" diye haykırdı Rokoff. "Ama bu yaptığını canınla ödeyeceksin pis domuz!" diyerek ayağa kalktı ve arka cebinden tabancasını çıkarmaya çalışarak Tarzan'a doğru atıldı. Kız korkuyla geri çekilmiş, "Nikolas!" diye haykırmıştı. "Yapma! Ah! Hayır! Yapma bunu. Çabuk mösyö, kaçın! Kaçın yoksa öldürecek sizi!" Ama Tarzan kaçmak yerine bu adamın üstüne yürümüş ve "Kendinizi böyle rezil etmeyin mösyö." demişti.

Bu yabancının kendisini böyle aşağılaması karşısında sinirinden çılgına dönen Rokoff en sonunda tabancasını çekmeyi başarmıştı. Bir an durmuş ve sonra hemen tabancayı Tarzan'ın göğsüne yönelterek tetiği çekmişti. Tabancanın horozu odanın içine düşerek tıngır mıngır yuvarlanmış ve maymun adamın eli kızgın bir piton gibi atılıvermişti. Bir anda Rokoff'un bileğini bükmüş ve tabanca geminin küpeştesini aşarak Atlantik'e düşüvermişti.

Bir an bu iki adam öylece birbirine bakakalmıştı. Rokoff tekrar kendine gelmiş ve söze girmişti:

"Mösyö, şimdi sizi hiç de alakadar etmeyen işlere bir kez daha burnunuzu sokmakta bir sakınca görmediniz. Bir kez daha Nikolas Rokoff'a hakaret etmeyi kendinize görev edindiniz. İlk yaptığınızı mösyö, cahilliğinize vererek göz ardı ettim ancak şimdikine de gözümü kapatacak değilim. Mösyö, Nikolas Rokoff'un kim olduğunu bilmiyorsanız, bu son yaptığınız hadsizlik ileride onu size pekiyi hatırlatacaktır!"

---

3 Fransızcada "Tanrım!" anlamındaki bir nida. (ç.n.)

"Sizinle ilgili tek bildiğim ve umurumda olan tek şey mösyö," diye cevapladı Tarzan, "sizin aşağılık bir korkak olduğunuz." Sonra kıza bu adamın kendisini incitip incitmediğini sormak üzere ardına dönmüş fakat kız çoktan gözden kaybolup gitmişti. Hemen ardından Tarzan, Rokoff ve onun işbirlikçisine bakmaya bile tenezzül etmeden güvertedeki gezintisine devam etmişti.

Tarzan nasıl bir dalavere çevrildiğini ve bu iki adamın aklından geçenin ne olduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. İmdadına koştuğu bu yüzü peçeli kadını gözü bir yerlerden ısırıyordu ama yüzünü göremediği için onunla daha önce tanışıp tanışmadığından emin olamıyordu. Bu kadın hakkında özellikle gözüne çarpan tek şey ise Rokoff'un kavradığı elindeki bir parmağına taktığı müthiş bir işçilik ürünü olan yüzüğüydü. Böylece Tarzan, Rokoff'un rahat vermediği bu kadının kim olduğunu anlayabilmek ve daha sonrasında bu adamın ona tekrar bulaşıp bulaşmadığını öğrenebilmek için şimdiden sonra karşısına çıkacak kadınların parmaklarına dikkat kesilmeye karar vermişti.

Tarzan sandalyesine geçmiş ve dört yıl önce ormanda kendinden başka bir insanla ilk kez karşılaştığı o günden beri şahit olduğu insan zalimliğinin, bencilliğinin ve kininin sayısız örnekleri üzerine düşünmeye başlamıştı. İşte o gün ışıl ışıl parıldayan kara tenli Kulonga, amansız mızrağını o koca dişi maymun Kala'nın bedenine, tam da en hayati organlarına denk gelecek şekilde savurarak Tarzan'ın anne diye bildiği tek kişinin canını çekip almıştı.

Sıçan suratlı Snipes'ın King'i öldürüşünü, Arrow'un isyancılarının Profesör Porter'ı ve diğerlerini terk edip gidişini, Mbonga köyünün siyahi savaşçılarının ve kadınlarının tutsaklarına yaptığı zalimlikleri, Batı Afrika sömürgesindeki zabitlerin kendisinin medeni dünyayla tanışmasını sağlayan o acınası çekememezliklerini; hepsini, hepsini hatırlamıştı.

"Mon Dieu!" diye mırıldanmıştı kendi kendine, "hepsi aynı bunların. Aldatmacalar, cinayetler, yalanlar, kavga dövüşler... Hem de bu olanların hepsi, yaban ormanındaki hayvanların elini bile sürmeyeceği bir şey için: Para için. Zayıf tabiatlı kimselerin

anlamsız ve uçarı zevklerini karşılayabilmeleri için. Ama yine de insanlar, hayatın asıl keyfini çıkaran canlılığın efendileri olduklarına tümüyle inanıyor ve kendilerini bedbaht kaderlerinin kölesi yapan aptalca geleneklerinden şaşmıyorlar. Ormanda olsa miskin miskin yatarken birisinin eşini alıp götüreceğinden korkmazdı insan. Ama bu saçma bir dünya; budalalara özgü bir dünya burası. Maymunların Tarzan'ı da bu dünyaya gelmek için özgürlüğünden ve mutluluğundan vazgeçerek tamamen aptallık etti."

Şimdi orada öylece otururken arkasından kendisini izleyen birileri olduğu hissi aniden aklına yapışmış ve bu vahşi hayvanın eski dürtüleri medeniyet perdesinin altından çıkıvermişti. Öyle ki Tarzan şimşek gibi arkasına dönmüş ve gizliden gizliye onu izleyen genç kadın bu maymun adamın dosdoğruca kendi gözlerine yönelen sorgulayıcı bakışlarından kaçacak zaman bile bulamamıştı. Sonra bu kadın gözlerini kaçırdığı sırada Tarzan onun yarısı hâlâ kendisine dönük yüzünden kan kırmızısı bir dalganın rüzgâr gibi geçip gittiğini görmüştü.

Bu edepsiz ve kaba davranışına kendi kendine gülmüştü çünkü gözleri genç kadınınkilerle buluştuğunda kaçırmamıştı onları uzaklara. Bu kadın sahiden epey genç ve bir o kadar da endamlıydı. Bir de bu kadını gözü bir yerden ısırıyor olacaktı ki Tarzan onu daha önce nerede gördüğünü merak etmekten kendini alamamıştı. Şimdi tekrar sandalyesine çökmüş, kadının güverteden gitmek üzere ayaklandığını fark etmişti. Kadın geçip giderken Tarzan da belki onun kim olduğuna dair merakını giderebilecek bir şeyler görürüm umuduyla dönüp onu izlemişti.

Üstelik bu umudu büsbütün boşa çıkmamıştı. Çünkü kadın yürürken arkasından onu hayranlıkla izleyen gözlerin farkında olduğunu belirten, son derece kadınsı bir tavırla bir elini kaldırıp ensesinin altında sallanan kara buklelere daldırmış ve Tarzan da kısa bir süre önce yüzü peçeli kadının parmağında gördüğü ince işçilikten geçmiş o tuhaf yüzüğü bu kadının parmağında seçmişti.

Demek ki Rokoff'un rahat vermediği o genç ve güzel kadın buydu. Tarzan bu kadının kim olabileceğine, o sakallı ve aksi Rus'la böylesine iç okşayan bir kadının nasıl bir ilişki kurabileceğine dair geçici bir meraka kapılmıştı.

Tarzan, o akşam yemekten sonra güvertede gezinmeye çıkmış ve üçüncü kaptanla hava kararana değin muhabbet etmişti. Sonra bu beyefendinin bir işi çıkınca kendini küpeşteye atmış ve dingin dingin salınan dalgalara vuran ay ışığının gezintisini izlemeye koyulmuştu. Vücudunun bir yarısı bir mataforanın ardında kaldığı için güverteye gelen iki adam onu görmemiş ve yanından geçip giderlerken de Tarzan konuşmalarından nasıl bir şeytanlık peşinde olduklarını öğrenebilmek üzere onların ardından gitmesine sebep olacak kadarını duyabilmişti. Hatta Rokoff'un sesini tanımış ve yanındakinin de Pauloviç olduğunu görmüştü.

Tarzan birkaç kelimeden fazlasına kulak kesilememişti: "Ve çığlık atacak olursa da onun boğazını sıkabilirsin, ta ki..." Ama bu kadarı bile içindeki maceracı ruhu harekete geçirmeye yeterliydi. Bu yüzden şimdi güverte üzerinde çabuk adımlarla yürüyen bu iki adamı gözünden ayırmıyordu. Sigara odasına değin onları takip etmiş ama bu ikili odanın eşiğine geldiklerinde herhalde bulmaya çalıştıkları kişinin içeride olup olmadığına bakmalarına yetecek kadar, kısa bir süreliğine duraksamışlardı.

Sonra doğrudan üst güvertedeki birinci sınıf kamaralara yönelmişlerdi. İşte tam bu sırada Tarzan fark edilmemekte çok güçlük çekmişti ama nihayetinde bunu başarmıştı. Bu iki adam cilalı ahşap kapılardan birinin önünde duraksadığında, Tarzan iki üç yüz metre ötedeki bir aralığın karanlığına sıvışıvermişti.

Adamların çaldığı kapıdan Fransızca konuşan bir kadının sesi gelmişti: "Kim o?"

"Benim, Olga. Ben Nikolas," diye cevaplamıştı Rokoff o boğuk sesiyle. "İçeri girebilir miyim?"

"Beni neden rahat bırakmıyorsun Nikolas?" diye sormuştu kadın kapının ince aralığının ardından. "Sana ne zararım dokundu benim?"

"Hadi ama Olga," diye üstelemişti adam kadını yatıştırmak ister gibi; "Tek istediğim iki dakika seninle konuşmak. Ne sana zarar vereceğim ne de içeri gireceğim ama kapının ardından da konuşamam ya seninle."

Tarzan kapının içeriden salınan mandalının tıkırtısını duymuş, saklandığı yerden çıkarak kapı açıldığında yaşanacakları görebileceği kadarıyla adamlara yaklaşmıştı. Biraz önce duyduğu o meşum lafları unutmuş değildi: "Ve çığlık atacak olursa onun boğazını sıkabilirsin."

Rokoff kapının önünde öylece dikiliyordu. Pauloviç ise ilerideki koridorun aynalı duvarlarına yaslanmıştı. Kapı açılmış, Rokoff içeriye sokulmuş ve sırtını kapıya dayayarak Tarzan'ın gözünün erişemediği kadınla fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. Sonra Tarzan kadının sesini duymuştu; kısık bir tonda konuşsa da söylediklerini anlayabiliyordu.

"Hayır, Nikolas," diyordu kadın, "Hayır, bir işe yaramayacak bu. Beni ne kadar tehdit edersen et istediklerini yapmayacağım. Lütfen git buradan, zaten ne arıyorsun ki burada? İçeri girmeyeceğine söz vermiştin, unuttun mu?"

"Pekâlâ Olga, içeri girmeyeceğim fakat seninle daha işim bile bitmeden, senden istediğim şu iyiliği, tek bir iyiliği ah keşke yapsaydım diye çok pişman olacaksın. Nihayetinde elbette yine istediğimi alacağım, bu yüzden ne zamanımı daha fazla çalıp beni uğraştır ne de kendini rezil-"

"Asla, Nikolas!" diye araya atladı kadın; sonra Tarzan Rokoff'un dönüp Pauloviç'e kafasıyla işaret ettiğini gördü. Pauloviç kamaranın kapısına doğru hızla atılarak kendisi için kapıyı tutan Rokoff'un yanından geçivermişti. Rokoff hemen dışarı çıkmış ve kapı kapanmıştı. Tarzan, Pauloviç içeriden kapıyı kitlerken çıkan mandalın sesini duymuştu. Rokoff sanki içerideki ikilinin konuştuklarını duymaya çalışır gibi başını aşağı eğmiş, kapının önünde dikilmeye devam etmişti. Sakallarının kuşattığı dudaklarına pis bir sırıtma yerleşmişti.

Tarzan kadının bağırıp çağırarak bu adama kamarasından çıkmasını söylediğini duyabiliyordu. "Kocamı salarım üstüne," diye haykırıyordu. "O senin gözünün yaşına bakmaz."

Pauloviç'in alaycı kahkahası geminin cilalı tahtalarında yankılanıyordu.

"Gemi kâtibi kocanızı getirecek madam," demişti adam. "Hatta, kâtibin çoktan kamaranızın kilitli kapıları ardında kocanızdan başka bir adamı misafir ettiğinizden haberi var."

"Yok artık!" diye bağırmıştı kadın. "Kocam gerçeği öğrenmeyecek mi sanıyorsun!"

"Elbette kocanız gerçeği öğrenecek lakin ne gemi kâtibi ne de karaya indiğimizde esrarengiz bir şekilde bu durumdan haberdar olacak gazeteciler bunu bilmeyecekler. Onlar bunun harika bir hikâye olduğunu düşünecekler ve tabii arkadaşlarınız da... Kahvaltılarında – ah, bugün günlerden neydi, evet Salı – cuma günü kahvaltılarında bu haberi okuduklarında onlar da bunun harika bir hikâye olduğunu düşünecekler. Tabii ki madamın ağırladığı kişinin Rus bir hizmetçi, hem de erkek kardeşinin uşağı olduğunu öğrendiklerinde bu konuya olan ilgilerini ne de çabuk kaybederler, değil mi?"

"Alexis Pauloviç," diye soğuk ve korkusuz bir tonda söze girdi kadın, "sen korkağın tekisin. Şimdi ben senin kulağına bir isim fısıldayacağım ve sen, benden istediklerin ve bana yönelttiğin tehditlerinden vazgeçecek, sonra da hemencecik kamaramdan çekip gideceksin. Bir daha da beni rahatsız etmeyeceksin." Bu söylenenlerden sonra bir an sessizlik olmuştu. Tarzan bu sırada kadının aşağılık herifin kulağına eğilerek bahsettiği ismi söylediğini düşünmüştü. Bu bir anlık sessizlikten sonra adam korkunç küfürler etmiş, bir itişip kakışma ve kadından bir çığlık kopmuş; sonra yine sessizlik hâkim olmuştu.

Ama bu çığlık koptuğu gibi maymun adam saklandığı yerden çıkmıştı. Rokoff kaçmaya çalışmış fakat Tarzan onu yakasından yakalayarak sürüklemişti. İkisi de içten içe kadının kamarasında bir cinayet işlendiğini bildikleri için hiç ses etmemişti. Tarzan, Rokoff'un işbirlikçisinin bu kadar ileriye gitmesine izin

vermeyeceğinden emindi. Bu adamın çok daha büyük planları olduğunu, gözünü bile kırpmadan işlenen insafsız bir cinayetten çok daha iğrenç ve büyük planları olduğunu hissetmişti. Maymun adam şimdi içeride ne olup bittiğine bakmaya bir an bile tereddüt etmeksizin o koca omzunu kapının zayıf ahşabına geçirmiş ve tel tel kıymık yağmurları arasında Rokoff'u da ardından sürükleyerek kamaranın içine girmişti. Önündeki kanepede kadın uzanıyordu ve onun üzerine de parmaklarını kadının bembeyaz boğazına geçiren Pauloviç çıkmıştı. Kadın, elleriyle Pauloviç'in yüzünü tırmalayarak, ruhunu vücudundan çekip çıkarmak için bastıran acımasız parmakları can havliyle boğazından koparmaya çalışıyordu.

Bu patırtı gürültü Pauloviç'i ayaklandırmıştı. Dikildiği yerden Tarzan'a dik dik bakıyordu. Kadın ise güçbela kalkınarak kanepede oturur bir hale gelmişti. Pauloviç'in bir eli hâlâ boğazındaydı ve zar zor nefes alıyordu. Saçı başı darmadağın bir halde ve yüzü epey solgun olsa da Tarzan bu kadının bir önceki gün güvertede kendisini süzerken yakaladığı genç kadın olduğunu anlamıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye haykırmıştı Tarzan; bu sırada kendiliğinden bu olayın elebaşının Rokoff olduğunu düşünerek ona dönmüştü. Adam kaşlarını çatmış ama çıtını çıkarmamıştı. "Tuşa basın lütfen," diye devam etmişti sonra maymun adam, "gemi zabitlerinden birini buraya çağıracağız. Bu mesele artık çığırından çıktı."

"Hayır, hayır!" diye haykırmıştı kadın bir anda ayaklanarak. "Lütfen bunu yapmayın. Gerçekten bana zarar vermek gibi bir niyetleri olmadığını adım gibi biliyorum. Ben bu adamı biraz sinirlendirdim ve o da azıcık kontrolünü kaybetti; hepsi bu işte. Bu olayın büyümesini hiç istemem, lütfen mösyö..." Kadının sesinde öyle bir yalvarıp yakarma vardı ki Tarzan her ne kadar bu olayda yetkililere bildirilmesi gereken önemli bir şeyler olduğundan şüphelense de olayın üstüne gitmemişti.

"Öyleyse bu konuya hiç elimi atmamamı mı istiyorsunuz?" diye sormuştu.

"Evet, lütfen." diye cevaplamıştı kadın.

"Bu aşağılık heriflerin size eziyet etmesine razısınız yani, öyle mi?"

Kadın ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi sıkkın ve mutsuz gözüküyordu. Tarzan'sa Rokoff'un dudaklarında galibiyet kıvrımının çirkin sırıtışını görmüştü. Besbelli ki kadın bu iki adamdan korkuyordu, bu yüzden onların yanında gerçekten ne istediğini söylemeye cesaret edememişti.

"Madem öyle," diye lafa girdi Tarzan, "ben yine bildiğim gibi yapacağım. Yolculuğun sonuna dek gözüm sizin," burada duraksayarak Rokoff'a dönmüştü, "ve suç ortağınızın üzerinde ve olur da ikinizden birinin bu genç kadını bir nebze olsun rahatsız ettiği kulağıma gelecek olursa bunun hesabını doğrudan bana vereceksiniz. Emin olun bu sizin için çok da keyifli bir deneyim olmayacak."

"Hadi şimdi kaybolun buradan!" bunu dediği gibi Rokoff'u ve Pauloviç'i ceketlerinin yakasından kavramış ve onları kapı aralığına çekerek çizmesinin ucuyla koridordan aşağı kıçlarına tekmeyi basmıştı. Sonra lüks kamarasındaki kadına dönmüştü. Şaşkınlıktan fal taşı gibi açmıştı kadın gözlerini.

"Ve siz madam, bu iki serseriden biri sizi daha fazla rahatsız edecek olursa lütfen bana haber verme lütfunda bulunun."

"Ah mösyö," demişti kadın, "Umarım bu iyiliğiniz başınıza bela açmaz. Nefreti dinene değin asla durmayacak çok tehlikeli ve güçlü bir düşman edindiniz kendinize. Çok, çok dikkat edin mösyö-mös-"

"Ah, kusuruma bakmayın madam. Benim adım Tarzan."

"Mösyö Tarzan. Bir de sırf zabitlere haber vermek istemedim diye bu cesur ve nazik davranışınıza tüm kalbimle minnet duymadığımı da sanmayın sakın. İyi geceler, Mösyö Tarzan. Bu iyiliğinizi hiç unutmayacağım." Sonra inci gibi dişlerinin arasından görülmemiş tatlılıktaki bir gülümsemeyle dizlerini bükerek Tarzan'ı selamlamış ve Tarzan da ona iyi geceler dileyerek güverteye yollanmıştı.

Gemide Rokoff'un ve onun işbirlikçisinin hakaretlerine katlanmalarına rağmen onları adaletin eline teslim etmeyen iki kişinin – bu kadının ve de Coude'un – olması Tarzan'ı epey

şaşırtmıştı. O gece uyumadan önce belli ki kaderinin karman çorman ağlarından birinin tuhaf bir şekilde karşısına çıkardığı bu genç ve güzel kadın üzerine çok kere düşünürken bulmuştu kendini. Kadının adını bilmediğini fark etmişti sonra. Ama onun sol elinin üçüncü parmağını saran o altından dar halka evli olduğunu gösteriyordu. Elinde olmadan bu şanslı adamın kim olduğunu merak etmişti.

Tarzan kamaradaki bu küçük olayın sorumlularını yolculuğun son gününün öğleden sonrasında bir aralık yakaladığı tek bir kaçamak bakıştan başka hiç görmemişti. Sonra zıt yönlerden iskemlelerine doğru yürürken aniden o genç kadınla yüz yüze gelmişlerdi. Kadın kendisini hoşnut bir tebessümle selamlamış ve hemen iki gece öncesinde kamarasında şahit olduğu olay üzerine konuşmaya başlamıştı. Sanki Rokoff ve Pauloviç gibi adamlarla bir tanışıklığı olmasının kendi kişiliğini yansıtacağını düşünerek bundan rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

"Umarım mösyö," diye lafa girmiş, "beni salı akşamı yaşanan talihsiz olayla yaftalamamışsınızdır. Bu olay gerçekten çok canımı sıktı. Hatta o kadar utandım ki o olaydan beri kamaramdan ilk kez şimdi çıkıyorum." diyerek hiç uzatmadan derdini anlatmıştı.

"Ceylanı ona saldıran aslanla bir tutmak olur mu hiç?" diye cevaplamıştı Tarzan. "O ikisinin neler yaptıklarını daha önce de gördüm – eh, doğru hatırlıyorsam, size saldırmalarından bir önceki gün, sigara odasındalardı. Onların ne yapıp ettiklerini bildiğim için de size olan düşmanlıkları sizin ne kadar şerefli olduğunuzun teminatıdır benim için. Böylesi adamlar, tüm saygın ve iyi kimselerden nefret eder ve yalnızca pisliğe, kötülüğe sıkı sıkıya tutunurlar."

"Böyle düşünmeniz büyük incelik," diye cevaplamıştı kadın gülümseyerek. "Pokerde yaşanan olaydan da haberim var. Kocam bana her şeyi anlattı. Özellikle de Mösyö Tarzan'ın cesaretini ve gücünü kuvvetini anlata anlata bitiremedi. Size büyük bir minnet borcu olduğunu söyledi."

"Kocanız mı?" diye sormuştu Tarzan merak içinde.

"Evet. Ben, Kontes de Coude'um."

"Kont de Coude'un eşine hizmet ettiğimi bilmek tüm borçları silip atacak bir lütuftur madam."

"Ah Mösyö, ne yazık ki size şimdiden öyle büyük borçlandım ki hakkınızı nasıl öderim hiç bilemiyorum. Daha da borçlanmasam bari..." Bu son dediğini söylerken Kontes de Coude öyle tatlı gülümsemişti ki Tarzan bir adamın kendisinin yaptığından çok daha büyük işlere sırf bu gülüşün yüzü suyu hürmetine gözünü bile kırpmadan atılabileceğini düşünmüştü.

O gün bu kadını bir daha görmemiş, ertesi sabah karaya inme telaşesi arasında da zaten onu büsbütün kaybetmişti. Fakat bir önceki gün güverteden ayrılırken bu kadının bakışında bir ifade vardı ki Tarzan'ın içine işlemişti. Hatta bu kadınla bir okyanusu aşarken çabucak kurulan bir dostluğun tuhaflığı ve sonrasında da bu dostların sonsuza değin yollarının ayrılmasının işten bile olmadığı üzerine konuştukları sırada duyduğu hüznü tekrar duymuştu.

Tarzan onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

BÖLÜM III:

RUE MAULE'DA YAŞANANLAR

Tarzan, Paris'e vardığı gibi eski dostu D'Anort'nun evine gitmişti. Bu denizci yüzbaşı da onun, babası John Clayton, yani merhum Lord Greystoke'tan aldığı ve düpedüz kendi hakkı olan unvandan ve servetten vazgeçme kararına açık açık verip veriştirmişti.

"Kafayı yemiş olmalısın dostum," demişti D'Arnot, "yalnızca unvan ve servet de değil ki bu; tüm dünyaya damarlarında vahşi bir kuyruksuz maymunun değil de İngiltere'nin en seçkin iki ailesinin asil kanının aktığını şüpheye yer bırakmadan kanıtlamak için bulunmaz bir fırsatı böylece elinin tersiyle itmek için kafayı yemiş olmalısın. Herkesin sana nasıl inandığına da hiç aklım ermiyor ya zaten, hele ki Bayan Porter'ın tüm bunlara inanması..."

"Yahu ben, sen Afrika'daki yaban ormanının çalılıkları arasında tıpkı vahşi bir hayvan gibi o kuvvetli çenenle bir hayvanı öldürüp çiğ etini parçalarına ayırdığında ve sonra da yağ içindeki ellerini bacaklarına sildiğinde bile buna inanmamıştım. O zaman bile, aksini ispatlayacak en ufak bir kanıt olmasa dahi Kala'nın annen olduğuna dair inancında haksız olduğunu biliyordum."

"Ve şimdi, o ıssız Afrika kıyılarında babanın annenle sürdürdüğü o korkunç hayatı anlatan günlüğünü, senin doğumunu anlatan o günlüğü ve elbette bir İngiliz beyefendisi olduğunun en büyük kanıtı olan bu günlüğün sayfalarına bebekken düşen parmak izlerini düşününce beş parasız ve soyu belirsiz bir serseri olarak kalmakta ısrar etmeni anlayamıyorum."

"Tarzan'dan başka bir isme ihtiyacım yok," diye cevaplamıştı maymun adam, "ve beş parasız bir serseri olarak kalmaktaki ısrarıma gelecek olursak, böyle yaşamak gibi bir niyetim yok hiç. Hatta senin bu gönlü bol dostluğunun üzerine yükleyeceğim bir sonraki ve umarım da sonuncu yük senden bana bir iş bulmanı istemek olacak."

"Bak sen!" diye gülümsedi D'Arnot. "Bunu kast etmediğimi biliyorsun, değil mi? Sana onlarca kez yirmi adama yetecek kadar param olduğunu ve elimde avucumda her ne varsa yarısının senin olduğunu söylemedim mi ben? Üstelik, neyim varsa ayağına sersem bile bunun senin dostluğuna verdiğim değerin onda biri bile etmeyeceğini söylemedim mi ha Tarzan? Afrika'da benim için yaptıklarını karşılayabilir mi bu para? Unutmadım, dostum; sen olmasaydın, senin o insanüstü cesaretin olmasaydı Mbonga köyündeki o direkte yamyamlara yem olacağımı unutmadım. Bu yamyamların vücudumda açtığı yaraların, bir an olsun kendini düşünmeden vefayla kendini bana adadığın için geçip gittiğini de unutmadım. Bir de o sırada kalbin kıyıya koşma isteğiyle çarparken kuyruksuz maymunların arenasında benim yanımda kalmanın senin için ne anlam ifade ettiğini sonradan anladım.

"Sonunda kıyıya varıp da Bayan Porter ve diğer herkesin çekip gittiğini öğrendiğimizde ise yalnızca bir yabancı için ne yapmış olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştım. Bunu sana parayla ödemeye de çalışmıyorum, Tarzan. Şimdi senin paraya ihtiyacın olduğu için böyle yapıyorum. Elimde olsaydı aynı fedakarlıkları biliyorsun ki ben de senin için yapardım. Her zaman dostun olacağım. Çünkü kafalarımız resmen bir örnek ve sana gerçekten gıpta ediyorum. Ne yapmak istediğine karışamam ama mesele paraysa bunu sana temin edebilirim ve edeceğim."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye gülmüştü Tarzan, "para konusunda tartışacak değiliz. Nihayetinde yaşamak için paraya ihtiyacım var fakat yapacak bir işim olsa çok daha iyi olurdu. Şimdi gerçek bir dosttan beklediğim de bu; zira çok geçmeden boş boş gezmekten ölüp gideceğim. Şu sözünü ettiğin unvan da emin ellerde. Clayton bu unvanı benden çalıp çırpmadı ki. Sahiden de gerçek Lord

Greystoke olduğuna inanıyor ve herhalde o, Afrika'daki ıssız bir ormanda doğup büyümüş olan bir adamdan çok daha layıkıyla taşıyacaktır bu unvanı. Bildiğin üzere ben şimdi bile tam olarak medeni sayılmam. Bir an tepem atsın, gözüm dönsün de gör bak, özümdeki vahşi hayvanın tüm güdüleri nasıl uyanıyor da zaten az biraz sahip olduğum kültürün ve inceliğin tüm yumuşak başlılığını silip atıyor!"

"Ayrıca kim olduğumu açıklarsam sevdiğim kadından Clayton'la şimdiki evliliğinin ona sağladığı serveti ve konumu çalmış olurum. Ama böyle bir şeyi yapamam ki; yapamam Paul. Nasıl yapayım?"

"Zaten şu unvan konusunun da pek önemi yok benim için," diye devam etti sonra Tarzan, D'Arnot'nun cevap vermesini bile beklemeden. "Nasıl yetiştirildiğimi düşünecek olursan, elbette ki bir insanın ya da hayvanın sahip olmadığı akli yahut fiziki maharetlerine yapılan övgülere bir değer biçmiyorum. Üstelik doğumumdan bir yıl sonra vefat eden o zavallı ve bedbaht İngiliz kızcağızı hayalimde canlandırdığımda nasıl mutlu oluyorsam Kala'yı düşündüğümde de öyle sevinçle doluyorum. Kala, kendi bildiği vahşi ve kaba haliyle bana hep iyi davrandı. Asıl annem öldüğünde de herhalde onun göğsünden süt emmiş olmalıyım. Ormanın vahşi sakinlerine ve kendi sürümüzün barbar üyelerine karşı evladını sevip sarmalayan gerçek bir anne hiddetiyle dövüştü o benim için."

"Ve ben de onu sevdim Paul. Öyle ki Mbonga'nın siyahi savaşçılarının attığı o amansız zehirli mızrak onu benden çalıp götürene değin ne kadar sevdiğimi de fark etmemiştim. Bu yaşandığında yalnızca bir çocuktum ve bir çocuk annesi öldüğünde nasıl yaparsa ben de kendimi onun ölü bedenine atıp öyle hüngür hüngür ağladım. Senin için, dostum, o belki kaba saba ve çirkin bir mahluk gibi gözükebilir ama bana soracak olursan o çok güzeldi. Sevgi, düştüğü çehreyi öyle muntazam bir şekilde başkalaştırıyor ki... İşte bu yüzden ben de sonsuza değin kuyruksuz maymun Kala'nın oğlu olarak kalmaktan tümüyle memnunum."

"Bu sadakatin sana olan hayranlığıma gölge düşürmüyor," demişti D'Arnot, "ama senin olanı aldığın için memnun olacağın zamanlar da gelecek. Bu dediğimi unutma. Umarım o zamanlar geldiğinde de bunu yapması şimdiki kadar kolay olur. Bu dünyada, barakanın içinde babanın ve annenin iskeletinin yanında bulunan o minik iskeletin Lord ve Leydi Greystoke'un evladına değil, bir insansı maymun yavrusuna ait olduğuna dair yemin edebilecek bir tek Profesör Porter ve Bay Philander olduğunu da aklından çıkarma. İkisi de ihtiyar bunların. Herhalde bu dünya üzerinde çok da vakitleri kalmamıştır. Hem Bayan Porter'ın gerçeği öğrendiği gibi Clayton'la olan nişanı atacağı fikri de çelmiyor mu hiç aklını? Bir çırpıda unvanına, malına mülküne ve sevdiğin kadına kavuşabileceğin? Hiç düşünmedin mi bunları Tarzan?"

Tarzan başını iki yana sallamış ve "Onu hiç tanımıyorsun," demişti. "Clayton'ın başına gelecek bir beladan başka hiçbir şey Jane'i ona daha çok yakınlaştıramaz. Jane, Amerika'dan güneyli bir ailenin evladı ve güneyliler için sadakat her şeyden önce gelir."

Tarzan, müteakip iki haftayı daha önceden şöyle bir görmüş olduğu Paris'le olan tanışıklığını tazelemekle geçirmişti. Gündüzleri kütüphaneleri ve resim sergilerini geziyordu. Eline ne geçse iştahla okuyordu. Yerleştiği bu kültür ve bilgi koltuğundan karşısında açılıveren bu olasılıklar evreni, bir insan ömrü boyu okuyup araştırsa dahi insan bilgisinin tamamının son derece küçük, ufacık bir kırıntısından fazlasına erişemeyeceğini düşününce onu epey dehşete sürüklemişti. Fakat gündüzlerini elinden geldiğince öğrenmekle geçiriyor ve geceleri de gevşeyip eğlenme arayışıyla kendisini dışarı atıyordu. Elbette Paris gece eğlenceleri için biçilmiş kaftandı.

Çok fazla sigara ve absent içiyorduysa da bunun sebebi, medeniyeti olduğu gibi benimsemesi ve medeni kardeşlerinden gördüğü şeyleri yapmasıydı. Yeni ve ışıltılı bir hayattı bu; üstelik, kalbinde asla yerini dolduramayacağı büyük bir boşluk vardı. Geçmişi unutmak ve geleceği düşünmesini engellemek için kendini çalışmaya ve dağılıp gitmeye, iki zıt kutba gömmüştü.

Arkasından şeytan gibi bir çift kara gözün geçişini yakaladığı zaman da bir gazinoda oturmuş absentini yudumluyor ve meşhur bir Rus dansçının sanatını icra edişini hayran hayran izliyordu. Ancak Tarzan daha bu adamı şöyle bir süzemeden, o çoktan dönüp çıkış tarafındaki kalabalığın arasına karışmıştı. Ama Tarzan bu kara gözleri daha önce gördüğünden de, bu gözlerin bu gece üzerinde kilitlenmesinin bir rastlantı olmadığından da emindi. Bir süredir izlendiğine dair acayip bir hisse kapılmış, içinde harlanıp duran bu hayvani içgüdüsünün bir sonucu olarak da ansızın başını çevirerek kendisini izleyen adamın şaşkın gözleriyle karşılaşmıştı.

Tarzan gazinodan ayrılmadan evvel bu meseleyi unutmuş ve ışıl ışıl aydınlatılan mekândan çıkarken karşı kapı aralığının gölgelerine karışan yanık tenli adamı hiç mi hiç fark etmemişti.

Bu ve bunun gibi pek çok eğlence mekanına giderken çok kere takip edildiğinin ancak şimdiye değin bu yerlerden neredeyse hiçbirine yalnız gitmediğinin de farkında değildi Tarzan. Bu akşamsa D'Arnot'nun başka bir işi vardı ve Tarzan dışarı tek başına çıkmıştı.

Adeti olduğu üzere Paris'in bu sokağından dairesine giden yola yöneldiğinde sokağın karşısında kendisini izleyen adam da saklandığı yerden koşarak çabuk adımlarla peşine takılmıştı.

Tarzan geceleri eve dönerken Rue Maule'dan geçmeyi tercih ediyordu. Çünkü bu yol o kadar sessiz ve karanlıktı ki ona Afrika'daki o canım yaban ormanını, etrafını çepeçevre saran gürültülü ve parlak sokaklardan daha çok hatırlatıyordu. Paris'te bulundaysanız, Rue Maule'un o dar ve korkutucu civarını siz de hatırlarsınız. Buraya hiç gitmediyseniz de bir polise sorarak Rue Maule'un tüm Paris'te hava kararduktan sonra yanından bile geçmemeniz gereken en korkunç sokak olduğunu hemencecik öğrenebilirsiniz.

İşte bu gece Tarzan karşı binanın üçüncü katından gelen yardım çığlıklarına kulak kesildiği sırada bu karanlık yolu çevreleyen pislik içindeki eski binaların sık gölgelikleri arasından ancak bir iki

metre ilerlemişti. Bu sesin sahibi bir kadındı ve daha çığlıklarının yankıları bitmeden Tarzan onu kurtarmak üzere merdivenleri aşarak karanlık hollere girivermişti.

Holün sonundaki üçüncü merdiven sahanlığında bir kapı hafif aralık duruyordu ve Tarzan kendisini sokaktan buraya çağıran yalvarıp yakarmaların içeride yinelendiğini duyabiliyordu. Bir an sonra da kendisini loş odanın ortasında bulmuştu. Eski püskü bir şömine rafının üstünde yanan bir gaz lambası soluk ışıklarını onlarca iğrenç mahlukun üzerine saçıyordu. Bunların biri haricinde hepsi erkekti. Bu biri de otuz yaşlarındaki bir kadındı. Bu kadının alçak tutkular ve yarenliklerle lekelenmiş yüzü, bir zamanlar epey güzel olsa gerekti. Bir eliyle boğazını ovuşturarak uzaktaki duvara çömelmiş duruyordu.

"Yardım edin mösyö," diye haykırmıştı Tarzan içeri girince, "Yardım edin! Beni öldürecekler!"

Tarzan dönüp de etrafındaki adamlara baktığında suçluların yüzünde görmeye alışkın olduğumuz o şeytani, cingöz suratlarını süzmüştü. Neden hiç kaçmaya yeltenmediklerini merak etmişti. Arkasından bir kıpırtı gelince dönmüş ve iki şey görmüştü ki bunlardan biri ağzını açık bırakmıştı. Adamlardan birisi kıyıdan kıyıdan odadan sıvışmaya çalışıyordu ve Tarzan bir an ona gözünü dikince bu adamın Rokoff olduğunu fark etmişti. Ama tabii gördüğü öbür şeyin çok daha büyük bir aciliyeti vardı. Elinde kocaman bir sopa tutan iri yarı bir adam parmak uçlarında yürüyerek arkasından geliyordu. Fakat bu iri yarı adam ve işbirlikçileri Tarzan'ın olayın farkına vardıklarını fark etmiş ve sonra dört bir yandan onun üzerine atılmışlardı. Bu iri yarı adam sopasını Tarzan'ın kafasına isabet ettirse onun kafatasını ikiye ayırıverecek ani bir atakla savurduğu sırada bazıları bıçak çekmiş, kimileri de sandalyeleri sırtlamıştı.

Ama Tarzan'ın yaban ormanının ıssızlığında Numa ve Terkoz'un acımasız hilekarlıklarını ve muazzam kuvvetini alt eden kasları, çevikliği ve zekâsı Paris'teki bu serserilerin sandığı kadar kolay yenilmezdi.

Tarzan en dişli rakibini, sopayı tutan iri yarı adamı seçmişti. Üzerine gelen sopadan kaçarak onun üzerine atılmış ve çenesine onu yere yıkan feci bir yumruk yapıştırmıştı.

Sonra diğerlerine dönmüştü. Şimdiden sonrası antrenman sayılırdı. Dövüşmenin keyfi ve kan açlığıyla kendinden geçmişti. Sanki bir anlık sert bir tutuşla kırılıverecek narin bir salyangoz kabuğu gibi üzerini kaplayan o incecik medeniyet kabuğu parçalanmış ve iri yarı on aşağılık adam kendilerini küçük bir odada çelik kaslarına kendi çıtkırıldım kuvvetlerinin işlemediği vahşi ve amansız bir hayvanla hapsolmuş bulmuşlardı.

Holün sonunda bu kavganın sonunu bekleyen Rokoff bir başına dikiliyordu. Gitmeden önce Tarzan'ın öldüğünden emin olmak istiyordu fakat elbette onu öldürdükleri sırada odada bulunmak gibi bir fikri de yoktu.

Odadaki kadınsa, Tarzan içeri girdiğinden beri dikildiği yerde kalmıştı fakat her geçen dakika yüzü şekilden şekle girmişti. Tarzan onu ilk gördüğünde kuşandığı huzursuz ve tedirgin tavır, arkasından gelen saldırıyı karşılamak üzere döndüğünde cin gibi bir kurnazlığa bürünmüştü. Ama elbette Tarzan bunu görmemişti.

Sonra bu ifadelerin yerini bir şaşkınlık ve korku almıştı. Attığı yardım çığlıklarıyla kendi ölümüne çağırdığı saf bir beyin ansızın kozasını atıp intikamla kanı kaynayan bir şeytana dönüşebileceğini kim bilebilirdi ki? Şimdi bu kadın cılız kasların zayıf direncini beklerken, sahici bir Herkül'ün çıldırışını izliyordu.

"*Mon Dieu!*" diye haykırmıştı kadın, "Bir hayvan bu!" Bu haykırışın sebebi Tarzan'ın kendisine saldıran adamlardan birinin boğazına sapladığı kuvvetli, beyaz dişleriydi. Sonuçta Tarzan dövüşmeyi Körçak'ın sürüsündeki o koca kuyruksuz maymunlardan öğrenmemiş miydi?

Tarzan, bu kadına bir keresinde hayvanat bahçesinde gördüğü bir parsı andıran kıvrak sıçrayışlarla oradan oraya atlıyor, bir an oradaysa bir an burada bitiveriyordu. Hemen şimdi demirden elleriyle kavradığı bir bileği kırıvermiş, ha şimdi de öne arkaya bastırdığı kurbanının kolunu omzundan koparmıştı.

Adamlar acıyla feryat figan ederek, telaşla hole kaçıştılar fakat daha içlerinden ilki kanlar içinde ve bitap düşmüş bir halde sendeleye sendeleye odadan çıkmadan, Rokoff bu gece o odada cesedi yere yığılanın Tarzan olmayacağından emin olacak kadarını görmüştü bile. Bu yüzden bu Rus adam yakınlardaki bir odaya koşturmuş ve polisi arayarak Rue Malue No: 27'nin üçüncü dairesinde bir adamın cinayete kalkıştığını söylemişti. Polisler geldiğinde yerde inildeyen üç adam, pislik içindeki bir yatakta uzanarak başını kollarına gömmüş korku içindeki bir kadın ve görünüşe göre de kendilerini bekleyerek odanın ortasında dikilen ve merdivenlerden gelen çabuk adımlarının sesini duyunca olay mahalline vardıklarını anlayan şık giyimli genç bir beyefendi bulmuşlardı. Ama bu son düşündüklerinde yanılıyorlardı. O dar gözkapaklarının arasından çelik grisi gözleriyle kendilerine bakan vahşi bir hayvandı. Aldığı kan kokusuyla medeniyetin son zerresi de Tarzan'ın üzerinden silinip gitmişti. Şimdi avcıların çepeçevre sardığı ve onlara saldırmak üzere tek bir kımıltı bekleyerek çömelmiş bir aslan gibi köşeye sıkışmıştı.

-48- "Ne oldu burada?" diye sordu polislerden biri.

Tarzan lafı uzatmadan durumu açıklamış fakat kendisini doğrulaması için kadına döndüğünde onun cevabı karşısında şaşkınlığa uğramıştı.

Kadın polise seslenerek cırtlak bir çığlık koparmıştı: "Yalan söylüyor! Burada bir başımaydım ve o odama geldi. İyi bir niyeti de yoktu. Onu kovmaya çalıştığımda evin yakınlarından geçen bu beyefendiler yardım çığlıklarıma koşmasaydı öldürecekti beni. Mösyö, bir şeytan bu adam. Öyle bir şeytan ki çıplak elleri ve dişleriyle bir başına on adamı şuracıkta öldürüverdi."

Tarzan, kadının bu nankörlüğü karşısında öyle şaşırmıştı ki bir an dili tutulmuştu. Polisler ise bu hanımefendi ve onun seçkin erkek dostlarıyla daha önce de uğraştıkları için biraz şüpheci yaklaşıyorlardı duruma. Ama nihayetinde onlar yargıç değil polislerdi. Bu yüzden odadaki herkesi gözaltına almaya ve suçluyla masumu ayırma işini de bu işin sahibine bırakmaya karar vermişlerdi.

Fakat sonra bu şık giyimli beyefendiye gözaltına alındığını söylemenin başka, onu zorla gözaltına almanın bambaşka iki şey olduğunu fark etmişlerdi.

"Hiçbir suçum yok benim," demişti sakince Tarzan. "Tek yaptığım nefsi müdafaa. Bu kadının da size neden böyle söylediğini hiç bilmiyorum. Bana karşı bir garezi olamaz sonuçta. Çünkü onun yardım çığlıklarına koşup da bu odaya adımımı atana değin onu daha önce hiç görmedim."

"Pekâlâ, pekâlâ;" dedi polislerden biri. "Tüm bunları dinleyecek yargıçlar bulacaksın kendine," ve sonra elini Tarzan'ın omzuna atmak üzere ona yaklaşmıştı. Ama bir an sonra iki büklüm odanın bir köşesine yığılmıştı. Hemen ardından da diğer polisler maymun adamın üzerine atılmış ve biraz önce bu Parisli serserilerin başından geçenlerden onlar da nasiplenmişlerdi. Tarzan onları o kadar çabuk ve ustaca bertaraf etmişti ki tabancalarını çekme fırsatı bile bulamamışlardı.

Tarzan bu kısa kavga sırasında açık duran pencereyi ve onun ötesindeki bir ağacın gövdesini yahut da bir telefon direğini fark etmişti, ağaç mı direk mi emin olamıyordu. Son polis de yere yığıldığı sırada polislerden biri tabancasını çekmeyi başarmış ve uzandığı yerden Tarzan'a ateş etmişti. Kurşun hedefini bulamamış ve polis tabancasını ikinci kez ateşleyemeden Tarzan lambayı şömine rafından atarak odayı karanlığa boğmuştu.

Bundan sonra gördükleri tek şey açık pencerenin pervazına sıçrayan kıvrak bir gölgenin bir pars gibi zıplayarak yolun karşısındaki direğe tutunmasıydı. Polisler kendilerine gelip sokağa indiklerinde gözaltına alacakları adam gözden ırak olmuştu.

Kaçmayan adamları ve kadını karakola götürdüklerinde ise onlara hiç de nazik davranmamışlardı çünkü şimdi oldukça öfkeli ve aşağılanmış bir grup polis olup çıkmışlardı. Silahsız tek bir adamın hepsini yere yığıp, kendilerine adeta zeminin tozunu aldırdığını ve sonra da sanki oraya hiç polis gelmemiş gibi kolayca kaçıp gittiğini bildirmek ağrına gidiyordu polislerin.

Sokakta bekleyen polis de pencereden kimsenin atlamadığına ve içeri girdikleri andan dışarı çıktıklarına değin binadan kimsenin ayrılmadığına dair yeminler ediyordu. Diğer polisler onun yalan söylediğini düşünüyorlardı ama tabii bunu kanıtlayamıyorlardı.

Tarzan kendini ansızın pencerenin dışındaki direğe tutunmuş bulduğunda ormandaki içgüdülerini takip ederek aşağıdan geçip gitmekte olan bir düşmanı var mı diye başını eğmişti. Bunu yaptığı da iyi olmuştu çünkü tam da aşağısında bir polis dikiliyordu. Yukarıya baktığında ise kimseyi görmemiş, bu yüzden de aşağı inmek yerine daha da yukarılara çıkmıştı.

Direğin zirvesi binanın çatısının karşısında kalıyordu. Yani çatıyla direk arasındaki o küçük yere atlaması, kendisini yıllar boyunca yaban ormanının ağaç tepelerinde taşıyan kasları için çocuk oyuncağıydı. Bir binadan diğerine, sonra öbürüne geçmiş ve bir çapraz yolda zemine uzanan başka bir direk görene değin zıplayıp sıçrayarak böyle devam etmişti.

Bir iki metre boyunca hızla koşmuş, sonra gece boyu açık duran küçük bir kafeye girmişti. Tuvalette ellerinden ve kıyafetlerinden çatı üzerindeki gezintisinin kalıntılarını temizlemişti. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında ise ağır adımlarla kaygısız telaşsız evine doğru yol alıyordu.

Eve varmasına az kala yolu, karşıya geçmesi lazım gelen iyi aydınlatılmış bir bulvara çıkmıştı. Bir sokak lambasının aydınlığının altında, yaklaşan limuzinin geçmesini beklerken tatlı bir kadın sesinin ismini çağırdığını duydu. Başını kaldırdığında arabanın arka koltuğundan öne doğru eğilen Olga de Coude'un gülümseyen gözleriyle karşılaştı. Onun bu dostane selamına karşılık vermek için epey alçak bir reverans yapmıştı. Tekrar dikeldiğinde ise araba, de Coude'u çoktan alıp götürmüştü.

"Rokoff ve Kontes de Coude'la aynı akşam karşılaşmak..." diye mırıldanmıştı kendi kendine, "Eh, Paris o kadar da büyük değilmiş demek ki."

BÖLÜM IV:

KONTESİN ANLATTIKLARI

Tarzan, polisle ve Parisli serserilerle Rue Maule'da karşılaşmasından sonraki günün sabahında başından geçenleri dostuna anlatmış ve "Senin Paris'in benim vahşi ormanımdan çok daha tehlikeli Paul," diyerek lafını bitirmişti. "Beni neden oraya çekmek istediler ki? Acaba karınları mı acıkmıştı?"

D'Arnot başta korkuya kapılmış gibi bir tavır takınmış ama sonra Tarzan'ın bu tuhaf fikrine gülüp geçmişti.

"Vahşi ormanın işleyişini ve mantığını medeniyet ışığıyla görmek zormuş, değil mi dostum?" diye sormuştu şakayla karışık.

"Tabii, medeniyet ışığı ya!" diye burun kıvırmıştı Tarzan da. "Ormanın işleyişinde lüzumsuz gaddarlıklar yoktur. Biz orada ancak yemek yemek, kendimizi korumak, eşimizi talep etmek ve yavrularımızı korumak için öldürürüz. Görüyorsun ya, biz bunu her zaman yüce bir tabiat kanununun buyruğu üzerine yaparız. Ama bir de dön buraya bak! Rezillik! Senin medeni insanların vahşi hayvanlardan bile daha acımasızlar. İnsanlar lüzumsuz yere öldürüyor ve bundan da kötüsü asil bir düşünceyi, tüm insanlığın kardeşliği düşüncesini kurbanını gafil avlamak için kullanıyorlar. Suikastçılarımın benim için pusuya yattıkları odaya koşmama sebep olan da bir insanın yardım çağrısına cevap vermemdi."

"Nasıl olup da bir kadının sözde kurtarıcısını ölümüne çağıracak kadar ahlaki bir çöküşe kapıldığını fark etmemiş, hatta olay bittikten sonra bile uzunca bir süre buna anlam verememiştim. Ama işte kadın gerçekten böyle yapmış olmalıydı çünkü... Çünkü Rokoff'u orada görüşüm ve bu kadının daha sonrasında beni

polise karşı yalancı çıkarması onun bu yaptıklarına başka bir anlam yüklemeyi imkânsız kılıyor. Herhalde Rokoff, Rue Maule'dan sık sık geçtiğimi biliyordu. Orada pusmuş beni beklemişti. Kurduğu tuzak da son detayına değin, hatta planlarında bir aksaklık çıkarsa diye – ki gördüğün üzere çıkmıştı – kadının anlatması planlanan o hikâyeye değin mükemmel işlemişti. Şimdi her şeyi açık seçik görebiliyorum."

"Neyse ki," diye lafa girmişti D'Arnot, "bu sana pek çok şeyin yanında bir türlü anlatamadığım bir şeyi daha, Rue Maule'un hava kararddıktan sonra kaçınılması gereken bir yer olduğunu da öğretti."

"Tam aksine," diye cevapladı Tarzan tebessümle, "bu başıma gelen, bana şu koca Paris'te gezinmeye değer tek sokağın Rue Maule olduğunu kanıtladı. Afrika'dan döndüğümden beri gerçekten ilk kez burada keyiflendiğim için de buradan geçme fırsatını asla kaçırmayacağım."

"Ama sen oradan bir kez daha geçemeden beklediğin keyiften çok daha fazlasını verebilir bu sokak sana." demişti D'Arnot. "Polisle daha işin bitmedi, unuttun mu yoksa? Paris polisini onlara yaptığını öyle çabucak unutmayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyorum. Er ya da geç seni yakalayacaklar Tarzan ve sonra da ormanın bu vahşi adamını demir parmaklıkların ardına tıkayacaklar. Bu mu olsun istiyorsun?"

"Maymunların Tarzan'ını asla demir parmaklıkların ardına tıkamazlar!" diye cevapladı Tarzan sert bir tonda.

Tarzan'ın sesinde D'Arnot'nun aniden dönüp ona bakmasına sebep olan bir şeyler vardı. Kendi fiziki kuvvetinden yüce bir kanun tanımayan bu koca çocuğun çenesinin sert hatlarında ve kül rengi gözlerinin soğuk bakışlarında gördükleri, bu Fransız adamı epey endişelendirmişti. D'Arnot, Tarzan polisle bir kez daha karşılaşmadan onlarla arasını düzeltmek için bir şeyler yapılması gerektiğini anlamıştı.

"Öğrenecek çok şeyin var Tarzan," demişti ciddiyetle. "Hoşuna gitse de gitmese de insanların kanunlarına saygı duymalısın. Polise karşı gelmekte ısrar etmekle hem kendinin hem de dostlarının

başına bela açmaktan başka da bir halt etmiş olmazsın. Polise gidip bu seferlik işin aslını anlatabilirim ve zaten bunu hemen bugün yapacağım ancak bundan sonrasında sen de kanunlara uymalısın. Kanun adamları sana 'Gel!' derlerse gelecek, 'Git!' derlerse gideceksin. Şimdi karakoldaki dostumun yanına gidip şu Rue Maule meselesini çözelim hadi!"

Yarım saat sonra D'Arnot ve Tarzan bahsi geçen polis memurunun bürosuna girmişlerdi. Memur epey cana yakındı. Bu ikilinin parmak izleri için birkaç ay öncesinde yaptıkları ziyaretlerden Tarzan'ı tanımıştı.

D'Arnot bir önceki gece yaşanan olayları anlatmayı bitirdiğinde polisin yüzünde tatsız bir tebessüm belirmişti. Elinin altındaki bir düğmeye basmış, çağırdığı görevlinin gelmesini beklerken masasındaki kağıtları karıştırmış ve sonunda aradığını bulmuştu.

"Bunu al Joubon," demişti görevli içeri girince de, "Ve buradaki polisleri çağır. Onlara hemen buraya gelmelerini söyle." Sonra kâğıdı görevliye vermiş ve Tarzan'a dönmüştü.

"Çok ciddi bir suç işlediniz mösyö," demişti ama tehditkâr bir hali de yoktu. "Bu sıkı dostumuzun yaptığı açıklamayı duymasaydım herhalde size hiç anlayış göstermezdim. Saldırdığınız polisler sadece işlerini yapıyorlardı ve yaşanan olaya ilişkin bir yargıda bulunma hakları da yoktu. Bu adamlar her gün diğer insanların canlarını ve mallarını korumak için hayatlarını tehlikeye atıyorlar. Sizin için de aynısını yapıyorlar ve yapacaklar. Babayiğit adamlar bunlar. Bu yüzden silahsız bir adamın bir başına kendilerini dövüp alt etmesi çok ağırlarına gitti."

"Siz de onların bu yaptığınızı görmezden gelmeleri için elinizden geleni yapın. Büyük bir yanılgıya kapılmadıysam siz cesur bir adamsınız mösyö ve cesur adamların bağışlayıcı olduğunu herkes bilir."

Dört polis içeri girince konuşma yarıda kesilmişti. Bu adamlar Tarzan'ı gördüklerinde hayretleri yüzlerinden okunuyordu.

"Evlatlarım," demişti polislerin üstü, "bir önceki gece Rue Maule'da karşılaştığınız beyefendi işte burada. Kendi gelip teslim oldu. Sizden istediğim de kulağınızı dört açıp Yüzbaşı D'Arnot'yu dinlemeniz. Bu mösyönün hayat hikayesinin bir kısmını anlatacak size. İnanıyorum ki onun anlattıkları bu beyefendinin geçen geceki tavrını açıklayacaktır. Yüzbaşı, buyurun lütfen."

D'Arnot, yarım saat boyunca polislerle konuşmuştu. Tarzan'ın yaban ormanındaki vahşi hayatını anlatmış, hayvanlar arasındaki barbarvari taliminin ona tıpkı vahşi bir hayvan gibi kendisini korumasını öğrettiğini açıklamıştı. Polisler, Tarzan'ın kendilerine akılla mantıkla değil de yalnızca içgüdülerini takip ederek böyle bir saldırıda bulunduğunu tümüyle kavramışlardı. Tarzan onların niyetini anlamamıştı ki. Tarzan için bu polislerin, onun doğup büyüdüğü yaban ormanındaki hepsi düşmanı olan çeşit çeşit canlıdan pek bir farkları yoktu.

"Gururunuz incindi," demişti D'Arnot lafının sonunda. "Size en çok dokunan da bu adamın sizi alt etmesi. Ama bu konuda mahcup olmanızın hiç gereği yok. O küçük odada bir Afrika aslanı yahut yaban ormanlarından bir goril sizi pataklasaydı kimseden özür dileyecek haliniz yoktu, değil mi?"

"Ama işte o küçük odada bu kara kıtanın gaddarlıklarına karşı defalarca kez savaşmış ve hep de galip çıkmış kaslarla dövüşüyordunuz. Maymunların Tarzan'ının insanüstü kuvvetine yetişememenin ayıplanacak bir yanı yoktur."

Adamlar bir Tarzan'a bir de üstlerine bakınıp dururken maymun adam polislerin kendisine karşı besleyebilecekleri garezin son zerresini de silip götürecek bir şey yapmış, elini uzatarak onlara yaklaşmıştı.

"Bu hatam için sizden özür dilerim." demişti lafı uzatmadan. "Gelin dost olalım." İşte böylece bu mesele kapanmıştı. Ha bir de Tarzan karakollarda epey bahsi geçen bir adam olmuş ve en azından dört cesur adamı da katarak arkadaş çevresini epey genişletmişti.

D'Arnot'nun dairesine döndüklerinde bu Fransız yüzbaşısı İngiliz bir dostundan, William Cecil Clayton, yani Lord Greystoke'tan kendisini bekleyen bir mektup bulmuştu. Bu ikili, Jane Porter o

koca maymun Terkoz tarafından kaçırıldıktan sonra başarısızlıkla sonuçlanan bu kızcağızı arama girişimlerinde başlayan arkadaşlıklarını mektuplaşarak sürdürüyorlardı.

"Yaklaşık iki ay sonra Londra'da evleneceklermiş," demişti D'Arnot mektubu okumayı bitirdiğinde. Tarzan'ın kimlerin evleneceğini sormasına gerek bile yoktu. Dostuna cevap vermemiş, günün kalanını epey düşünceli ve sessiz sakin bir şekilde geçirmişti.

Akşam operaya gitmişlerdi. Tarzan'ın aklında hâlâ kasvetli düşünceler dönüp duruyordu. Sahnede sergilenenlere ya göz ucuyla bakıyor ya da hiç aldırış etmiyordu. Onun tek gördüğü güzel bir Amerikan kızının sevecen suretiydi; tek duyduğu da aşkına karşılık verdiğini söyleyen hüzünlü ama tatlı bir sesten ibaretti. Ama işte bu kadın bir başkasıyla evlenecekti!

Bu tatsız düşüncelerden kurtulmaya çalışmış ve tam bu sırada birisinin kendisini süzdüğünü fark etmişti. Ormandaki talimlerinden alışkanlık edindiği bir içgüdüyü takip ederek gözlerini doğrudan kendisini süzen gözlere dikmiş ve Kontes de Coude'un, Olga'nın gülümseyen çehresinde bu gözlerin parıldadığını görmüştü. Olga'nın selamına karşılık verdiği sırada da onun bakışlarında davetkar bir eda, hatta bir yakarıp yalvarma durduğuna emin olmuştu. Operanın bir sonraki aralığında da Olga'yı seyirci kabininde bulmuştu.

"Ah sizi nasıl görmek istiyordum!" diyordu Olga. "Hem bana hem de kocama lütfettiğiniz bu yardımdan sonra bu iki adamın bize yaptıkları saldırıların yinelenmemesi için gerekli önlemleri almamamız konusunda size doğru düzgün bir açıklama yapmayışımızı bir nankörlük olarak görmüşsünüzdür diye içim içimi yiyordu."

"Bana haksızlık ediyorsunuz ama," diye cevaplamıştı Tarzan. "Sizin hakkınızda tek bir kötü düşüncem bile olmadı hiç. Bana bir açıklama yapmak zorunda da hissetmeyin kendinizi. Tekrar rahatsız etti mi bu adamlar sizi?"

"Peşimizi hiç bırakmadılar ki!" diye cevapladı kontes esefle. "Birilerine tüm bu yaşananları anlatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ve bu açıklamayı da sizin kadar hak eden başka

kimse gelmiyor aklıma. İzin verin size anlatayım. Belki size yardımı da dokunur bu anlatacaklarımın. Çünkü Nikolas'ı tanıyorsam, bir daha karşınıza çıkacak ve sizden intikam almanın ille de bir yolunu bulacaktır. Size anlatacaklarımın da onun intikam almak için yapacağı entrikaları püskürtmenizde faydası olabilir. Ama şimdi burada anlatamam. Bu yüzden yarın evimde, saat beşte Mösyö Tarzan'ı bekleyeceğim."

"Ama yarının saat beşine daha koca bir sonsuzluk var!" demişti Tarzan, Olga'ya veda ederken. Rokoff ve Pauloviç ise tiyatro salonunun bir köşesinden Tarzan'ın Kontes de Coude'un seyir kabinine girdiğini görmüş ve pis pis sırıtmışlardı.

Ertesi gün saat dört buçukta esmer, sakallı bir adam Kont de Coude'un malikanesinin hizmetçi girişindeki zilini çalmıştı. Kapıyı açan uşak dışarıda dikileni görünce kaşlarını çatmış ve bu ikili kısık sesle bir konuşmaya dalmıştı.

Uşak başta sakallı adamın söylediğine itiraz etmiş ama biraz sonrasında kapıyı çalan adamın ellerinden bu uşağın cebine bir şeyler girivermişti. Sonra uşak dönüp bu ziyaretçiyi dolambaçlı bir yoldan kontesin öğleden sonraları çayını içmeyi alışkanlık edindiği küçük odaya götürmüştü.

Yarım saat sonra Tarzan malikaneye girmişti. Şimdi de ev sahibesi ellerini iki yana açıp gülümseyerek odaya gelmişti.

"Geldiğinize çok sevindim." demişti.

"İki elim kanda olsa gelirdim." diye cevaplamıştı Tarzan da.

Birkaç dakika boyunca dün geceki operadan, o sırada Paris'te konuşulup duran konulardan ve tuhaf bir şekilde başlayan tanışıklıklarını tazelemekten duydukları keyiften söz etmişlerdi. Böylece nihayetinde ikisinin de aklındaki en önemli konuya sıra gelmişti.

"Rokoff'un neden yakamızdan düşmediğini," demişti kontes sonunda, "merak ediyor olmalısınız. Aslında bunun sebebi çok basit. Harbiye nezareti, en önemli sırlarının pek çoğunu Kont'la paylaşır. Dolayısıyla kont çoğu zaman yabancı ülkelerin elde

etmek için önüne hazineler sereceği belgelere sahiptir; bu ülkelerin ajanlarının açığa çıkarmak için adam öldüreceği, hatta çok daha kötü şeyler yapacağı sırlara yani..."

"Ama şimdi öyle bir meseleyle uğraşıyor ki bunu açığa çıkaracak herhangi bir Rus hem bir servet hem de saygınlık kazanabilir. Rokoff ve Pauloviç de Rus casusları. Bu bilgiyi ele geçirene değin de karşılarına ne çıkarsa çıksın asla durmayacaklar. Gemide gerçekleşen olay, şu poker meselesi işte... Kocamdan istedikleri bilgiyi alabilmek için şantaj yapacaklardı.

"Kocam pokerde hile yapmaktan suçlu bulunsaydı, iş hayatı biterdi. Harbiye nezaretinden ayrılmak zorunda kalır, toplumda herkes onu dışlardı. İşte ona bu şekilde şantaj yapacaklardı. Kontun adını lekelemeye çalışan düşmanlarının kurdukları bir dalaverenin kurbanı olduğunu itiraf etmenin bedeli de işte istedikleri o belgeler olacaktı.

"Ama sen onlara engel oldun. Sonra da kont yerine benim itibarımı yerle bir edecek bir entrika kurdular. Pauloviç kamarama girdiğinde anlamıştı bana. İstediklerini öğrenip onlara söylersem beni rahat bırakacaktı; ha yok dediğini yapmazsam da dışarıda dikilen Rokoff'un gemi katibine kamaramın kilitli kapıları ardında kocamdan başka bir adamla düşüp kalktığımı anlatacaktı. Gemideki herkese yayacaktı bunu ve karaya indiğimizde de her şeyi gazetecilere yetiştirecekti.

"Korkunç, korkunç değil mi bu? Neyse ki St. Petensburg polisinin kulağına giderse Mösyö Pauloviç'i Rusya'nın darağaçlarına gönderecek bir şey biliyordum. Ona aklındakini yap diye meydan okudum; sonra da kulağına eğilip bir ismi fısıldadım." Parmaklarını şıklatmış ve "Bak böyle bir anda delirmiş gibi boğazıma yapışmıştı o da. Sen araya girmeseydin öldürecekti beni," diyerek sözünü bitirmişti.

"Hayvanlar!" diye söylenmişti Tarzan.

"Hayvanlar insan kalır bunların yanında," demişti kontes. "Şeytan bunlar. Size garezleri olduğu için de endişeleniyorum. Lütfen gözünüzü hep açık tutun. Benim hatırım için lütfen hep tetikte olacağınıza söz verin. Bana yaptığınız bu iyilik yüzünden başınıza bir şey gelecek olursa kendimi asla affedemem."

"Onlardan korkmuyorum," diye cevapladı Tarzan. "Rokoff ve Pualoviç'ten çok daha korkunç düşmanlara boyun eğdirdim ben."

Tarzan, kontesin Rue Maule'da gerçekleşen olaydan haberi olmadığını fark etmiş ve duyacak olursa üzülür diye bu konuya hiç değinmemişti.

"En azından kendi emniyetiniz için," diye lafına devam etmişti sonra, "neden bu aşağılık herifleri yetkililere teslim etmiyorsunuz ki? Onları çabucak yakalarlar."

Olga cevap vermeden önce bir an tereddüt etmişti.

"İki sebebi var," demişti sonra. "Bunlardan biri kontun bunu yapmasına engel oluyor. Diğerini, benim bu adamları açığa çıkarmaktan korkmamın asıl sebebini ise kimseye söylemedim; yalnızca Rokoff ve ben bunu biliyoruz. Merak ediyorum da," demiş ve duraksamış; uzun uzun Tarzan'ı süzmüştü.

"Neyi merak ediyordunuz?" diye sormuştu Tarzan da gülümseyerek.

"Kocama bile lafını etmediğim bu şeyi size neden anlatmak istediğimi merak ediyordum. Sizin beni anlayacağınıza ve yapmam gerekeni bana anlatacağınıza inanıyorum. Beni insafsız bir şekilde yargılamayacağınızı da biliyorum."

"Size pek de iyi bir yargıçlık yapamayabilirim madam. Çünkü cinayet gibi bir suç işlediyseniz bile kurbanınızın böylesi tatlı bir kaderle karşılaştığına minnettar olması gerektiğini söylerdim."

"Ah, hayır! Hayır!" diye itiraz etti kontes. "O kadar korkunç bir şey değil benimkisi. Ama önce size neden kontun bu adamları şikâyet etmediğini söyleyeyim, sonra cesaretimi toplayabilirsem benim neden bunu yapmayı gözüme kestiremediğimi de anlatırım. Mesele şu ki Nikolas Rokoff benim kardeşim ve biz Rus'uz. Nikolas onu bildim bileli hep kötü bir adam olmuştur. Hatta

yüzbaşı rütbesinde görev yaptığı Rus ordusundan ihraç edilmişti. Bir süre için yüzü kimseye tutmamış ama aradan biraz zaman geçince her şey unutulmuş ve babam onu istihbarat teşkilatında bir işe sokmuştu."

"Nikolas pek çok korkunç suçla yargılanmış ancak hepsinden de yakasını kurtarmayı başarmıştı. Mahpustan kaçmak için son yaptığı da düzmece kanıtlarla kurbanlarının çara ihanet ettiklerini öne sürmek olmuştu. Böylesi suçları 'Kim olursa olsun da mutlaka biri olsun,' diyerek herhangi bir insanın üstüne atmaya dünden razı olan Rus polisleri de onun anlattıklarını kabul etmiş ve Nikolas'a dair tüm suçlamaları düşürmüştü."

"Peki, size ve kocanıza yapmaya çalıştığı kötülüklerle aranızdaki akrabalık bağının sağladığı tüm haklarını çoktan kaybetmedi mi bu adam?" diye sordu Tarzan. "Rokoff'un kız kardeşi olmanız bile şerefinize leke sürmeye çalışmaktan alıkoymamış onu. Ona hiçbir vefa borcunuz yok madam."

"Ah ama işte gelelim diğer sebebe. Kardeşim olmasına rağmen, Nikolas'a hiç vefa borcum olmasa bile ona olan korkumu silip atamam. Çünkü hayatımın belli bir noktasında yaşananlardan haberi var."

"En iyisi size her şeyi anlatayım," diye devam etmişti kontes biraz duraksadıktan sonra, "çünkü görüyorum ki er ya da geç size anlatacağım, elimde değil. Eğitimimi bir manastırda aldım. Bu manastırda bir beyefendi sandığım bir adamla tanışmıştım. Erkekler hakkında çok az şey, hatta hiçbir şey bilmiyordum; aşktansa haberim bile yoktu. O aptal kafama da bu adamı sevdiğimi koymuş, sonra da ısrarlarına dayanamayarak onunla kaçmıştım. Sözde evlenecektik."

"Kaçtığımdan beri onun yanında yalnızca üç saat geçirmişimdir. Tüm bu süre boyunca halka açık yerlerde, tren istasyonlarında ve trendeydik; zaten gündüzdü. Gideceğimiz, yani sözde evleneceğimiz yere vardığımızda trenden inerken iki polis gelip bu adamı tutukladılar. Hatta beni de onun yanında aldılar ama onlara olayın aslını anlattığımda beni içeri atmak şöyle dursun, doğrudan manastırıma ve oradaki bir mürebbiyenin gözetimine

geri gönderdiler. Az kalsın evleneceğim bu adamın meğerse beyefendilikle uzaktan yakından bir alakası yokmuş; hatta hem bir asker kaçağıymış hem de mahkemede görülecek bir hesabı varmış. Tüm Avrupa boyunca neredeyse her yerde de sabıkası varmış."

"Bu olayı manastır yönetimi örtbas etti. Hatta ailemin bile bu yaşananlardan haberi yok. Ama Nikolas daha sonrasında bu adamla tanışmış ve olan biten her şeyi öğrenmiş. Şimdi de gelmiş onun istediğini yapmazsam bunu konta anlatmakla tehdit ediyor beni."

Tarzan gülmüş ve şöyle demişti: "Sen hâlâ küçük bir kız çocuğusun. Bana anlattığın bu olayda adını karalayacak hiçbir şey yok. Küçük bir kız gibi düşünmeseydin bunu sen de bilirdin. Bu akşam kocana git ve ona tıpkı bana söylediğin gibi her şeyi anlat. Onun hakkında büyük bir yanılgı içerisinde değilsem de bu korktuklarına gülüp geçecek ve o kıymetli kardeşini ait olduğu hapishanelere sokmak için hemencecik gerekeni yapacaktır."

"Keşke bu dediğini yapabilecek cesaretim olsaydı..." demişti kontes. "Ama korku içindeyim. Kendimi bildim bileli erkeklerden korkarım. En önce babam, sonra Nikolas, ardından da manastırdaki papazlar... Neredeyse dostlarımın tümü de kocalarından korkar; hal buyken ben neden kocamdan korkmayayım ki?"

"Kadınların erkeklerden korkması kulağa hiç mantıklı gelmiyor." demişti Tarzan yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Vahşi orman alemini insanlardan çok daha yakinen tanırım ve çoğu zaman bu korku tam aksi şekildedir, tabii siyahileri saymazsak. Ama bu siyahiler de zaten benim gözümde hayvanlardan da aşağıdadır. Ama yok yok, ben neden medeni kadınların erkeklerden, yani kendilerini koruması için yaratılan canlılardan korkması gerektiğini anlayamıyorum. Bir kadının benden korktuğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Bu dünyada sizden korkacak bir kadın olduğunu zannetmiyorum dostum," demişti Olga de Coude sakince. "Sizi kısa bir süredir tanıyorum ve bunu söylemesi de kulağa saçma geliyor ama herhalde asla korkmayacağım tek adam sizmişsiniz gibi geliyor bana. Epey

güçlü kuvvetli olduğunuz için bu daha da tuhaf duruyor, değil mi? O gece kamaramda Nikolas ve Pauloviç'i nasıl o kadar kolayca bertaraf ettiğinize şaşırıp kalmıştım. İnanılmazdı gerçekten."

Kısa bir süre sonra Tarzan kontesin yanından ayrılacaktı ki kadının elini kendisininkine sıkı sıkıya bastırmasına ve yarın tekrar uğrayacağına dair bir söz almakta bu kadar ısrarcı davranmasına biraz şaşırmıştı.

Olga'ya veda ettiği sırada onun gülümseyerek ayağa kalkması, yarısı peçeyle kapanmış gözleri ve ah onun o mükemmel dudakları günün kalanında Tarzan'ın hiç aklından çıkmamıştı. Olga de Coude sahiden de çok güzel bir kadındı ve Tarzan da yalnızca bir kadının sağlayabileceği bir tedaviye mahkûm, yürekleri kıpır kıpır eden bir genç adamdı.

Kontes, Tarzan ayrıldıktan sonra odasına dönmüştü ki Nikolas Rokoff hemen karşısında bitmişti.

"Sen ne zamandan beri buradasın?" diye haykırmıştı Nikolas'tan kaçınarak.

"Sevgilinden hemen önce geldim." diye cevaplamıştı bu adam da pis pis sırıtarak.

"Daha ileri gitme!" diye çıkışmıştı kontes. "Bana, bana, kendi kız kardeşine böylesi bir şey söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun?"

"Peki, peki Olga'cığım, madem o senin sevgilin değil beni bağışla lütfen. Ama unutma ki onun sevgilin olmayışında senin hiçbir suçun yok. Kadınlar hakkında benim bildiğimin onda biri olsaydı bu adamda, şimdiye çoktan seni kolları arasına almıştı. Aptalın teki bu herif, Olga. Ama senin ağzından çıkan her kelime ve yaptığın her şey apaçık bir davetken bu aptal nasılsa bunu hiç görmüyor."

Kadın elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

"Dinlemeyeceğim. Hayır! Şeytanın tekisin sen. Ama beni neyle tehdit edersen et şunu bil ki ben şerefli bir kadınım. Bu geceden sonra da beni bir daha rahatsız etmeye cesaret edemeyeceksin çünkü Raoul'a her şeyi anlatacağım. O beni anlayacaktır. Ama sonra, sonra Mösyö Nikolas, kendinize çok dikkat edin!"

"Ona hiçbir şey anlatmayacaksın." demişti Rokoff. "Hele ki şimdi elimde bu yeni sevgilin varken, güvenebileceğim hizmetçilerinden birinin de yardımıyla zamanı geldiğinde her şeyin yeminli bir tanıktan kocanın kulağına gitmesi için başka hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak. Bir önceki sevgilinin çok ekmeğini yedik ama ah, ama şimdi elimizde çok sağlam bir şey var, Olga. Sahici bir kaçamak... Bir de sadık bir eşsin sözde. Ayıp, çok ayıp Olga!" Lafını bitirdiği gibi de gülmeye başlamıştı hayvan herif.

İşte bu yüzden kontes, konta hiçbir şey anlatmamış ve işler iyice çığırından çıkmıştı. Kontesin o basit korkusunun yerini şimdi sahici bir dehşet almıştı ve belki bu korkuyu asıl dallandırıp budaklandıran da kendi vicdanıydı.

BÖLÜM V:

BAŞARISIZ BİR KUMPAS GİRİŞİMİ

Tarzan sonraki bir ay boyunca güzel Kontes de Coude'un mabedine düzenli olarak gelip giden ve oldukça da hoş karşılanan bir misafir olmuştu. Öğleden sonraları bir çay içmek için uğrayan kontesin çevresindeki o küçük seçkin grubun diğer üyeleriyle de sık sık karşılaşırdı. Ama Olga'nın Tarzan'la baş başa geçireceği bir saat için çeşitli bahaneler bulması bundan da sık yaşanırdı.

Kontes bir süre boyunca Nikolas'ın ima ettiği şeyi düşünerek korkuya kapılmıştı. Bu iri yarı genç adamın bir dosttan ötesi olduğunu hiç düşünmemiş fakat kardeşinin pis kelimeleriyle yüzüne vurulan bu fikir, kül rengi gözleri parıldayan bu yabancıya karşı duyduğu o tuhaf çekim üzerine çokça düşünmesine sebep olmuştu. Aslında ne bu yabancıya âşık olmak ne de onun kendisine tutulmasını istiyordu.

Olga kocasından çok daha gençti ve hiç farkında olmasa da kendi yaşına yakın biriyle dostluk kurmak için can atıyordu. Yirmi yaşındaki birisi, kırkındakine içini açamıyordu ki. Tarzan'sa ondan iki yaş büyüktü. O kendisini anlayabilirdi, biliyordu Olga. Üstelik Tarzan; şerefli, cesur ve iyi bir adamdı. Ondan hiç korkmuyordu. Ona güvenebileceğini daha onu ilk gördüğü anda anlamıştı.

Rokoff da gitgide artan bu yakınlığı uzaktan uzağa şeytani bir neşeyle izliyordu. Tarzan'ın, kendisinin bir Rus casusu olduğunu bildiğini öğrendiğinden beri ona olan nefretine bu maymun adamın kendisini ifşa edeceğine dair büyük bir korku da eşlik ediyordu. Şimdi köşesinde öldürücü darbesine uygun bir an

yakalamak için bekliyordu. Hem Tarzan'dan sonsuza değin kurtulmak hem de onun yüzünden yaşadığı yenilgilerin ve aşağılanmaların intikamını misliyle almak istiyordu.

Tarzan ise vahşi ormanının huzuru ve sakinliği, orada mahsur bırakılan Porter'larca bozulduğundan beri ilk kez hayattan keyif almaya bu kadar yakınlaşmıştı. Olga'nın arkadaşlarıyla giriştiği tatlı sohbetlerle eğlenmesi bir yana, bu güzeller güzeli kontesle kurduğu dostlukları da onun için bitmek bilmez bir keyif kaynağıydı. Bu dostluk, tüm o karanlık düşüncelerinin arasına girip onları bir anda dağıtıvermiş ve yaralı kalbine bir merhem olmuştu.

Bazen Tarzan'ın De Coude malikanesine ziyaretlerine hem Olga hem de kontu çoktan beri tanıdığı için D'Arnot da eşlik ediyordu. Ara sıra De Coude da yanlarına uğruyor fakat devletteki konumunun gerektirdiği çeşitli işler ve siyasetin bitmek bilmeyen uğraşları çoğu zaman onu gece yarılarına kadar evden uzak tutuyordu.

Rokoff ise dur durak bilmeksizin Tarzan'ı gözetliyor, De Coude'u eve çağıracağı zamanın gelmesi için fırsat kolluyordu fakat bu bekleyişinde hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu. Tarzan pek çok kere operadan sonra kontesi evine bırakmış fakat her seferinde de kapı eşiğinden dönmüştü. Bu durum da kontesin vefakâr kardeşinin canını epey sıkmıştı.

Tarzan'ı kendisinin düşeceği bir tuzağa itelemenin imkânsız olduğunu fark edince Rokoff ve Pauloviç bu maymun adamı apaçık bir şekilde yakışık almaz bir duruma sokmak için kafa kafaya vermişti.

Günler boyunca hem Tarzan'la De Coude'un yaptıklarını hem de gazeteleri takip etmiş ve sonunda aradıklarını bulmuşlardı. Bir gündüz gazetesi ertesi gün Alman bir bakanın yalnızca erkeklerin kabul edildiği bir eğlence düzenleyeceğine kısacık değinmişti. De Coude'un ismi de davetliler arasındaydı. Demek ki De Coude bu davete iştirak ederse gece yarısına değin evde olmayacaktı.

Pauloviç davet gecesi Alman bakanın malikanesinin kaldırımında, içeri giren her davetlinin yüzünü süzebileceği bir noktada dikiliyordu. De Coude'un arabasından inip yanından geçivermesi

için ise pek uzun beklemesine gerek kalmamıştı. Kontu görmek onun için yeterliydi. Alelacele Rokoff'un kendisini beklediği dairesine dönmüştü. Saat on biri geçene değin burada beklemişlerdi. Sonra Pauloviç telefonun ahizesini kaldırmış ve bir numarayı çevirmişti.

Ahizenin diğer ucundan ses geldiğinde de, "Yüzbaşı D'Arnot'nun evi mi?" diye sormuştu.

"Telefona cevap verme lütfunda bulunacak olursa Mösyö Tarzan için bir mesajım var."

Bir dakika boyunca diğer uçtan ses seda çıkmamıştı.

"Mösyö Tarzan?"

"Ah evet mösyö. Ben Franco. Kontes de Coude'un uşağıyım. Herhalde mösyö, hizmetkarları Franco'yu hatırlıyorlardır, değil mi?"

"Evet evet mösyö. Size bir mesajım var. Kontes'ten çok aciliyeti olan bir mesaj... Mösyö sizden hemen yanınıza gelmenizi istiyor. Kontesin başı belada, mösyö."

"Hayır, hayır mösyö. Franco meselenin ne olduğunu bilmiyor. Madama mösyönün birazdan burada olacağını söylemeli miyim?"

"Teşekkürler mösyö. Tanrı sizi korusun."

Pauloviç ahizeyi indirmiş ve Rokoff'a dönerek pis pis sırıtmıştı.

"Oraya varması yarım saat sürer. Sen de bakanın evine on beş dakikada gidersen De Coude da evine kırk beş dakikada varmış olur. Şimdi her şey bu aptalın kendisine bir oyun oynandığını fark ettikten sonra on beş dakika daha orada durup durmayacağına bağlı. Ama Olga'nın onun bu kadar çabuk gitmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum. De Coude'a vereceğin not da burada. Hadi! Acele et!"

Pauloviç çabucak bakanın evine varmış, notu kapıdaki uşağa teslim etmişti. "Kont de Coude için bu not. Çok aciliyeti var. Hemen konta teslim edildiğinden emin olun!" demiş ve lafını bitirdiği gibi uşağın açık bekleyen ellerine bir gümüş parayı bırakıvermişti. Sonra da dairesine dönmüştü.

Bir an sonra De Coude zarfı açtığında davet sahibinden özür dileyerek ayağa kalkmıştı. Okudukları, yüzünün beyaza kesmesine ve ellerinin titremesine sebep olmuştu.

MÖSYÖ KONT DE COUDE'A:

Bu, şerefli isminizi olduğu gibi korumak isteyen birisinin, malikanenizin saygınlığının tehlikede olduğu konusunda sizi uyarmak için yazdığı bir nottur.

Aylardır siz malikanede değilken buraya gidip gelen bir adam şimdi eşinizle birlikte. Hemen giderseniz kontesi odasında, bu adamın yanında bulacaksınız.

BİR DOST

Pauloviç'in Tarzan'ı aramasının üstünden yarım saat geçtikten sonra Rokoff, Olga'nın şahsi telefonuna ulaşmıştı. Kontesin odasındaki telefonu hizmetçisi cevaplamıştı.

Rokoff, Olga'yla konuşmak isteyince de, "Ama madam uyudu," demişti hizmetçi.

"Bu yalnızca kontese iletebileceğim çok acil bir durum," diye cevapladı Rokoff. "Ona hemen yataktan kalkıp üstüne bir şeyler geçirmesini ve telefona gelmesini söyleyin. Beş dakika sonra tekrar arayacağım." Sonra ahizeyi indirmiş ve bir an sonra Pauloviç içeri girmişti.

"Kont notu aldı mı?" diye sormuştu Rokoff.

"Şimdiye eve doğru yola çıkmıştır bile." diye cevaplamıştı Pauloviç de.

"Güzel! Tam da şimdilerde kız kardeşim geceliği üzerinde odasında oturuyordur. Bir dakika sonrasında da vefakâr Jacques'imiz Olga'ya haber vermeden Mösyö Tarzan'ı onun yanına götürür. Birkaç dakika ne olup bittiğini konuşurlar. Olga zaten kendisinin de hiç saklamaya yeltenmediği, mösyönün içini okşayan vücut hatlarının ancak yarısını gizleyebilen o üzerine yapışan üstlüğüyle ve geceliğinin şeffaf işlemeleriyle pek bir albenili gözükür. Tüm bu olanlara da şaşırır ama hiç mi hiç canını sıkmaz bu durum."

"Mösyönün de bir an bu gördüklerine kanı kaynarsa yaklaşık on beş dakika sonra kont odaya daldığında çok hoş bir aşk sahnesiyle karşılaşır. Mükemmel bir plan yapmışız, Alexis. Gel gidelim de Mösyö Tarzan'ın şerefine, birazcık şu eski Plancon'un eşsiz absentlerinden içelim. E tabii bir de Kont de Coude'un Paris'teki en büyük kılıç ustası ve tüm Fransa'daki en iyi nişancı olduğunu da unutmamak gerek!"

Tarzan, Olga'nın evine vardığında Jacques onu kapıda bekliyordu.

Jacques, "Bu taraftan mösyö," diyerek geniş, mermer merdivenlere doğru götürmüştü Tarzan'ı. Biraz sonra bir kapıyı açmış ve kalın bir perdeyi çekerek loş ışığın vurduğu odaya sokmuştu onu. Yoluna kul köle olmuş gibi eğilerek bir selam vermiş ve hemen ardından da gözden kaybolmuştu.

Tarzan, odanın diğer ucundaki küçük masada telefonun başında oturan Olga'yı görmüştü. Masanın cilalı yüzüne sabırsızca parmağını vurup duruyordu. İçeri girdiğini fark etmemişti.

"Olga," demişti sonra Tarzan, "ne oldu?"

Olga korkuyla küçük bir çığlık atarak Tarzan'a dönmüştü.

"Jean!" diye haykırmıştı. "Ne arıyorsun burada? Seni kim içeri aldı? Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Tarzan beyninden vurulmuşa dönmüştü ama bir an sonra olup biteni az çok kavramıştı.

"Nasıl yani? Beni çağıran sen değil miydin Olga?"

"Gecenin bir yarısında seni çağırmak mı? *Mon Dieu!* Jean, benim bu kadar kafayı yiyebileceğimi düşünüyor musun gerçekten?"

"Franco beni arayıp hemen buraya gelmemi, başının belada olduğunu ve beni çağırdığını söyledi."

"Franco mu? O da kim be?"

"Senin uşağın olduğunu söyledi. Hatta sanki bunu biliyor olmam gerekiyormuş gibi konuştu benimle."

"Bu isimde bir uşağım yok benim. Herhalde birisi sana şaka yapmış Jean." demiş ve gülmüştü Olga.

"Korkarım ki bu pek kötü bir şaka olabilir Olga," diye cevaplamıştı Tarzan. "Bir şakadan daha fazlası yatıyor olabilir bu işin altında."

"Ne demek istiyorsun? Yoksa sen lafı—"

"Kont nerede?" diye araya girdi Tarzan.

"Almanya büyükelçiliğinde."

"Bu, o çok kıymetli kardeşinin işi. Yarın kontun bundan haberi olacak, sonra da hizmetçileri sorguya çekecek. Her şey... Her şey Rokoff'un kontun düşünmesini istediği şeye işaret edecek."

"Alçak herif!" diye haykırdı Olga. Ayağa kalkarak Tarzan'a yaklaşmış ve gözlerini onun yüzüne dikmişti. Çok ama çok korkmuştu. Olga'nın gözlerinde, tıpkı avcıların korkudan donup kalmış zavallı bir ceylanınınkilerde gördüğü gibi, ne yapacağını bilmeyen ve cevap arayan bir ifade vardı. "Ne yapacağız Jean?" diye fısıldamıştı. "Korkunç bir şey bu. Yarın tüm Paris okuyacak, kont da—o da görecek hepsini."

Olga'nın bakışlarında, tavırlarında ve kelimelerinde savunmasız bir kadının her zamanki kurtarıcısına, yani bir erkeğe yaptığı

o bilindik çağrısı vardı. Tarzan göğsüne bastırılan ufak, sıcacık ellerden birini kendi kuvvetli ellerine almıştı. Bunu tamamen istemsizce yapmıştı; hatta ardından bir koruma içgüdüsüyle kolunu Olga'nın omuzlarına sarması da aynı şekilde, istemsizce gerçekleşmişti.

Bu yaptığı ise müthiş bir şeye yol açmıştı. Daha öncesinde Olga'ya hiç bu kadar yakın olmamıştı. Şaşkınlığa karışmış bir suçlulukla ansızın birbirlerinin gözlerinde kilitli kalmışlardı ve Olga de Coude, tam da en güçlü halini takınması gerektiği sırada zayıf düşerek Tarzan'a iyice sokulmuş, kollarını bu adamın boynuna sarmıştı. Ya Maymunların Tarzan'ı ne yapmıştı? Nefes nefese olan kadını güçlü kollarına almış ve onun sıcak dudaklarını öpücüklere boğmuştu.

Raoul de Coude büyükelçinin kahyasının verdiği notu okuduktan sonra davet sahibine alelacele birkaç bahane uydurmuştu. Daha sonrasında bahane diye bu adama neler söylediğini de hiç hatırlayamamıştı. Evinin kapısının eşiğine gelene değin yaşanan her

şey hafızasında belli belirsiz bir haldeydi. Sonrasında soğukkanlı bir tavır takınarak ihtiyatla ve sessiz sedasız içeri girmişti. Nasıl oldu bilinmez Jacques de, kont henüz mermer basamakların yarısına bile varmadan kapıyı açmıştı. Kont bunu o ara hiç garipsemese de daha sonrasında bu tuhaflığın farkına varmıştı.

Hafif adımlarla parmak ucunda merdivenleri aşmış ve koridordan karısının odasına geçmişti. Elinde ağır bir baston, yüreğinde ise bir cinayet taşıyordu.

Kontu ilk fark eden Olga'ydı. Korkuyla bir çığlık koparark kendini Tarzan'ın kollarından çekmiş ve maymun adam da De Coude'un başına nişanladığı feci bastonu koluyla durdurmak için tam zamanında arkasına dönmüştü. O ağır baston bir yıldırım gibi bir değil, iki değil, tam üç kez Tarzan'a yönelmiş ve bastonun her düşüşü de bu maymun adamın ilkelliğe geçişini hızlandırmıştı.

Bu iri yarı maymun adam bet bir hırıltıyla Fransız'ın üzerine atılmıştı. O koca bastonu elinden kapmış ve cılız bir sırık gibi ikiye ayırarak bir kenara fırlatmıştı. Tepesi atan maymun adam şimdi düşmanının boğazına sarılmıştı. Olga de Coude ise bir an donup kalarak yaşananları dehşetle izlemiş; sonra kocasını, bir cevizi kırmak için oradan oraya savuran bir karga gibi sallayıp boğarak öldürmeye çalışan Tarzan'ın yanına sıçramıştı.

Çıldırmış gibi maymun adamın o koca ellerine sarılarak parmaklarını kocasının boğazından koparmıştı. "Tanrı aşkına!" diye haykırmıştı. "Onu öldüreceksin! Onu öldüreceksin! Ah Jean! Kocamı öldüreceksin!"

Tarzan öfkeden sağır kesilmişti. Bir anda kontu yere fırlatmış ve ayağını göğsünün altına koyarak kafasını kaldırmıştı. Sonra Kont de Coude malikanesinin her yanında, maymun adamın birisini öldürünce attığı o korkunç çığlık yankılanmıştı. Mahzenden çatı katına değin dolaşan bu muazzam ses hizmetçileri ayaklandırmış ve onların da beti benzi atarak tir tir titremelerine sebep olmuştu. Kontes ise kocasının vücudunun yanında dizlerine çökmüş ve dua etmişti.

Tarzan'ın gözlerinden öfkenin kızıl sisleri ağır ağır çekilmişti. Çevresini görmeye, dünyaya tekrar medeni bir adam gibi bakmaya başlamıştı. Sonra diz çökmüş kadına gözleri takılmıştı. "Olga," diye fısıldamıştı. Kadın yukarıdaki gözlerde ölümün dehşetli ışığını göreceğini düşünerek başını kaldırmış ama bunun yerine sahici bir hüzün ve pişmanlıkla karşılaşmıştı.

"Ah, Jean!" diye haykırmıştı. "Ne yaptığına baksana. Bu adam benim kocamdı. Ah, onu seviyordum! Ama sen onu öldürdün."

Tarzan oldukça ihtiyatlı bir şekilde Kont de Coude'un hareketsiz bedenini kaldırarak bir kanepeye götürmüştü. Sonra kulağını kontun göğsüne dayamıştı.

"Biraz konyak getir Olga." demişti.

Olga gelince de birlikte konyağı kontun dudakları arasından dökmüşlerdi. Şimdi bu beyaz dudaklardan zayıf bir soluk çıkıvermiş, De Coude kafasını çevirmiş ve acıyla inlemişti.

"Yaşıyor!" demişti Tarzan. "Şükürler olsun! Yaşayacak."

"Neden böyle bir şey yaptın Jean?" diye sordu Olga.

"Bilmiyorum. Kont bana vurunca deliye döndüm. Daha önce içinde olduğum sürüdeki kuyruksuz maymunlardan da böyle gördüm. Sana hiç başımdan geçenleri anlatmadım Olga. Yaşadıklarımı biliyor olsaydın her şey çok daha iyi olurdu, hatta belki bu da hiç yaşanmamış olurdu. Anne olarak tanıdığım tek kişi, vahşi bir dişi maymundu. On beş yaşına gelene değin tek bir insan bile görmemiştim. Beyaz bir adamla karşılaştığımda ise yirmi yaşındaydım. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce ise Afrika'nın vahşi bir ormanında anadan üryan gezinen yırtıcı bir hayvandım."

"Çok üstüme gelme lütfen. İki yıl, beyaz insanların yüzyıllar sonunda ancak eriştikleri değişimin bir bireyde vuku bulması için çok kısa bir zaman."

"Hiç üstüne gelmeyeceğim Jean. Hata bende zaten. Ama şimdi gitmelisin. Kont kendine geldiğinde seni burada görmemeli. Hoşça kal."

Tarzan, Kont de Coude malikanesinden başı önünde yürüyüp giderken epey üzgündü.

Ama dışarı çıktığı anda düşünceleri öyle bir şekle şemaile bürünmüştü ki yirmi dakika sonrasında Rue Maule yakınlarındaki bir karakolda bulmuştu kendini. Burada birkaç hafta önce karşılaştığı polislerden birine rastlamıştı. Polis, kendisini insafsızca pataklayan bu adamı tekrar gördüğüne oldukça sevinmiş gibi görünüyordu. Biraz ondan bundan konuştuktan sonra Tarzan, polise acaba Nikolas Rokoff yahut Alexis Pauloviç isimlerini duymuş mu diye sormuştu.

"Hem de defalarca, mösyö. İkisi de sabıkalı. Şu an onlara yönelik bir suçlama bulunmasa da sabıkalı diğer tüm suçlularda yaptığımız üzere bir şikâyet gelirse onları nerede bulacağımızı bilelim diye gözümüz üstlerinde. Siz neden sordunuz ki mösyö?"

"Onları tanıyorum da," diye cevapladı Tarzan. "Mösyö Rokoff'la küçük bir iş için görüşmek istiyordum. Nerede yaşadığını bana söyleyebilirseniz çok sevinirim."

Birkaç dakika sonrasında Tarzan polise veda etmiş ve cebindeki az çok saygın bir mahalleye ait bir adresin yazılı olduğu kâğıt parçasıyla en yakındaki taksi durağına çabuk adımlarla yürümüştü.

Rokoff ve Pauloviç ise dairelerinde oturmuş, bu gece yaşananların olası sonuçları üzerine atıp tutuyorlardı. Sabah olunca bütün Paris'i çalkalayacak olan bu skandala ilişkin ilk havadisleri duymak için temsilcilerinin gelmesi an meselesi olan iki farklı gazetenin yetkilileriyle telefonda konuşmuşlardı.

Sonra kulaklarına, merdivenlerden birkaç adım sesi gelmişti. Rokoff, "Ah, bu gazeteciler de ne hızlıymış canım!" diye heyecanlanmış ve dairelerinin kapısı çalınınca da, "İçeri buyurun mösyö," demişti.

Bu Rus adamın yüzündeki misafirperver neşe, ziyaretçisinin kül rengi gözlerinin sert bakışları karşısında donup kalmıştı.

"Tanrım!" diye bağırmıştı ayağa fırlayarak, "Ne halt arıyorsun burada?"

"Otur!" demişti Tarzan. O kadar kısık sesle fakat öyle de sert bir tonda konuşuyordu ki ağzından çıkanları zar zor anlasalar da dedikleri, Rokoff'un tekrar sandalyesine çökmesine ve Pauloviç'in de oturduğu yerden kıpırdamamasına yol açmıştı.

"Burada ne halt aradığımı gayet iyi biliyorsun," diye yine alçak sesle devam etmişti konuşmasına. "Aslında seni öldürmek için buraya gelmiş olmalıydım fakat Olga de Coude'un kardeşi olduğun için bunu şimdilik yapmayacağım."

"Canını kurtarmak için sana son bir şans vereceğim. Pauloviç'i saymıyorum bile. Aptal, sersem bir oyuncağın teki o. Bu yüzden senin yaşamana müsaade ettiğim sürece ona da dokunmayacağım. Ama ben sizin canınızı almadan bu odadan çekip gitmeden önce iki şey yapacaksınız. İlki, bu gece çevirdiğiniz dalavereyle olan tüm bağınızı itiraf ettiğiniz bir dilekçe yazıp imzalamanız olacak."

"İkincisi ise canınızı seviyorsanız bu ilişkiden gazetelere tek bir fısıltının bile gitmemesi için yemin etmek... Eğer her ikiniz de bu dediklerimi yapmazsanız, bu kapıdan çıktığımda ikiniz de ölü adamlar olacaksınız. Anladınız mı beni?" Sonra bir cevap bile beklemeden şöyle devam etti: "Acele edin! İşte şurada, tam önünüzde mürekkep ve kâğıt kalem duruyor."

Rokoff soğukkanlı bir tavır takınıp Tarzan'ın tehditlerinden hiç mi hiç korkmadığını göstererek ona meydan okumuştu. Bir an sonra maymun adamın çelik parmakları Rokoff'un boğazına yapışmış ve kaçıp kurtulmak için kapıya uzanan Pauloviç'i yerden havaya kaldırarak odanın bir köşesine fırlatmıştı. Pauloviç burada kendinden geçmişti. Rokoff'un yüzü beyazdan mora dönünce Tarzan onu bırakmış ve tekrar sandalyesine oturtmuştu. Bir an sonra öksürüp aksıran Rokoff suratını asmış, oturduğu yerden karşısında dikilen adama gözlerini dikmişti. Şimdi Pauloviç kendisine gelmiş, Tarzan'ın buyruğu üzerine acılar içinde sandalyesine dönmüştü.

"Şimdi yaz bakalım," demişti maymun adam. "Sizi tekrar pataklamam gerekirse, bu sefer ilkindeki kadar yumuşak davranmam."

Rokoff eline bir kalem almış ve yazmaya koyulmuştu.

"Hiçbir detayı atlamadığından ve herkesin ismini eklediğinden emin ol!" diye uyarmıştı Tarzan.

Şimdi kapı çalmış ve Tarzan, "İçeri girin," demişti.

İyi giyimli genç bir adam içeri girmiş ve "Ben *Sabah Ezgisi*'nden geliyorum. Galiba Mösyö Rokoff'un bana anlatmak istediği bir haber varmış," demişti.

"Yanılıyorsunuz mösyö," diye cevap vermişti Tarzan. "Gazetenize verilecek bir haber yok, değil mi Mösyö Nikolas?"

Rokoff bet bet kaşlarını çatarak kâğıttan başını kaldırmıştı.

"Yok," diye homurdanmıştı. "Gazeteye verecek bir haberim yok. En azından şimdilik..."

"Ne şimdi ne de sonra, Mösyö Nikolas. Ne şimdi ne de sonra..." Gazeteci, maymun adamın gözündeki tehditkâr parıltıyı görmemişti ama Nikolas Rokoff bunu hemen fark etmişti.

"Ne şimdi ne de sonra..." diye onaylamıştı sonra da Tarzan'ı.

"Buraya kadar zahmet etmenize üzüldüm, mösyö." demişti Tarzan gazeteciye dönerek. "Size iyi geceler diliyorum." Sonra bu şık, genç adama kapıyı göstermiş ve hemen ardından da yüzüne kapatmıştı.

Bir saat sonra Tarzan ceketinin cebinde epey hacimli bir elyazmasıyla Rokoff'un dairesinden çıkmak üzere kapıya yönelmişti.

"Senin yerinde olsam hemen Fransa'dan giderdim," demişti. "Çünkü er ya da geç seni öldürmek için, kız kardeşinin hiçbir şekilde araya giremeyeceği bir yol bulacağım."

BÖLÜM VI:

BİR DÜELLO

Tarzan, Rokoff'un dairesinden ayrılıp D'Arnot ile yaşadığı dairesine girdiğinde o çoktan uyuyup kalmıştı. Tarzan ona hiç dokunmamış ama ertesi sabah, bir önceki gece yaşanan her şeyi tek bir detayı atlamaksızın ona anlatmıştı.

"Ne büyük bir aptalım ben!" demişti en sonunda da. "De Coude da karısı da dostum benim. Ama bak onların bu dostluklarına karşılık ben ne yapıyorum? Az kalsın kontu öldürüyordum! Üstelik şerefli bir kadının adına da leke çaldım. Muhtemelen mesut bir evliliği de işte böylece bozup dağıttım."

"Olga de Coude'a aşık mısın?" diye sordu D'Arnot.

"Onun bana âşık olmadığından emin olmasam Paul, bu soruna verecek bir cevap bulamazdım. Ancak Olga'ya nankörlük etmeksizin sana söyleyebilirim ki ne ben ona aşığım ne de o bana... Bir anlığına gelip geçici bir çılgınlığın kurbanı olduk işte sadece; aşk değildi ki bu... Üstelik De Coude öyle ansızın damdan düşer gibi çıkıp gelmeseydi bu çılgınlığın bir zararı olmazdı bize. Senin de bildiğin üzere kadınlara ilişkin pek bir tecrübem yok. Olga de Coude ise müthiş güzellikte bir kadın ve o loş ışığa, her yeri saran o baştan çıkarıcı havaya ve savunmasız kalan bir kadını korumanın karşı koyulamazlığına belki benden daha medeni bir adam olsa dayanabilirdi. Ancak bende medeniyet dediğin derime bile işlememiş, kıyafetlerimle birlikte çekip gidiyor o da işte."

"Paris bana göre değil. Burada kaldığım sürece bu gidişle çok ama çok daha büyük tuzaklara düşeceğim. İnsanların koyduğu şu kısıtlamalara ise dayanamıyorum artık. Sanki hep bir

mahpusmuşum gibi hissediyorum. Bezdim artık hepsinden dostum, bezdim. Öyle bezdim ki artık kendi vahşi ormanıma dönmenin ve tanrının beni oraya atarken bana çizdiği kaderi yaşamanın zamanı geldi diye düşünüyorum."

"Jean, bu kadar abartılacak bir şey değil ki bu," diye cevapladı D'Arnot. "Şu yaşadıklarını o diğer medeni insanlardan çok daha iyi, hem de pek çoğundan daha iyi göğüsledin. Hemen şimdi Paris'ten çekip gitme konusuna gelince, bence geçe kalmadan Raoul de Coude'un bu konuda sana söyleyeceği bir şeyler olabilir."

D'Arnot bu dediğinde yanılmamıştı. Bir hafta sonra sabah on bir sıralarında D'Arnot ile Tarzan kahvaltıdayken Mösyö Flaubert'in geldiği haberini almışlardı. Mösyö Flaubert son derece kibar bir beyefendiydi. Çok kez saygıyla eğilip onları selamlayarak Mösyö Kont de Coude'un Mösyö Tarzan'a meydan okuduğunu söylemişti. Acaba Mösyö Tarzan da bu meydan okumanın koşullarının, iki tarafı da memnun edecek bir şekilde ayarlanması için bir dostunun mümkün olduğu kadar erken bir saatte Mösyö Falubert'le buluşmasına müsaade edecek kadar nazik olurlar mıydı?

Elbette! Mösyö Tarzan her şeyi kayıtsız şartsız bir şekilde, dostu Yüzbaşı D'Arnot'nun ellerine bırakmaktan ziyadesiyle memnun olacaktı. İşte böylece o gün öğleden sonra saat ikide D'Arnot'nun Mösyö Flaubert'e uğrayacağı kararlaştırılmış ve bu kibar beyefendi geldiğinde yaptığı gibi defalarca saygıyla eğilerek yanlarından ayrılmıştı.

D'Arnot tekrar yalnız kaldıklarında meraklı gözlerini Tarzan'a dikmişti.

"Ee?" demişti sonra.

"Şimdi günahlarıma ya katli ekleyeceğim ya da bu uğurda can vereceğim," demişti Tarzan. "Görüyorsun ya medeni kardeşlerime hızla ayak uyduruyorum."

"Hangi silahları kuşanmayı düşünüyorsun?" diye sordu D'Arnot. "De Coude müthiş bir kılıç ustası olduğu gibi mükemmel bir nişancı da."

"Öyleyse ondan yirmi adım uzakta durma koşuluyla zehirli oklarımı ya da mızraklarımı seçerim," demişti Tarzan gülerek. Sonra, "Paul," diye eklemişti: "Hadi tabanca olsun bizimkisi."

"Öldürür seni Jean."

"Buna hiç şüphem yok," diye cevapladı Tarzan. "Elbet öleceğim zaten."

"En iyisi kılıç olacak," dedi D'Arnot. "Belki sadece seni yaralamak bile onu tatmin edebilir. Üstelik kılıçla ölümcül bir yara almak da çok daha zor."

"Tabanca olacak!" demişti Tarzan kati bir kararlılıkla.

D'Arnot dil dökerek Tarzan'ı bu fikrinden vazgeçirmeye çalışmıştı ama beyhudeydi; "Tabanca olacak"tı.

D'Arnot, Mösyö Flaubert ile görüşmesinin ardından saat dört sıralarında dönmüştü.

"Her şey ayarlandı," demişti. "Her şey tıkırında. Ertesi sabah şafak söktüğü gibi Etamps'ın pek uzağında olmayan bir yolda, gözlerden ırak bir yerde buluşacaksınız. Şahsi bir sebebi öne sürerek Mösyö Flaubert orayı istedi. Ben de itiraz etmedim."

Tarzan'ın ağzından tek çıkan ise "Güzel!" nidası olmuştu. Sonra da ucundan kıyısından bile lafı bu konuya hiç getirmemişti. O gece yatağa geçmesinden önce pek çok mektup yazmıştı. Mektupları mühürleyip kime yazıldıklarını not düştükten sonra hepsini üzerinde "D'Arnot'ya..." yazan bir zarfın içerisine koymuştu. Üstünü çıkardığı sırada ise D'Arnot onun alelade bir gazino şarkısını mırıldandığını duymuştu.

Fransız adam ağzının içinde bir küfür gevelemişti. Çok mutsuzdu çünkü biliyordu ki ertesi sabah gün ışıdığında onu karşılayan ölü bir Tarzan olacaktı. Tarzan'ı bu kadar kaygısız görmek de canını sıkmıştı.

Sabahın erken saatlerinin karanlığında sıcak yatağından kaldırıldığında, "İki insanın birbirini öldürmesi için medeniyete bu kadar yakışmayan başka bir vakit olamaz," diye söylenmişti maymun adam. Uykusunu almıştı, hatta öyle iyi uyumuştu ki

zaten başını yastığa koyar koymaz uykuya daldığı için kalkmakta hiç zorlanmamıştı. Bu söylediğini de yatak odasının eşiğinde tam takım giyinmiş bir halde dikilen D'Arnot'ya söylemişti.

D'Arnot'nunsa gece boyu gözüne uyku girmemişti. Endişe içindeydi. Bu yüzden de epey asabiydi.

"Tüm gece mışıl mışıl uyumuş gibi bir halin var," demişti sonra.

Tarzan gülmüştü. "Sesinden anladığım kadarıyla seni pek uyku tutmamış. Ama ne yapayım Paul? Elimde değil, gerçekten."

"Hayır, Jean. Mesele o değil." diye cevaplamıştı D'Arnot, kendi de gülerek. "Ama şu olaya öyle umursamaz yaklaşıyorsun ki adamın tepesi atıyor. Sanki Fransa'daki en iyi nişancılardan biriyle bir düelloya değil de ağaca asılı bir hedefi vurmaya gidecekmişsin gibi davranıyorsun."

Tarzan hiç aldırmamıştı D'Arnot'nun bu dediğine. "Büyük bir hatamın cezasını çekeceğim, Paul. E bu cezayı çekmem için gerekenlerden biri de rakibimin iyi bir nişancı olması değil mi? Hal buyken, neden tadım kaçsın ki? Kont de Coude'un müthiş bir nişancı olduğunu bana söyleyen de sen değil miydin sanki?"

"Yoksa sen, kontun seni öldürmesini istediğini mi söylüyorsun?" diye haykırmıştı D'Arnot korkuya kapılarak.

"Bunu istediğimi söyleyemem fakat onun beni öldürmesine engel olacak pek bir sebebi olmadığını sen de kabul edersin herhalde."

D'Arnot, maymun adamın aklından geçenin ne olduğunu, daha De Coude'un onu şeref sahasında hesap vermeye çağırdığı ilk andan beri aklında olanı bilseydi şimdikinden çok daha büyük bir korkuya kapılırdı.

Tek bir laf daha etmeksizin D'Arnot'nun geniş arabasına binmiş ve yine tek bir kelam etmeden hızla Etamps'a çıkan o yarı karanlık yola koyulmuşlardı. İkisi de kendi düşüncelerinin tutsağı olup çıkmışlardı. D'Arnot acıya kedere boğulmuştu çünkü Tarzan'ı sahiden çok seviyordu. İkisi de insanlığa ilişkin aynı büyük ülkülere, aynı şahsına münhasır gözü karalığa ve şerefli yaşamaya dair aynı büyük tutkuya sahip oldukları için yalnızca yan yana vakit geçirmek bile hayatları ve talimleri birbirinden büsbütün farklı

olan bu iki adam arasında böylesine sıkı bir dostluk kurulmasına yetmişti. Birbirlerini gayet iyi anlayabiliyor ve birbirlerinin dostluğuyla gururlanabiliyorlardı.

Maymunların Tarzan'ı ise geçmişin tozlu düşüncelerine, şimdi ellerinden kayıp giden yaban hayatının mutlu anlarının keyifli hatıralarına gömülmüştü. O yanık tenli küçük vücuduyla merhum babasının barakasındaki masada bağdaş kurup, hiç kimseden yardım almadan ve tek bir insan sesi bile duymadan, büyüleyici resimlerini incelediği o kitapların üzerine eğilerek baskı dilinin gizemini çözmekle geçirdiği çocukluğunun nice zamanlarını hatırlamıştı. Yaban ormanının ortasında Jane Porter'la baş başa geçirdiği o günleri düşününce ise yüzünün sert hatları mesut bir tebessümle aydınlanmıştı.

Şimdi arabanın aniden durmasıyla tüm bu hatıraları dağılmıştı, şeref sahasına gelmişlerdi. Tarzan'ın aklı içinde bulunduğu duruma dönmüştü. Ölmek üzere olduğunun farkındaydı ancak içinde de ölüm korkusunun zerresi yoktu.

Ölüm, insafsız bir ormanın sakini için oldukça sıradan bir şeydir. Doğanın daha ilk kanunu, bu orman sakinlerini hayata inatla sarılmaya, yaşamları için savaşmaya mecbur eder; doğru, fakat onlara asla ölümden korkmasını öğretmez.

Şeref sahasına ilk gelenler D'Arnot ve Tarzan olmuştu. Bir an sonra De Coude, Mösyö Flaubert ve başka bir beyefendi daha gelmişti. Bu beyefendiyi D'Arnot ve Tarzan'la da tanıştırmışlardı. Hekim çıkmıştı bu adam.

D'Arnot ve Mösyö Flaubert kısa bir süre fısıldaşarak konuşmuşlardı. Kont de Coude ile Tarzan ise birbirlerine karşıt konumlanmışlardı. Şimdi düello için geri sayım başlayacaktı. D'Arnot ve Mösyö Flaubert iki tabancayı da incelemişti. Mösyö Flaubert düello sırasında uymaları gereken kuralları anlatırken, az sonra karşı karşıya gelecek olan Tarzan ve Kont de Coude sessiz sedasız dikiliyorlardı.

Sırt sırta verecek ve Mösyö Flaubert'in vereceği işaretle tabancalarını çıkarmaksızın zıt yönlere yürüyeceklerdi. Her ikisi de on adım yürüdüğünde D'Arnot da son işareti verecekti. Sonra

ikisi de dönecek ve içlerinden biri yere düşene değin ateş edecek yahut onlara verilen üç atışı tamamlayana değin düelloya devam edeceklerdi.

Mösyö Flaubert konuşurken Tarzan tütün kutusundan bir sigara çıkarmış ve yakmıştı. De Coude ise başlı başına bir soğukkanlılık timsaliydi. Sonuçta kendisi Fransa'daki en iyi nişancı değil miydi?

Şimdi Mösyö Flaubert başıyla D'Arnot'ya işaret etmiş ve iki adam da tabancalarını kılıflarına sokmuşlardı.

"Hazır mısınız beyler?" diye sormuştu Mösyö Flaubert.

"Elbette," diye cevaplamıştı De Coude.

Tarzan da başıyla onaylamıştı. Mösyö Flaubert işareti vermişti. Düelloya tutuşacaklar ağır adımlarla birbirinden uzaklaşırken Mösyö Flaubert ile D'Arnot da atış çizgisinin birkaç adım dışına çıkmışlardı. Altı! Yedi! Sekiz! D'Arnot'nun gözleri yaşarmıştı. Tarzan'ı öyle çok seviyordu ki... Dokuz! Bir adım daha ve işte zavallı yüzbaşı, bütün kalbiyle ölesiye nefret ettiği o işareti vermişti! Bu işaret, onun kulaklarında en sıkı dostunun felaketi gibi çınlamıştı.

De Coude hemen dönmüş ve tabancasını ateşlemişti. Tarzan biraz kıpırdanmıştı. Tabancası ise hâlâ kılıfında asılıydı. De Coude rakibinin yere yığılmasını bekler gibi bir an duraksamıştı. Bu Fransız adam atışının isabet edip etmediğini anlayamayacak kadar tecrübesiz bir nişancı değildi. Ama Tarzan hâlâ tabancasını çekmek için bir hareket yapmamıştı. De Coude bir kez daha ateş etmiş fakat maymun adamın tavrı, iri yarı vücudunun her bir noktasından yayılan telaşsız rahatlıkla iyiden iyiye kendini gösteren o büsbütün umursamazlığı ve bir de hiç istifini bozmadan sigarasını tüttürmesi, Fransa'nın en iyi nişancısının bile içine oturmuştu. Bu sefer Tarzan kıpırdanmamıştı bile. Fakat elbette De Coude kurşunun ona isabet ettiğini biliyordu.

Ansızın De Coude tüm bu kaygısızlığın sebebini anlamıştı. Rakibi üç atışından da ağır bir yara almadan kurtulma umuduyla kılını bile kıpırdatmaksızın bu feci atışlara katlanıyordu. Sonra sıra ona geldiğinde de yine kılını bile kırpmadan, doğrudan kendisine

ateş edecekti. De Coude'un tüyleri diken diken olmuştu. Bu o kadar gaddarca, o kadar insanlık dışıydı ki! Nasıl bir mahluk iki kurşun yarasına hiç aldırmaksızın öylece dikilip bir üçüncüsünü bekleyebilirdi?

Bu yüzden De Coude üçüncü atışını ihtiyatla nişanlamıştı. Fakat asabı bozulmuş olacak ki bu atışı tümden kaçırmıştı. Tarzan ise bacağının yanında asılı duran tabancasına bir kez olsun elini götürmemişti.

Bir an boyunca bu ikili birbirinin gözlerine kilitlenmiş, öylece dikilmişlerdi. Tarzan'ın yüzünde hayal kırıklığının içler acısı ifadesi duruyordu. De Coude'un yüzünde ise hızla artan bir korku, evet, gerçek bir korku vardı.

Ama daha fazla dayanamamış, "Tanrı aşkına! Mösyö! Ateş etsenize!" diye bağırmıştı.

Tarzan tabancasına uzanmamış, bunun yerine De Coude'a doğru birkaç adım atmıştı. Tarzan tam bu sırada kötü bir niyeti olmadığını göstermek için sol elini kaldırmasaydı D'Arnot ve Mösyö onun ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak araya dalacaklardı.

"Korkmayın," demişti Tarzan, "ona dokunmayacağım."

Olacak iş değildi bu! Ama adamlar yine de kıpırdamamışlardı. Tarzan'sa De Coude'un dibine gelene değin yürümeye devam etmişti.

"Mösyö tabancanızda bir sorun var herhalde," demişti. "Ya da asabınız mı bozuldu? Buyurun benim tabancamı alın mösyö ve tekrar deneyin." Sonra Tarzan hayretler içindeki De Coude'a tabancasını namlusundan tutarak uzatmıştı.

"*Mon Dieu!* Mösyö!" diye haykırmıştı De Coude da. "Kafayı mı yediniz siz?"

"Hayır dostum," diye cevaplamıştı maymun adam. "Hayır ancak ölmeyi hak ediyorum. Şerefli bir kadına yaptığım hatayı telafi etmenin tek yolu bu. Tabancamı alın ve dediğimi yapın."

"Ama bu bir cinayet olur!" diye haykırdı De Coude. "Ayrıca karıma yaptığınız hata da ney? Bana yeminler etti ki—"

"Öyle bir şeyden bahsetmiyorum," dedi Tarzan hemen araya girerek. "Aramızda yaşanan tüm 'hata'yı kendi gözlerinizle gördünüz. Ama bu bile kontesin ismine leke sürmeye ve hiçbir düşmanlık gütmediğim bir adamın saadetini mahvetmeye yeterli. Bu hatanın vebali benim boynuma. Zaten bu yüzden bu sabah ölmek istedim. Sizin anlatıldığı üzere harika bir nişancı olmamanız ise beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı."

"Vebali benim mi dediniz?" diye sordu De Coude heyecanla.

"Tümüyle benim, mösyö. Eşiniz tamamen iffetli bir kadın ve bir tek sizi seviyor. Gördüğünüz o 'hata'dan da tamamen ben sorumluyum. O gece beni oraya götüren şey ise ne benim ne de Kontes de Coude'un suçu. İşte bu belge de bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak."

Tarzan cebinden Rokoff'un yazıp imzaladığı ifadesini çıkarmıştı. De Coude da bunu alıp okumuştu. D'Arnot ile Mösyö Flaubert de onlara yaklaşmışlardı. Bu tuhaf düellonun tuhaf sonunu merakla izliyorlardı. De Coude, Rokoff'un ifadesini okumayı bitirip Tarzan'a bakana değin de kimseden çıt çıkmamıştı.

"Oldukça cesur ve dürüst bir adamsınız," demişti sonra kont. "Tanrıya şükürler olsun ki sizi öldürmedim!"

De Coude, bir Fransız'dı ve her Fransız gibi o da içinden geldiği üzere fevri davranıyordu. Kollarıyla Tarzan'ı sarmış ve onu bağrına basmıştı. Mösyö Flaubert de D'Arnot'ya sarılmıştı. Ama kimsecikler bizim doktora sarılmamıştı. Muhtemelen onun araya girmesine ve Tarzan'ın yaralarını sarmak istediğini söylemeye iten şey de buna gücenmiş olmasıydı.

"Bu beyefendi en azından bir yara," diye girmişti lafa, "hatta muhtemelen üç kurşun yarası aldı."

"İki kurşun," dedi Tarzan. "Biri sol omzumda, ikincisi de yine sol tarafta. Sanırım her ikisi de ufak sıyrıklar."

Ama doktor, Tarzan'ın çimlere uzanmasında ve onun yaralarını temizleyip kan akışını kontrol ederek üstünkörü bir muayene etmekte diretmişti.

Bu düello da herkesin Paris'e D'Arnot'nun arabasında sıkı dostlar olarak dönmesiyle sonuçlanmıştı. De Coude, hem bu düello sayesinde hem de Rokoff'un ifadesiyle karısının sadakati defalarca doğrulanınca derin bir nefes almış ve içinde Tarzan'a yönelik en ufak bir kin bile kalmamıştı. Tarzan'ın bu hatada esasında kendine düşenden daha fazlasını üstlendiği doğruydu ama birkaç tozpembe yalan söylediyse de bunu tıpkı bir beyefendiye yakışır şekilde, bir kadının şerefini korumak için yaptığından affedilebilirdi bu.

Maymun adam günler boyunca yatak istirahatine tabi tutulmuştu. Kendisi bu istirahatin lüzumsuz ve saçma bir iş olduğunu düşünse de hem doktor hem D'Arnot çok üstüne düşünce sırf onları memnun etmek için sesini çıkarmamıştı. Gerçi bunu düşünmesi bile gülmesine sebep oluyordu.

"Etime bir iğne ucu değdi diye koca gün yatakta uzanmak," demişti D'Arnot'ya, "çok komik! Ah sence ben daha ufacık bir çocukken gorillerin kralı Bolgani beni neredeyse parça pinçik ettiğinde uzanacak rahat ve sıcak bir yatağım var mıydı? Yoktu tabii. Bir tek ormanın çürümeye yüz tutmuş, o ıslak ve yeşil örtüsü vardı. Dost bildiğim bir çalılığın altına saklanıp günler boyu, haftalar boyu orada yatmıştım. Bana bakacak da bir tek Kala— zavallı, canım Kala'm— vardı. Böcekleri yaralarımdan atıp yırtıcı hayvanları kovuyordu."

"Ondan su istediğimde ise suyu bana ağzında getiriyordu. Çünkü başka türlü su taşımasını bilmiyordu. Steril gaz bezi de antiseptik bandaj da yoktu. Şu canım doktorumuz görse deliye dönmeyeceği tek bir şey yoktu o ormanda. Ama yine de iyileştim. Neden mi? Yaban aleminde burnunun ucunda olmadığı sürece asla hiç kimsenin fark etmeyeceği ufacık bir sıyrık yüzünden yataklara konmak için iyileştim."

Ama zaman çabuk geçmiş ve Tarzan daha ne olup bittiğinin farkına varmadan kendini evin dışına atmıştı. De Coude defalarca kez onu sormak için aramış ve Tarzan'ın ne türden olursa olsun bir işe girmek için can attığını öğrenince de ona bir iş bulmak için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

Tarzan dışarı çıkmasına izin verildiği ilk gün, De Coude'dan o gün öğleden sonra bürosuna uğramasını söyleyen bir not almıştı.

De Coude, Tarzan'ı müthiş bir sevinç ve tekrar ayağa kalktığı için samimi bir tebrikle karşılamıştı. Şeref sahasında geçirdikleri o sabahtan beri ikisi de ne düellodan ne de bu düelloya sebep olan şeyden söz etmişlerdi.

"Galiba tam olarak size uygun bir iş buldum, Mösyö Tarzan," demişti kont. "Epey güven ve sorumluluk gerektiren bir iş bu. Epey fiziki kuvvet ve cesaret de istiyor tabii. Bu iş için aklıma sizden daha uygun hiç kimse gelmiyor mösyö. Bir de bu iş seyahat etmenizi de gerektiriyor. Ama ileride çok daha iyi bir görev almanız da muhtemel, hem de dışişlerinde!"

"Başta, tabii kısa bir süre için harbiye nezaretinin bir casusu olarak çalışacaksınız. Gelin, gelin! Sizi sizden sorumlu olacak beyefendiye götüreyim. O size görevinizi benden çok daha iyi açıklayacaktır. Sonra siz de işi kabul edip etmeyeceğinize karar verirsiniz."

De Coude, Tarzan işi kabul ederse bağlı olacağı bakanlığın başındaki General Rochere'in makamına kadar ona eşlik etmişti. Kont burada bu maymun adamın sahip olduğu ve onu tam bu işin ehli kılan pek çok niteliğini generale öve öve anlattıktan sonra Tarzan'ın yanından ayrılmıştı.

Tarzan yarım saat sonra, hayatında ilk kez bir iş sahibi olarak generalin makamından çıkmıştı. Ertesi sabah detaylı talimatlar almak üzere tekrar buraya gelecekti. Gerçi General Rochere, Tarzan'ın belirsiz bir süre için Paris'ten ayrılmaya, muhtemelen de hemen yarın ayrılmaya hazırlanması gerektiğini açık seçik dile getirmişti.

D'Arnot'ya güzel haberi vermek için eve koştururken Tarzan'ın içini sonsuz bir sevinç kaplamıştı. Sonunda bu dünyada onun da bir değeri, bir yeri olacaktı. Para kazanacaktı! Hatta, hatta seyahat edecek ve dünyayı gezecekti!

Oturma odasına dalıp da D'Arnot'ya müjdeyi vermek için daha fazla bekleyememişti. Ama bu müjde D'Arnot'nun pek hoşuna gitmemişti.

"Paris'ten ayrılacağını ve belki de birbirimizi aylarca görmeyeceğimizi düşünmek seni epey keyiflendirmiş gibi duruyor. Nankör hayvanın tekisin sen, Tarzan!" Bunları söylediği gibi kahkahayı basmıştı D'Arnot.

"Hayır, Paul. Küçük bir çocuğum ben ve bak yepyeni bir oyuncağım var şimdi. İçim içime sığmıyor!"

Böylece Tarzan ertesi sabah Marsilya'ya, oradan da Vahran'a[4] gitmek üzere Paris'ten ayrılmıştı.

4 Zamanının Fransız sömürgesi Cezayir'in Akdeniz kıyısındaki bir şehridir. (ç.n.)

BÖLÜM VII:

SUUDİ YESUA'NIN KIVRAK KIZI

Tarzan'ın ilk görevi ne heyecan vericiydi ne de öyle çok önemli bir şeydi. Hükümet, bir sipahi birliği[5] teğmeninin büyük bir Avrupa devletiyle yakışık almaz bir ilişkide olduğundan şüpheleniyordu. Şimdi Suudi Belabbas'ta görev alan bu Teğmen Gernois, kısa bir süre önce her zamanki görevlerinin bir parçası olarak, son derece önemli askeri istihbaratlar aldığı genelkurmay başkanlığına bağlanmıştı. Hükümetin aklındaki de o büyük Avrupa devletinin subaya bu istihbaratlar için para ödediğiydi.

Bu teğmenin üzerine şüphe rüzgarlarını çeken de adı çıkmış bir Parislinin kıskanç bir tavırla ucundan kıyısından bir şeyler çıtlatıvermesi olmuştu. Ama genelkurmay başkanlığı, devlet sırları konusunda çok titiz davrandığı ve hainlik de çok ciddi bir mesele olarak görüldüğü için bu ufak çıtlatmaya dahi göz yumulamazdı. İşte bu yüzden de Tarzan, Amerikan bir avcı ve gezgin kılığına girerek Teğmen Gernois'i sıkı sıkıya takip etmek için Cezayir'e gelmişti.

Tarzan, o canım Afrika'sını bir kez daha görmeyi iple çekmişti fakat Afrika'nın bu kuzey yakası evi diye bildiği tropikal ormanından o kadar farklıydı ki kalbinde fakat Afrika'nın bu kuzey yakası evi diye bildiği tropikal ormanından o kadar farklıydı ki gerisin geri Paris'e dönmüş olsa bile burada yaşadığından çok daha büyük bir eve dönüş heyecanı duyardı. Vahran'da Arap mahallerinin dar, dolambaçlı sokaklarını gezip kendisi için oldukça garip ve yepyeni

---

5 Zamanının Fransız sömürgesi Cezayir'deki doğma büyüme Cezayirli bir süvari birliği. (ç.n.)

olan manzaraların tadını çıkararak geçirmişti bir gününü. Ertesi gün ise Suudi Belabbas'ta görevinin gerçek önemine ilişkin en ufak bir ipucu bile vermeyen referans mektuplarını askeri yetkililere sunmuştu.

Tarzan, Araplar ve Fransızlar arasında bir Amerikan olarak dolaşmasına yetecek kadar İngilizce biliyordu ve zaten bu kadarı da ona yetiyordu. İngiliz bir adamla tanıştığında ise kendisini açık etmemek için Fransızca konuşurdu ama ara sıra İngilizce bilen ve telaffuzuyla aksanındaki belli belirsiz çıkıntılıkları asla anlayamayacak bazı yabancılarla bu dili konuştuğu da olurdu.

Suudi Belabbas'ta pek çok Fransız subayla tanışmış ve kısa bir süre sonra da onlar arasında tutulur olmuştu. Gernois'le de tanışmıştı. Bu adam diğerleriyle ya çok az konuşan ya da hiç konuşmayan, çoğu zaman huzursuz görünen, kırk yaşlarında ketum bir beydi.

Bir ay boyunca dikkate değer bir şey yaşanmamıştı. Görünüşe göre Gernois'in hiç ziyaretçisi olmuyordu. Hatta ara sıra şehre çıktığında da en uçarı hayal gücünde dahi yabancı bir devletin casusları olarak görülebilecek birileriyle iletişime geçmiyordu. Nihayetinde Tarzan da bu havadisin yanlış olabileceği şüphesine kapılmıştı ki Gernois ansızın güneydeki Boyu Saada'ya[6], Petit Sahra Oteli'ne çağrılmıştı.

Bir sipahi birliği ve üç subay, buraya yerleşmiş olan başka bir birliğin yerini alacaktı. Tarzan'ın, subaylardan birisi olan Yüzbaşı Gerard ile sıkı bir dostluk kurması iyi olmuştu. Çünkü bu yüzbaşıya avlanmak için Boyu Saada'da kendisine eşlik etme fırsatını kaçırmak istemediğini söylediğinde en ufak bir şüpheyle bile karşılaşmamıştı.

Buyra'ya vardıklarında trenden inmiş ve yolculuğun kalanını eyer üstünde geçirmişlerdi. Tarzan Buyra'da bir binek hayvanı ararken Avrupai giyimli bir adamın bir kahvenin kapısından kendini süzdüğünü fark etmiş fakat kendisi bu adamı süzmeye başladığında ise adam alçak tavanlı, kerpiçten yapılma küçük bir

6 Zamanının Batı Afrika ile Akdeniz arasındaki önemli bir kervan merkezi. Kervanlar sayesinde ticari bir hareketlilik yaşayan bu kentin ismi "mesut kent" anlamındadır. (ç.n.)

barakaya girmişti. Bir an Tarzan'ın aklına bu adamın çehresinde ya da duruşunda tanıdık bir şeyler olduğu takılsa da sonrasında bunu unutmuş gitmişti.

Aumale'e[7] yürümek, şimdiye değin tüm binicilik deneyimi bir Paris akademisinde bir binicilik dersi almaktan ibaret olan Tarzan için çok yorucuydu. Bu yüzden subaylar ve birlikler kışlaya yerleşirken, o hemen Grossat Oteli'ndeki rahat bir yatağa koşmuştu.

Tarzan ertesi sabah erkenden uyandırılmış olsa da sipahi birliği o daha kahvaltısını bitiremeden yola koyulmuştu. Kafeterya ile taverna arasındaki kapı aralığından bakınırken askerlerin çok gerisinde kalmamak için aceleyle tıkınıyordu.

Ama bakındığı sırada orada dikilen Gernois'in bir önceki gün Buyra'daki kahvede rastladığı yabancıyla konuştuğunu görünce şaşırmıştı. Bu adamın sırtı kendisine dönük olsa da çehresinde ve duruşunda aynı tuhaf tanıdıklığı görmüştü; yanılıyor olamazdı.

Bu iki adamı süzerken Gernois kafasını kaldırmış ve Tarzan'ın yüzündeki meraklı ifadeyi fark etmişti. Bu sırada yabancı adam fısıltıyla konuşuyordu fakat Fransız subay hemen onu durdurmuş ve bu ikili çabucak dönerek Tarzan'ın görüş açısından silinip gitmişlerdi.

Bu, Tarzan'ın Gernois'in hareketlerinde gördüğü ilk şüpheli durumdu fakat aynı zamanda şundan da emindi ki bu iki adamın tavernadan çekip gitmesinin tek sebebi, Gernois'in, kendisini onları izlerken yakalamasıydı. Üstelik bu yabancı adamın üstünden silinmeyen tuhaf bir tanıdıklık havası da vardı ki bu, maymun adamın tavernada göz atmaya değer bir şeyler yaşandığına olan inancını katbekat artırmıştı.

Kısa bir süre sonra Tarzan tavernaya girmiş fakat adamlar çekip gitmişlerdi, hatta ilerideki caddede de onlardan hiçbir iz yoktu. En azından şimdi epey gerisinde kaldığı birliğe katılmadan önce at üzerinde birkaç dükkân gezme fırsatını da bulmuştu. Askerlerin, dinlenmek için öğle vaktinden biraz sonra bir saat mola verdikleri

---

7 Cezayir'in Buyra vilayetindeki bir kasaba. (ç.n.)

Suudi Yesua'ya varana değin de bilerek birliğe katılmamıştı. Gernois'in burada askerlerle birlikte olduğunu görmüştü ama o yabancı adam ortalıklarda yoktu.

O gün Suudi Yesua'da çarşı pazar günüydü. Çölden gelen sayısız deve kervanı ve çarşıda pazarlığa tutuşan Arap kalabalığı, Tarzan'ın içini çölün bu evlatlarını biraz daha gözlemlemek için burada bir gün daha kalmaya dair büyük bir istekle doldurmuştu. Bu yüzden de o öğleden sonrasında Boyu Saada'ya doğru yola devam eden sipahi birliğine katılmamıştı. Tarzan o gün hava kararana değin, otelcinin kendisine güvenilir bir hizmetkar ve tercüman olarak tanıttığı genç bir Arap'la, yani Abdül'le birlikte saatlerce çarşı pazar dolaşmıştı.

Burada Tarzan, Buyra'da seçtiğinden çok daha iyi bir binek hayvanı satın almıştı. Şaşaalı giyinen hayvan sahibi Arap'la konuşmaya daldığında ise onun Djelfa'nın güneyindeki bir çöl kavminin şeyhi Kadir bin Sadin olduğunu öğrenmişti. Abdül aracılığıyla da yeni tanıştığı bu adamı akşam yemeğine davet etmişti. Bu üçlü, çarşıyı kafa karıştırıcı sesler karmaşasına boğan pazarcılar, develer, eşekler ve atlar kalabalığı arasından geçerken Abdül, Tarzan'ın kolunu çekiştirmişti.

"Bakın beyim, arkamızda," demiş ve dönüp Tarzan arkasına baktığı sırada bir devenin ardında kaybolan bir gölgeye işaret etmişti. "Öğlenden beri peşimizde bu adam," diye eklemişti Abdül.

"Beyaz sarıklı, lacivert kanduralı bir Arap'la göz göze gelmiştim bir kez," demişti Tarzan. "Ondan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Ondan şüphelendim çünkü buranın yabancısı gibi duruyor. Bizi takip etmekten başka bir şey yaptığı da yok — ki bu namuslu bir Arap'ın yapacağı bir iş değildir. Ayrıca yüzünün alt tarafını da gizliyor bu adam, yalnızca gözleri açık. Fena birisi olsa gerek, zaten başka türlü olsa zamanını şerefli bir işle geçirirdi."

"Yanlış sularda yüzüyor Abdül o zaman," diye cevaplamıştı Tarzan. "Çünkü burada bana garez duyabilecek kimse olamaz. Memleketinize ilk kez geliyorum ve beni burada kimsecikler tanımıyor. Bu adam da yakında hatasının farkına varır ve bizi takip etmeyi bırakır."

"Kafasından bir soygun geçmiyorsa bırakır tabii," diye cevaplamıştı Abdül.

"Bir soygun istiyorsa yapacağımız basit: Bekleyip göreceğiz," diye gülmüştü Tarzan. "Ama şimdi bu soyguna hazırlıklı olduğumuz için bizi doyasıya yağmalayacağı da kesin, değil mi?" İşte böylece Tarzan bir kez daha gülmüş ve hiç beklemedik bir olaydan saatler önce hatırlayacağı bu konuyu unutup geçmişti.

Kadir bin Sadin güzel bir akşam yemeğinin ardından davet sahibiyle vedalaşmaya hazırlanıyordu. Saygı dolu, dostane ifadelerle Tarzan'ı, hâlâ coşkulu bir avcıyı bile cezbetmeye yetecek kadar antilop, geyik, yaban domuzu, pars ve aslan bulunan kendi el değmemiş arazisine çağırmıştı.

Şeyh gidince maymun adam Abdül'le birlikte bir kez daha Suudi Yesua'nın sokaklarına dalmış, çok geçmeden de dört bir yandaki Mağribi kahvelerden birinin açık kapısından gelen coşkulu şamataya kulak kesilmişti. Saat sekizi geçmişti ve Tarzan içeri girdiğinde göbek dansı çoktan başlamıştı. İçerisi Araplarla doluydu; hepsi sigaralarını tüttürüyor ve o sıcak, koyu kahvelerini höpürdetiyorlardı.

Sessizlik düşkünü maymun adama Arap müzisyenlerin davul ve kavallarının o korkunç sesinden bir adım daha uzak olmak çok daha makul gelse de Tarzan'la Abdül odanın ortasına yakın koltuklara çökmüşlerdi. Oldukça endamlı bir dansöz kıvırtıyordu. Dansöz, Tarzan'ın Avrupai giyimini fark edip de eli bol bir bahşiş kokusu alınca bir frank alırım umuduyla ipek mendilini onun omzuna fırlatmıştı.

Ardından bu kadının yerine başka bir gözü açık dansöz geçmişti fakat daha sonra Abdül bu yeni dansözün, uzak bir köşede iki Arap'la konuştuğunu görmüştü. Dansöz ve iki Arap, kahvedeki dansözlerin kaldığı odalara çıkan üst balkonun çevrelediği iç avluya açılan bir kapının yakınlarında yakalanmışlardı Abdül'ün görüş açısına.

Başta buna aldırmamış ama sonra göz ucuyla baktığında adamlardan birisinin kafasıyla kendilerine işaret ettiğini ve dansöz kızın da dönüp Tarzan'a kaçamak bir bakış attığını fark etmişti. Ardından da Araplar kapı aralığından avlunun karanlığına karışmışlardı.

Sıra tekrar bu dansöz kıza geldiğinde kıvırta kıvırta Tarzan'a sokulmuş ve o en tatlı gülümsemelerini de bir tek bu maymun adama göstermişti. Çölün yanık tenli, kara gözlü oğulları bu uzun Avrupalıya ters ters bakmışlardı fakat ne bu kızın gülümsemeleri ne de Arapların sert bakışları Tarzan'da dışarıdan fark edilebilecek bir etki yaratabilmişti. Şimdi kız tekrar mendilini Tarzan'ın omzuna atmış ve tekrar bir frankla ödüllendirilmişti. Bu bozuk parayı alnına yapıştırırken adeti olduğu üzere iyice Tarzan'ın üzerine eğilmiş ve telaşla kulağına birkaç kelime fısıldamıştı.

Kırık dökük bir Fransızcayla çabucak, "Avluda iki kişi var," demişti. "Size fenalık yapacaklar mösyö. Başta onlara sizi götürmeye söz vermiştim fakat siz bana çok iyi davrandınız. Bunu yapamam. Çabuk, onlar sözümü tutmadığımı anlamadan gidin. Çok fena adamlara benziyorlar."

Tarzan dikkat edeceğine söz vererek kıza teşekkür etmişti. Kız da dansını bitirdiğinde küçük kapıdan geçip avluya çıkmıştı. Ama Tarzan kızın istediği gibi kahveden çekip gitmemişti.

Bir yarım saat daha tuhaf bir şey yaşanmamıştı. Sonra aniden suratsız bir Arap kahveye girmişti. Tarzan'ın yakınına oturup kasti olarak bu Avrupalı adam hakkında ağır laflar etmeye başlamıştı ama bunları kendi ana dilinde söylediği için, Abdül Tarzan'a bu sözleri açıklamaya başlayıncaya kadar Tarzan'ın bu adamın niyetinden hiç haberi yoktu.

"Bu adam belasını arıyor," diye uyarmıştı Abdül, beyini. "Yalnız da değil. Hatta bir olay çıkacak olsa herhalde buradaki herkes onun tarafını tutar. En iyisi sessiz sedasız gitmek olacak, beyim."

"Sor bakalım ne istiyormuş bu adam," diye buyurmuştu Tarzan.

"Adam diyor ki 'Hristiyan köpek' kendisinin dansözüne hakaret etmiş. Belasını arıyor bu adam, beyim."

"Ona de ki: Ne onunkine ne de bir başka dansöze hakaret ettim. Çekip gitsin de beni rahat bıraksın. Onunla bir derdim yok — ki onun da benimle olamaz."

Arap'a efendisinin dediklerini ilettikten sonra, "Şöyle diyor," diye cevaplamıştı Abdül, "'Yalnızca kendi bir it değil, it oğlu it bu herif. Anneannesi de sırtlanın teki.' Bununla yalancı olduğunuzu söylemek istiyor, beyim."

Etraftakiler bu ağız dalaşına dikkat kesilmişti. Bu hakaret selinin ardından pis pis sırıtmaları da kahvedeki çoğunluğun kimin tarafını tuttuğunu apaçık gösteriyordu.

Tarzan kendisine gülünmesinden ve bu Arap'ın ettiği hakaretlerden hiç hoşlanmamıştı fakat koltuğundan kalktığı sırada yüzünde tek bir kızgınlık ifadesi bile yoktu. Dudaklarını yarım ağız bir gülüş sarmıştı ama sonra aniden çatık kaşlı Arap'ın yüzüne feci güçlü bir yumruk indirmişti. Bu yumrukla beraber, maymun adamın heybetli adaleleri bir anda belirivermişti.

Bu Arap adam tam yere yıkıldığı sırada, kahvenin önündeki sokakta bir işaret beklediği artık besbelli olan altı kişilik, kızgın çöl adamlarından oluşan bir grup içeriye dalmıştı. "Kafiri öldürün!" ve "Hristiyan köpeği yakalayın!" diye bağırıp çağırarak doğrudan Tarzan'ın üzerine atılmışlardı. Birkaç genç Arap da silahsız beyaz adama kurulan bu pusuya katılmak için ayaklanmışlardı. Tarzan ve Abdül, kendilerini itip kakan adamlardan kurtulmak için odanın bir ucuna koşturmuşlardı. Bu genç Arap, beyine sadık kalmış ve bıçağını çekip onun yanında dövüşmüştü.

Maymun adam kuvvetli ellerinin yakınına gelen herkesi feci yumruklarla yere yıkıyordu. Tek bir kelime etmeksizin sessiz sedasız dövüşüyordu. Dudaklarında ise, kendisine hakaret eden adamı pataklamak için ayağa kalktığı andaki aynı yarım ağız tebessüm duruyordu. Ne kendisinin ne de Abdül'ün çepeçevre sarıldıkları bu dehşetli kılıç ve bıçaklar denizinden canlı çıkmaları imkansızdı ama kendilerine saldıranların pek çoğunu siper olarak kullanabiliyorlardı.

Başlarına üşüşmüş, uluyup küfürler savuran bu kalabalık o kadar iç içe geçmişti ki hiçbir silahı doğru düzgün kullanamıyorlardı. Araplardan hiçbiri de bizden birisini yaralarım korkusuyla bir tabanca kullanmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda Tarzan iştahla kendisine saldıran adamlardan birini yakalamayı başarmıştı. Ansızın bu adamın kolundan çekerek bıçağını ondan koparmış, sonra da onu bir kalkan gibi önüne tutarak ağır ağır Abdül'ün yanına, iç avluya açılan kapıya kaymıştı. Kapı eşiğinde bir an duraksamış ve debelenip duran Arap adamı kafasının üstüne kaldırıp, hâlâ üzerlerine çullanmaya çalışan adamların yüzüne sanki bir mancınıktan fırlatılıyormuş gibi savurmuştu.

Sonra Tarzan'la Abdül avlunun yarı karanlığına geçmişlerdi. Korku içindeki dansözler odalarına çıkan merdivenlere çökmüş oturuyorlardı. Avludaki tek ışık da tüm dansözlerin bu kapkaranlık aralıktan geçen birileri varsa cazibelerini çok daha net görebilsinler diye kapılarının ahşap çerçevelerine mumun kendi yağıyla yapıştırdıkları cılız mum ışıklarıydı.

Tarzan'la Abdül henüz kahveden dışarı adımlarını atmışlardı ki aşağıdaki merdivenlerdeki gölgelerden bir tabanca, sırtlarının dibinde patlamıştı. Bu yeni düşmanlarını karşılamak için döndüklerinde ise üstü başı peçelere sarılı iki kişi ateş etmeyi bırakmaksızın üzerlerine doğru atılmıştı. Tarzan aniden bu yeni düşmanlarının üzerine sıçramıştı. Bir saniye geçmişti ki öndeki adam silahını düşürmüş ve kırılan bileği yüzünden inleyip ahlayarak avlunun çamuruna pisliğine gömülmüştü. İkinci adamsa sadık Abdül'ümüzün alnına tabancasını dayamış fakat tam ıskaladığı an da kalbinde bu Arap'ın bıçağını bulmuştu.

Kahvedeki çıldırmış kalabalık da şimdi avlarının peşinden dışarı koşturmuşlardı. Dansözler içlerinden birisinin bağırdığını duyunca mumlarını söndürmüşlerdi. Şimdi avludaki tek ışık, kahvenin açık duran ama önü kısmen kapatılmış olan kapısından sızıyor ve ancak belli belirsiz seçiliyordu. Tarzan eğilip Abdül'ün bıçağıyla yere serdiği adamın kılıcını kavramış ve karanlığın içinden kendilerine doğru gelen insan kasırgasını bekleyerek tekrar ayağa kalkmıştı.

Ansızın arkasından omzuna yumuşak bir elin dokunduğunu hissetmiş ve bir kadının fısıldadığını duymuştu. "Çabuk mösyö. Bu taraftan. Beni takip edin."

"Gel, Abdül!" demişti Tarzan da kısık sesle delikanlıya. "Buradan daha kötü bir yere düşeceğimiz yok ya!"

Kadın dönmüş ve onları odasının kapısında biten dar merdivenlere çıkarmıştı. Tarzan'sa kadının hemen arkasındaydı. Bu kadının çıplak kollarını saran altın ve gümüş bilezikleri, saçlarındaki takılardan sarkan sıra sıra altın sikke dizilerini ve elbisesinin göz alıcı renklerini seçebiliyordu. Onun bir dansöz olduğunu anlamış ve içten içe gecenin başında kulağına fısıldayarak onu uyaran dansözün bu olduğunu düşünmüştü.

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde aşağıdaki bahçede kendilerini arayan kızgın kalabalığı duyabiliyorlardı.

"Birazdan burayı aramaya gelecekler," diye fısıldamıştı kız. "Sizi sakın yakalamasınlar. On erkek gücünde dövüşseniz de nihayetinde sizi öldürürler. Acele edin! Odamın penceresinden ilerideki sokağa atlayın. Daha onlar sizin avludan çıktığını fark etmeden siz otelde emniyete geçmiş olursunuz."

Ama kız merdivenin sonunda durmuş konuşurken, birkaç adam çoktan merdivenin başından çıkmaya başlamıştı. Gelenlerden birisi ansızın bir feryat koparmıştı. Fark edilmişlerdi. Kalabalık hemen merdivenlere akın etmişti. Merdivenin başındaki adam hızla yukarı çıkmış ama merdivenin sonunda nereden geldiğini anlayamadığı bir kılıçla, daha öncesinde silahsız olan beyaz adamla karşılaşmıştı.

Sonra bir ah ederek arkasındakilerin üzerine devrilmişti. Bovling topları gibi merdivenlerden aşağı yuvarlanmışlardı. Bu çöktü çökecek haldeki köhne bina ise hiç alışkın olmadığı ağırlığın ve sarsıntının yükünü taşıyamamıştı. Gıcırdayıp kırılıveren ahşaplar aşağıya, Arapların üzerine çökmüş; yukarıdaki çıtkırıldım düzlükte Tarzan, Abdül ve kız bir başlarına kalmışlardı.

"Gelin!" diye haykırmıştı dansöz kız. "Benimkinin yanındaki odaya çıkan başka bir merdivenden gelecekler. Kaybedecek bir dakikamız bile yok!"

Tam odaya girdikleri sırada Abdül aşağıdaki bahçeye üşüşen kalabalıktan gelen bir haykırışı duymuş ve bunu, "Sokağa koşup o taraftan kaçışımızı engelleyecekler," şeklinde tercüme etmişti.

"Şimdi işimiz bitti!" demişti kız lafı uzatmadan.

"İşi—miz mi?" diye sormuştu Tarzan, "-miz"e bastıra bastıra.

"Evet, mösyö. İşi—miz!" demişti kız. "Sizin gibi beni de öldürecekler. Size yardım etmedim mi ben?"

Ama işte bu her şeyi değiştirirdi. Tarzan karşısına çıkan bu tehlikeden ve heyecandan epey keyif alıyordu. Bir an olsun ne Abdül'ün ne de bu kızcağızın başına bu olay yüzünden bir şeyler geleceğini düşünmemişti. Şimdiye dek bu adamlardan yalnızca canını kurtaramayacağını anladığı anlarda kaçmıştı. Kaçıp gitmeyecek olursa kaçınılmaz bir şekilde öleceğini düşünmediği sürece bu eğlenceyi bırakma gibi bir niyeti yoktu.

Bir başına olsa bu iç içe geçmiş kalabalığın üzerine sıçrayabilir ve tıpkı aslan Numa'nın yaptığı gibi dört bir yana saldırarak bu Arapları şaşkına çevirip kaçıp kurtulacak bir aralık bulabilirdi. Ama şimdi tümüyle bu sadık dostlarını düşünmesi gerekiyordu.

Tarzan, sokağa bakan pencereye atlamıştı. Bir dakika sonra aşağıya düşmanları doluşacaktı. Daha şimdiden karşıki odanın merdivenini yığınlar halinde aşan kalabalığın sesini duyabiliyordu. Bir an sonra da hemen yanındaki kapıya varacaklardı. Bir ayağını pervaza koyup eğilmiş ama aşağıya bakmamıştı. Başının üstünde, kollarını atsa erişebileceği uzaklıkta, binanın alçak çatısı duruyordu. Kıza seslenmişti. Kız gelip yanında durmuş, Tarzan da koca kollarından biriyle onu sarmış ve omzuna atmıştı.

"Yukarıdan sana uzanana değin bekle burada," demişti Abdül'e de. "Bu arada da içerideki her şeyi kapıya daya. En azından bu, onları biraz tutabilir." Sonra omzunda kızla birlikte dar pencerenin pervazına çıkmıştı. "Sıkı tutun!" diye uyarmıştı kızı. Bir an sonra tıpkı bir maymun çevikliğiyle kolayca yukarıdaki çatıya

tırmanmıştı. Kızı aşağıya indirip çatının kenarına doğru eğilmiş ve alçak sesle Abdül'e seslenmişti. Delikanlı hemen pencereye koşmuştu.

"Elini uzat," diye fısıldamıştı Tarzan. Yan odadaki adamlar kapıyı zorluyor, kapıya vuruyorlardı. Kapı sağlam bir vuruşla aniden parçalanıp yere düşmüş ve tam bu sırada da Abdül yukarıdaki çatıya doğru sanki hafifçecik bir tüymüş gibi kaldırıldığını hissetmişti. Tam zamanında kaçmışlardı. Çünkü adamların bir kısmı onların az önce çıktıkları bu odaya girdikleri sırada, bir düzine adam da aşağıdaki sokağın köşesinden dönmüş, kızın penceresinin altına doğru koşturuyorlardı.

BÖLÜM VIII:

ÇÖLDEKİ DÖVÜŞ

Bu üçlü, dansözlerin dairelerinin üstündeki çatıya çökmüş otururken altlarındaki odadan gelen öfkeli Arapların küfürlerini dinliyorlardı. Abdül ara sıra bunları Tarzan'a tercüme ediyordu.

"Bu kadar kolayca kaçmamıza engel olamadıkları için," demişti Abdül, "aşağıdakilere fırça çekiyorlar şimdi. Sokaktakiler ise o taraftan gelmediğimizi, aslında hâlâ binanın içinde olduğumuzu ve yukarıdakilerde de bize saldıracak kadar yürek olmadığı için onları bizim kaçtığımıza inandırmaya çalıştıklarını söylüyorlar. Bu ağız dalaşı daha da büyürse biraz sonra kendi aralarında dövüşmeye başlayacaklar."

Şimdi binadakiler bu üçlüyü aramayı bırakmış ve kahveye dönmüşlerdi. Aşağıda ise sadece birkaç kişi kalmıştı; sigaralarını tüttürüp muhabbet ediyorlardı.

Tarzan kendisi gibi tamamen yabancı birisine yaptığı bu fedakârlık için kıza teşekkür etmişti.

"Sana kanım ısındı," demişti kız doğrudan. "Kahveye gelen diğerlerine hiç benzemiyordun. Benimle kaba bir şekilde konuşmadın, üstelik bana para verdiğin sırada halinde tavrında aşağılayıcı bir şey de yoktu."

"Peki bu akşamdan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Tarzan. "Kahveye dönemezsin. Belki Suudi Yesua'da bile sağ salim yaşayamazsın, değil mi?"

"Aslında yarın her şey unutulup gider," diye cevapladı kız. "Ama artık bu kahveye de, bir başkasına da dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Zaten orada da çok istediğimden durmuyordum. Bildiğin mahpustum orada."

"Mahpus mu?" diye haykırdı Tarzan duyduklarına inanamayarak.

"Bir köle desek daha doğru olur," diye cevapladı kız. "Bir haydut çetesi bir gece beni babamın köyünden kaçırdı. Sonra da beni buraya getirip kahvede çalıştıran Arap'a sattılar. Köyümdekileri son gördüğümden beri şimdi neredeyse iki yıl geçti. Köyüm güneyde, en uçta kalıyor. Oradakiler de Suudi Yesua'ya uğramıyorlar bile."

"Köyüne dönmek ister misin?" diye sordu Tarzan. "Eğer istersen en azından seni sağ salim Boyu Saada'ya kadar götürebilirim. Orada da sana yolculuğun kalanında eşlik edecek bir subay buluruz mutlaka."

"Ah, mösyö!" diye haykırmıştı kız. "Size nasıl teşekkür edebilirim ki! Zavallı bir dansöz için bu kadar zahmete mi gireceksiniz gerçekten? Ama—ama babam sizi mükafatlandırabilir ve öyle de yapacaktır. Sonuçta o büyük bir şeyh, o Kadir bin Sadin."

"Kadir bin Sadin mi?" diye şaşırmıştı Tarzan. "Ama Kadir bin Sadin bu akşam burada, Suudi Yesua'da. Hatta birlikte yemek yiyeli daha birkaç saat oldu."

"Babam Suudi Yesua'da mı?" diye haykırmıştı şaşkın kızcağız. "Allah'a şükürler olsun! Kurtuldum!"

"Şşşt!" diye uyarmıştı Abdül. "Dinleyin."

Aşağıdan dingin gecede rahatlıkla seçilebilen sesler geliyordu. Tarzan konuşulanları anlayamamıştı fakat Abdül ve kız ona tercüme etmişti.

"Gittiler," demişti sonra kız. "Sizi istiyorlar mösyö. İçlerinden biri, sizi öldürmek için onlara para teklif eden yabancının şimdi bileği kırılmış bir halde Ahmeddin Solef'in evinde yatmakta olduğunu ama buna rağmen Boyu Saada yolunda pusuya yatıp da sizi öldürene çok daha büyük bir para teklif ettiğini söyledi."

"Ah bugün çarşıda sizi takip eden yabancı bu mösyö!" diye haykırmıştı Abdül. "Onu—onu ve bir adamı daha kahvede tekrar görmüştüm. Sonra o ikisi, işte bu kızla konuştuktan sonra iç avluya çıkmışlardı. Kahveden çıkarken bize saldıran ve ateş edenler de işte onlardı. Ama sizi neden öldürmek istiyorlar ki mösyö?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Tarzan, biraz duraksadıktan sonra da tekrar lafa girdi: "Tabii eğer—"

Ama lafını bitirmemişti çünkü aklına gelen şey, bu gizemin tek mantıklı açıklaması gibi dursa da bir o kadar da imkânsız gözüküyordu. Tarzan ihtiyatla kızın penceresinin pervazına doğru eğilmişti. Avlunun bahçesinde ve kahvede kimsecikler kalmamıştı. Oda da bomboştu. Tarzan tekrar çatıya dönmüş ve Abdül'ü aşağıya sarkıtmıştı. Sonra da kızı aşağıda onu bekleyen Arap'ın kollarına bırakmıştı.

Abdül pencereden aşağıdaki alçak sokağa inivermişti. Bu sırada Tarzan da kızı kollarına almış ve daha önce vahşi ormanında kollarında pek çok yükü taşırken olduğu gibi kolaylıkla aşağı sıçramıştı. Kızın dudaklarından korkuyla küçük bir çığlık kaçıvermişti fakat Tarzan sokağa inerken onu neredeyse hiç sarsmamış ve sonra da yavaşça yere indirmişti.

Kız bir an Tarzan'a sarılmış kalmıştı.

"Ah mösyö ne kadar güçlü, ne kadar da çeviksiniz!" diye haykırmıştı. "Kara aslan El Adrea[8] bile sizinle aşık atamaz."

"Sizin bu El Adrea'nızla tanışmak isterdim doğrusu," demişti Tarzan. "Zira dilinizden düşmüyor."

"O zaman babamın köyüne gelin. Onu orada görebilirsiniz. Kuzeyimizde kalan dağların arasında bir çıkıntıya çökmüş orada yaşıyor ve geceleri de babamın köyünü yağmalamaya iniyor. O koca pençelerinden tekiyle bir boğanın kafatasını parçalarına ayırıyor ki geceleyin evine geç kalıp da El Adrea ile karşılaşanın vay haline!"

---

8 Adrea, Latincede "siyah, kara" anlamına gelir. (ç.n.)

Başka bir belaya karışmadan otele varmışlardı. Uyuklayan otel sahibi ise gün sökmeden Kadir bin Sadin'in çağırılmasına şiddetle karşı çıkmış fakat bir altın sikke onun tüm tutumunu değiştirmişti. Böylece birkaç dakika sonra hizmetçilerden biri, bir çöl şeyhinin yakın arkadaşlarıyla karşılaşabileceği yerlilerin işlettiği küçük hanları karış karış dolaşmaya koyulmuştu. Tarzan'sa sabahın köründe evine doğru çıkacağı yolculuğunun bölünmesinden çekindiği için kızın babasının bu gece bulunmasının zaruri olduğunu düşünüyordu.

Haberci, Kadir bin Sadin'le döndüğünde ise yarım saat kadar beklemişlerdi. İhtiyar şeyh, asil çehresine yayılan meraklı bir ifadeyle içeri girmişti.

"Mösyö lütuf buyurdunuz—" diye lafa girmiş sonra gözleri kızı üzerinde kilitlenmişti. Kollarını iki yana açarak odanın karşısındaki kızına koşmuştu. "Kızım!" diye haykırmıştı. "Allah'ım sana şükürler olsun!" Sonra ihtiyar mücahidin cengâver gözlerini yaşlar bürümüştü.

Kızının kaçırılma ve kurtarılma hikayesini duyduktan sonra Kadir bin Sadin elini Tarzan'a uzatmış ve "Kadir bin Sadin'in olan ne varsa... Dostum, hayatım bile sizindir!" demişti lafı uzatmadan. Tarzan elbette bunların bol keseden satılan, içi boş sözler olmadığını biliyordu.

İçlerinden üçü hiç uyumadan at binmek zorunda kalacak olsa da sabahleyin erkenden yola çıkıp Boyu Saada'ya bir günde gitmeye çalışmanın en iyisi olacağında karar kılmışlardı. Bu yolculuk, erkekler için nispeten biraz daha kolay geçecek olsa da kızcağızın yolda harap olacağı kesindi.

Tarzan sabah uyandırıldığında sanki gözlerini daha yeni yummuş gibi hissetmişti. Bir saat sonra da hep birlikte güneye, Boyu Saada'ya doğru yola çıkmışlardı. Birkaç kilometre boyunca yol düzgündü ve hızla ilerlemişlerdi ama sonra yol ansızın atların her adımda dibine battığı sonsuz bir kum bataklığına dönüşmüştü. Şeyhe, Suudi Yesua'ya olan yolculuğunda Tarzan'dan başka kızı, Abdül ve babayiğit dört çöl adamı da eşlik ediyordu. Bu yüzden

silah kuşanmış yedi adam olarak gündüz yolculuğunda gelebilecek bir saldırıdan hiç mi hiç korkmuyorlardı. Her şey yolunda giderse de karanlık çökmeden önce Boyu Saada'ya varacaklardı.

Tarzan'ın dudakları kuruyup çatlayana değin çölün kumlarını üfüren sert bir rüzgâr onları çepeçevre sarmıştı. Etrafında güçbela görebildiği manzara da hiç cezbedici değildi: Orada burada tek tük solgun çalı öbeklerinin bittiği ve küçük, çorak tepeciklerin dalgalandığı uçsuz bucaksız ama bomboş bir arazi. En güneyde Atlas Dağları'nın gri çizgileri yükseliyordu. "Çocukluğumun göz alıcı Afrika'sından," diye düşünmüştü Tarzan, "ne kadar da farklı!"

Hep tetikte olan Abdül önüne baktığı gibi sık sık arkasını da gözlüyordu. Aştıkları her kum tepesinin zirvesinde atını eyerinden çekip döner ve gözünü dört açıp teptikleri yolu seyreylerdi. Ama nihayetinde bu titizliğinin ganimetini almıştı.

"Bakın!" diye haykırmıştı. "Arkamızda altı atlı var."

Kadir bin Sadin, "Mösyö, bunlar dün geceki dostlarınız olsa gerek," demişti Tarzan'a gayet sakin bir şekilde.

"Öyle olsa gerek," diye cevaplamıştı maymun adam da. "Burada bulunuşum sizin yolculuğunuzun emniyetini de tehlikeye attığı için üzgünüm. Bir sonraki köyde duracak ve siz yolunuza devam ederken ben de bu beyefendileri sorguya çekeceğim. Bu akşam Boyu Saada'da olmamın da gereği yok zaten. Hem siz neden huzur içinde yolculuk etmeyesiniz ki?"

"Siz durursanız biz de dururuz," dedi Kadir bin Sadin. "Dostlarınızın yanına sağ salim dönene yahut da düşmanlarınız peşinizi bırakana değin sizinle kalacağız. İtiraz istemiyorum."

Tarzan kafasını sallamıştı. Öyle çok laklak etmeyi sevmezdi ve Kadir bin Sadin'in onu bu kadar sevmesi de muhtemelen bu yüzdendi. Çünkü Arapların nefret ettiği tek bir şey varsa o da çenesini hiç kapatmayan bir adamdı.

Abdül günün kalanı boyunca peşlerindeki atlıları süzmüştü. Aradaki mesafeyi hiç açmıyorlardı. Ara sıra dinlenmek için durduklarında ve hatta öğlen uzunca bir süre duraksadıklarında bile daha yakınlarına gelmemişlerdi.

"Karanlığın çökmesini bekliyorlar," demişti Kadir bin Sadin.

Ama karanlık onlar daha Boyu Saada'ya varmadan çökmüştü. Atlılar alacakaranlıkta seçilemez hale gelmeden biraz önce, Abdül peşlerinden gelen kanduralar kuşanmış bu bet gölgelere son bir bakış atmıştı. Nitekim o bakış da, bu atlıların aralarındaki mesafeyi hızla kapattıklarını ve kendilerini kovalamakta olduklarını kesinleştirmişti. Abdül, kızı endişelendirmek istemediği için bunu Tarzan'ın kulağına fısıldamıştı. Maymun adam atını arkaya, Abdül'ün yanına çekmişti.

"Diğerleriyle birlikte önde gideceksin Abdül," demişti sonra. "Bu benim kavgam. Uygun bir yer bulana değin bekleyecek, sonra da bu adamlarla konuşacağım."

"O zaman Abdül de sizin yanınızda bekleyecek," demişti genç Arap. Şu saatten sonra ne bir tehdit ne de bir emir onu bu kararından döndürebilirdi.

"Öyle olsun madem," diye cevaplamıştı Tarzan. "İşte şurası tam istediğimiz gibi. Ha, bu tepenin zirvesinde kayalıklar da var. Buraya saklanıp bekleriz, bu beyefendiler belirdiğinde de onlara kendimizi şöyle bir tanıtırız."

Atlarını buraya çekmiş ve sonra aşağı inmişlerdi. Önde giden diğerleri ise çoktan karanlığa karışmışlardı. Şimdi onların önlerinde Boyu Saada'nın ışıkları parıldıyordu. Tarzan tüfeğini çıkarmış ve tabancasının kılıfını açmıştı. Abdül'e düşmanları ateş edecek olursa kurşunlardan korunsunlar diye atları kayakların arkasına çekmesini söylemişti. Genç Arap beyinin sözünü dinliyormuş gibi yapmış fakat iki atı alçak bir çalılığa sımsıkı bağladıktan sonra pusuya yatmak için sürüne sürüne Tarzan'ın birkaç adım arkasına geçmişti.

Maymun adam yolun ortasında dimdik ayakta durmuş, bekliyordu. Ama bu bekleyişi çok uzun sürmemişti. Ansızın aşağısındaki karanlıktan dörtnala sürülen atların sesi gelmişti. Bir an sonra da gecenin zifiri karanlığının içinde hareket eden beyaz noktaları fark etmişti.

"Durun!" diye haykırmıştı. "Yoksa ateş ederiz!"

Karanlığın ortasındaki beyaz noktalar bir anda durmuş ve bir süre kimseden çıt çıkmamıştı. Sonra bir fısıltılar meclisinin sesi yükselmiş ve bu atlılar silueti tıpkı hayaletler gibi dört bir yana dağılmıştı. Şimdi çöl tekrar Tarzan'ın önünde kıpırtısız duruyordu fakat bu seferki, eli kulağında bir felaketin habercisi olan kaygı verici bir hareketsizlikti.

Abdül yattığı yerden bir dizinin üzerine kalkmıştı. Tarzan ise vahşi ormanında keskinleştirdiği kulaklarını kabartmış ve sessizce adımlayan atların seslerinin sağından, solundan, önünden ve arkasından; her yerinden, her yerinden geldiğini duymuştu! Çepeçevre kuşatılmışlardı. Sonra baktığı yönden bir silah patlamıştı. Bir kurşun başının hemen üstündeki havayı üfleyerek geçivermişti. Tarzan da düşmanının silahının parıldadığı yöne bir el ateş etmişti.

Ansızın bu sonsuz kumsalın sessizliğini dört bir yandaki tabancaların ani ve keskin sesleri dağıtmıştı. Abdül'le Tarzan ise yalnızca bu silahların ışıltısına nişan alıyorlardı; düşmanlarını göremiyorlardı ki. Şimdi düşmanlarının, onlara saldıranların sayıca az olduklarını anlayarak gitgide yaklaştıklarını ve kendilerini bir yuvarlak içine aldıklarını fark etmişlerdi.

Ama bu düşmanlardan birisi çok yakınlarına gelmişti. O kadar yakınlarına gelmişti ki Tarzan'ın dünyanın başka hiçbir yerinde öylesi bir zifiri karanlığın çökmediği yaban ormanının gecesine alışkın gözleri onu hemen fark etmiş ve bu adam da acıyla feryat figan ederek eyerini salmıştı.

"Şartlar eşit Abdül," demişti Tarzan gülerek.

Ama aslında hiç de eşit değildi. Geriye kalan beş atlı bir işaret üzerine dönüp doğrudan üzerlerine atıldığında da sanki bu muharebe bir anda bitecekmiş gibi gözüküyordu. Tarzan da Abdül de düşmanlarını önlerinde tutarak korunmak için kayalıklara koşmuştu. Dörtnala koşan toynakların ve her iki taraftan başlayan yaylım ateşlerinin daimî uğultusu çölü sarmıştı. Sonra Araplar tekrar aynı atağa çıkmak için geri çekilmişlerdi ancak şimdi iki kişiye karşı savaşan yalnızca dört kişi vardı.

Birkaç dakika boyunca karanlığı bölen tek bir ses bile çıkmamıştı. Tarzan, Arapların kayıpları yüzünden geri mi çekildiklerini, yoksa Abdül'le Boyu Saada'ya doğru yolculuklarına devam ettiklerinde önlerini kesmek için ileride bir yerlerde pusuya mı yattıklarını bilemiyordu. Ama bu belirsizlik de çok uzun sürmemişti. Şimdi yeni bir atağın sesleri dört bir yandan onları sarmıştı. Ama Araplar daha ilk atışlarını yapmışlardı ki arkalarında onlarca tabanca patlamıştı. Boyu Saada yolundan atların ve muharebeye yeni katılanların amansız silahlarının sesleri gelmişti.

Araplar yeni gelenlerin kim olduğunu öğrenmek için bile beklememişlerdi. Gitmeden önce Tarzan'la Abdül'ün tuttuğu mevziiyi son bir yaylım ateşine tutarak Suudi Yesua'ya çıkan yola sapmışlardı. Biraz sonra da Kadir bin Sadin ve adamları çıkagelmişti.

İhtiyar şeyh, Tarzan'la Abdül'ün tek bir sıyrık bile almadıklarını görünce derin bir nefes almıştı. Hatta bu ikilinin atlarına bile hiçbir kurşun isabet etmemişti. Şeyhin adamları Tarzan'ın nişanladığı kurşunlarla yere yığılan iki adama da bakmış ama ikisinin de ölü olduğunu fark edince onları öylece buldukları gibi bırakmışlardı.

"Bu adamlara pusu kurmayı düşündüğünüzü neden bana söylemediniz?" diye sormuştu şeyh gücenmiş gibi. "Yedimiz de burada olsaydık hepsini yakalayabilirdik."

"Dediğiniz gibi yapsam durmanın hiçbir anlamı olmazdı ki," diye cevapladı Tarzan. "Çünkü doğrudan Boyu Saada'ya doğru yollansaydık şimdi üzerimize çullanmış olurlardı ve yine hepimiz onlarla dövüşürdük. Abdül'le burada onları sorguya çekmek için durmamızın sebebi, kendi yükümü başkalarının sırtlanmasını önlemekti. Hem işte kızınız da burada. Hiç lüzumu yokken onu altı adamın kurşunları arasında bırakacak halim yok ya!"

Kadir bin Sadin omuzlarını silkmişti. Bir kavgaya çağırılmamaktan hiç hoşlanmazdı.

Boyu Sadaa'nın dibindeki bu küçük muharebe bir bölük askerin buraya yollanmasına sebep olmuştu. Şehrin hemen girişinde askerlerle karşılaşmışlardı. Komutadaki subay bu silah seslerinin neyin nesi olduğunu öğrenmek için onları durdurmuştu.

"Birkaç haydut sadece," diye cevaplamıştı Kadir bin Sadin. "Bizden arkada kalan iki kişiye saldırdılar fakat fark edip geri döndüğümüzde çoktan dağılmışlardı. Arkalarında iki ölü bırakmışlar. Bizdense yaralanan dahi yok."

Bu duyduğu subaya yetmişti ve hepsinin isimlerini aldıktan sonra askerlerini belki ölü adamların kimliklerini tespit edebilirler diye bu çarpışmanın gerçekleştiği yere sürmüştü.

İki gün sonra Kadir bin Sadin, kızı ve adamlarıyla birlikte Boyu Sadaa'yı geçerek güneye, uzaklardaki ıssız evine doğru yola çıkmıştı. Şeyh, Tarzan'ın da kendisine eşlik etmesinde ısrar etmiş ve kızı da babası gibi dil dökmüştü ama Tarzan onlara açıklayamasa da son birkaç günde yaşananlardan sonra sorumlulukları epey artmıştı. Bu yüzden de şimdi bir an olsun görevinden ayrı düşemezdi. Ama fırsatını bulursa daha sonrasında yanlarına geleceğine söz vermişti. Onlar da şimdilik bu teminatla yetinmek zorundaydı.

Tarzan bu iki günün tamamını Kadir bin Sadin ve kızıyla geçirmişti. Bu onurlu ve sert savaşçı ırkı epey ilgisini çekmişti. Onların hayatları ve gelenekleri hakkında her şeyi öğrenmek için de bu ikilinin dostluğunu hemen kabul etmişti. Hatta bu kahverengi gözlü kızın eğlenceli öğretimi sırasında onların dilinin temellerini öğrenmeye bile başlamıştı. Onların gidişini izlerken sahici bir hüzün içindeydi. Atını onlarla yolun çıkışındaki açıklığın sonuna değin sürmüş ve ufukta izleri silinene değin onları izlemişti.

İşte burada kendi gibi insanlar vardı! Bu insanların tehlike ve zorluklarla dolu vahşi, hırçın hayatı; bu yarı medeni adamı, medeniyetin o şaşaalı büyükşehirlerinin hiçbirinde olmadığı kadar çok kendisine çekmişti. İşte burada yaban ormanındakinden bile daha güzel bir hayat duruyordu! Çünkü burada yalnız değildi; insanlar vardı, hem de sevip sayabileceği ama yine de o canından öte sevdiği vahşi hayatı sürdüren sahici insanlar vardı. Görevini bitirdiğinde istifa edip hayatının kalanını burada, Kadir bin Sadin'in kavminde geçirme fikri bir an aklında bir yıldırım gibi parlamıştı.

Sonra atını eyerinden çekip dönmüş ve ağır ağır Boyu Saada'ya sürmüştü.

Tarzan'ın Boyu Saada'da duraksadığı Petit Sahra Oteli'nin ön kısmını bir bar, iki yemekhane ve mutfaklar kaplıyordu. Yemekhanelerin ikisi de bara çıkıyordu ve yemekhanelerden birisi sadece askerlerin kullanımına ayrılmıştı. Bu iki yemekhane de bardan rahatlıkla görülebiliyordu.

Tarzan da Kadir bin Sadir'i ve adamlarını yolcu ettikten sonra bara geçmişti. Ama daha gün yeni ışımış sayılırdı. Kadir bin Sadin gün boyu uzun bir yol gideceği için erkenden yola çıkmıştı. Dolayısıyla Tarzan bara girdiğinde içeride hâlâ kahvaltı eden insanlar vardı.

Tarzan her zamanki gibi subayların yemekhanesine şöyle bir göz attığında gözlerinin merakla parlamasına sebep olan bir şey görmüştü. Teğmen Gernois de oradaydı. Kanduralı bir Arap, teğmenin yanına gelmiş ve eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Sonra da hemen başka bir kapıdan dışarı çıkmıştı.

Bu aslında öyle çok da önemli bir şey gibi durmuyordu. Fakat Tarzan bu adamın teğmenle konuştuğu sırada kandurasının açılıverdiğini görmüştü. Adamın sol kolu askıdaydı.

BÖLÜM IX:

NUMA *"EL ADREA"*

Kadir bin Sadin'in güneye at sürmeye başladığı gün, kuzeyden gelen bir atlı postacı Tarzan'a Suudi Belabbas'tan iletilen bir mektup getirmişti. Bu mektup Tarzan'ın unutmak istediği eski bir yarayı tekrar açmıştı. Gerçi D'Arnot'nun kendisine yazmasına üzülmemişti çünkü mektupta bahsettikleri konulardan bir tanesi maymun adam için daimî bir merak konusuydu. Mektupta şunlar yazıyordu:

Sevgili Jean,

106- *Sana son yazdığım mektuptan sonra bir iş için Londra'ya gittim. Burada yalnızca üç gün geçirdim ve daha ilk günden, Henrietta Caddesi'nde hiç beklenmedik bir anda senin eski bir dostuna denk geldim. Kim olduğunu ise asla tahmin edemezsin. Bildiğin Bay Samuel T. Philander karşımda duruyordu. Gerçekten karşımdaydı. Yüzündeki şüpheci bakışı buradan bile görebiliyorum. Üstelik hepsi bu kadarla da bitmiyor. Bay Philander kendisiyle birlikte oteline dönmemde ısrar etti ve diğerleriyle — Profesör Arşimet Q. Porter, Bayan Porter ve onun hizmetçisi olan o kocaman siyahi kadın Esmeralda, hatırlarsın sen de — hepsiyle orada karşılaştım. Orada otururken Clayton da içeri girmişti. Yakında, hem de çok yakında evleneceklermiş. Haberi bugün yarın kulağımıza gelir sanırım. Clayton'ın babasının vefatına gelince, cenaze çok sessiz sakin geçmiş; yalnızca akrabalarını çağırmışlar.*

Bay Philander ile yalnızken bu ihtiyar adam bana pek çok sırrını açmıştı. Bayan Porter'ın şimdiye değin tam üç kez düğünü ertelediğini söylemiş ve onun hiç de Clayton'la evlenmeyi dört gözle bekliyormuş gibi bir hali olmadığını ama düğünün bu sefer tamamına ermesinin çok olası olduğunu düşündüğünü anlatmıştı.

Elbette hepsi seni sordular ama ben de gerçek kimliğinden söz edilmemesi konusundaki isteğine saygı duyarak yalnızca şimdilerde uğraştığın işlerden bahsettim.

Bayan Porter senin hakkında söylediğim her şeye farklı bir merakla yaklaşmış ve pek çok soru sormuştu. Galiba ben de senin aklından geçen, eninde sonunda kendi yaban ormanına dönme fikrini allaya pullaya anlatmaktan da yersiz bir keyif almış olacağım ki bu anlattıklarım Bayan Porter'ın, senin dönmek istediğin o korkunç tehlikeleri düşünerek derin bir ıstırap duymasına sebep olmuştu. Sonrasında buna üzülmüştüm tabii ama Bayan Porter da şöyle demişti: "Yine de... Bilemiyorum. Mösyö Tarzan'ı burada, o korkunç, zalim ormanda bulacaklarından çok daha mutsuz bir hayat bekliyor olabilir. En azından orada yüreğinde bir pişmanlık taşımayacak. Üstelik ormanın gündüzleri müthiş güzellikteki manzaralarla ve sessizlikle, huzurla dolu. Bunu benim gibi o korkunç ormanda rezil şeyler yaşayan birinin söylemesi size tuhaf gelebilir ama bazen oraya dönmek istiyorum çünkü hayatımın en mutlu anlarını orada yaşadığımı düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Konuştuğu sırada yüzünde tarifsiz bir hüzün vardı ve ben de bunun, onun sırrını bildiğimin farkında olduğu için sana hâlâ hatıralarını saklıyor olabileceğin bir kalpten son bir sevecen mesaj gönderme yolu olduğunu düşünmekten kendimi alamamıştım. Her ne kadar bu kalp bir başkasının ellerinde olsa da...

Clayton senden söz ediyorken gergin ve huzursuz gözüküyordu. Endişeli ve bıkkın bir tavır takınmıştı. Buna rağmen senin hakkında konuşurken gayet kibar davranıyordu. Merak ediyorum da acaba Clayton senin hakkındaki gerçeği biliyor mu?

Tennington da Clayton'la içeri girmişti. Biliyorsun, bu ikisi çok sıkı dost. Her neyse, Tennington yatıyla o bitmek tükenmek bilmeyen uzun yolculuklardan birine çıkmak üzereydi ve odadaki diğer herkesi

de kendisine eşlik etmek üzere çağırmıştı. Beni de bu yolculuğa sürüklemek istedi tabii. Bu sefer Afrika'yı boydan boya dolaşmayı düşünüyormuş. Ona, o kıymetli oyuncağının bir yolcu yahut da savaş gemisi olmadığını aklından çıkarmazsa yolculuk sırasında bir gün tüm arkadaşlarıyla birlikte okyanusun dibini boylayacağını söyledim.

Dünden önceki gün ise Paris'e döndüm. Dün ise yarışları izlemek için Kont ve Kontes De Coude'la buluşmuştum. Onlar da seni sormuşlardı. De Coude gerçekten seni bayağı sevmişe benziyor. Sana karşı en ufak bir garezi varmış gibi de durmuyor hiç. Olga zaten her zaman olduğu gibi çok güzel ama biraz durgunlaşmış. Sanırım seninle olan tanışıklığının ona hayatının kalanı boyunca büyük faydası dokunacak. Hem Olga hem de De Coude şanslılar ki kurnaz bir adama değil de sana denk gelmişler.

Gerçekten Olga'nın peşinden koşmuş olsaydın, korkarım ki ikiniz için de hiç iyi olmayacaktı.

Bu arada Olga benden sana Nikolas'ın Fransa'dan gittiğini söylememi istedi. Nikolas'a uzaklara gitmesi ve orada kalması için yirmi bin frank ödemiş. Olga, Nikolas'ın yakınlarda kendisini seni ilk fırsatta öldürmekle tehdit ettiğini de anlatmıştı. Daha o bunu denemeye kalkmadan ondan kurtulduğu için çok seviniyor. Seni çok sevdiği için kardeşinin kanının senin eline bulaşacağını düşünmekten bile hiç hazzetmediğini söylemiş ve bunu kontun yanında söylemekten de hiç çekinmemişti. Nikolas'la karşılaşacak olursanız bunun sonucunda ölenin kardeşi olmayabileceği, bir an olsun aklına düşmemiş gibi duruyordu. Kont da bu konuda ona katılıyordu. Hatta Rokoff'un seni öldürmesi için bir alay Rokoff'un toplanması gerektiğini söylemişti. Kont gerçekten de senin gücüne, kuvvetine büyük bir güven ve saygı duyuyor.

Ben de gemime dönme emri aldım. İki gün sonra gizli bir rota planıyla Havre'a açılacağım. Sen de mektuplarının üzerine geminin ismini yazarsan nihayetinde elime geçerler. İlk fırsatta sana tekrar yazacağım.

Can dostun,

PAUL D'ARNOT.

"Ne yazık ki," diye az çok mırıldanarak sıyrılmıştı düşüncelerinden Tarzan, "Olga yirmi bin frangını boşa harcamış."

D'Arnot'nun Jane Porter'la olan konuşmasından alıntıladığı kısmı tekrar tekrar okumuş ve bundan acınası bir mutluluk duymuştu. Ama nihayetinde hiç mutluluk bulamamaktan daha iyi değil miydi bu?

Sonraki üç hafta epey sakin geçmişti. Tarzan birkaç kere o neyin nesi olduğunu bilmediği Arap'ı görmüştü, bu adam Teğmen Gernois'le de bir kez daha konuşmuştu. Ama ne kadar gizliden gizliye takip ve gözetleme yapsa da öğrenmek için can attığı o Arap'ın nerede yaşadığını bir türlü bulamamıştı.

Zaten hiçbir zaman samimi davranmayan Gernois ise Aumale'deki otelin yemekhanesinde yaşananlardan sonra Tarzan'a iyice soğuk davranmaya başlamıştı. Hatta birkaç kere yan yana geldiklerinde ona karşı kasti bir düşmanlık takınmıştı.

Tarzan'sa görev icabı takındığı kişiliği göze batmasın diye Boyu Saada civarında avlanarak epey zaman geçirmişti. Günlerinin tamamını dağ eteklerinde ceylan arıyormuş gibi davranarak geçiriyordu fakat aslında birkaç kez bu küçük, güzel hayvanlara zarar verecek kadar yakınlarına yaklaşmış olsa da tüfeğini bile çıkarmamış, her seferinde onların kaçmasına izin vermişti. Bu maymun adam sırf öldürmekten haz almak için tanrının en zararsız ve savunmasız canlılarını katletmekte bir eğlence göremiyordu.

Aslına bakılacak olursa Tarzan hiç "keyif" için öldürmemişti ve onun için öldürmenin keyif alınacak bir yanı yoktu. Onun sevdiği şey, haklı bir mücadeleden aldığı keyif ve zafer sarhoşluğuydu. Yiyecek bulmak için maharetini ve aklını bir başkasının mahareti ve aklıyla yarıştırdığı avları seviyordu o ama yiyecekle dolu şehirden güzel gözlü, narin bir ceylanı vurmak için inmek... Ah! İşte bu bir adamın gözünü bile kırpmadan bir cinayet işlemesinden bile daha insafsızcaydı. Tarzan asla böyle bir şey yapmazdı. Bu yüzden çevirdiği bu dalavereyi kimse fark etmesin diye bir başına ava çıkıyordu.

Ama işte bir kez daha, muhtemelen de bir başına at sürdüğü için, az kalsın hayatını kaybedecekti. O gün, bir vadiden ağır ağır geçerken hemen arkasından bir el silah sesi gelmiş ve kurşun da taktığı beyaz kaskını delip geçmişti. Hemen dönüp atını vadinin tepesine dörtnala sürse de ne bir düşmana ilişkin bir iz bulmuş ne de Boyu Saada'ya varana değin başka bir insan görmüştü.

Sonra mektupta yazanları hatırlayınca, "Ah! Evet!" diye haykırmıştı. "Olga sahiden de yirmi bin frangını boşa harcamış."

Tarzan o akşam tantanasız bir akşam yemeğinde Yüzbaşı Gerard'ın konuğuydu.

Yüzbaşı, "Avda talih yüzünüze gülmedi herhalde?" diye sormuştu.

"Maalesef," diye cevaplamıştı Tarzan. "Buralarda avcılara pek ekmek yok. Gerçi ben de kuş ve ceylan avlamaya pek hevesli değilim. Galiba epey güneye açılacak ve sizin o Cezayir'e özgü aslanlarınızdan birinde şansımı deneyeceğim."

"Ne güzel!" diye haykırmıştı yüzbaşı. "Sabah Djelfa'ya doğru yola çıkacağız. En azından oraya kadar sen de bizimle gelirsin. Teğmen Gernois ve bana, yüz adamla birlikte güneyde haydutların halka rahat vermediği bir mahalde devriye atmamız emredildi. Herhalde o aslanı birlikte avlama keyfine de erişiriz diye düşünüyorum, ha? Siz ne dersiniz?"

Tarzan buna can atıyordu ve bunu söylemekten de hiç geri durmamıştı. Ama yüzbaşı, Tarzan'ın bu heyecanının asıl sebebini bilseydi hayretler içinde kalırdı. Gernois ise maymun adamın tam karşısında oturuyordu ve yüzbaşının bu daveti pek hoşuna gitmemiş gibi duruyordu.

"Aslan avlamanın ceylan vurmaktan çok daha heyecan verici," diye atılmıştı Yüzbaşı Gerard, "ve çok daha tehlikeli olduğunu göreceksiniz."

"Ceylan vurmanın bile kendine özgü tehlikeleri vardır," diye cevaplamıştı Tarzan. "Özellikle de bir başınıza ava çıkarsanız. Daha bugün başımdan böyle bir olay geçti. Bir de fark ettim ki ceylanlar epey ürkek hayvanlar olsa da, hiç de ödlek, yüreksiz falan değiller."

Konuştuktan sonra ise Gernois'e her zamanki sıklıkta ve hep aynı edayla bakmıştı çünkü aklından her ne geçecek olursa olsun bu adamın gözlendiğini ve kendisinden şüphelenildiğini öğrenmesini istemiyordu. Fakat bu söylediğinin Gernois üzerindeki etkisi yakınlarda gerçekleşen bazı olaylarla olan bağlantısını ya da bunlardan haberdar olduğunu gösterebilirdi. Göstermişti de. Tarzan, Gernois'in yakasının altından yüzüne doğru hafif bir kızarıklığın yükseldiğini fark etmişti. Bu da ona yetmişti. Hemen lafı başka bir konuya getirmişti.

Bölük Boyu Saada'nın güneyinden yola çıktığında arkalarından on kadar Arap geliyordu.

Tarzan bu Arapları sorduğunda, "Onlar bölüğe bağlı değiller," diye cevaplamıştı Gerard. "Sadece yolda bize refakat edecekler."

Tarzan, Cezayir'e geldiğinden beri Arapları o kadar iyi tanımıştı ki bu adamların asıl amacının bu olmadığını biliyordu. Çünkü Araplar àsla yabancılara, hele ki Fransız askerlerine refakat etmek için böyle yanıp tutuşmazlardı. Böylece aklında bir şüphe uyanmış ve bölüğün üç yüz, dört yüz metre arkasından gelen bu küçük topluluğu ihtiyatla gözlemeye karar vermişti. Ama bu adamlar da durduklarında bile onları etraflıca inceleyebileceği kadar yakınlarına gelmemişlerdi.

Uzun zamandan beri peşinde kiralık katiller olduğunu aklına koymuştu ve bu olayın arkasında Rokoff'un olduğuna da kalıbını basacak kadar emindi. Ama bunun geçmişte defalarca bu Rus'un oyunlarını bozup onu küçük düşürdüğü için alınan bir intikam mı, yoksa bir şekilde Gernois meselesine ilişkin göreviyle bağlantılı bir şey mi olduğundan emin olamıyordu. Eğer bunlardan ikincisiyse—ki Gernois kendisinden şüphelendiği için bu da olası duruyordu—başa çıkması gereken iki azılı düşmanı var demekti. Çünkü şimdi tıkılıp kaldıkları Cezayir'in ücralarında şüpheleri üzerine çeken bir düşmanı hiç dikkat çekmeden ve sessiz sakin bir şekilde öldürmek için elbet pek çok fırsat bulunurdu.

Bölük, Djelfa'da iki gün duraksadıktan sonra, dağların eteğindeki köylere saldıran haydutlar olduğu haberini aldığı için güneybatıya doğru yollanmıştı.

Ertesi sabah Djelfa'dan gitmek üzere hazırlık yapılması emri verildiği gece, bölüğe Boyu Saada'dan beri eşlik eden o küçük Arap kafilesi de bir anda gözlerden kaybolmuştu. Tarzan bu kafile hakkında adamlara alelade sorular sormuştu fakat kimse bu Arapların ne neden gittiklerini ne de nereye gittiklerini biliyordu. Bu kafiledekileri gözü hiç tutmamıştı. Hele ki Gernois'in Yüzbaşı Gerard'tan bu yeni atağa ilişkin talimatları almasının hemen hemen yarım saat sonrasında kafiledekilerden biriyle konuştuğunu gördükten sonra, hiç tutmamıştı! Şimdi gidecekleri yönü bir tek Gernois ve Tarzan biliyordu. Askerlerin tek bildiği ise ertesi sabah erkenden yola çıkacaklarıydı. Tarzan, Gernois'in nereye gideceklerini bu Arap kafilesine haber edip etmediğini merak etmişti.

O gün akşama doğru çobanları öldürülerek sürüleri çalınıp götürülen bir şeyhin köyündeki bir vahada durmuşlardı. Araplar keçi derisinden yapılma çadırlarından çıkmış ve askerler de memleketlileri oldukları için kendi dillerinde onlara sorular yağdırarak çevrelerini sarmışlardı. Şimdiye değin Abdül'ün
112- yardımıyla çat pat Arapça öğrenmiş olan Tarzan da şeyh, Yüzbaşı Gerard'ı karşılayıp selamlarken ona eşlik eden delikanlılardan birini sorgulamıştı.

Hayır, Djelfa'dan gelen altı atlı falan görmemişti. Orada burada başka vahalar da vardı, herhalde bu adamlar onlardan birine gidiyor olsa gerekti. Ah, bir de tepedeki dağlarda haydutlar vardı; bu haydutlar çoğu zaman küçük gruplar halinde kuzeye, Boyu Saada'ya sürerlerdi atlarını, hatta bazen Aumale ve Buyra'ya kadar gittikleri de olurdu. Beyefendinin bahsettiği, neden bu şehirlerdeki eğlencelerinden çetelerine dönen birkaç haydut olmasındı ki?

Ertesi sabah erkenden Yüzbaşı Gerard komutasındaki adamları ikiye ayırmış ve bu iki müfrezeden birini kendisi alırken diğerini de Teğmen Gernois'e vermişti. Ovanın iki yanındaki dağları karış karış arayacaklardı.

"Peki, Mösyö Tarzan hangi müfrezeyle gitmek istiyor?" diye sormuştu yüzbaşı. "Yoksa mösyö, haydut avlamakla hiç ilgilenmiyorlar mı?"

"Ah, elbette size katılmaya can atıyorum," diye Tarzan telaşla lafa girmişti. Gernois'le gitmek için nasıl bir bahane uydurabilirim diye düşünüyordu. Ama içine düştüğü bu sus pus olma durumu çabuk bitmiş ve hatta hiç beklenmeyecek birisi Tarzan'ın bu sessizliğini dağıtmıştı. Lafa giren Gernois'in ta kendisiydi.

"Yüzbaşım bu seferliğine Mösyö Tarzan'a eşlik etme zevkinden feragat edecek olurlarsa, bugün mösyöyle yan yana at sürmekten şeref duyarım," demişti Gernois. Bunu söylerken de gayet samimiydi. Hatta Tarzan onun bu samimiyeti biraz abarttığını düşünmüştü fakat yine de bu onu hem şaşırtmış hem de hoşuna gitmiş olacaktı ki Gernois'e katılmaktan memnuniyet duyacağını söylemek için telaşa kapılmıştı.

İşte böylece Tarzan ve Teğmen Gernois küçük bir sipahi birliğinin başında yan yana atlarını sürmüşlerdi. Ama Gernois'in samimiyeti hemen geçip gitmişti. Yüzbaşı Gerard ve onun adamları gözden kaybolduğu an tekrar her zamanki sessizliğine gömülmüştü. İlerledikçe zemin de iyice sertleşiyordu. Yol, öğlene doğru içinden geçtikleri dar bir kanyona değin gitgide yükselmişti. Küçük bir çayın yakınında Gernois öğlen molası için duracaklarını söylemişti. Burada adamlar o kıt kanaat yemeklerini hazırlayıp yemiş ve mataralarını doldurmuşlardı.

Bir saat dinlendikten sonra tekrar kanyonun içinden geçerek kayalık geçitlere ayrılan küçük bir vadiye varmışlardı. Burada durmuşlardı. Gernois havzanın en alçak yerinden çevredeki tepeleri dikkatle incelemişti.

"Burada ayrılacağız," demişti sonra, "bu geçitleri ayrı ayrı aşacağız." Sonra da çeşitli mangalardaki isimleri bir bir saymaya ve bu mangaların başına geçecek astsubaylara talimatlar vermeye başlamıştı. Bu işi bitirdiğinde Tarzan'a dönmüş ve şöyle demişti: "Mösyö, siz de biz dönene kadar burada kalın."

Tarzan itiraz etse de yüzbaşı hemen araya girmişti. "Bu mangalardan birisinde bir çarpışma yaşanabilir," demiş ve eklemişti, "ve birliklerimizin bir çarpışma sırasında savaşlarda hiç yeri olmayan üniformasız kimseler tarafından sıkıntı yaşamasına izin veremeyiz."

"Ama yüzbaşım!" diye haykırmıştı Tarzan. "Sizin, astsubaylarınızın yahut onbaşılarınızın komutası altına girerek emrettiğiniz şekilde en önde savaşmaya dünden hazırım ben. Zaten bunun için geldim buraya."

"Umarım bunun için gelmişsinizdir," diye cevabı yapıştırmıştı Gernois. Bunu söylerken de hiç gizlemeye yeltenmeden alaycı bir edayla dudağını bükmüştü. Sonra lafı uzatmadan, "Benim komutam altındasınız ve benim emrim de biz dönene değin burada kalmanız. Bu mesele burada kapanmıştır!" demiş ve adamların başına dönerek atını dehlemişti. Bir an sonra Tarzan ıssız bir dağın ortasında yapayalnız kalmıştı.

Güneş tepedeydi. Bu yüzden Tarzan yakınlardaki bir ağaca sığınmış ve atını da bu ağaca bağlayarak yere çöküp sigarasını tüttürmüştü. İçinden, kendisine oynadığı bu oyun yüzünden Gernois'e sövüp sayıyordu. "Biraz acımasız bir intikam," diye düşünüyordu. Ama sonra birdenbire aklına bu adamın onu izahı bu kadar kolay, basit bir tacizle kızdıracak kadar ahmak olmadığı gelmişti. Bu işin altında bir bit yeniği olmalıydı. Bu düşünceyle ayağa kalkmış ve tüfeğini

çıkarmıştı. Fişeklerine bakmış ve tüm cephaneliğin dolu olduğunu görmüştü. Sonra tabancasını yoklamıştı. Bu ilk önlemleri aldıktan sonra çevredeki tepeleri ve sıra sıra geçitlerin ağızlarını gözlemişti. Herhangi bir tehlikeye uyurken yakalanmamaya kararlıydı.

Güneş ufukta gitgide alçalıyordu fakat sipahilerden hâlâ hiç iz yoktu. Sonunda vadiye alacakaranlık inmişti. Tarzan müfrezenin vadide toplanacağını düşündüğünden herkesin dönmesi için epey beklemeden geri dönemeyecek kadar gururluydu. Karanlık büsbütün çökünce kendini saldırılardan daha güvende hissetmişti çünkü karanlıkta evinde sayılırdı. Hiç kimsenin o hassas kulaklarına yakalanmayacak kadar ihtiyatla yakınına yaklaşamayacağını biliyordu. Üstelik gözleri de vardı ya! Gece görüşü epey iyiydi ve burnu... Ah! Evet, rüzgârın estiği yönden gelecek olursa birileri, onlar daha yolun başındayken burnu, onu yaklaşan düşmandan haberdar edecekti.

Bu yüzden pek de tehlikedeymiş gibi hissetmiyordu. Böylece bir emniyet hissiyle rehavete kapılarak sırtını ağaca yaslamış, uyuyakalmıştı.

Herhalde böyle saatlerce uyumuştu. Çünkü ansızın korku içindeki atının burnundan hızlı hızlı soluyarak ileri geri kıpırdanmasıyla uyandığında Ay küçük vadinin üzerinde ışıl ışıl parlıyordu ve işte orada, on adım ötesinde atının hissettiği haklı korkunun gaddar sebebi karşısında duruyordu.

O zarif, heybetli ve şahane kuyruğu kalkmış titriyor ve ateş saçan iki gözü avına kilitlenmiş halde bakıyordu. İşte kara aslan El Adrea yanı başında duruyordu! Neredeyse sevince yakın bir heyecan Tarzan'ı çepeçevre sarmıştı. Sanki yıllarca ayrı düştükten sonra eski bir dostuyla karşılaşmış gibiydi. Bir an için öylece durmuş, bu ıssız dünyanın hakiminin göz alıcı manzarasını seyretmişti.

Ama şimdi Numa sıçramak için çömeliyordu. Tarzan silahını son derece yavaşça omzuna koymuştu. Tüm hayatı boyunca bir kez olsun büyük bir hayvanı silahla öldürmemişti. Şimdiye değin hep mızrağına, zehirli oklarına, halatına, bıçağına güvenmiş ya da çıplak ellerini kullanmıştı. Elinde olmadan okları ve bıçağının yanında olmasını dilemişti içinden. Onlar olsa kendinden çok daha emin hissederdi.

Numa şimdi karnını yapıştıracak kadar yere çökmüş, yalnızca kafasını yukarı çıkarmıştı. Tarzan karnının bir yanından ateş etmek istiyordu çünkü bir aslan vurulduktan sonra iki dakika, hatta bir dakika olsun yaşarsa karşısındakine nasıl feci bir zarar verebileceğini çok iyi biliyordu. Atı ise Tarzan'ın arkasında tir tir titriyordu. Maymun adam bir adımını ihtiyatla sağına atmıştı. Numa ise gözleriyle onu takip etmekten başka bir cevap vermemişti buna. Sonra Tarzan bir adım daha ve bir adım daha atmıştı. Numa kıpırdamamıştı. Şimdi Tarzan, onun gözüyle kulağı arasındaki bir yere nişan alabilirdi.

Elini tetiğe atmış ve ateşlemişti ki tam bu sırada Numa üzerine atılmıştı. Tam bu sırada dehşet içindeki atı da kaçmak için son kez çıldırmış gibi çırpınmıştı. Ağaçtaki bağı çözülmüş ve yalpalaya yalpalaya kanyondan aşağı çöle karışmıştı.

Numa bu kadar yakın bir mesafeden üzerine atıldığında hiçbir sıradan insan onun korkunç pençelerinden kaçamazdı ama Tarzan sıradan bir adam değildi. Çocukluğunun başından itibaren kasları, yaşadığı hayatın amansız gerekleri tarafından, şimşek gibi düşen bir düşünce hızında hareket etmek üzere eğitilmişti. El Adrea ne kadar hızlı olsa da Tarzan ondan daha hızlıydı. Bu yüzden bu koca hayvan yumuşak bir insan etiyle karşılaşmayı beklerken bir ağaca toslamıştı. Bu sırada da iki adım sağında duran Tarzan onun kükreyerek yere yığılmasına ve sağa sola pençe atmasına sebep olan başka bir kurşun daha atıvermişti.

Tarzan birbiri ardına iki kere daha ateş etmiş, sonra El Adrea düştüğü yerde kıpırtısız kalmış ve bir daha hiç kükreyememişti. Mösyö Jean Tarzan gitmiş; vahşi ayağını zalimce öldürdüğü kurbanının üzerine atan ve başını üzerindeki dolunaya kaldırarak o kallavi sesiyle kendi türünün, bir savaştan galip çıkmış bir kuyruksuz maymunun tuhaf ve korkunç narasını koparan Maymunların Tarzan'ı gelmişti. Aşağıda çölün evlatları keçi derisinden yapılma çadırlarından çıkıp da sürülerini kırıp geçirecek hangi yeni, hangi acımasız musibet geldi diye dağlara doğru bakınırken, ıssız dağlardaki vahşi hayvanlar da avlanmayı bırakmış, bu yeni ve korkunç ses karşısında titremişlerdi.

Tarzan'ın durduğu vadinin yaklaşık bir kilometre uzağında patlamaya hazır, uzun silahlar taşıyan bir sürü kanduralı adam bu sesi duyunca durmuş ve birbirlerine meraklı gözlerle bakmışlardı. Ama şimdi bu ses yinelenmeyince tekrar vadiye doğru sessiz ve kaçamak yolculuklarına koyulmuşlardı.

Tarzan şimdi Gernois'in kendisi için geri dönmek gibi bir niyeti olmadığına emindi fakat onun kendisini burada bırakmasına iten şeyin ne olduğuna akıl sır erdiremiyordu. Yine de şimdi diğerlerinin yanına dönmekte özgürdü. Ama atı gitmişti. Dağlarda daha fazla durmak da ahmakça olacağı için çöle doğru yola çıkmıştı.

Tarzan, vadinin karşı tarafından kanduralı adamlardan ilki belirdiğinde kanyonun bir ucuna daha yeni adımını atmıştı. Bir an için bu adamlar büyük kayalıkların arkasına siper alıp havzanın alçakta kalan kısmını gözlemiş, sonra burada kimsenin

olmadığına emin olunca karşıya geçmişlerdi. Vadinin bir ucundaki ağacın altında El Adrea'nın cesediyle karşılaşmışlardı. Heyecanla mırıldanarak cesedin etrafına üşüşmüşlerdi. Sonra, bir an bekledikten sonra, Tarzan'ın onlarla arasında kısa bir mesafe açtığı kanyondan aşağı doğru koşturmuşlardı. Çıt çıkarmadan, ihtiyatla yürüyor ve sinsi sinsi birisini takip eden insanların yaptığı gibi sağa sola saklanıyorlardı.

BÖLÜM X:

GÖLGELER VADİSİNİN İÇİNDEN

Tarzan tepesinde Afrika'nın ışıl ışıl parıldayan dolunayıyla ıssız kanyondan yürüdüğü sırada içinde, yaban ormanına dönmeye dair çok kuvvetli bir istek duyuyordu. Yalnızlık ve o barbarvari özgürlük kalbini neşeyle, yaşama arzusuyla dolduruyordu. İşte şimdi tekrardan Maymunların Tarzan'ı olmuştu. Yaban ormanının içinden çıkabilecek herhangi bir düşmana karşı her duyusu tetikteydi. Yine de başı yukarıda ağır ağır yürürken azametinden gurur duyuyordu.

Geceleri dağları saran bu sesler ise onun için çok yeniydi. Buna rağmen bu sesler kulağına az çok unuttuğu bir sevgilinin tatlı çağırışları gibi geliyordu. Sezgileriyle bu seslerin pek çoğunu tanımıştı. Ah! İşte bir tanesi sahiden de epey tanıdıktı: Pars Şiyita'nın uzaklardan gelen boğuk sesi. Ama bu hayvanın kükreyişinin son sedasında bir tuhaflık vardı. Bu duyduğu bir dağ aslanıydı.

Şimdi yeni bir ses, yumuşak ama sinsi bir ses kulağına ilişmiş ve diğer tüm sesleri bastırmıştı. Bu maymun adamdan başka hiçbir insanın kulakları bu sesi fark edemezdi. O da en başta bu sesin ne demek olduğunu anlayamamıştı ama nihayetinde yalın ayak yürüyen birkaç insana ait olduğunu fark etmişti. Bu insanlar arkasından, çıt çıkarmadan kendisine doğru geliyordu. Tarzan, takip ediliyordu.

Gernois'in onu neden o küçük vadide bırakıp gittiğini bir anda anlamıştı ama yaptıkları planda bir sıkıntı çıkmış olsa gerekti. Arkasından gelen bu adamlar da işte bu yüzden çok geç

kalmışlardı. Ayak sesleri gitgide yakınlaşıyordu. Tarzan tüfeği elinde hazır bir şekilde durmuş ve onları beklemişti. Şimdiyse uçuşan bir kanduranın beyazını seçmişti gözleri. Fransızca bağırarak kendisinden ne istediklerini sormuştu. Aldığı cevap ise uzun bir silahın şavkı olmuştu. Silahın patlamasıyla Maymunların Tarzan'ı yüzüstü yere yığılmıştı.

Araplar hemen kendilerini göstermemiş, bunun yerine kurbanlarının ayağa kalkmayacağından emin olana değin beklemişlerdi. Sonra çabucak saklandıkları yerden çıkıp Tarzan'ın başına üşüşmüşlerdi. Çok geçmeden onun ölmediğini anlamışlardı. Adamlardan birisi işini bitirmek için silahının namlusunu Tarzan'ın ensesine dayamış fakat başka bir adam onu durdurmuştu. "Onu canlı götürürsek mükafatımız daha fazla olur," demişti sonra. Böylece Tarzan'ın ellerini ve ayaklarını bağlayarak onu kaldırmış ve dört adamın omzuna yerleştirmişlerdi. Sonra çöle doğru yola koyulmuşlardı. Dağları aştıklarında güneye yönelmiş ve gün sökmek üzereyken, başlarında içlerinden ikisinin beklediği atlarını bıraktıkları yere varmışlardı.

Bundan sonra yolculuk epey hızlanmıştı. Tarzan kendine geldiğinde sırf kendisi için getirildiği belli olan başıboş bir ata bağlanmış olduğunu görmüştü. Aldığı yara ise şakağı boyunca uzanan ufak bir sıyrıktan ibaretti. Artık kanamıyordu; kuruyup pıhtılaşmış kan yüzüne gözüne ve kıyafetlerine bulaşmıştı. Bu Arapların eline düştüğünden beri ağzını açıp da tek kelime söylememişti. Zaten onlar da atlarının yanına geldiklerinde birkaç kelamdan ibaret emirler vermekten başka kendisine hiç ses etmemişlerdi.

Kavurucu çöl sıcağında altı saat boyunca hızla ilerlemiş, yol boyunca karşılarına çıkan vahalara uğramamışlardı bile. Öğlene doğru yirmi çadırlık bir köye varmış, burada durmuşlardı. Araplardan birisi Tarzan'ı ata bağlayan yonca otu halatlarından birini saldığı sırada diğer Araplar da bir kadın, erkek, çocuk kalabalığı arasında kalmışlardı. Kavimdekilerden pek çoğunun, özellikle de kadınların bu tutsağa birbiri ardına hakaretler

yağdırmaktan çok keyif alıyor gibi bir halleri vardı. Hatta bazıları ihtiyar şeyh gelip de herkesi dağıtana değin ona taşlar fırlatacak ve sopalarla vuracak kadar ileri gitmişlerdi.

"Ali bin Ahmed," demişti şeyh, "bana bu adamın dağlarda El Adrea'yı bir başına öldürdüğünü söyledi. Bizi bu adamın peşine takan yabancının onunla ne hesabı var bilmiyorum. Bu adamı ona teslim ettiğimizde ona ne yapacak, bu da hiç umurumda değil. Ama tutsağımız olan bu adam cesur bir adam ve burada, bizim mesuliyetimizde kaldığı sürece de ona gecenin bir yarısı KARA BAŞLI HAKİM'i tek başına öldüren birinin hak ettiği saygıyla yaklaşılacak."

Tarzan, Arapların bir aslan katiline bahşettikleri hürmeti görmüş ve bu kavimdekilerin ufak eziyetlerinden kurtulma şansının bu şekilde karşısına çıkmasına pek de üzülmemişti. Şeyhin bu konuşmasından kısa bir süre sonra, köyün yukarı kısmındaki keçi derisinden yapılma bir çadıra götürülmüştü. Burada ona yemek vermişler, sonra da elini kolunu sıkı sıkı bağlayarak onu yere serili dokuma bir halıyla baş başa bırakmışlardı.

Bu cılız hapishanesinin kapısında bir gardiyanın beklediğini görebiliyordu. Fakat kendisini bağladıkları sıkı ipleri zorladığında onu tutsak edenlerin bundan başka bir önlem almasına gerek olmadığını fark etmişti. Kendisinin o iri adaleleri bile bu üst üste sarılmış sayısız iplikleri parçalayamazdı.

Karanlık çökmeden hemen önce birkaç adam yattığı çadıra yaklaşmış ve içeri girmişlerdi. Hepsi Araplar gibi kanduralar kuşanmıştı fakat içlerinden birisi Tarzan'ın yanına gelmişti ve o, yüzünün alt kısmını kapatan kıyafetinin bir katını saldığı sırada maymun adamın karşısında Nikolas Rokoff'un çehresinin kindar çizgileri belirmişti. Rokoff'un sakallarının çevrelediği dudaklarına pis bir gülümseme yayılmıştı. "Ah! Mösyö Tarzan!" demişti. "Sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim. Ama neden ayağa kalkıp misafirinize selam vermiyorsunuz?" Hemen ardından ağza alınmaz bir küfür etmiş ve "Ayağa kalk it!" diye bağırarak ayağını geriye çekmiş, Tarzan'ın karnına çizmesiyle sağlam bir tekme

yapıştırıvermişti. "Al sana! Ha! Bir tane daha! Yetmedi mi!" diye bağırarak Tarzan'ın yüzünü ve karnını tekmelemeye devam etmişti. "Bana yaptığın her zulüm için bir tekme!"

Maymun adam sesini çıkarmamış, hatta ilk bakışında bu Rus adamı tanıdıktan sonra tekrar yüzünü ona çevirmeye bile tenezzül etmemişti. En sonunda köşede sessizce dikilerek kaşlarını çatıp bu namert saldırıyı izleyen şeyh araya girmişti.

"Durun!" diye emretmişti şeyh. "İsterseniz onu öldürün fakat ben burada olduğum sürece hiçbir cesur adamın böylesi hakaretlere maruz kalmasına izin vermem. Aklımdan bu adamın bağlarını çözmek geçiyordu. Bakalım o zaman onu ne kadar tekmeleyebileceksiniz!"

Şeyhin bu tehdidi Rokoff'un gaddarlığını anında kesmişti. Çünkü Rokoff, Tarzan'ın kuvvetli ellerine bu kadar yakınken onun bağlarının çözüldüğüne şahit olmak istemiyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ," demişti sonra Rokoff, Arap'a dönerek. "O zaman onu hemen şimdi öldüreceğim."

"Benim köyümün sınırları içinde olmaz," diye cevapladı şeyh. "Bu adam buradan çıktığında hâlâ hayatta olacak. Çölde ona ne yapacağınız hiç umurumda değil fakat sırf başka bir adamın onunla bir derdi var diye, Fransız bir adamın kanının kavmimin ellerine bulaşmasına müsaade edemem. Çünkü buraya askerler gönderip tüm halkımı öldürürler. Çadırlarımızı yakıp, hayvan sürülerimizi götürürler."

"Nasıl isterseniz," diye homurdanmıştı Rokoff. "Onu köyün aşağısına, çöle götürecek ve orada öldüreceğim."

"Onu benim topraklarımın bir gün uzağında bir yere götüreceksiniz," diye cevapladı şeyh katiyetle. "Evlatlarımdan birkaçı da sizi takip ederek bana itaatsizlik etmediğinizden emin olacaklar. Bu dediklerime uymazsanız, çölde iki ölü Fransız adam olacak!"

Rokoff şeyhin dediklerine pek de aldırış etmeden şöyle cevap vermişti: "O zaman sabaha dek bekleyeceğim. Zira çoktan karanlık çöktü."

"Nasıl isterseniz," demişti şeyh. "Ama gün ışıdıktan sonra bir saat içinde köyümden gideceksiniz. Kafirleri zaten sevmem ama korkaklardan nefret ederim."

Rokoff sert bir cevap vermek üzereydi ki bu ihtiyar adamın kendisini ele vermek için çok da büyük bahanelere ihtiyacı olmadığını fark ederek ağzını kapamıştı. Birlikte çadırdan çıkmışlardı. Rokoff çadırın kapısına geldiğinde dönüp de gitmeden önce Tarzan'la son kez alay etme isteğine karşı koyamamıştı. "İyi uykular mösyö," demişti. "Dua etmeyi de unutmayın. Zira yarın ölümünüz öyle ıstıraplı olacak ki talihinize sövecek fırsat bulamayacaksınız."

Öğlene değin hiç kimse Tarzan'a yemek ve su götürme zahmetinde bulunmamıştı. Nihayetinde Tarzan'ın susuzluktan dili damağı kurumuştu. Acaba kapıdaki gardiyana sorsam bana su getirir mi diye düşünmüş fakat iki üç kez sorup bir cevap alamayınca onun da kendisine su getirmeyeceğini anlamıştı.

Uzaklardaki dağların eteklerinden bir aslanın kükrediğini duymuştu. "İnsan," diye mırıldanmıştı sonra kendi kendine, "kendi türünün, insanının evinde olduğundan çok, vahşi hayvanların evinde ne kadar da güvendeymiş meğer!" Yaban ormanında geçirdiği tüm zamanlar boyunca bir kez olsun son birkaç aydır bu medeni insanlar arasındayken olduğu gibi amansızca takip edilmemişti. Orada ölüm bile hiç bu kadar yakınına gelmemişti.

Aslan tekrar kükremişti. Ama bu sefer ses çok daha yakından gelmişti. Tarzan bu sese kendi türünün meydan okumasıyla karşılık verme dürtüsünü, o eski ve vahşi isteği tekrar duymuştu. Kendi türünün mü? Ah! Az kalsın bir kuyruksuz maymun değil de bir insan olduğunu unutacaktı. Bağlarını çekiştirmişti. "Tanrım!" demişti. "Ah keşke şu bağları sivri dişlerimin eşiğine getirebilsem!" Tekrar özgürlüğüne kavuşmaya çalışırken başarısızlıkla sonuçlanan çabaları vahşi bir çılgınlık dalgasının teninde dolaşmasına sebep olmuştu.

Numa şimdi neredeyse hiç ara vermeden kükrüyordu. Avlanmak için çölden aşağı indiğini şimdi gayet açık etmişti. Bu, aç bir aslanın kükremesiydi. Tarzan bu aslanın özgürlüğünü kıskanmıştı. Kimse onu iplerle bağlayıp da bir koyun gibi öldüremezdi. Bu maymun

adamın kanına dokunan da buydu işte. Ölmekten korkmuyordu. Hayır! Ölmeden önce hayatı için savaşma şansı bile verilmeksizin böyle aşağılanmaktı onu kızdıran.

Vakit gecenin bir yarısı olmalı diye düşünmüştü Tarzan. Hayatta geçireceği birkaç saati kalmıştı. Yine de bu uzun yolculuğa yanında Rokoff'u da götürmenin bir yolunu bulacaktı. Şimdi çölün vahşi hakiminin sesi çok yakından geliyordu. Muhtemelen köyün ağılına kapatılan hayvanlardan birini yiyecekti.

Uzunca bir süre geceye sessizlik çökmüştü. Sonra Tarzan'ın hassas kulakları kıvrıla kıvrıla sürünen bir vücudun sesini yakalamıştı. Bu ses dağların en yakınındaki çadırdan, hemen arkasından geliyordu. Ses gitgide yaklaşıyordu. Tarzan kulağını dört açıp bu sesin gitmesi için beklemişti. Bir an tekrar sessizlik çökmüştü. Bu öyle korkunç bir sessizlikti ki Tarzan çadırının hemen arkasında süründüğünden emin olduğu hayvanın nefesini duymadığına şaşırmıştı.

Ah, işte! Hayvan tekrar hareketlenmişti. Sürüne sürüne iyice yakınına gelmişti. Tarzan başını sesin geldiği yana çevirmişti. Çadırın içi epey karanlıktı. Çadırın arka kısmı zeminden yavaşça kalkmış, yarı karanlıkla tamamen siyaha kesmiş bir vücudun kafası ve omuzlarıyla öteye beriye çekiştiriliyordu. Bu vücudun arkasından, yıldızların bir tutam aydınlık sürdüğü çölü bir aralık görebilmişti. Tarzan'ın dudaklarına bir tebessüm yayılmıştı. En azından Rokoff'un istediği olmayacaktı. Ah! Nasıl da çılgına dönecekti! Hem birazdan gelecek olan ölümü de, bu Rus'un ellerinde aklına getirebileceği her ölümden çok daha acısız olacaktı.

Şimdi çadırın arka kısmı tekrar yerine oturmuş ve Tarzan'la birlikte artık içeride her ne varsa, her şey tekrar karanlığa gömülmüştü. Tarzan bu vücudun yakınlarında süründüğünü duyuyordu. Şimdi hemen yanı başındaydı. Gözlerini kapatıp o iri pençelerle buluşmayı beklemişti. Ama yukarı kaldırdığı başına karanlıklar içinden yumuşak bir elin narin dokunuşu değmiş, sonra zar zor duyabildiği bir kadın sesi Tarzan'ın ismini fısıldamıştı.

"Evet benim," diye fısıldayarak cevaplamıştı Tarzan. "Ama tanrı aşkına siz de kimsiniz?"

"Suudi Yesualı dansözüm," olmuştu aldığı cevap. Kız konuşurken Tarzan'ın bağlarını çözüyordu. Ara sıra bir bıçağın soğuk çeliği Tarzan'ın etine değiyordu ve işte bir an sonra maymun adam tekrar özgürdü!

"Gelin!" diye fısıldadı kız.

Tarzan dizlerine çökerek elleri üzerinde kızı takip ederek onun geldiği taraftan çadırdan çıkmıştı. Kız küçük bir çalılığa ulaşana değin yerde sürünmeye devam etmişti. Sonra burada Tarzan yanına gelene kadar beklemişti. Tarzan konuşmadan önce bir an durmuş, bu kıza bakakalmıştı.

"Anlayamıyorum," demişti sonunda. "Neden buraya geldiniz? Bu çadırda esir alındığımdan nereden haberiniz oldu? Nasıl olur da beni kurtarmaya gelen siz olabilirsiniz ki?"

Kız gülümsemişti. "Bu gece uzun yollar aştım," demişti. "Ama tehlikeden kurtulmadan önce daha gidecek çok yolumuz var. Gelin. Yolda size her şeyi anlatacağım."

Birlikte ayağa kalkmış ve çölde dağlara doğru yollanmışlardı.

"Sizi bulabileceğimden hiç emin değildim," demişti kız en sonunda. "El Adrea bu akşam çöle inmiş. Atları bıraktıktan sonra onun kokumu aldığını ve beni takip ettiğini sandım. Ah! O kadar korkmuştum ki!"

"Ne cesur bir kız!" demişti Tarzan. "Ama tüm bu tehlikelere bir yabancı — bir ecnebi — bir kafir için mi katlandınız gerçekten?"

Kız kasım kasım kasılmıştı.

"Ben, Şeyh Kadir bin Sadin'in kızıyım," demişti. "Benim sadece sıradan bir dansöz olduğumu düşünmesine rağmen hayatımı kurtaran bir adam için kendi hayatımı tehlikeye atmasam babam diye onun yüzüne bakamazdım."

"Yine de," diye üstelemişti Tarzan, "siz çok cesur bir kadınsınız. Ama burada esir alındığımı nasıl öğrendiniz?"

"Baba tarafından kuzenim Ahmettin Tayyip sizi kaçıran kavimden birkaç arkadaşını ziyaret etmeye gitmiş. Sizi getirdiklerinde de köydeymiş. Eve geldiğinde Ali bin Ahmed'in iri yarı bir Fransız

adamı onu öldürmek isteyen başka bir Fransız için esir aldığını anlattı. Bu Fransız'ı tarif edince bunun siz olduğunuzu anladım. Babam evde değildi. Adamlardan birkaçını sizi kurtarmaları için ikna etmeye çalıştım ama 'Bırak da kafirler çok istiyorlarsa birbirlerini öldürsünler. Bu bizim kavgamız değil. Üstelik oraya gidip de Ali bin Ahmed'in işine çomak sokarsak onunkiyle kendi halkımız arasında bir savaş başlatmış oluruz,' diyerek beni reddettiler."

"Bu yüzden karanlık çöktüğünde beraberimde sizin için de bir at getirerek bir başıma buraya sürdüm atımı. Atları yakınlarda bir yere bağladım. Sabaha kalmadan babamın köyüne varırız. Hatta şimdi o da köydedir. Oraya varalım da bak gör o zaman Kadir bin Sadin'in dostunu kim gelip alıyormuş!"

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan yürümüşlerdi.

"Atlar buralarda bir yerde olmalı," demişti sonra kız. "Ama neden hâlâ onları göremedim, anlayamadım."

Sonra bir an durmuş, şaşkınlıkla küçük bir çığlık atarak donakalmıştı.

"Gitmişler!" diye haykırmıştı. "Atları buraya bağlamıştım."

Tarzan yeri incelemek için durmuştu. Geniş bir çalılığın kökleriyle beraber topraktan söküldüğünü fark etmişti. Sonra başka bir şey daha görmüştü. Ayağa kalkıp kıza döndüğünde yüzüne hoyrat bir gülümseme yapışmıştı.

"El Adrea buradaymış. İzlerden anladığım kadarıyla da avını kaçırmış. Atlar o daha gelmeden kaçmaya başladılarsa da açık arazide güvendedirler demektir."

Yola yayan devam etmekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Takip ettikleri yol onları dağlar arasındaki alçak bir sırta çıkarmıştı fakat kız bu yolu adı gibi biliyordu. Ağır adımlarla sallana sallana yürüyorlardı. Tarzan kızı çok yormamak için onun omzunun biraz gerisinden gelerek yürüme hızını onun belirlemesine izin veriyordu. Yürürken konuşuyor, zaman zaman takip ediliyorlar mı diye gece seslerini dinlemek üzere duraksıyorlardı.

Şimdi güzel, mehtaplı bir çöl gecesinde yürüyorlardı. Hava açık ve ferahtı. Arkalarında ara sıra orada burada biten vahalarıyla çölün sonsuz manzarası uzanıyordu. Az önce geçtikleri küçük hurma ağaçlarıyla dolu bereketli yer ve o keçi derisinden yapılma çadırlar çemberi, sarı kumların üzerinde kalın hatlı bir kabartma gibi yükseliyordu. Bir deniz silueti üzerindeki bir cennet tasviri gibiydi burası. Önlerinde sessiz ve durgun dağlar göğü kucaklıyordu. Tarzan'ın kanı damarlarında deli gibi akıyordu. Hayat buydu işte! Başını aşağı, yanındaki kıza indirmişti. İşte çölün kızı, yaban ormanının oğluyla ölü bir dünyayı arşınlıyordu. Bu düşündüğüne gülmüştü. Keşke bir kız kardeşim olsaydı, ah olsaydı da tıpkı bu kızcağız gibi olsaydı diye düşünmüştü. Bu kızdan da ne yaman bir can dostu olurdu!

Şimdi dağlara gelmişlerdi ve yol hem çok daha dik hem de kayalıklarla dolu olduğu için yavaşlamışlardı.

Birkaç dakika boyunca geceyi sessizlik sarmıştı. Kız, birilerine yakalanmadan babasının köyüne varabilecekler mi diye merak içindeydi. Tarzan'sa sonsuza değin böylece yürümek istiyordu. Ah şu kız, kız değil de bir erkek olsaydı bunu yapabilirlerdi. Tarzan nicedir o çok sevdiği yaban hayatını kendisi gibi seven bir dostun hasretini yüreğinde taşıyordu. Dostluğun nasıl bir nimet olduğunu öğrenmişti fakat talihi ona küsmüş olacaktı ki tanıdığı pek çok adam yaban ormanının yalınlığını tertemiz çarşaflara ve gazinolara tercih ediyordu. Elbette Tarzan için böyle bir tercihi anlamak kolay değildi ama besbelli ki onların tercihi bu yöndeydi.

Tarzan'la kız aniden duraksadıklarında, patikayı takip ederek etrafından döndükleri büyükçe bir kayayı henüz geçmişlerdi. İşte burada, hemen karşılarında, tam da patikanın ortasında o kara aslan Numa El Adrea duruyordu. Yeşil gözleri bet bet parlıyordu. Dişlerini göstererek öfkeli kuyruğunu koyu kara karnına vuruyordu. Sonra kükremişti. Bu aç aslanın o korkunç, insanın yüreğini hoplatan kükreyişi de kulağa çok öfkeli geliyordu.

"Bıçağınızı alayım," demişti Tarzan kıza elini uzatarak. Kız bıçağın kabzasını maymun adamın açık avucuna bırakmıştı. Tarzan bıçağın kabzasını kavrarken kızı geriye çekmiş ve arkasına

itmişti. "Elinizden geldiğince çabuk çöle geri dönün. Bağırdığımı duyacak olursanız da her şeyin yolunda olduğunu ve buraya dönebileceğinizi anlamış olacaksınız."

"Bir işe yaramaz ki bu," demişti kız sakince. "Yolun sonuna geldik."

"Size dediğimi yapın!" diye buyurmuştu Tarzan. "Çabucak! Hadi! Saldıracak!" Kız birkaç adım geriye giderek durmuş, az sonra tanık olacağı o korkunç manzarayı bekliyordu.

Aslan ağır ağır Tarzan'a yaklaşıyordu. Burnunu düşmanına meydan okuyan bir boğa gibi yere gömmüş, şimdi kuyruğunu da çıkarıp sanki büyük bir heyecan duyuyormuş gibi savurmaya başlamıştı.

Maymun adam da elinde mehtapta parıldayan uzun Arap bıçağıyla biraz çömelmiş duruyordu. Arkasında korku içindeki kız bir heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Düşünebildiği tek şey cılız bir bıçakla kara başlı hâkime karşı koymaya cüret eden bu adamın cesaretiydi. Kendi halkından bir adam olsa diz çöküp dua eder ve hiç karşı koymaya yeltenmeden bu korkunç pençelerin altında ölüp giderdi. Ama karşı koysa ne olacaktı sanki? Sonu hep aynıydı. Bu kaçınılmazdı. Yine de gözleri önündeki bu kahraman adama yöneldiğinde hayranlığını bastıramamıştı. O koca vücudunda en ufak bir titreme bile yoktu. Tıpkı El Adrea gibi tehditkâr ve kendinden emin bir tavır takınmıştı.

Şimdi aslan Tarzan'ın dibindeydi. Aralarında sadece bir iki adım vardı. El Adrea çömelmiş ve sonra kulakları sağır eden bir kükreyişle sıçramıştı.

BÖLÜM XI:

LONDRALI JOHN CALDWELL

Numa El Adrea iyice açılmış pençeleri ve sivri dişleriyle sıçrarken bu cılız adama baktığı sırada, geçmişte üstüne çullandığı pek çokları gibi kolay bir av sanmıştı onu. Onun için insan yavaş hareket eden, beceriksiz ve savunmasız bir mahluktu. İnsanların gözünde pek aşağı bir yeri vardı.

Ama bu sefer karşısında en az kendisi kadar çevik ve hızlı bir rakip olduğunu fark etmişti. O heybetli vücuduyla bu adamın durduğu yere atıldığında ise adam çoktan oradan sıvışmıştı.

Tüm bu olanları izleyen kızcağız da yere çömelmiş duran adamın o koca pençelerden bu kadar kolaylıkla kaçabilmesine hayret etmişti. Ah ama şimdi yaptığı da neydi öyle? Aman yarabbi! El Adrea daha dönemeden hemen onun arkasına geçmiş ve hayvanı yelesinden yakalamıştı. Aslan ise bir at gibi arka ayakları üzerinde doğrulmuştu. Tarzan onun bunu yapacağını zaten biliyordu ve olacaklara hazırdı. Kocaman bir kol, hayvanın kara yeleli boğazını sarmış ve keskin bir bıçak bir değil, iki değil, onlarca kez hayvanın sol omzunun arkasındaki koyu kara etine girip çıkmıştı.

Numa çıldırmış gibi sıçrıyor, öfke ve acıyla kan donduran kükreyişler savuruyordu fakat bu kara başlı hâkim hayata veda etmesine bu kadar az bir süre kalmışken ne o iri yarı adamı sırtından atabiliyor ne de dişlerini yahut pençelerini bu adamın yakınına getirebiliyordu. Maymunların Tarzan'ı ellerini üzerinden çekip ayağa kalktığında ise çoktan ölmüştü. Sonra çölün kızı kendisini El Adrea'yla yan yana gelmekten bile daha çok korkutan

bir şeye şahit olmuştu. Adam öldürdüğü hayvanın leşine ayağını koymuş ve yakışıklı çehresini dolunaya kaldırarak bu kızcağızın şimdiye dek şahit olduğu en korkunç çığlığı duymuştu.

Kız korkuyla bir çığlık patlatarak maymun adamdan öteye kaçmıştı. Bu korkunç dövüş yüzünden onun cinnet geçirdiğini düşünmüştü. Bu haşin meydan okumanın son sedalarının yankıları uzaklarda sönerken maymun adam gözlerini ağır ağır aşağıya indirmiş ve sonunda gözleri kızınkilerle buluşmuştu.

Bir anda yüzü, aklının gayet yerinde olduğunu açık eden sevecen bir tebessümle aydınlanmış ve kız da derin bir nefes alarak tebessümle ona cevap vermişti.

"Siz ne cins bir adamsınız böyle?" diye sormuştu sonra kız. "Bu yaptığınız şeyin rivayeti bile duyulmamış. Hatta şimdi bile tek bir adamın tek bir bıçakla El Adrea'yla göğüs göğse dövüştüğüne ve onu tek bir yara almadan yendiğine, hem de hiç zorlanmadan yendiğine inanamıyorum. Üstelik o nara... İnsancıl bir şey değildi o! Neden böyle bir şey yaptınız ki?"

Tarzan'ın yüzü kızarmıştı. "Çünkü ben bazen," demişti, "medeni bir insan olduğumu unuturum. Bir can aldığımda da başka bir mahluka dönüşürüm." Daha fazla açıklama yapmak için uğraşmamıştı bile. Çünkü bir kadın, hâlâ az çok hayvan olan bir kimseye iğrenerek bakıyormuş gibi geliyordu ona hep.

Birlikte yolculuklarına devam etmişlerdi. Dağların ötesinden çöle indiklerinde güneş tepeye yükseleli henüz bir saat olmuştu. Kızın atlarını ise küçük bir derenin yakınlarında otlarken bulmuşlardı. Hayvanlar eve dönerken buraya kadar gelmiş ve artık baştaki korkularının sebebi ortalarda gözükmediği için de karınlarını doyurmak üzere burada durmuşlardı.

Tarzan'la kız pek de zorlanmadan atları yakalayıp üzerlerine atlamış ve köye doğru yola koyulmuşlardı.

Takip edilmekte olduklarına dair hâlâ bir iz yoktu. Saat dokuz sıralarında sağ salim istikametlerine ulaşmışlardı. Şeyh de daha yeni gelmişti. Kızını göremeyince kahrından mecnuna dönmüş,

haydutların kızını tekrar kaçırdıklarını sanmıştı. Yanına elli adam alıp kızını aramaya çıkmak üzereydi ki kızı Tarzan'la birlikte köyüne girmişti.

Şeyhin kızının sağ salim döndüğünü görmekten aldığı keyif, Tarzan'ın onu gecenin tüm tehlikeleri içerisinde koruyup kollayarak kendisine geri getirmesine ve kızının da onun hayatını bir kez kurtaran adamın imdadına koşmakta gecikmemesine duyduğu minnettarlıkla eşdeğerdi.

Kadir bin Sadin, bu maymun adamın saygısını ve dostluğunu kabul ederek ona şeref ve lütuf buyurmaktan hiç geri durmamıştı. Kızı, El Adrea'nın nasıl öldüğünü anlattığında ise Tarzan'ın etrafını şükran dolu Araplar sarmıştı. Demek kara başlı hâkimi öldürmek bu insanların saygısını ve hayranlığını kazanmanın en kesin yollarından biriydi.

İhtiyar şeyh, Tarzan'ın canı istediğince misafiri olarak kalmasında ısrar etmişti. Hatta onu kavmine katmak istediğini de söylemişti. Bu teklifi kabul ederek sonsuza değin hem anladığı hem de anlaşıldığı bu yabanıl insanlar arasında kalmak da bu maymun adamın aklına az çok yatmıştı. Şeyhin kızıyla olan dostluğu ve ona olan sevgisi de bu teklifi kabul etmek konusunda aklını çeliyordu.

"O bir kız değil de erkek olsaydı," diye düşünmüştü maymun adam, "bir an bile tereddüt etmezdim bu teklif karşısında." Çünkü bu, canı istediği gibi at sürüp avlanabileceği kafa dengi bir dostu olacağı anlamına geliyordu. Ama çepeçevre tutucu insanlarla sarılı oldukları için çölün bu haşin bedevileri onları daha medeni erkek ve kız kardeşlerini gözlediklerinden daha sıkı bir şekilde gözetleyeceklerdi. İki güne kalmadan bu kızcağız buranın yağız savaşçılarından biriyle evlendirilecek ve bu da dostluklarının sonu olacaktı. Bu yüzden şeyhin yanında bir hafta daha misafiri olarak kalsa da teklifini reddetmeye karar vermişti.

Dönüş yolculuğunda Kadir bin Sadin elli kanduralı savaşçısıyla Boyu Saada'ya kadar Tarzan'a eşlik etmişti. Kadir bin Sadin'in köyünden çıktıkları sabah da şeyhin kızı ona veda etmek için gelmişti.

Tarzan veda etmek üzere atının eyerinden eğildiği sırada, "Bizimle kalmanız için Allah'a dualar ettim," demişti kız, "ama şimdi geri dönmeniz için dua edeceğim." Kızın o güzel gözleri efkârla dolmuş ve dudaklarına da içler acısı bir burukluk yerleşmişti. Tarzan çok üzülmüştü.

"Yarın neler olacağını kim bilir?" demiş ve sonra dönüp atını, önde giden Arapların peşi sıra dehlemişti.

Boyu Saada'ya girmeden Kadir Bin Sadin'e ve onun adamlarına veda etmişti. Çünkü şehre elden geldiğince dikkat çekmeden girmek istiyordu. Bunun sebebini şeyhe açıkladığı zaman o da bu kararını desteklemişti. Araplar ondan önce Boyu Saada'ya girecek ve onun hakkında tek söz etmeyeceklerdi. Sonrasında da Tarzan tek başına şehre girecek ve doğrudan ücra bir köşedeki bir hana geçecekti.

Böylece şehre girişini karanlığa denk getirmiş ve kendisini tanıyan kimselere hiç gözükmeden, kimse tarafından takip edilmeden hana geçmişti. Kadir bin Sadin'e akşam yemeğinde misafir olduktan sonra dolambaçlı bir yoldan eski oteline gitmiş ve arka kapıdan içeri girerek kendisini canlı gördüğüne çok şaşıran otel sahibinin yanına uğramıştı.

Evet, mösyöye mektup gelmişti. Evet, mektupları getirecekti. Aa, hayır! Elbette mösyönün döndüğünden kimseciklere söz etmeyecekti. Otel sahibi şimdi bir dizi mektupla dönmüştü. Mektuplardan biri amirinden gelmişti. Şimdiki işini bırakıp bulabildiği ilk vapurla Cape Town'a geçmesini emrediyordu. Sonraki talimatlarını mektupta ismi ve adresi verilen başka bir casustan alacaktı. İşte hepsi bu kadardı. Kısa ama özdü amirinin emirleri. Tarzan ertesi sabah erkenden Boyu Saada'dan ayrılmak için yolculuğunu ayarlamıştı. Ardından otel sahibinin önceki gün müfrezesiyle birlikte döndüğünü söylediği Yüzbaşı Gerard'ı görmek üzere karargâha yollanmıştı.

Yüzbaşıyı odasında bulmuştu. Yüzbaşı, Tarzan'ı canlı kanlı karşısında gördüğüne çok şaşırmış ve sevinmişti.

"Teğmen Gernois dönüp de müfreze nöbetteyken kalmak istediğiniz yerde sizi bulamadığını bildirdiğinde içime bir öküz oturmuştu. Dağda günlerce sizi aramıştık. Sonra bir aslanın sizi öldürdüğü ve yediği haberini aldık. Bunun kanıtı olarak da silahınızı bize getirdiler. Atınız da siz ortadan kaybolduktan iki gün sonra dönünce artık şüpheye yer kalmamıştı. Teğmen Gernois yasa boğulmuştu. Tüm suçlunun kendisi olduğunu söyleyip duruyordu. Hatta sizi aramaya tek başına devam etmekte ısrar eden de silahınızı bir Arap'ın elinde bulan da oydu. Güvende olduğunuzun haberini alınca çok sevinecek."

"Sevineceğinden hiç şüphem yok," demişti Tarzan sırıtarak.

"Şimdi şehre inmiş olmasa onu çağırırdım," diye devam etmişti Yüzbaşı Gerard. "Ama döner dönmez ona müjdeyi vereceğim."

Tarzan şimdilik yüzbaşının kendisinin kaybolduğunu, avare dolaşırken yolunun nihayetinde Kadir bin Sadin'in köyüne çıktığını ve bu şeyhin de kendisine Boyu Saada'ya kadar eşlik ettiğini düşünmesine izin vermişti. Bu şerefli subaya elinden geldiğince çabuk veda etmiş ve aceleyle şehre dönmüştü. Hana vardığında ise Kadir bin Sadin'den birkaç önemli havadis almıştı. Bu havadisler bir Arap kılığında gezen kara sakallı beyaz adam hakkındaydı. Bu adam bir süre kırık bir bilekle ortalıkta dolanmıştı. Son zamanlarda Boyu Saada'da gözükmese de şimdi geri dönmüştü ve Tarzan onun nerede saklandığını biliyordu. Şimdi de oraya gidiyordu.

Eresbos[9] kadar kara, kokuşmuş, dar pasajlardan eliyle sağı solu yoklayarak geçmiş ve sonra cılız, sallanan bir merdivenden çıkmıştı. Merdivenin sonunda kapalı bir kapı ve küçük, perdahsız bir pencere vardı. Pencere balçıktan yapılma binanın alçak saçaklarının üzerinde kalıyordu. Tarzan pervaza zoru zoruna tutunabilmiş, gözleri pervazla eş bir doğrultuya gelene değin ağır ağır kendini yukarı kaldırmıştı. Odanın içi aydınlıktı ve Rokoff'la Gernois bir masaya çökmüşlerdi. Gernois konuşuyordu.

---

9 Yunan mitolojisindeki ilk tanrılardan biri ve karanlığın temsilcisi. (ç.n.)

"Siz bir şeytansınız, Rokoff!" diyordu. "Şerefimin son zerresini kaybettirene değin bana rahat vermediniz. Tarzan denen o adamın kanını ellerime bulaştırarak bana cinayet işlettiniz. Hâlâ sırrımı bilen o diğer şeytan Pauloviç'in yumurtladıkları olmasaydı sizi şimdi bu gece şuracıkta çıplak ellerimle öldürürdüm."

Rokoff gülmüştü. "Ama beni öldürmeyeceksiniz, değil mi kıymetli teğmenim?" demişti sonra. "Bir suikastın kurbanı olduğumun haberi duyulduğu gibi, canım Alexis harbiye nazırına bunca zamandır bin bir çabayla gizlemeye çalıştığınız o meseleyi tüm kanıtlarıyla beraber iletecek. Üstelik, beni öldürmekle de suçlanacaksınız. Hadi gelin, biraz aklınızı başınıza devşirin. Sizin en iyi dostunuz benim. Hem sizin şerefinizi kendiminki gibi korumadım mı sanki?"

Gernois'in yüzüne öfke dolu bir tebessüm yerleşmiş, sonra da ağzından bir küfür çıkıvermişti.

"Ama sizden tek bir ödeme daha alacağım," diye devam etmişti Rokoff. "Bu ödeme de o belgeler olacak. Sonrasında da sizden ne tek bir kuruş ne de başka bir belge yahut istihbarat istemeyeceğime dair size şeref sözü veriyorum."

"Ne güzel, zaten istenecek bir şey de kalmayacak!" diye homurdanmıştı Gernois. "Sizin benden istediğiniz, cebimdeki son kuruşumu ve sakladığım tek değerli askeri istihbaratı benden alıp götürecek. Bana bu istihbarat için para ödemeniz gerekirken, siz bir de gelmiş hem bunu hem de paramı alıyorsunuz."

"Aklımdan geçenleri ağzımdan çıkarmayarak size gerekli ödemeyi yapıyorum," diye çıkışmıştı Rokoff. "Ama hadi şu işi bitirelim artık. Belgeyi verecek misiniz, vermeyecek misiniz? Karar vermek için size üç dakika mühlet veriyorum. Kararınız lehte olmazsa bu akşam, komutanınıza Dreyfus vakasındaki[10] gibi bir itibarsızlaştırılmayla son bulacak olan bir not göndereceğim. Gerçi tek bir fark var aranızda, Dreyfus bunu hiç hak etmemişti."

---

10 Dreyfus Olayı ya da Dreyfus Davası olarak da bilinen bu olay 1894 yılında Yüzbaşı Alfred Dreyfus'un Fransa'da haksız yere casuslukla itham edilmesiyle, hem Fransız gizli servisinde hem de Paris'teki Alman Elçiliği'nde bir hizmetçi olarak çalışan bir kadının çöp sepetinde bulduğu

Gernois bir an başını eğmiş, öylece oturmuştu. Sonra ayağa kalkmış, ceketinden iki kâğıt parçası çıkarmıştı.

"Alın!" demişti çaresizce. "Bu olayın tek bir sonuca bağlanacağını bildiğim için bunları zaten elimin altında tutuyordum." Sonra kağıtları Rus adama vermişti.

Rokoff'un zalim çehresi sinsi, bet bir ışıkla aydınlanmıştı. Hemen kağıtları almıştı.

"Doğru olanı yaptınız teğmenim," demişti Rokoff. "Artık sizi rahatsız etmeyeceğim, tabii biraz para ya da yeni bir istihbarat bulmazsanız..." Sonra pis pis sırıtmıştı.

"Beni bir daha rahatsız etmeyeceksin, it herif!" diye çıkışmıştı Gernois. "Bir sonraki seferinde seni öldüreceğim. Bu akşam az kalsın öldürecektim zaten. Buraya gelmeden önce masamda karşıma şu iki kâğıdı koyup bir saat boyunca düşündüm. Kağıtların hemen yanında da yeni doldurduğum tabancam duruyordu. Buraya gelirken yanıma hangisini alsam diye düşünüyordum. Ama bir sonraki seferinde seçmesi çok daha kolay olacak çünkü çoktan kararımı verdim. Bu akşam ölümün eşiğinden geçtin Rokoff. Şansını tekrar denemeye kalkma."

---

imzasız bir mektubu merkeze göndermesiyle başlar. Alman ataşesine yazılan bu mektupta Fransa hakkında istihbaratlar verileceği yazmaktadır. Fransızların soruşturması sonucunda Dreynus şüpheli bulunur ve yargılanır çünkü el yazısı mektuptakine benzemektedir. Aleyhinde başka bir delil bulunamamasına rağmen Dreyfus suçlu bulunur ve mahpus edilir. Daha sonrasında bu dava tekrar tekrar açılacak, hatta Emile Zola bu konuda gazeteye *"Suçluyorum!"* başlıklı bir yazı yazacak ve sonrasında kendi de mahkemeye çıkarılacaktır. Dreyfus'un beraat etmesi 1898'de yaşanan hükümet değişikliğinin ardından ancak 1906 yılında gerçekleşmiş ve mektuptaki el yazısının Easterhazy adındaki bir Fransız subaya ait olduğu çok önceleri ortaya çıkarılıp kanıtlanmış olsa da bu subay tekrar tekrar açılan davalardan hep beraat ederek Dreyfus'un haksız yere suçlanmasına sebep olmuştur. Easterhazy hükümet değiştiğinde suçunu itiraf etmiş ve gönderildiği hapishanede intihar etmiştir. Yazar da Easterhazy'nin intiharına bölümün devamında atıf yapmaktadır. (ç.n.)

Gernois gitmek için ayağa kalkmıştı. Tarzan sahanlığa inmiş, ezile büzüle kapının en ucundaki karanlığa zar zor sıvışabilmişti. Bunu yaptıktan sonra bile hâlâ fark edilmekten çekiniyordu. Sahanlık çok küçüktü ve kendisini duvarın en ucuna değin yapıştırsa da kapı eşiğinden sadece bir iki adım uzaktaydı. Kapı birden açılmış ve Gernois dışarı çıkmıştı. Rokoff da onun arkasındaydı. İkisi de konuşmamıştı. Gernois merdivenlerden iki üç adım atmıştı ki duraksamış ve sanki merdivenleri geri çıkmak istiyormuş gibi vücudunun yarısıyla arkasına dönmüştü.

Tarzan şimdi yakalanmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Rokoff hâlâ kapının eşiğinde kendisinin bir adım uzağında dikiliyordu fakat karşı tarafa, Gernois'e doğru bakınıyordu. Sonra belli ki teğmen fikrini değiştirmiş ve merdivenleri inmeye dönmüştü. Tarzan, Rokoff'un rahatlamış gibi derin bir nefes aldığını duyabiliyordu. Bir an sonra bu Rus adam tekrar odasına dönmüş ve kapısını kapatmıştı.

Tarzan, Gernois'in kendisini duyamayacak kadar uzaklaşmasını beklemiş ve sonra açık kapıyı iterek odaya girmişti. Rokoff oturmuş Gernois'ten aldığı kağıtlardan birini incelediği sırada Tarzan üzerine çullandığında sandalyesinden bile kalkamamıştı. Yüzünü çevirip maymun adamınkiyle karşılaştığında ise mosmor kesmişti.

"Sen!" diye haykırmıştı soluk soluğa.

"Evet, ben!" diye cevaplamıştı Tarzan da.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldamıştı Rokoff. Maymun adamın bakışlarından epey korkmuştu. "Buraya beni öldürmeye mi geldin? Sakın buna kalkışma. Giyotinle kafanı uçururlar. Sakın beni öldürmeye kalkma."

"Ah, ama seni öldüreceğim Rokoff," demişti Tarzan. "Çünkü senin ve benim burada olduğumuzu kimsecikler bilmiyor. Hem Pauloviç de seni öldürenin Gernois olduğunu söyleyecek zaten. Gernois'e böyle dediğini duydum. Ama Rokoff, bu benim umurumda bile değil. Seni öldürdüğümden kimin haberinin olduğunu hiç dert etmiyorum. Sırf seni öldürmekten alacağım keyif bana verilecek tüm cezalara misli misli bedeldir. Şimdiye kadar gördüğüm en adi,

en korkak itsin sen. Bu dünyada yer kaplamaya hakkın yok ve ben de seni öldürmekten keyif duyacağım." Tarzan bunları dedikten sonra, Rus'a iyice yaklaşmıştı.

Rokoff korkudan bayılmak üzereydi. Bir çığlık patlatarak hemen yandaki odaya atılmış ama o daha sıçrayıp da yere inemeden maymun adam onun arkasında bitmişti. Demir parmaklar boğazını sarmış ve bu yüreksiz herif, Tarzan onun nefesini kesene değin köşeye sıkışmış bir domuz gibi ciyak ciyak bağırmıştı. Hemen sonra maymun adam elini boğazından ayırmadan onu ayağa kaldırmıştı. Rus adam beyhude çırpınıp duruyordu. Maymunların Tarzan'ının kuvvetli parmakları arasında ufacık bir bebek gibi kalmıştı.

Tarzan onu bir sandalyeye oturtmuş ve daha ölüm bu adamın yakınına bile gelmeden ellerini boğazından çekmişti. Rokoff'un öksürük nöbeti geçtiğinde ise tekrar lafa girmişti.

"Seni kısa bir süre ölümle tanıştırdım," demişti. "Ama seni öldürmeyeceğim, en azından şimdilik. Sırf talihsiz kaderi yüzünden seninle aynı anadan doğmuş olan şerefli bir kadının hatırına canını bağışlıyorum. Ama bir kez daha onun hatırına seni affetmeyeceğim. Bir kez daha Olga'yı yahut kocasını rahatsız ettiğini öğrenecek olursam — bana bir kez daha bulaşacak olursan — Fransa'ya yahut herhangi bir Fransız sömürgesine döndüğünün haberini alacak olursam senin peşine düşmeyi ve bu akşam bir kez daha almana izin verdiğim nefesini sonsuza değin kesmeyi tek işim bileceğim." Sonra hâlâ o iki kâğıdın durduğu masaya dönmüştü. Kağıtları eline aldığı sırada Rokoff'un korkudan nefesi kesilmek üzereydi.

Tarzan iki kâğıdı da okumuş ve ikinci kâğıttan edindiği istihbarat karşısında şaşırıp kalmıştı. Rokoff bu kâğıda sadece şöyle bir göz atmıştı ama Tarzan bu belgeyi Fransız düşmanlarının gözünde gerçekten değerli kılan çarpıcı detayları ve rakamları kimsenin hatırlayamayacağını biliyordu.

Kağıtları cebine koyarken, "Bunlar genelkurmay başkanının epey ilgisini çekecek," demişti. Rokoff'sa inliyordu ama ağzını açıp küfretmeye cesaret edememişti.

Ertesi sabah Tarzan atına binmiş, Buyra'ya ve başkente gitmek üzere kuzeye yollanmıştı. Otelin yanından geçerken Teğmen Gernois de verandada dikiliyordu. Teğmen, Tarzan'ı fark ettiğinde yüzü bir tebeşir gibi beyaza kesmişti. Maymun adam teğmenle karşılaşmamış olsa buna sevinirdi ama elden ne gelirdi ki? Atını sürerken teğmeni selamlamıştı. Gernois de istemsizce ona selam vermiş fakat o fal taşı gibi açılmış dehşet dolu, korku dışında hiçbir duygu ifade etmeyen gözleriyle Tarzan'ı takip etmişti. Verandada durmuş, ölü gibi ruhsuz bakışlarla bir hayaleti izliyor gibiydi.

Tarzan, Suudi Yesua'da, buradaki son ziyaretinde tanıştığı Fransız bir subayla karşılaşmıştı.

"Boyu Saada'dan bu kadar çabuk dönüyorsanız," demişti subay, "zavallı Gernois'ten kimse bahsetmemiş size."

"Oradan dönerken son gördüğüm adam oydu," diye cevaplamıştı Tarzan. "Ne olmuş ki ona?"

"Ölmüş. Bu sabah saat sekiz gibi tabancasıyla intihar etmiş."

Tarzan iki gün sonra başkente varmıştı. Burada Cape Town'a giden bir gemi için iki gün beklemek zorunda olduğunu öğrenmişti. Zamanını görevine ilişkin eksiksiz bir rapor yazmakla geçirmişti. Rokoff'tan aldığı kağıtları ise rapora dahil etmemişti. Çünkü bu kağıtları başka bir casusa teslim etme emri alana yahut bu kağıtlarla bizzat Paris'e dönene dek onları elinden çıkarmak istemiyordu.

Tarzan çok sıkıcı geçen bir bekleyişin ardından gemiye binerken üst güverteden iki adam onu izliyordu. İkisi de son derece şık giyinmiş ve pürüzsüz tıraş olmuşlardı. Bu ikiliden uzun olanın saçı saman sarısıydı fakat gözkapakları kapkaraydı. Bu ikili daha sonra gün içinde güvertede tekrar Tarzan'a rastlamış fakat adamın biri telaşla ikiliden kısa olanına seslenerek denizdeki bir şeyi işaret ettiğinde Tarzan da tam yanlarından geçtiği için yüzleri denize dönük kalmıştı. Bu sebeple Tarzan adamların yüzünü görememişti. Ama aslında bu adamlara pek de aldırış etmemişti.

Üstünün verdiği talimatları takip ederek sahte bir isimle, Londralı John Caldwell ismiyle gemiye kaydını yaptırmıştı. Neden böyle bir şeye gerek duyulduğunu anlayamamış ve bu durum epey kafasını karıştırmıştı. Cape Town'da bürüneceği kişiliğin nasıl birisi olacağını merak etmişti.

"En azından," diye düşünmüştü sonra, "Rokoff'tan kurtuldum. Artık canıma tak etmişti. Merak ediyorum da"gerçekten fazlasıyla medenileştiğim için mi şimdi bu kadar diken üstünde hissetmeye başladım acaba? Bir insan bu hissi bir başkasına verebilecek olsa herhalde Rokoff bunu bana çoktan vermiş olurdu çünkü o asla adil bir dövüşe yanaşmıyor. İnsan nereden ne geleceğini bilemiyor hiç. Sanki aslan Numa beni öldürmek için fil Tantor'la yılan Histağ'ı kendisine katılmaya ikna etmiş gibi. Düşünüyorum da böyle olsaydı kimin bana ne zaman saldıracağını asla kestiremezdim. Ama hayvanlar insanlardan daha şerefliler. Onlar böylesi namert oyunlara tenezzül etmezler."

Tarzan akşam yemeğinde kaptanın solundaki genç bir kadının yanına oturmuştu. Kaptan onu kadınla tanıştırmıştı.

Bayan Strong! Ah, bu ismi daha önce nerede duymuştu acaba? O kadar tanıdık geliyordu ki kulağa. Ama bu kadının annesi kızına Hazel diye seslendiğinde aradığı ipucunu Tarzan'a vermişti.

Hazel Strong! Bu ismin kafasında canlandırdığı öyle çok hatıra vardı ki... Sevdiği kadından gelen ilk mesajı Tarzan'a ulaştıran, Jane Porter'ın o güzel elinden bu kıza yazılan bir mektuptu. Kendisi karanlıkta bir başına yere çökmüş dururken, Jane Porter'ın gecenin bir yarısına kadar yıllar önce ölen babasının barakasındaki masanın başına oturup yazdığı bu mektubu çaldığı geceyi nasıl da capcanlı hatırlıyordu! Jane o gece yaban ormanındaki vahşi bir hayvanın penceresinin yanı başına çöküp de yaptığı her hareketi izlediğini bilseydi nasıl da dehşete kapılırdı!

İşte bu da Hazel Strong, Jane Porter'ın en sıkı dostuydu!

BÖLÜM XII:

GEÇİP GİDEN GEMİ

Gelin birkaç ay geriye, Wisconsin'in kuzeyindeki rüzgârlı bir tren istasyonuna dönelim. Orman yangınlarının dumanı ufkun aşağısını tutmuş ve bu yangının barut gibi isleri kendilerini güneye götürecek treni bekleyen altı kişilik küçük topluluğun gözlerini kamaştırmıştı.

Profesör Arşimet Q. Porter ellerini uzun frakının kuyruğu altında birleştirmiş, sadık yardımcısı Bay Samuel T. Philander'ın her zaman tetikte olan gözlerinin önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Son birkaç dakikada da tam iki kez boş bulunarak raylar üzerinden yakınlardaki bir çukura doğru yollanmış, neyse ki yorulmak nedir bilmeyen yardımcısı Bay Philander onu geri çekerek kurtarmıştı.

Profesörün kızı Jane Porter, William Cecil Clayton ve Maymunların Tarzan'ıyla gergin ve sıkıcı bir muhabbete dalmıştı. Bu küçük durakta daha bir dakika önce iki kişinin mutluluğunu ve hayatını yıkıp geçen bir aşk itiraf edilmiş ve bu aşktan olduğu gibi vazgeçilmişti. Ama bu iki kişiden biri William Cecil Clayton, yani Lord Greystoke değildi.

Bayan Porter'ın arkasında anası gibi sevdiği Esmeralda dönüp duruyordu. Esmeralda da çok mutluydu çünkü o canım Maryland'ine dönüyordu. Daha şimdiden sisli dumanların arasından yaklaşan lokomotifin loş ışığını az çok seçebiliyordu. Erkekler bavulları yüklenmişlerdi. Birdenbire Clayton bağırmıştı: "Hay ben—Paltomu durakta unuttum!" Sonra da paltosunu almaya koşmuştu.

Tarzan'sa elini uzatarak, "Elveda Jane," demişti. "Kendine çok iyi bak."

"Elveda," demişti Jane iç çekerek. "Beni unutmaya çalış. Hayır, hayır... Unutma! Beni unuttuğunu düşünmeye dayanamam."

"Bu mümkün değil ki zaten," diye cevaplamıştı Tarzan. "Ama keşke unutabilseydim seni. O zaman sürekli mümkün olsaydı neler yaşanabileceğini aklıma getirmeden yaşaması çok daha kolay olurdu. Gerçi sen mesut olacaksın. Eminim mutlu olacaksın— mutlu ol! Diğerlerine arabamla New York'a gideceğimi söylersin. Clayton'a veda edebileceğimi sanmıyorum. Onu hep iyi birisi olarak hatırlamak istiyorum ama ne yazık ki şu koca dünyada istediğim tek insanla arama giren adama uzun süre güvenemeyecek kadar vahşi bir hayvanım hâlâ."

Clayton duraktan paltosunu almak için eğildiğinde gözleri yerde duran bir telgrafa takılmıştı. Birisinin düşürdüğü önemli bir havadis olabileceğini düşünerek telgrafı almış ve yazılanlara hızla göz atmıştı. Sonra aniden paltosunu da yaklaşan treni de unutmuştu. Elindeki o küçük, sarı kâğıt parçasından başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Bu kâğıtta yazanların sırtına ne kadar korkunç bir yükü bırakıverdiğini tümüyle anladığında telgrafı baştan sona tam iki kez okumuştu.

Kâğıdı yerden alırken uçsuz bucaksız arazilerin sahibi, şerefli ve varlıklı, seçkin bir İngiliz'di. Ama bir an sonra yazılanları okuduğunda ise toplumda saygın bir konumu olmayan, çulsuz ve sefil bir adama dönüşmüştü. Bu telgrafı D'Arnot, Tarzan'a göndermiş ve şöyle yazmıştı:

"Parmak izlerin senin Greystoke olduğunu doğruluyor. Tebrikler. D'Arnot."

Nefesini kesen bir yumruk yemiş gibi afallamıştı. Hemen sonra diğerlerinin acele etmesi için kendisine seslendiklerini duymuştu. Tren istasyona gelmiş, durmuştu. Afallamış gibi sakar topal paltosuna sarılmıştı. Herkes trene bindiğinde onlara telgrafta yazanı anlatacaktı. Tren raylar altında sarsılmadan önce tam da düdük son çağrı için iki kez öttürüldüğünde Tarzan koşarak istasyondan çıkmıştı. Diğerleri çoktan trene binmiş, yataklı bir

vagondan sarkmış, "Acele edin!" diye bağırıyorlardı. Herkesin koltuğuna yerleşmesi yaklaşık beş dakika sürmüş, Clayton da ancak o zaman Tarzan'ın trende olmadığını fark etmişti.

"Tarzan nerede?" diye sormuştu Jane Porter'a. "Başka bir vagonda falan mı yoksa?"

"Hayır," demişti kız. "Son anda arabasıyla New York'a dönmeye karar verdi. Yarın öbür gün Fransa'ya dönecek ya, Amerika'yı bir arabanın camından izlemekle yetinmektense doya doya gezip görmek istiyor."

Clayton cevap vermemişti. Başına gelen felaketi—tabii Jane Porter'ın da felaketini—ona açıklamak için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. Bu haberin onda nasıl bir etki bırakacağını çok merak ediyordu. Acaba hâlâ kendisiyle evlenmek ve alelade bir Bayan Clayton olmak isteyecek miydi? Bir anda içlerinden birinin yapması lazım gelen o büyük fedakârlık gözünde büyümüş de büyümüştü. Sonra aklına şu soru gelmişti: Tarzan ona ait olanı alacak mıydı? Bu maymun adam hiçbir şeye aldırış etmeden soyundan sopundan feragat ettiğinde çoktan bu telgrafta ne yazdığını biliyordu! Ah bir de o kuyruksuz maymun Kala'nın, annesi olduğunu itiraf etmişti! Acaba bunu sırf Jane Porter'a âşık olduğu için yapmış olabilir miydi?

Başka hiçbir açıklama kulağa mantıklı gelmiyordu. Peki, madem bu adam o telgraftaki kanıtı reddetmişti, bu onun hiçbir zaman kendisine ait olanı talep etmeyeceği anlamına gelmez miydi? O halde William Cecil Clayton'ın bu garip adamın istediğini bozmaya, onun bu fedakarlığına engel olmaya ne hakkı vardı? Maymunların Tarzan'ı bunu Jane Porter'ı üzmemek için yaptıysa, neden kendisi, bu adamın Jane'in geleceğini emanet ettiği kendisi bu kızın çıkarlarını tehlikeye atacak bir şey yapsındı ki?

İşte Clayton, gerçeği açıklayarak malından mülkünden vazgeçip bunları asıl sahibine bırakmaya yönelik ilk gönlü bol dürtüsü, kendi çıkarlarına ilişkin bir safsatalar yığınının altında yitip gidene değin böylece düşünüp durmuştu. Ama yolculuğun kalanını ve sonraki birkaç günü huysuz ve perişan bir halde geçirmişti. Ara

sıra aklına Tarzan'ın yarın bir gün bu yüce gönüllüğünden pişman olarak kendisine ait olanı talep edeceği düşüncesi gelip gelip gidiyordu.

Baltimore'a vardıktan birkaç gün sonra Clayton, Jane'e erkenden evlenmekten bahis açmıştı.

"Erkenden kastınız nedir?" diye sormuştu Jane.

"Birkaç gün sonra işte. Çabucak İngiltere'ye dönmem gerek. Sizin de—benimle gelmenizi istiyorum."

"Ama bu kadar çabuk hazırlanamam ki," diye cevaplamıştı kız. "Hazırlanmam en azından tam bir ay sürer."

Bu durum Jane'in hoşuna gitmişti çünkü Clayton'ın İngiltere'ye gitmesini gerektiren şey her neyse bu, düğünün daha da ertelenmesine yarayacaktı. Belki kaçınılmaz olanı geciktiriyordu ama nihayetinde o acı sona gelindiğinde Clayton'a sadık kalarak üzerine düşeni yapacaktı. Ama yine de düğünü biraz da olsa erteleyebilirse, bunu yapmaya hakkı varmış gibi hissediyordu. Bu yüzden Clayton'ın cevabı hiç hoşuna gitmemişti.

"Pekâlâ, Jane," demişti. "Hayal kırıklığına uğradım ama madem öyle birlikte gidebilmemiz için İngiltere seyahatimi bir ay geciktireceğim."

Ama Jane ayın sonuna değin bu erteleyişi uzatmak için cebinden farklı bahaneler çıkarıp durmuştu. En sonunda şüpheler içinde tadı kaçan Clayton, İngiltere'ye bir başına gitmek zorunda kalmıştı.

Jane'le arasındaki birkaç mektuplaşma da Clayton'ın bu evliliğe dair umudunu hiç yeşertmemiş, bu yüzden o da doğrudan Profesör Porter'a yazarak ondan yardım istemişti. İhtiyar adam hep bu ikilinin baş göz edilmesinden yana olmuştu. Clayton'ı gözü tutuyordu ve yıllar yılı güneyli bir aileden geldikleri için toplumda seçkin bir yere sahip olmanın faydalarını gözünde çok büyütüyor, buna çok değer veriyordu. Gerçi bu seçkinliğin kızının pek de umurunda olduğu söylenemezdi.

Clayton, profesörden Londra'da misafiri olma davetini kabul etmesini istemişti. Bu davete profesörün tüm ailesi—Bay Philander, Esmeralda ve kalan herkes dahildi. Bu İngiliz adam,

Jane bir kez Londra'ya gelip de kendi memleketiyle olan bağını kopardığında, bunca zamandır atmaya tereddüt ettiği o adımdan eskisi kadar da korkmayacağını düşünmüştü.

Profesör Porter, Clayton'ın mektubunu aldığı akşam herkese sonraki hafta Londra'ya gidecekleri haberini vermişti.

Ama Jane Porter, Londra'ya adımını attıktan sonra Baltimore'daki kadar uslu bir kız olmamıştı. Bahane ardına bahane üretip duruyordu. Nihayetinde Lord Tennington herkesi yatıyla Afrika'yı dolaşmaya çağırdığında ise bu davete çocuklar gibi sevinmiş ve tabii Londra'ya dönene değin evlenmeyi de kati suretle reddetmişti. Bu yat gezisinde pek çok ilgi çekici noktada belirsiz süreler duraksayacakları için yolculukları en az bir yıl sürecekti. Bu yüzden de Clayton, bunun gibi saçmalığın daniskası bir yolculuğu Jane'in aklına soktu diye içten içe Tennington'a lanet okuyup duruyordu.

Lord Tennington'ın planı, Akdeniz'i ve Kızıldeniz'i geçerek Hint Okyanusu'na varmak ve oradan da gezmeye değer her limanda durarak Batı Afrika'ya inmekti.

Sonra bir gün, iki gemi aynı anda Cebelitarık Boğazı'ndan geçiyordu. Bunlardan küçük olanı, o zarif ve beyaz yat doğuya açılmıştı. Yatın güvertesinde de kederli gözlerini parmaklarıyla boş boş oynadığı elmas işlemeli bir madalyona dikmiş bir kadın oturuyordu. Ama bu kadının aklı çok uzaklarda, Afrika'daki bir ormanın yapraklara bürünmüş karanlık ıssızlığındaydı ve kalbi... Evet kalbi de bu ormandaydı.

Hem kendisi için ne kadar büyük bir anlama gelebileceğinden bir zerre olsun haberi olmadan hem de gözündeki manevi değerinin esas ederinden ne kadar fazla olacağını bilmeden ona bu güzel takıyı veren adam, acaba hiç doğup büyüdüğü o yaban ormanına döndü mü diye merak ediyordu.

Büyük olan geminin, yani doğuya giden bir yolcu vapurunun güvertesinde ise bir adam genç bir kadınla oturuyordu ve bu ikili durgun denizin narin dalgalarında böylesine zarif bir şekilde süzülen bu şirin ve küçük gemide kim var kim yok diye atıp tutuyorlardı.

Yolcu vapurundaki adam, yatın yanlarından geçtiği sırada böldüğü konuşmasına devam etmişti.

"Evet, evet," demişti. "Amerika'yı çok seviyorum ve elbette bu Amerikanları da çok sevdiğim anlamına geliyor. Çünkü halk, memleketinin mimarıdır. Amerika'dayken birkaç iyi insanla tanışmıştım. Hatta sizle aynı eyaletten bir aileyi hatırlıyorum, Bayan Strong; hem de çok sevdiğim bir aileyi... Profesör Porter ve kızını bilir misiniz?"

"Jane Porter!" diye haykırmıştı kız. "Yani siz Jane Porter'ı tanıdığınızı mı söylüyorsunuz sahiden? Ah! Şu dünyadaki en yakın dostum o benim. Daha küçük çocuklarken tanışmıştık onunla. Birbirimizi yıllardan beri, çok uzun yıllardan beri tanırız."

"Öyle mi?" diye cevaplamıştı Tarzan gülerek. "Ama ikinizden birine şöyle bir bakan hiç kimseyi bu yılların o kadar da uzun olduğuna inandıramazsınız."

"Öyleyse lafımı değiştireyim," demişti kız da gülerek. "Birbirimizi şu genç yaşımızda iki ömürlük tanıdık desek yeridir; bir ömür o beni tanıdı, bir ömür de ben onu. Ama gerçekten birbirimizi kardeş gibi severiz. Ah! Şimdi onu kaybedeceğim ya, buna üzülüyorum."

"Onu kaybetmek mi?" diye haykırmıştı Tarzan. "Ne demek istiyorsunuz? Ha tamam, tamam. Anlıyorum. Siz, o şimdi evlenip İngiltere'de yaşayacağı için onunla ancak nadiren görüşebileceğinizi demeye getiriyorsunuz lafı."

"Evet. En kötüsü de onun sevmediği bir adamla evlenecek olması. Ah, zavallım! Bildiğiniz mecburiyetten evlenecek! Ah, bu çok berbat bir şey! Jane'e de böyle söyledim. O kadar dokundu ki bu bana, akrabaları dışında düğüne davet ettiği tek kişi olmama rağmen bu rezil tiyatroya şahit olmamak için davetini kabul etmedim. Ama tuhaftır ki Jane Porter bu olaya çok iyimser yaklaşıyor. Yapabileceği tek şerefli işi yaptığına kendisini inandırmış. Lord Greystoke istemezse ya da araya ölüm girmezse de hiçbir şey onun Greystoke'la evlenmesini engelleyemez."

"Onun için üzülüyorum," demişti Tarzan.

"Ben de onun sevdiği adama üzülüyorum," demişti kız, "çünkü bu adam da onu seviyor. Bu adamla aslında hiç tanışmadım ama Jane'in anlattıklarından çıkardığım kadarıyla harika bir insan olsa gerek. Galiba Afrika'da bir yaban ormanında doğmuş ve vahşi insansı maymunların elinde büyümüş. Profesör Porter ve ekibi onun sahil şeridindeki küçük barakasının kapısında terk edilene değin de ne bir beyaz adam ne de bir kadın görmüş. Porter'ları türlü türlü korkunç hayvandan kurtarmış ve akla hayale gelmeyecek kadar muazzam kahramanlıklar sergilemiş ama bunların hepsi bir yana, Jane'e âşık olmuş ve Jane de Lord Greystoke'la evlenmeye söz verene değin hiç farkına varmasa da ona tutulmuş.

"Çok ilginç..." diye mırıldanmıştı Tarzan konuyu değiştirmek için kafa patlatırken. Hazel Strong'un Jane'den bahsetmesi hoşuna gitmişti ama konu kendisinden açılınca canı sıkılmış ve utanmıştı. Neyse ki biraz sonra kızın annesi aralarına katılıp havadan sudan konuşmaya başlayınca rahat bir nefes almıştı.

Sonraki birkaç gün rahat geçmişti. Deniz sakin, hava açıktı. Vapur hiçbir yerde durmadan güneye salınmaya devam ediyordu. Tarzan, Bayan Strong ve annesiyle pek vakit geçirmemişti. Bu ikisi günlerini güvertede okuyarak, konuşarak ve Bayan Strong'un kamerasıyla fotoğraflar çekerek geçiriyorlardı. Gün batımında da yürüyorlardı.

Tarzan bir gün Bayan Strong'un bir yabancıyla, daha önce gemide görmediği bir adamla konuştuğunu görmüştü. Yanlarına gittiğinde de bu adam kızı selamlamış ve hemen dönüp gitmişti.

"Bekleyin, Mösyö Thuran!" demişti Bayan Strong. "Bay Caldwell'le tanıştırayım sizi. Nihayetinde bu gemide hep beraberiz. Birbirimizi tanıyalım."

İki adam el sıkışmışlardı. Tarzan, Mösyö Thuran'ın gözlerinin içine baktığında bu gözlerdeki o tuhaf ve tanıdık ifadeye hayret etmişti.

"Daha öncesinde mösyöyle tanışma şerefine nail olduğumdan eminim," demişti Tarzan. "Gerçi nerede nasıl tanıştık hiç hatırlayamıyorum."

Mösyö Thuran gerilmişti.

"Bilemiyorum mösyö," diye cevaplamıştı. "Belki de tanışmışızdır. Bir yabancıyla karşılaştığımda ben de hep bu aynı hisse kapılırım."

"Mösyö Thuran bana denizde yön bulmanın inceliklerini anlatıyordu," diye lafa girmişti kız.

Tarzan konuşmanın devamına pek aldırmamıştı. Mösyö Thuran'ı gözünün nereden ısırdığını hatırlamaya çalışıyordu. Onunla çok garip bir durumda rastlaştığından emindi. Şimdi güneş üzerlerine vurmuş ve kız, Mösyö Thuran'dan sandalyesini arkadaki gölgeye çekmesini istemişti. Bu sırada Tarzan'ın gözü bu adama takılmış ve onun sandalyeyi tutuşundaki bir tuhaflık dikkatini çekmişti. Adamın sol kolu tutulmuştu. Bu ipucu Tarzan için yeterliydi. Ani bir çağrışımlar çemberi kalan tüm işi üstlenmişti.

Mösyö Thuran nazik bir şekilde yanlarından ayrılmak için bir bahane uydurmaya çalışıyordu. Sandalyelerinin yerini değiştirdikten sonra konuşmanın bir aralık kesilmesi de ona aradığı bahaneyi vermişti. Sonra, Bayan Strong'u eğilerek ve Tarzan'ı da başıyla selamlayarak gitmek üzere dönmüştü ki Tarzan, "Bir dakika bekleyin!" demişti. "Bayan Strong beni bağışlayacak olurlarsa, size eşlik edeyim. Hemen döneceğim Bayan Strong."

Mösyö Thuran'ın tadı kaçmış gibiydi. Bu iki adam kızın kendilerini göremeyeceği kadar uzaklaştığında Tarzan durmuş, o ağır ellerinden birini diğer adamın omzuna koymuştu.

"Şimdi ne işler çeviriyorsun Rokoff?" diye sormuştu sonra.

"Sana söz verdiğim üzere Fransa'dan gidiyorum," diye cevaplamıştı diğeri suratsız suratsız.

"Gittiğini görüyorum ama," demişti Tarzan. "Seni o kadar iyi tanıyorum ki benimle aynı gemiye binmenin sadece bir tesadüf olduğuna asla inanamam. İnanacak olsaydım bile böyle kılık değiştirmiş olman hemen bu inancımı silip atardı."

"Ya!" diye homurdanmıştı Rokoff. "Bu konuda ne yapacaksın abaca? Bu gemide İngiliz bayrağı dalgalanıyor. Benim de senin gibi bu gemiye binme hakkım var ve senin burada sahte bir isimle bulunuyor olman, benim bu hakta senden daha öncelikli olduğumu getiriyor aklıma."

"İsmim seni hiç ilgilendirmez, Rokoff. Sana tek diyeceğim şu ki Bayan Strong'tan uzak dur. O iyi ve şerefli bir kadın."

Rokoff kıpkırmızı olmuştu.

"Dediğimi yapmazsan seni gemiden aşağı atarım," diye devam etmişti lafına Tarzan. "Sakın unutma, senden kurtulmak için ihtiyacım olan tek şey bir bahane." Sonra dönmüş ve öfkesinden kudurarak titreyen Rokoff'u orada bir başına bırakmıştı.

Tarzan, bir daha günlerce Rokoff'u hiç görmemişti ama o da hiç boş durmamıştı. Pauloviç'le birlikte kamarasında kızıp bozararak küfürler savurmuş, misliyle ondan intikam alacağına dair yeminler etmişti.

"O kağıtları yanında taşıdığını bilmesem," diye bağırıyordu, "bu akşam onu gemiden aşağı atıverirdim. Ama kağıtların da onunla okyanusu boylama riskini alamam. Sen de böyle ahmak bir korkak olmasaydın Alexis, onun kamarasına girip bu belgeleri almanın bir yolunu bulurdun."

Pauloviç gülümsemiş ve "Bu ortaklıkta beyni sen oynamıyor muydun Nikolas?" demişti. "Sen neden Mösyö Caldwell'in kamarasına girmenin bir yolunu bulmuyorsun, ha?"

Ama iki saat sonra şans yüzlerine gülmüştü. Sürekli Tarzan'ı gözleyen Pauloviç onun kapıyı kilitlemeden kamarasından çıktığını fark etmişti. Beş dakika sonra da Rokoff, Tarzan gelecek olursa haber vermek için bir kuytu köşeye sinmiş ve Pualoviç maymun adamın eşyalarını didik didik aramaya koyulmuştu.

Tam umudunu kaybedip pes etmek üzereyken Tarzan'ın henüz üstünden çıkardığı ceketi gözüne ilişmişti. İşte bir an sonra da eline bir zarf geçmişti. Zarfın içindekilere şöyle bir göz attığında, bu Rus adamın yüzünü yayvan bir gülümseme kaplamıştı.

Kamaradan çıktığında ise, Tarzan oradan gittiğinden beri tek bir eşyasına dokunulduğunu kendisi bile fark edemezdi. Pauloviç bu konuda işinin ehliydi. Kendi kamaralarına geçip de Rokoff'a zarfı verdiğinde ise ortaklıklarının beyni bir kamarot çağırıp küçük bir şişe şampanya söylemişti.

"Kutlayalım! Kutlayalım, Alexis!" demişti.

"Şanslıydık, Nikolas," demişti Pauloviç. "Bu kağıtları hep yanında taşıdığını biliyorduk zaten ama şanslıydık ki birkaç dakika önce üzerine yeni bir ceket giyerken kağıtları da cebine koymayı unutmuş. Fakat kağıtları bulamadığında ortalık karışacak. Yüksek ihtimalle hemen aklına sen geleceksin. Şimdi senin gemide olduğunu biliyor ya, hemen senden şüphelenecek."

"Kimden şüphelendiğinin hiç önemi olmayacak," demişti Rokoff pis pis sırıtarak, "tabii bu geceden sonra..."

Bayan Strong kamarasına indikten sonra Tarzan tırabzanlara yaslanmış, uzaklara bakıyor, denizi izliyordu. Gemiye bindiğinden beri her gecesini böyle geçirirdi; hatta bazen saatlerce böyle dikilip kalırdı. Cezayir'de gemiye adımını attığından beri onun her hareketini izleyen bir çift göz de onun bu adetinden haberdardı.

Şimdi orada dikilirken bile o karanlık gözler Tarzan'ın üzerindeydi. Güvertede gezinen son kişi de gitmişti. Gökyüzü açık olsa da ay ortalarda gözükmüyor, güvertede göz gözü görmüyordu.

Kamaranın karanlığından iki kişi çaktırmadan maymun adamın arkasına yaklaşıyordu. Geminin bordalarına çarpan dalgaların sesi, uskurun fıldır fıldır dönüşü ve motorun küt küt atışı arasında zaten çıt çıkarmadan ilerleyen bu ikilinin adımları duyulmaz olmuştu.

Şimdi ona iyice yaklaşmış ve birbirinin üzerine atılmak üzere bekleyen ragbi oyuncuları gibi çömelmişlerdi. İçlerinden biri sanki saniyeleri sayıyormuş gibi elini kaldırıp indirmişti. Bir—iki—üç! İkisi bir olup kurbanlarının üzerine atılmış ve birer bacağını kavramışlardı. Maymunların Tarzan'ı ne kadar hızlı olsa da daha kendini kurtarmak için dönemeden küpeşteden aşağı sarkıtılmış ve Atlantik'e düşüvermişti.

Hazel Strong siyaha kesmiş lombozundan karanlık denizi izliyordu. Birdenbire güverteden aşağı düşen bir vücut gözlerinin önünden geçmiş ve o kadar hızlı karanlık sulara batmıştı ki bu gördüğünün tam olarak ne olduğundan, bir insan olup olmadığından emin olamamıştı. Yukarıdan bir bağırış çağırış, o her zamanki korku dolu "Yetişin! Denize düşen var!" seslenişinin gelmesini beklemiş ama beklediğini duyamamıştı. Ne yukarıdan gemiden ne de aşağıdan denizden ses seda gelmiyordu.

Hazel Strong da mürettebattan birinin aşağı bir çöp yığını attığını düşünerek yatağına geçmişti.

BÖLÜM XIII:

"LEYDİ ALİCE" ENKAZI

Ertesi sabah kahvaltıda Tarzan'ın yeri boştu. Bay Caldwell, her daim kendisi ve annesiyle birlikte kahvaltı etmek için beklediğinden Bayan Strong buna biraz şaşırmıştı. Kahvaltıdan sonra güvertede otururken Mösyö Thuran biraz hoşbeş etmek için yanına uğramıştı. Mösyönün mesut bir haber almış gibi coşkun bir hali vardı ve son derece nazik, sevecen davranıyordu. Yanından ayrıldığında ise Bayan Strong, "Şu Mösyö Thuran da ne iyi adam!" diye düşünmüştü.

150- Zaman geçmek bilmiyordu. Bay Caldwell'in o sakin varlığını yanında duymayı özlemişti. Bu adamda bir şeytan tüyü olacaktı ki onu gördüğü gibi Bayan Strong'un ona kanı ısınmıştı. Gördüğü yerleri, vahşi hayvanları, insanları ve onların geleneklerini öyle büyük bir keyifle anlatıyor; ha bir de vahşi hayvanlarla medeni insanları daima öyle çarpıcı bir mukayeseye tabi tutuyordu ki onun hem bu hayvanları çok iyi tanıdığını hem de az çok alaycı bir şekilde olsa da insanları gözünde epey büyüttüğünü anlayabiliyordunuz.

Mösyö Thuran öğleden sonra sohbet etmek için tekrar yanına uğradığında Bayan Strong günün tekdüzeliğini bozan bu davete dört elle sarılmıştı. Ama Bay Caldwell'den hâlâ ses seda çıkmaması da onu epey endişelendirmişti. Dün gece lombozunun önünden denize düşen o karanlık cismi nedense onun yokluğuyla ilişkilendirmekten kendini alamıyordu. Şimdi bu konuyu Mösyö Thuran'a açmıştı. Acaba bugün hiç Bay Caldwell'i görmüş müydü? Ah, görmemişti. Ama neden sormuştu ki?

"Bu sabah kahvaltıya gelmedi. Üstelik dünden beri de hiç görmedim onu," diye açıklamıştı Bayan Strong.

Mösyö Thuran diken üstünde olduğunun farkındaydı ve son derece dikkatli davranıyordu.

"Bay Caldwell'i yakinen tanıma şerefine hiç naıl olamadım," demişti. "Ama elbette kendisi çok seçkin bir beyefendiye benziyor. Sakın biraz rahatsız olduğu için kamarasından çıkmıyor olmasın? Doğrusu buna hiç şaşırmazdım."

"Hayır, hayır!" diye cevaplamıştı kız. "Elbette şaşılacak bir şey yok bunda. Ama nedendir bilmem içimde aptalca ama kadınsı bir his var ki bana Bay Caldwell'le alakalı ters giden bir şeyler olduğunu söylüyor. Bu çok tuhaf bir his ama—sanki Bay Caldwell'in şu an gemide olmadığından emin gibiyim."

Mösyö Thuran şen şakrak bir kahkaha patlatmıştı. "Yapmayın ama Bayan Strong," demişti. "Başka nerede olacak bu adam? Günlerdir karanın yakınından bile geçmedik."

"Evet, evet... Saçmalıyorum işte," demişti kız. Sonra da şöyle eklemişti: "Ama bu konuda daha fazla kafa patlatmayacak ve Bay Caldwell'in nerede olduğunu öğreneceğim." Hemen ardından da yanlarından geçen bir kamarota işaret etmişti.

"Onu bulması düşündüğünden çok daha zor olabilir tatlım," diye düşünmüştü Mösyö Thuran ama yalnızca şöyle demişti: "Elbette! Mutlaka, mutlaka."

"Bay Caldwell'in nerede olduğunu öğrenin lütfen," demişti kız kamarota, "ve ona nicedir insan içine çıkmadığı için dostlarının çok endişelendiğini söyleyin."

"Bay Caldwell'i bu kadar seviyor musunuz gerçekten?" diye atılmıştı Mösyö Thuran.

"Ah! Bence o mükemmel biri!" diye cevaplamıştı kız. "Hem annem de ona bayılıyor. Bay Caldwell, insanın yanında kendini tamamen güvende hissettiği birisi. İnsanın kendini ona hemencecik emanet edesi geliyor."

Bir dakika sonra kamarot dönmüş ve Bay Caldwell'in kamarasında olmadığını söylemişti. "Onu bulamadım, Bayan Strong ve bir de..." Burada duraksamış, sonra şöyle devam etmişti: "Dün gece de kamarasına dönmediğini öğrendim. Bu meseleden kaptanı haberdar etmem gerek sanırım."

"Elbette haber verin!" diye haykırmıştı Bayan Strong. "Hatta ben de sizinle kaptanın yanına geleceğim. Ah! Çok kötü! Çok kötü! Korkunç bir şeyin yaşandığını biliyordum, biliyordum işte. Hislerimde asla yanılmam."

Birkaç dakika sonra kaptanın kapısını çalanlar da korku içindeki genç bir kadın ve telaşlı bir kamarottu. Kaptan anlatılanları çıt çıkarmadan dinlemiş, kamarot gemideki bir yolcunun gelip geçeceği her yeri karış karış aradığına yeminler ettiğinde ise yüzüne kaygı dolu bir bakış yerleşmişti.

"Peki ya siz, Bayan Strong, geçen gece gemiden okyanusa bir şey düştüğünü gördüğünüzden emin misiniz?" diye sormuştu sonra kaptan.

"Bundan en ufak bir şüphem bile yok," diye cevaplamıştı kız. "Ama düşenin bir insan olup olmadığını bilemiyorum çünkü kimse bağırıp çağırmamıştı. Yani gördüğüm, başta düşündüğüm gibi bir çöp yığını da olabilir. Fakat Bay Caldwell'i gemide bulamazsak, lombozumdan aşağı düştüğünü gördüğüm şeyin Bay Caldwell'in bedeni olduğundan emin olacağım."

Kaptan hemen tüm geminin baştan aşağı didik didik aranmasını emretmişti. Bakılmadık tek bir kuytu köşe kalmayacaktı. Bayan Strong bu aramanın sonucunu kamarasında beklemişti. Kaptansa ona pek çok soru sormuş fakat o da gemideki kısa süreli tanışıklıklarının dışında bu kayıp adam hakkında başka hiçbir şey anlatamamıştı. Ansızın Bay Caldwell'in kendisi ve geçmişi hakkında ona ne kadar da az şey anlattığını ilk kez fark etmişti. Tüm bildiği onun Afrika'da doğduğu ve eğitimini Paris'te aldığıydı. Bu kıt kanaat bilgisi de İngiliz bir adamın İngilizceyi bu kadar ağdalı bir Fransız aksanıyla konuşmasına şaşırmasına yol açmıştı.

"Hiç düşmanı falan olduğundan bahsetmiş miydi size?" diye sormuştu kaptan.

"Hiç bahsetmedi."

"Peki diğer yolculardan tanıdıkları var mıydı?"

"Hayır, bir tek beni tanırdı. Zaten biz de burada şans eseri tanışmıştık."

"Peki sizce Bayan Strong, o içkiyi çok abartıyor muydu?"

"Onun içip içmediğini bile bilmiyorum ama o aşağı düşen şeyi görmemden yarım saat öncesinde içkili olmadığından tamamen eminim. Çünkü o sırada Bay Caldwell'in yanındaydım."

"Garip, çok garip!" demişti kaptan. "Hiç de öyle bayılıp düşecek ya da böylesi bir talihsizliğe kurban gidecek bir adama da benzemiyordu. Hadi böyle oldu diyelim, yine de küpeşteye serildiği sırada birisi ona saldırmadan tümden aşağı düştüğüne asla inanamam; aşağı düşeceğine içeriye, güverteye düşerdi çünkü. Onu gemide bulamazsak, Bayan Strong, bu birilerinin onu aşağı attığı anlamına gelir. Sizin bir bağırış çağırış duymamış olmanız da beni onun güverteden atılmadan önce öldüğünü, öldürüldüğünü düşünmeye itiyor."

Bayan Strong'un tüyleri diken diken olmuştu.

İkinci kaptan aramanın sonucunu bildirmeye geldiğinde tam bir saat geçmişti.

"Efendim, Bay Caldwell gemide değil," demişti.

"Korkarım ki burada basit bir kazadan çok daha ciddi bir mesele var, Bay Brently," diye cevapladı kaptan. "İntiharı ya da cinayeti gösteren bir iz var mı diye Bay Caldwell'in eşyalarını titizlikle bizzat incelemenizi istiyorum. O kamarayı didik didik edin."

"Baş üstüne!" diye cevaplamıştı Bay Brently ve işe koyulmak üzere gitmişti.

Hazel Strong perişan olmuştu. İki gün boyunca kamarasından çıkmamış, nihayetinde güverteye indiğinde akı kanlanmış solgun gözlerinin altını kara halkalar sarmıştı. Uykuda yahut ayakta fark etmeksizin sanki hep o karanlık şeyin sessiz sedasız ve de hız kesmeden zalim denizin soğuk sularına düştüğünü görüyormuş gibiydi.

Bu acı haberin ardından ilk kez güverteye çıktığında Mösyö Thuran yanına gelerek gayet kibar ve ilgili bir şekilde lafa girmişti.

"Ah! Ama Bayan Strong, bu korkunç bir şey!" demişti. "Bir türlü aklımdan atamıyorum bu olayı."

"Ben de, ben de..." demişti kız bitkinlikle. "Belki bir ses etseydim onu kurtarabilirdim diye düşünüyorum hep."

"Ama Bayan Strong, kendinizi suçlamanızın hiç gereği yok," diye çıkışmıştı Mösyö Thuran. "Bu yaşanan asla sizin hatanız değil. Gemiden denize bir şey düşüverdi diye bunun illaki bir insan olacağını kim düşünür ki? Üstelik, bağırıp çağırsanız neye faydası olacaktı sanki? Kaygı içindeki bir kadının hafızasında bölük pörçük bir görüntü deyip anlattıklarınızdan şüphe edeceklerdi sadece bir süreliğine. Yakınıp kendinizi harap etseydiniz bile, gemi durdurulup tekneler aşağı indirilene, sonra da kilometreler boyunca kürek çekerek nereye düştüğü bilinmeyen bu adam aranana kadar çoktan iş işten geçecekti. Lütfen kendinize böyle yüklenmeyin. Zavallı Bay Caldwell için hepimizden fazla uğraştınız. Hatta onu özleyen tek kişi siz olmakla beraber, aramayı başlatan da yine siz değil miydiniz?"

Kızcağız bu teselli veren, kibar sözler karşısında bu adama minnettar olmaktan kendini alamamıştı. Bu adam zamanının çoğunu, hatta yolculuğun neredeyse kalanını bu kızın yanında geçirmiş ve kız da sahiden onu sevmişti. Mösyö Thuran'sa, bu güzel Baltimorelu kadının Amerikan seçkinlerinden epey varlıklı bir kadın olduğunu öğrenmiş ve gelecekte bu kadın aracılığıyla faydalanacağı nimetleri düşününce bir an nefesi kesilmişti. Zaten sonrasında da zamanının çoğunu bu tatlı uğraşa harcadığı için nefes alabiliyor olması bile hayret vericiydi.

Mösyö Thuran, Tarzan ortadan kaybolduğundan beri karşılarına çıkan ilk limanda gemiden ayrılmayı planlıyordu. Zaten ele geçirmek için bu gemide bir yolculuğa giriştiği şeyi şu an cebinde tutmuyor muydu? Buradan söküp alabileceği başka bir şey kalmamıştı artık. Ama St. Petersburg'a giden ilk treni yakalayabilecek kadar çabuk da Avrupa'ya dönemezdi.

Fakat şimdi başka bir fikir gün yüzüne çıkmış ve mösyönün asıl niyetlerinin önüne geçmişti. Bu Amerikan serveti yabana atılacak türden olmadığı gibi servetin sahibi de epey alımlı bir kadındı.

"Sapristi! Ama bu kadın, St. Petersburg'ta çok göze batacak." Fakat mösyö de Bayan Strong'un mirasının yardımıyla aynı şekilde göze batacaktı.

Mösyö Thuran böylece birkaç milyon doları har vurup harman savurduktan sonra bu mesleğin tam kendisine göre olduğunu fark etmiş ve hatta birdenbire acil işlerinin onu bir süre orada alıkoyacağı Cape Town'da da bu işe devam etmeye karar vermişti.

Bayan Strong ise Mösyö Thuran'a annesiyle Cape Town'da dayısını ziyaret edeceklerini ve bu ziyaretin ne kadar uzayacağını belirlememiş olsalar da muhtemelen aylar süreceğini söylemişti.

Mösyö Thuran'ın da Cape Town'da olacağını öğrendiğinde ise çok sevinmişti.

"Umarım birlikte zaman geçirme fırsatı buluruz," demişti. "Oraya yerleştiğimizde mutlaka annemle beni arayın."

Bu fırsat Mösyö Thuran'ın çok hoşuna gitmiş ve bunu söylemekten de hiç geri durmamıştı. Bayan Strong'un annesi ise kızının aksine, bu adamı o kadar da el üstünde tutmuyordu.

Bir gün tartıştıkları sırada annesi Hazel'a, "Bu adama neden güvenmemem gerektiğini göremiyorum gerçekten," demişti. "Her bakımdan tam bir beyefendi gibi gözüküyor ama bazen gözlerine bir şey, dosdoğruca tarif edemesem de geldiği gibi hemen gidiveren bir ifade yerleşiyor ki her gördüğümde beni epey tedirgin ediyor."

Hazel gülmüş ve "Saçmalıyorsun anneciğim," demişti.

"Galiba saçmalıyorum ama bu adamın yerine zavallı Bay Caldwell'in bize eşlik edemediğine üzülüyorum."

"Ben de anneciğim," diye cevaplamıştı kızı.

Mösyö Thuran, Hazel Strong'un dayısının Cape Town'daki evinin kapısını aşındıran bir misafir olmuştu. Bu adamın niyeti çok açıktı ama bu niyetini kızcağızın her istediğini yerine getirmek üzere o kadar titizlikle ayarlamıştı ki her geçen gün Hazel ona daha çok

güveniyordu. Hazel ve annesine yahut da bir kuzenlerine bir refakatçi mi lazım oldu? Hemen bir dost eli uzanıveriyor, her an hazır ve nazır bulunan yüce gönüllü Mösyö Thuran daima bu iş için müsait oluyordu. Kızın dayısı ve ailenin kalanı da her işlerine koşmaya can atan ve bir kez olsun kendilerini yüzüstü bırakmayan bu adamı sevmeye başlamışlardı. Nihayetinde mösyö en uygun anın geldiğini hissetmiş ve Hazel'a evlenme teklifi etmişti. Bayan Strong şaşırıp kalmıştı. Ne diyeceğini hiç bilmiyordu.

"Bana karşı böyle hissettiğinizi hiç bilmiyordum," demişti sonra. "Sizi her zaman samimi bir dostum olarak gördüm. Bu yüzden size şimdi cevap vermeyeceğim. Bana evlilik teklif ettiğinizi unutun. Her zamanki gibi devam edelim, böylece bir süre boyunca ben de sizi tamamen farklı bir açıdan değerlendirme fırsatı bulurum. Belki de size karşı arkadaşlıktan başka hislerim olduğunu keşfederim. Şimdiye değin bir an olsun size âşık olabileceğimi düşünmemiştim."

Bu anlaşma tam da Mösyö Thuran'ın istediği gibiydi. Bu kadar aceleci davrandığına çok pişman olsa da Hazel'i o kadar uzun bir zamandır öylesine çok sevmişti ki herkesin bunu bilmesi gerektiğini düşünmekten kendini alamamıştı.

"Hazel, sizi daha ilk gördüğüm andan beri seviyorum," demişti. "Benimkisi gibi büyük ve temiz bir aşkın karşılığını bulacağından emin olduğum için de beklemekle hiçbir sorunum yok. Aklıma takılan tek şey bir başkasını sevmediğinizden emin olmak. Bir başkası var mı?"

"Hayatım boyunca hiç âşık olmadım," diye cevapladı kız. Bu cevap mösyöye yetmişti. O gece eve dönerken de bir yat satın almış ve Karadeniz'de bir milyon dolarlık bir villanın inşaatını başlatmıştı.

Ertesi gün Hazel Strong hayatının en güzel sürpriziyle karşılaşmıştı. Bir kuyumcudan çıkarken Jane Porter'ı karşısında bulmuştu.

"Ne? Jane Porter mı!" diye haykırmıştı. "Sen de nereden çıktın böyle? Ah! Gözlerime inanamıyorum."

"Onca insan arasında!" diye haykırmıştı Jane de Hazel gibi hayretle. "Bir de ben burada gelmiş senin Baltimore'da olduğunu düşünerek zamanımı çarçur ediyorum. Ah! Şu işe bak!" Sonra bir kez daha kollarıyla dostunu sarmış ve onu öpücüklere boğmuştu.

Birbirlerine ne olup bittiğini açıkladıkları sırada Hazel, Lord Tennington'ın yatının en azından bir haftalığına Cape Town'da demirlediğini ve bu sürenin sonunda yolculuğa devam edeceklerini—ama tabii bu sefer Afrika'nın batı yakasından gideceklerini—nihayetinde de İngiltere'ye döneceklerini öğrenmişti. "İngiltere'de de," diyerek lafını bitirmişti Jane, "evleneceğim."

"Sen daha evlenmedin mi?" diye sormuştu Hazel.

"Daha değil," diye cevaplamıştı Jane ve sonra da beklenmedik bir şekilde eklemişti: "Keşke İngiltere buradan milyonlarca kilometre uzakta olsa."

Hazel'ın akrabalarının eviyle yat arasında gidip gelmeler başlamıştı. Akşamları yemekler verilmiş ve misafirleri eğlendirmek için çevrede geziler düzenlenmişti. Mösyö Thuran gittiği her yerde iyi karşılanmıştı. Yattakilere bir akşam yemeği vermiş ve misafirperver davranışlarıyla Lord Tennington'a kendini sevdirmeyi başarmıştı.

Mösyö Thuran'ın kulağına Lord Tennington ve yattakilerin bu beklenmedik ziyaretine sebep olabilecek bir lafın dolaştığı gelmişti ve o da buna güvenmek istiyordu. Bu İngiliz adamla yalnız kaldığı gibi Bayan Strong'la olan nişanlarının Amerika'ya döndükleri gibi hemencecik açıklanacağını söylemişti ona. "Ama aramızda kalsın, Bay Tennington—aramızda kalsın."

"Elbette, elbette. Sizi anlayabiliyorum," diye cevaplamıştı Tennington. "Ama sizi tebrik etmem gerekir; şahane bir kadın, gerçekten şahane."

Ertesi gün Hazel, annesi ve Mösyö Thuran; Lord Tennington'ın yatında misafir olmuşlardı. Hazel'ın annesi Cape Town'a ziyaretinin çok keyifli geçtiğini ve Baltimore'daki avukatlarından eline henüz ulaşan bir mektubun bu ziyareti kısa kesmelerini gerektirdiğine çok üzüldüğünü anlatıp duruyordu.

"Yola ne zaman çıkacaksınız?" diye sormuştu Tennington.

"Galiba pazartesi," diye cevaplamıştı yaşlı kadın. "Sahiden mi?" diye şaşırmıştı Mösyö Thuran. "Şu şansa bak! Ben de daha yeni hemen dönmem gerektiğini öğrendim ve şimdi size eşlik etme şerefine de eriştim."

"Çok düşüncelisiniz Bay Thuran," demişti Hazel'in annesi. "Sizin korumanız altında olacağımıza çok sevindim." Ama aslında keşke bu adamdan kurtulabilsek diye düşünüyordu kadın. Neden böyle düşündüğünü ise hiç bilmiyordu.

Bir an sonra, "Tanrım!" diye haykırdı Lord Tennington. "Aklıma gelene de bak şimdi! Bunu nasıl düşünemedik, Tanrım!"

"Elbette Tennington," diye atılmıştı Clayton, "senin aklına geldiyse elbette ki saçma bir fikir olmalı. Ama aklına gelen de ne? Güney Kutbu'ndan dolanarak Çin'e falan mı gitmeyi düşünüyorsun yoksa?"

"Ah! Ama Clayton," diye cevaplamıştı Tennington, "sırf bu gezi fikri senin aklına gelmedi diye bir adama bu kadar kaba davranmanın gereği yok. Yola çıktığımızdan beri çok huysuzsun."

"Ama hayır," diye devam etti sonra, "saçma bir fikir bu ve hepiniz de böyle söyleyeceksiniz bana. Diyorum ki Bayan Strong'u, annesini ve eğer isterse Thuran'ı da alıp yatla İngiltere'ye kadar gidelim. Harika bir fikir değil mi bu ha?"

"Eski dostum Tenny, beni bağışla ama," diye haykırmıştı Clayton. "Bu kesinlikle harika—harika bir fikir! Böyle harika bir fikrin senin aklına geleceğinden hiç şüphe etmemeliydim. Oldukça da duyulmamış, yepyeni bir fikir bu; biliyorsun değil mi?"

Sanki her şey hallolmuş da yalnızca ne zaman yola çıkacakları kalmış gibi, "Pazartesi ya da Bayan Strong, size ne zaman uygunsa o zaman yola çıkarız," diye devam etmişti bu yüce gönüllü İngiliz.

"Ama Lord Tennington, siz henüz bize bir teşekkür etme fırsatı bile vermeden bu cömert davetinizi nasıl kabul ederiz?" demişti Hazel'ın annesi.

"Ah! Ama elbette ki kabul edeceksiniz," diye cevaplamıştı Tennington. "Bir yolcu gemisinden aşağı kalır yanımız yok ya! Hem çok rahat edeceksiniz. Zaten hepimiz sizi aramızda görmek istiyoruz ve 'hayır'ı da asla bir cevap olarak kabul etmiyoruz."

Böylece gelecek pazartesi hep birlikte yola çıkacakları kararlaştırılmıştı.

İki gün sonra Jane, Hazel'ın kamarasında onun Cape Town'da bitirdiği bazı baskılara bakıyordu. Bu baskılar Hazel'ın Amerika'dan ayrıldığından beri çektiği fotoğraflardı ve ikisi de kendilerini bunlara epey kaptırmışlardı. Jane ardı arkası kesilmeksizin sorular soruyor, Hazel da fotoğraflardaki çeşitli yerler ve insanlar üzerine açıklamalar yaparak onun sorularına yetişmeye çalışıyordu. Sonra bir anda, "Ah işte burada da," demişti, "senin tanıdığın bir adam var. Bu zavallı adamı sana sormak hep aklımdaydı ama yan yana geldiğimizde bir türlü akıl edememiştim." Hazel bir eliyle küçük fotoğrafın ucunu tuttuğu için Jane fotoğraftaki adamın yüzünü göremiyordu.

"Adı John Caldwell," diye devam etmişti açıklamaya Hazel. "Onu hatırladın mı? Seninle Amerika'da tanıştıklarını söylemişti. Bir İngiliz'miş."

"İsimden çıkaramadım," diye cevaplamıştı Jane. "Ver de şu fotoğrafa bir bakayım."

Fotoğrafı Jane'e uzatırken, "Zavallı adam yolculuğun ortasında gemide kayboldu gitti," demişti Hazel.

"Kayboldu, kayboldu ha? Ah! Hazel, Hazel! Bana onun öldüğünü, denizde boğulduğunu söyleme sakın! Hazel! Neden şaka yaptığını söylemiyorsun ha, Hazel?"

Jane Porter bunları söylediği gibi şaşakalmış Bayan Strong'un önünde bayılarak yere yığılmıştı.

Hazel, can dostu kendine geldikten sonra uzunca bir süre ona bakakalmış ve kimse çıt çıkarmamıştı.

"Bilmiyordum, Jane," demişti sonra Hazel kısık sesle, "Bay Caldwell'i, ölümü seni bu kadar üzecek kadar yakinen tanıdığını bilmiyordum."

"John Caldwell mi?" diye sormuştu kız. "Hazel, bu adamın kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun sen gerçekten bana?

"Hayır, hayır. Jane, ben bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Adı John Caldwell ve kendisi Londralı."

"Ah, Hazel! Keşke sana inanabilseydim!" diye yakınmıştı kız. "Keşke bu dediklerine inanabilseydim ama o yüzdeki çizgiler kalbimin ve aklımın o kadar derinlerine işlemiş ki onu dünyanın her yerinde, hatta başkalarına birbirinin kopyası gibi gözüken binlerce kişi arasından bile tanırım."

"Ne demek istiyorsun Jane?" diye haykırmıştı Hazel; şimdi büsbütün irkilmişti. "Bu adamın kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bir sanrım yok Hazel. Biliyorum, bu fotoğraftakinin Maymunların Tarzan'ı olduğunu biliyorum."

"Jane!"

"Yanılmam imkânsız. Ama Hazel, onun öldüğünden emin misin? Hâlâ hayatta olamaz mı?"

"Maalesef canım, olamaz," diye cevaplamıştı Hazel esefle. "Keşke

senin yanıldığını düşünebilseydim ama şimdi onun Londralı John Caldwell olduğunu düşündüğüm sırada bunun aksini gösteren yüzlerce şey geliyor aklıma. Afrika'da doğduğunu ve eğitimini Fransa'da aldığını da söylemişti ya."

"Doğru söylemiş," diye mırıldanmıştı Jane Porter boğuk bir sesle.

"Onun eşyalarını arayan ikinci kaptan da Londralı John Caldwell'e ilişkin hiçbir şey bulamamıştı. Hatta tüm eşyaları ya Paris'te üretilmiş ya da oradan satın alınmıştı. Her eşyasının üzerinde ya tek bir 'T' harfi ya da 'J. C. T.' Harfleri vardı. Biz de kimliğini açık etmemek için John Caldwell minvalindeki 'J. C.' adı altında seyahat ediyor sanmıştık."

"Maymunların Tarzan'ı Jean C. Tarzan ismini almıştı," dedi Jane yine donuk ve bitkin bir ifadeyle. "Ama şimdi öldü! Ah! Hazel, korkunç! Korkunç! O karanlık okyanusta bir başına öldü! O cesur yüreğin artık atmadığına, o heybetli kasların artık buza kesip sonsuza değin kıpırtısız kaldığına inanamıyorum! Hayatın, sağlığın ve erkek kuvvetinin temsili olan bu adamın yapışkan ve solungaçlı

şeylerin yemi olduğuna..." Ama konuşmasına daha fazla devam edememişti. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak başını kollarının arasına gömmüş ve yere çökmüştü.

Bayan Porter günlerce hasta düşmüş ve Hazel ile vefalı Esmeralda'sından başka hiç kimseyi yanına almamıştı. Nihayetinde güverteye indiğinde ise herkes bu kızcağızı saran hüzünlü değişikliğe şaşırıp kalmıştı. Karşısına çıkan herkesin kanına girip neşe saçan o gözü açık ve capcanlı Amerikan güzeli gitmiş, yerine Hazel Strong'dan başka kimsenin anlayamadığı, devası olmayan bir hasretle efkârlı düşüncelere dalmış son derece sessiz ve üzgün küçük bir kızcağız gelmişti.

Herkes Jane'i neşelendirip eğlendirmek için elinden geleni yapmış ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Ara sıra şakacı Lord Tennington onun yüzünde solgun bir tebessüm uyandırsa da çoğu zaman Jane o masum gözlerini denize dikip öylece otururdu.

Jane Porter'ın bu rahatsızlığından başka pek çok musibet birbiri ardına yatı vuruyordu. Önce bir motor bozulmuş ve tamir yapılırken de iki gün boyunca denizde başıboş salınmışlardı. Sonra, en beklemedikleri anda güverte üzerinde taşıyabilecekleri her şeyi alıp götüren bir fırtınaya yakalanmışlardı. Hemen ardından denizcilerden ikisi kasarada kavgaya tutuşmuş, bunun sonucunda da içlerinden birisi ağır bir bıçak yarası almış ve diğerine de kelepçeler vurulmuştu. En sonunda da tüm bunlar yetmezmiş gibi bir gece ikinci kaptan denize düşmüş ve kimse imdadına yetişemeyince boğularak can vermişti. Yat ikinci kaptanın düştüğü noktada on saat boyunca dönüp durmuş ama güverteden denize düştüğünden sonra adamdan tek bir iz bile bulunamamıştı.

Bu musibetler silsilesi sonrasında mürettebatın ve misafirlerin tamamının tadı kaçmış, hepsi kasvetli bir havaya bürünmüştü. Üstelik daha da kötüsünün gelmekte olduğu düşüncesiyle endişeliydiler. Bu endişeli halleri yolculuğun başlarında yaşanan tüm uğursuzlukları, trajik bir kederin habercisi olarak yorumlayan denizcileri haklı çıkaracaktı.

Bu şom ağızlı heriflerin bekledikleri de olmuştu. İkinci kaptanın boğulmasının ikinci gecesi bu küçük yat ansızın baştan kıça sarsılmaya başlamıştı. Sabah saat bir sularında ise uyuyan misafirleri ve mürettebatı yataklarından ve ranzalarından kaldıran feci bir sarsıntı kopmuştu. Cılız geminin içinde muazzam bir deprem kopmuş, gemi sancağa doğru yan yatmış ve sonra da motorlar durmuştu. Gemi bir an böylece kırk beş derecelik bir açıda yan yatmış; sonra da ani, kulakları tırmalayan bir sesle tekrar okyanusa batarak sağa dönmüştü.

Bir anda adamlar güverteye koşmuş, hemen ardından da kadınlar gelmişti. Hava kapalı olmasına rağmen rüzgâr az ve deniz durgundu. Gece de hemen pruvanın ortasından denizde yüzen siyah bir cismin fark edilemeyeceği kadar karanlık değildi.

"Bir gemi enkazı!" diye bağırmıştı nöbetteki zabit lafı hiç uzatmadan.

Şimdi çarkçı kaptanı arayarak güverteye koşturuyordu.

"Motorun silindirinin başına taktığımız o yama patladı," diye haber vermişti sonra, "ve bu yüzden pruvadan su alıyoruz."

Bir dakika sonra bir denizci aşağıdan yukarıya koşmuştu.

"Tanrım!" diye haykırmıştı. "Geminin kıçı paramparça oldu! Yirmi dakika daha dayanmaz."

"Kapa çeneni!" diye bağırmıştı Tennington. "Hanımlar, siz aşağıya inip eşyalarınızı toplayın. Teknelere geçmek zorunda kalabiliriz ve buna hazırlıklı olursak bu geçişi sağ salim atlatırız. Hadi, hemen gidin lütfen. Kaptan Jerrold, siz de bu hasarın ne kadar ciddi olduğuna bakmak için iş bilir birkaç adamınızı gönderin aşağıya. Onlar aşağıdayken de teknelere erzak koyun."

Yatın sahibinin bağırıp çağırmadan yaptığı bu sakin konuşma herkesi yatıştırmış ve bir an sonra da herkes kendisine verilen işe koşmuştu. Hanımlar güverteye dönene değin teknelere erzak yükleme işi neredeyse tamamlanmış ve aşağıya inen zabit de haber vermek üzere dönmüştü. Ama zabitin bu kalabalık topluluğu Leydi Alice'in batmak üzere olduğuna ikna etmek için çok da dil dökmesine gerek kalmamıştı.

"Efendim, ne yapalım?" diye sormuştu kaptan, zabit bocalayarak sus pus olunca.

"Hanımları korkutmak istemiyorum, efendim," demişti kaptan, "ama bu şekilde on dakika daha dayanacağımızı sanmıyorum. Gemide nalet bir ineği içeri sokabileceğiniz kadar koca bir delik var, efendim."

Son beş dakikadır Leydi Alice hızla pruvaya doğru çöküyordu. Daha şimdiden geminin kıçı havaya kalkmış ve güvertede tutunacakları yerler de kırılıp dağılmaya başlamıştı. Misafirler gemideki dört tekneye yerleşmiş ve sağ salim denize inmişlerdi. Batan gemiden hızla uzaklaşırken Jane Porter son kez bu gemiye bakmak için dönmüştü. Tam da bu sırada geminin makine dairesinden pat küt diye şiddetli bir gürültü gelmişti. Geminin motoru kopmuş, önüne çıkan bölmeleri ve perdeleri parçalayarak hızla pruvaya doğru ilerliyordu. Geminin kıçı bir anda üzerlerinde yükselmiş, bir an öylece okyanusun bağrından çıkan dik bir ok gibi durmuş ve sonra da doğrudan dalgaların dibine dalmıştı.

Teknelerden birinde cesur Lord Tennington'ımız gözünden akan bir damla yaşı silmişti. Bu gördüğü sonsuza değin suya batan bir servet değil, canı gibi sevdiği bir dostuydu.

En sonunda bitmek bilmeyen gece bitmiş ve ekvator güneşi savrulan dalgalara düşmüştü. Jane Porter gece boyu bir uyanıp bir kalkmış, şimdi de doğrudan yüzüne vuran güneşin hiddetli ışınları onu uyandırmıştı. Çevresine bakınmıştı. Bir teknede üç denizci, Clayton ve Mösyö Thuran'la birlikteydi. Sonra gözü diğer tekneleri aramış fakat bu göz alabildiğine uzanan dalgalar sonsuzluğunun korkunç tekdüzeliğini bozacak tek bir şey bile görememişti. Atlantik'in bağrında, küçük bir teknede bir başlarınaydılar.

BÖLÜM XIV:

İLKELLİĞE DÖNÜŞ

Tarzan suya düştüğünde ilk yaptığı gemiden ve geminin pervanelerinden gelebilecek olası tehlikelerden yüzerek uzaklaşmak oldu. Şimdi içine düştüğü bu meşakkatli durumu kime borçlu olduğunu çok iyi biliyordu ve elleriyle hafifçe vücudunu destekleyerek dalgalar arasına uzanmış salınırken tek hissettiği de Rokoff'a bu kadar kolay yem olduğu için mahcubiyetti.

Aklına bir an olsun yardım için bağırıp çağırmak gelmeksizin bir süre geminin uzaklaşan ve gitgide gözden kaybolan ışıklarını böylece uzanıp izlemişti. Hayatında hiç yardım istememişti. Bu yüzden şimdi bunun aklına gelmemesi de tuhaf sayılmazdı. Daima kendi gücüne kuvvetine ve maharetine bel bağlamış, zaten imdat nidalarına yetişecek Kala'dan başka kimsesi de olmamıştı. Yardım istemek aklına geldiğinde ise iş işten geçmişti.

"Aslında," diye düşünmüştü Tarzan, "Yüz binde bir ihtimal de olsa kurtarılma, hatta daha düşük bir ihtimal de olsa karaya ulaşma şansım var." Böylece elindeki bu zayıf ihtimalleri bir araya getirerek ağır ağır kıyıya doğru yüzecekti. Zaten gemi de düşündüğünden çok daha yakınında olabilirdi.

Rahatlıkla geniş geniş kulaçlar atıyordu. O koca kaslarına bitkinlik yayılana dek saatler geçecekti. Yıldızları takip ederek doğuya yüzdüğü sırada ayakkabılarının ağırlığından zorlanmaya başlamış ve onları çıkarmıştı. Hemen ardından pantolonları ağırlaşmıştı ve ceketinin cebindeki kağıtları ayırarak bu ikisini de üstünden

atmaya karar vermişti. Hâlâ bu kağıtların yanında olduğuna emin olmak için elleriyle cebini yoklamış ama aradığını bulamayınca şaşırıp kalmıştı.

Şimdi Rokoff'un kendisini gemiden atmasının ardında intikamdan başka bir şey daha olduğunu anlamıştı. Bu Rus adam, Tarzan'ın Boyu Saada'da kendisinden söke söke aldığı kağıtları tekrar ele geçirmenin bir yolunu bulmuştu. Maymun adam küfretmiş ve ceketini üstünden atarak Atlantik'in derinliklerine salmıştı. Zaten saatler öncesinde diğer kıyafetlerini de çıkardığı için hiçbir engelle karşılaşmadan doğu istikametinde rahatlıkla yüzüyordu.

Yarısı denize batmış kapkaranlık bir cismin soluk hatları tam önünde beliriverdiğinde ise söken şafağın ilk çizgileri önündeki yıldızların ışığını çalmıştı. Birkaç sağlam kulaçla bu cismin yanına gelmişti. Bu gördüğü dalgalara gömülmüş bir gemi enkazının alt kısmıydı. Tarzan enkazın üzerine tırmanmış, en azından gün iyice ışıyana değin burada dinlenebilirim diye düşünmüştü. Ama elbette hareketsiz kalarak açlığa ve susuzluğa yem olmak gibi bir niyeti de yoktu. Ölecekse de kurtulmaya çalışırken, didinip dururken ölmeyi tercih ederdi.

Deniz durgundu ve bu yüzden üzerine çıktığı enkaz sadece hafif hafif sallanıyordu. Bu sallantı yirmi saattir gözüne bir gram uyku girmemiş yüzücüye koymazdı. Maymunların Tarzan'ı ıslak kerestelerin üzerine kıvrılmış ve bir an sonra da uyuyakalmıştı.

Öğlene doğru kızgın güneş onu uyandırmıştı. İlk hissettiği ise tamamen kendine geldiğinde büsbütün bir ıstıraba dönüşen susuzluğuydu. Ama bir dakika sonra az çok aynı anda yaptığı iki keşfinden aldığı keyif bunu da unutturmuştu. Bu keşiflerden ilki üstünde durduğu enkazın yanında yüzen gemi enkazının kalan kısmıydı. Bu asıl enkazın tam ortasında, aşağıdan yukarıya doğru bir filika yükselmiş ve ters dönerek düşmüştü. Diğer keşfi ise ufkun doğusunda kendini gösteren uzaklardaki bir kıyının zayıf çizgileriydi.

Tarzan suya dalmış ve enkazın çevresini dolanarak filikaya varmıştı. Okyanusun soğuk suları ona bir içim su gibi gelmiş, onu öyle çok canlandırmıştı ki bu küçük filikayı tazelenmiş bir kuvvetle enkazın

yanına getirmiş ve Herkülvari pek çok çırpınıştan sonra da onu balçığa bulanmış geminin altına sürüklemeyi başarmıştı. Burada doğrulmuş ve filikayı incelemişti. Filika epey sağlamdı ve şimdi de tekrar tersyüz olmuş, enkazın hemen yanında salınıyordu. Hemen sonra Tarzan büyük enkazdan kürek olarak kullanabileceği birkaç kereste parçası almıştı. Şimdi de hızla uzaktaki kıyıya doğru ilerliyordu.

Karadaki cisimleri görebileceği ve kıyı çizgisinin dış hatlarını seçebileceği kadar hedefine yakınlaştığında ise öğleden sonrayı geçmişti. Önünde uzandığını gördüğü şey ise karayla çevrili küçük bir limanın girişine benziyordu. Kuzeydeki ağaçlıklı kısım ise tuhaf bir şekilde epey tanıdıktı. Acaba kaderin onu kendi canım yaban ormanının kapısına fırlatması mümkün olabilir miydi? Küçük kayığın başı limanın girişine iyice yanaştığında son şüphe kırıntıları da ortadan kalkmıştı. Çünkü önünde, uzaktaki kıyıda, yaban ormanının gölgeleri altında yıllar önce ölmüş babası John Clayton'ın, Lord Greystoke'un kendisi daha doğmadan evvel inşa ettiği barakası duruyordu.

Tarzan iri adaleleriyle hızla küreklere asılarak küçük kayığını çabucak sahile çekmişti. Bu maymun adam karaya atladığında ise kayığın başı karaya henüz değmemişti. Gözleri, adı gibi bildiği görüntüler üzerinde—barakasında, sahilde, o küçük derede ve iğne atsan yere düşmeyecek kadar sık yaban ormanının karanlıklarında—dolaşırken kalbi de sevinç ve coşkuyla küt küt atıyordu. Dört bir yanda parlak tüylü kuşlar ve o koca ağaçlardan irice halkalar olarak düşen, çiçeğe kesmiş sarmaşıklar üzerinde açmış o göz alıcı tropik goncalar...

Maymunların Tarzan'ı tekrar kendi dünyasına gelmiş ve şimdi de herkesin bundan haberi olsun diye genç başını arkaya atarak kendi türünün o korkunç, o vahşi meydan okumasını seslendirmişti. Bir an için yaban ormanını bir sessizlik sarmıştı ama sonra bu maymun adama cevaben tiz ve tuhaf bir meydan okuma duyulmuştu. Bu aslan Numa'nın kallavi kükremesiydi ve koca bir kuyruksuz maymuna cevaben çıkarılan bu kan donduran feryat çok uzaklardan gelse de az çok seçiliyordu.

Tarzan en önce dereye gitmiş ve kana kana su içmişti. Sonra barakasına geçmişti. Kapı hâlâ D'Arnot'nun bıraktığı gibi kapalı ve sürgülüydü. Sürgüyü açarak içeri girmişti. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. İşte masa buradaydı—yatak, babasının kendi elleriyle yaptığı o küçük beşik, raflar ve dolaplar—hepsi tam yirmi üç yıl boyunca böylece, tıpkı aşağı yukarı iki yıl öncesinde bıraktığı gibi duruyordu.

Tarzan'ın gözleri doyunca midesi yüksek sesle kendisine seslenmişti. Açlık sancıları ona yemek aramasını söylüyordu. Barakada yiyecek bir şey olmadığı gibi silah da yoktu. Ama duvarda otlardan yaptığı o eski halatlardan biri asılıydı. Bu halat pek çok kere kesilip parçalanmış ve yamalar, eklentiler görmüş geçirmişti. Bu yüzden Tarzan da zamanında onu bırakmış ve yerine yenisini almıştı. "Keşke bir bıçağım olsaydı!" diye düşünmüştü Tarzan. Gerçi şans yüzüne gülerse yeni gün doğmadan önce bir mızrağı, bir yayı ve okları olacaktı. Bu iş için ona halatı yeter de artardı ama bu sırada yemek de bulması lazımdı. Halatı dikkatlice sarmış ve omzuna atmıştı. Sonra kapıyı arkasından kapatarak barakadan çıkmıştı.

Orman barakanın az ötesindeydi ve Maymunların Tarzan'ı temkinli ve sessiz bir şekilde ormana dalmıştı. İşte vahşi bir hayvan bir kez daha yemeği için ava çıkmıştı. Bir süre yerde ilerlemişti ama nihayetinde onu yakınlardaki bir et kaynağına götürecek bir iz bulamayınca ağaçlara çıkmıştı. Bir ağaçtan öbürüne geçerken yaşadığı ilk baş döndürücü savrulmayla birlikte o eski yaşama sevinci, bu maymun adamı baştan ayağa sarmıştı. O saçma pişmanlıklarını ve daimî kalp sancısını unutmuştu. İşte şimdi yaşıyordu. İşte şimdi gerçekten mutlak özgürlüğün getirdiği sahici bir sevinçle doluydu. Bu koca yaban ormanının heybetli dalları huzur ve özgürlük saçarken kim medeni insanların o boğucu, o rezil şehirlerine dönerdi ki?

Tarzan daha güneş batmadan bir nehrin kenarındaki sulağa gelmişti. Burada sığ bir geçit vardı ve çağlardan beri bu ormanın hayvanları su içmek için buraya gelirlerdi. Burada geçirilen bir gecede mutlaka ormanın sık bitki örtüsü arasında çökmüş, akşam yemeği için bir ceylan yahut antilop bekleyen Sabor veya Numa

görülebilirdi. Az sonra ise yabandomuzu Horta suya gelecek ve Maymunların Tarzan'ı da çok aç olduğu için bir can almaya hazırlanacaktı.

Maymun adam, patikanın üzerindeki alçak bir dala çökmüş ve bir saat böylece beklemişti. Hava kararıyordu. Geçidin bir yanındaki sık çalılıklar arasından iri pençelerin zayıf sesini ve uzun otlarla birbirine dolanmış sarmaşıklara sürtünen koca bir vücudun sesini duymuştu. Tarzan'dan başka hiç kimse bu sesi fark edemezdi ama maymun adam bu duyduğunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu aslan Numa'ydı ve kendisiyle aynı işin peşinden koşuyordu. Tarzan gülümsemişti.

Tam bu sırada patika üzerinden ihtiyatla sulağa yaklaşan bir hayvanın sesini duydu. Bir an sonra bu hayvan gün yüzüne çıkmıştı. Bu, yabandomuzu Horta'ydı. İşte nefis bir et karşısında duruyordu. Tarzan'ın ağzı sulanmıştı. Numa'nın uzandığı otluklar şimdi çok kıpırtısız, insanı tedirgin edecek kadar kıpırtısızdı. Horta, Tarzan'ın altından geçmişti. Birkaç adım daha attıktan sonra Numa'nın eline düşmüş olacaktı. Tarzan ihtiyar Numa'nın

sıçrama anı ile o sivri dişlerin az sonra parçalara ayıracağı kemiklere dalması arasında geçen kısacık sürede, avının bir an öylece donup kalmasına sebep olan o korkunç kükreyiş için nasıl da nefesini tuttuğunu, gözlerinin o anda nasıl da parladığını hayal edebiliyordu.

Ama Numa sıçramaya hazırlandığı sırada yakınlardaki bir ağacın alçak dallarının arasından ince bir halat süzülmüştü. Horta'nın boynuna bir ilmek geçmişti. Korku dolu bir homurdanma, bir ciyaklama sesi gelmiş ve sonra da Numa avının patikada geriye doğru sürüklendiğini görmüştü. Tam sıçradığı sırada da yabandomuzu Horta pençelerinin üzerinden yukarıdaki ağaca yükselmiş ve kendisiyle alay ederek gülen bir surat aşağı bakmıştı.

Sonra Numa kükremişti. Kızgın, tehditkâr ve aç bir şekilde bu alaycı maymun adamın altında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Şimdi durmuş, arka bacaklarını düşmanını taşıyan ağacın

gövdesine kaldırarak o koca pençelerini ağacın kabuğunda keskinleştirmiş ve ağaçtan koca kabuk parçaları koparak beyaz gövdesini açığa çıkarmıştı.

Bu sırada Tarzan da debelenip duran Horta'yı yanındaki ağaca çekmiş, nefes kesen ilmeğinin başlattığı işi o güçlü parmaklarıyla tamamlamıştı. Maymun adamın bir bıçağı yoktu fakat doğa ona avının titreyen göğsünden yemeğini koparma imkânı veriyordu. Böylece kızgın aslan yukarıdaki başka birinin, zaten kendisinin olduğunu düşündüğü bir akşam yemeğinin tadını çıkarmasını aşağıdan izlerken parıldayan dişler o sulu ete geçmişti.

Tarzan tıka basa karnını doyurduğunda karanlık iyice çökmüştü. Ah ama bu da ne nefis bir akşam yemeğiydi! Medeni insanların önüne koyduğu o rezil rüsva edilmiş ete bir türlü alışamamıştı ve vahşi kalbinin derinliklerinde daima henüz öldürülmüş bir hayvanın sıcak etine ve o koyu, kırmızı kana duyduğu istek vardı.

Kana bulanmış ellerini bir yaprak yığınına silmiş ve domuzun kalanını omzuna atarak ormanın ortasındaki bir tepeden barakasına doğru yola koyulmuştu. Tam da bu sırada binlerce kilometre doğuda, Hint Okyanusu'ndaki Leydi Alice'te Jane Porter ve William Cecil Clayton şaşaalı bir akşam yemeğinden kalkmışlardı.

Aslan Numa, Tarzan'ın altında yürüyordu ve maymun adam ara sıra aşağı baktığında karanlığın içinden kendisini takip eden o bet gözlerin yeşilini görebiliyordu. Numa şimdi kükremiyor, bunun yerine koca bir kedinin gölgesi gibi sinsi sinsi hareket ediyordu. Yine de attığı hiçbir adım, maymun adamın hassas kulaklarından kaçamıyordu.

Tarzan, Numa'nın kendisini barakasının kapısına değin takip edip etmeyeceğini merak etmişti. "Umarım etmez," diye düşünmüştü sonra. Çünkü bu, geceyi bir ağacın çatalında kıvrılıp uyuyarak geçireceği anlamına gelirdi ama o kendi evindeki otluk yatağını tercih ederdi. Gerçi geceyi dışarıda uyuyarak geçirmesi gerekirse en rahat çatal için hangi ağaca gideceğini de çok iyi biliyordu. Geçmişte yüzlerce kez yaban ormanının koca kedilerinden biri onu

evine doğru takip etmiş ve aklına başka bir şey esip de yahut gün doğup da düşmanı gidene değin onu hep bu aynı ağaca sığınmaya mecbur bırakmıştı.

Fakat şimdi Numa peşini bırakmış, kan donduran hırıltılar ve kükremelerle daha kolay bir akşam yemeği bulmak için öfkeyle geri dönmüştü. Böylece Tarzan takip edilmeksizin barakasına gelmiş ve birkaç dakika sonra da bir zamanlar otluk bir yatak olan şeyin sararıp solmuş kalıntılarına kıvrılıp kalmıştı. İşte Mösyö Jean C. Tarzan üzerindeki yapay medeniyet derisini bu kadar kolaylıkla sıyırıp atmış ve karnı tıka basa doyan vahşi bir hayvanın o derin uykusuna mutlu mesut dalmıştı. Oysaki bir kadının ağzından çıkacak bir "Evet!" ifadesi onu sonsuza değin o yapay hayata bağlar ve bu vahşi yaşamının düşüncesinin bile midesini kaldırmasına sebep olurdu.

Tarzan'ın okyanustaki gece gündüz uğraşları ve ormandaki çileli gezintisi sonucunda hemen hemen iki yıldır hiç çalıştırmadığı kasları epey bitkin düştüğü için ertesi günün öğlenine kadar uyumuştu. Uyandığı gibi dereye su içmeye koşmuştu. Sonra denize atlamış, yaklaşık bir saat boyunca yüzmüştü. Ardından da barakasına dönmüş ve Horta'nın etiyle kahvaltısını yapmıştı. Kahvaltısını bitirince akşam yemeği için leşin kalanını barakasının hemen yanındaki yumuşak topraklara gömmüştü.

Bir kez daha halatını omzuna atmış ve ormanın derinliklerine karışmıştı. Bu sefer çok daha asil bir avı vardı. İnsan avlayacaktı. Gerçi ona sorsanız avladığı bu adamlardan çok daha asil olduğunu düşündüğü onlarca orman sakinini sayabilirdi. Tarzan bugün silah arayışındaydı. Fransız kruvazöründekiler D'Arnot'nun öldüğünü sanarak intikam için Mbonga köyündeki tüm savaşçıları öldürdükten sonra kadın ve çocukların orada kalıp kalmadığını merak ediyor, orada savaşçılar bulmayı ümit ediyordu. Çünkü köy terk edilmişse bu arayışının daha ne kadar süreceğini hiç bilemiyordu.

Maymun adam ormanın içinde hızla ilerliyordu. Öğlene doğru köye varmış fakat muz tarlalarının dolup taştığını ve sazdan yapılma barakaların çürüyüp yıkıldığını görerek hayal kırıklığına

uğramıştı. İnsanlara dair tek bir iz bile yoktu burada. Yarım saat boyunca belki unutulan bir silah falan bulurum umuduyla bu harabeler arasında dolaşmış fakat bu arayışı meyve vermemişti. Sonra güneydoğu yönünde giden akarsu boyunca ilerleyerek tekrar aramaya koyulmuştu. Başka bir yerleşke bulma ihtimalinin en yüksek olduğu yerin tatlı suyun yakınları olduğunu biliyordu.

Yürürken geçmişte sürüsündeki kuyruksuz maymunlarla avlandığı gibi, tıpkı Kala'nın ona öğrettiği gibi lezzetli böcekler bulabilmek için çürümüş kütükleri ters çeviriyor, bir kuşun yuvasından bir şeyler aşırmak için ağaç tepelerine çıkıyor ve bir kedi çevikliğiyle küçük bir kemirgenin üzerine sıçrayıveriyordu. Yediği başka şeyler de vardı ama bir kuyruksuz maymunun yiyip içtiklerini ne kadar az anlatırsak o kadar iyi olur. Fakat işte Tarzan tekrar bir kuyruksuz maymun olmuş, tekrar Kala'nın onu yetiştirdiği ve hayatının ilk yirmi yılı boyunca yaşadığı gibi o aynı vahşi ve hiddetli insansı maymuna dönmüştü.

Tarzan muhtemelen tam da şu anda tıpkı birkaç ay önce kendisinin de yaptığı gibi Paris'teki o seçkin gazinoda tam takım giyinmiş, bacak bacak üstüne atıp oturmuş dostu zaman zaman aklına düştükçe gülümsüyordu. Sonra hafif bir esinti hassas burnuna yeni bir avın yahut azılı bir düşmanın kokusunu getirmiş de puta dönmüş gibi duruveriyordu.

O gece barakasının çok uzağında ve yerden otuz metre yüksekteki koca bir ağacın çatalına iyice sokulup uyumuştu. Yine tıka basa karnını doyurmuş ama bu sefer yediği şey sinsi halatına yem olan geyik Bara'nın etiydi.

Ertesi sabah erkenden akarsuyun peşinden bir an olsun ayrılmadan yolculuğuna devam etmişti. Yaban ormanının daha önce hiç adım atmadığı bir noktasına gelene değin tam üç gün boyunca bu arayışını sürdürmüştü. Ara sıra yüksek rakımlı yerlerde orman seyrekleşiyor ve ağaçların arasından çok uzaklardaki engin ovaların üzerinde yükselen heybetli sıra dağları görebiliyordu. İşte, bu açık arazide yeni avları vardı: Sayısız antilop ve ucu bucağı gözükmeyen zebra sürüleri. Tarzan büyülenmişti. Bu yeni dünyanın uzun bir süre misafiri olacaktı.

Dördüncü günün sabahında ansızın burnuna gelen yeni bir kokuya şaşırıp kalmıştı. Bu bir insandı ama çok uzaklardaydı. Maymun adam sevinçle dolmuştu. Sinsice gizlenip rüzgârı karşısına alarak ağaçlar arasından avına doğru hızla savruluyordu; tüm duyuları tetikteydi. Şimdi avının üstündeydi. Av dediği de ormanın içinde usul usul yürüyen yalnız bir savaşçıydı.

Tarzan halatını fırlatmak için çok daha açık bir alan bekleyerek avının üzerinde takipteydi. Hiçbir şeyden haberi olmayan bu adamın peşi sıra gittiği sırada bu maymun adamın aklına yeni düşünceler, medeniyetin gaddarlıklarından ve o medeniliğin etkisinden doğan yeni düşünceler gelmişti. Medeni insanlar bir başkasını bir sebebi, makul olmasa da en azından ufak bir sebebi olmaksızın ya hiç öldürmüyor ya da buna nadiren kalkışıyorlardı. Tarzan'ın bu adamın silahlarını ve takılarını istediği doğruydu ama bunları elde etmek için onun canını almasına da gerek var mıydı?

Bunun üzerine kafa patlattıkça, lüzumsuz yere bir insanın canını alma düşüncesi daha da çirkin bir hal alıyordu. Böylece tam da ne yapacağına karar vermek üzereyken bir ucunda arı kovanı şeklindeki barakalarla dolu ve çitlerle çevrili bir köy uzanan küçük bir açıklığa gelmişlerdi.

Savaşçı ormandan çıkarken, Tarzan da birbirine girmiş otların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen sarı kahverengi bir postun, aslan Numa'nın onun peşinden gittiğini fark etmişti. Demek Numa da bu siyahi adamı takip ediyordu. Tarzan, yerlinin tehlikede olduğunu fark ettiği an bu eski avına karşı olan tutumu tamamen değişmişti. Şimdi o, ortak düşmanlarının ağına düşmüş bir ahbabıydı.

Numa saldırmak üzereydi. Ne yapılsa daha iyi olur diye düşünmek ve yapılacak şeylerin sonuçlarını tartmak için çok az zamanı vardı. Sonra pek çok şey neredeyse aynı anda gerçekleşmişti. Aslan saklandığı yerden geriye çekilen siyahinin üzerine atılmış, Tarzan siyahiyi uyarmak için bağırıp çağırmış, siyahi adam da Numa'nın sıçradığı sırada ince bir halatla havada durdurulduğunu ve bu halatın ilmeğinin doğrudan boynuna geçiverdiğini görmek üzere tam da zamanında arkasına dönmüştü.

Maymun adam o kadar hızlı davranmıştı ki Numa'nın muazzam ağırlığının halata yükleyeceği sarsıntıya kendini hazırlayacak vakit bulamamıştı. Hatta halat, hayvanı tam da o kuvvetli pençelerini siyahi adamın etine geçirmeden önce durdurmuştu. Ama bu sarsıntı Tarzan'ın dengesini bozmuş ve maymun adam tökezleyerek öfkeli aslanın yaklaşık altı adım ötesinde yere yığılmıştı. Numa bir yıldırım gibi yeni avının üzerine düşmüştü ve Maymunların Tarzan'ı hayatında daha önce hiç bu kadar savunmasız kalmadığı gibi, ölümün bu kadar yakınına da hiç gelmemişti. Onu kurtaransa siyahi adam olmuştu. Bu savaşçı bir anda hayatının bu tuhaf beyaz adama borçlu olduğunu fark etmiş ve az önce kendi vücudunun bu kadar yakınında olan o korkunç, sarı dişlerden onu kurtarabilecek tek şeyin bir mucize olacağını anlamıştı.

Ansızın mızrağını tuttuğu kolunu geriye çekmiş ve sonra kara teninin üzerinde parıldayan adaleli kollarının var gücüyle mızrağı ileri fırlatmıştı. Tam nişan aldığı şekilde, mızrağın demir ucu Numa'nın parlak postunu delip geçerek sol omzunun altından sağ kasığına saplanmıştı. Hayvan acı ve öfke içinde kükreyerek tekrar siyahiye dönmüştü. Tarzan'ın halatı onu bir kez daha durdurduğunda ise beş on adım ancak gitmişti. Sonra tekrar maymun adama dönmüş ama ansızın bir okun yarısının titreyen etine geçişinin acısını duymuştu. Şimdi aslan tekrar durmuş ve Tarzan da halatıyla koca bir ağacın çevresinde iki kez dönerek ilmeğini sıkılaştırmış, böylece Numa'nın da sonunu hızlandırmıştı.

Siyahi adam bu numarayı görmüş ve sırıtmıştı. Ama Tarzan, Numa'nın kendisini tutan o ince ipi bulup da sivri dişlerini ipe geçirmeden önce işinin bitirilmesi gerektiğini biliyordu. Siyahinin yanına geçerek kınından uzun bıçağını çekmesi ise yalnızca bir anını almıştı. Sonra bıçağı elinde hayvana yaklaşırken, savaşçıya da işaretlerle bu koca hayvana ok atmaya devam etmesini anlatmıştı. Şimdi aslan bir köşede acı içinde çırpınırken, maymun adam da ihtiyatla ona yaklaşıyordu. Numa çileden çıkmıştı. Bir yandan çığlıklar, hırlamalar ve iğrenç iniltilerle debelenirken bir

yandan da ona bu eziyeti çektirenlerden önce ilkine, sonra da öbürüne ulaşmak için arka ayaklarıyla beyhude bir çabayla havayı dövüyordu.

Ama nihayetinde çevik maymun adam fırsatını bulmuş ve hayvanın o güçlü omzunun arkasından, sol tarafına saldırmıştı. Bu sarı kahverengi boğazı koca bir kol sarmış ve uzun bir bıçak doğrudan hayvanın vahşi kalbine saplanmıştı. Sonra Tarzan ayağa kalkmıştı ve bu siyahi adamla birlikte, öldürdükleri hayvanın leşinin iki yanından birbirlerine bakmışlardı. Siyahi adam bir dostluk ve barış işareti yapmış, Maymunların Tarzan'ı da ona aynı şekilde cevap vermişti.

BÖLÜM XV:

MAYMUNLUKTAN BARBARLIĞA GEÇİŞ

Numa'yla olan dövüşlerinin sesi yakındaki köyden bir grup vahşiyi yanlarına çekmiş ve aslan öldükten sonra da ellerini kollarını sallayarak hızlı hızlı konuşup duran kıvrak, siyahi savaşçılar Tarzan ile siyahinin etrafını sarmıştı. Bu merak dolu bakışlara bir cevap vermeye kalkışsalar, yüzlerce soru daha duyuyorlardı.

Sonra kadınlarla çocuklar heyecan ve merak içerisinde gelip Tarzan'ı görmüş, kafaları iyice karışmıştı. Maymun adamın yeni dostu sonunda sesini duyurabilmiş, olayı anlattığında da köyün kadın ve erkekleri arkadaşlarını kurtaran ve vahşi Numa ile bir başına savaşan bu tuhaf mahluku şereflendirmek için bir yarışa girişmişlerdi.

Nihayetinde Tarzan'ı köylerine götürmüş ve ona burada hindiler, ördekler, keçiler ve pişmiş yemekler vermişlerdi. Tarzan eliyle bu adamların silahlarına işaret ettiğinde ise savaşçılar hemen ona mızrak, kalkan, yay ve oklar getirmeye koşmuşlardı. Birlikte dövüştüğü dostu ise Numa'yı öldürdüğü bıçağı kendisine hediye etmişti. Tüm köyde bu maymun adamın isteyip de ayağına serilmeyecek tek bir şey dahi yoktu artık.

"İstediklerimi almak için adam öldürüp hırsızlık yapmaya kıyasla," diye düşünmüştü Tarzan, "bu adamın elinden tutmak ne kadar da kolaymış!" Gerçekten daha önce hiç görmediği bu adamı öldürmeye ne kadar da yakındı! Ama şimdi bu adam kendisini öldürmenin eşiğinden dönmüş birisine, bildiği tüm ilkel yollarla

dostluğunu ve saygısını gösteriyordu. Maymunların Tarzan'ı utanmıştı. Bundan sonra öldürmeyi düşündüğü birisinin bunu hak ettiğine emin olana değin bekleyecekti.

Rokoff tekrar aklına düşmüştü. Bu Rus adamla karanlık ormanın içinde birkaç dakikası olsun isterdi. Ölmeyi hak eden birisi vardıysa işte o da bu adamdı ve tam da şimdi Rokoff'un o güzel mi güzel Bayan Strong'un sevgisini kazanabilmek için aman demeden her türlü yaltaklığa koştuğunu görebilseydi, onu hak ettiği kaderle buluşturmayı her zamankinden daha fazla isteyecekti.

Tarzan'ın bu barbarların yanındaki ilk gecesi kendi şerefine düzenlenen bir cümbüşle geçmişti. Avcılar kabiliyetlerinin doruğuna çıkarak bir antilop ve zebra getirdiği için de köyde bir ziyafet vardı. Bu barbarların düşük alkollü birasından da litrelerce içmişlerdi. Savaşçılar ateşin çevresinde dans ederken Tarzan onların muntazam vücutlarından ve bir örnek çehrelerinden bir kez daha etkilenmişti. Bu barbarlarda sıradan bir Batı Afrikalının düz burunlarından ve dolgun dudaklarından eser yoktu. Kıpırtısız durduklarında ise erkeklerin yüzünde bir zekâ ve ağırbaşlılık, kadınlarınkinde de çoğu zaman bir albeni duruyordu.

Maymun adam da işte bu dans sırasında erkeklerden bazılarının ve kadınların çoğunluğunun altın takılar kuşandığını fark etmişti. Bu takıların çoğunluğu da ham altından dövüldüğü apaçık belli olan oldukça ağır pazıbentler ve halhallardan ibaretti. Bu takılardan birine bakmak istediğini söylediğinde ise bunu söylediği kişi takıyı çıkarmış ve işaretlerle Tarzan'ın bunu bir hediye olarak kabul etmesinde ısrar etmişti. Maymun adam bu takıyı yakından inceleyince tamamen saf altından yapıldığına kanaat getirmiş ve Afrika barbarlarının kıyıya yakın olanlarının Avrupalılardan çaldığı ya da satın aldığı basit takılar hariç, ilk kez saf altından yapılmış takıların bu barbarlar tarafından takıldığını gördüğü için şaşırıp kalmıştı. Altını nereden bulduklarını sormaya çalışmış ama barbarlara bir türlü derdini anlatamamıştı.

Dans bittiğinde Tarzan işaretlerle gitmek istediğini anlatmış fakat barbarlar da şeflerinin yalnızca kendi kullanımına ayırdığı büyük bir barakada misafir edilmeyi kabul etmesi için neredeyse ona

yalvarmışlardı. Tarzan gün doğduğunda döneceğini anlatmaya çalışmış ancak barbarlar yine anlamamışlardı. Nihayetinde Tarzan köyün çitlerle sarılı kapısının yakınına doğru gittiğinde ise barbarlar onun ne yapmak istediği konusunda daha da büyük bir şaşkınlığa kapılmışlardı.

Ama elbette Tarzan ne yapacağını çok iyi biliyordu. Geçmişte tüm barbar köylerini istila eden haşereler ve kemirgenlerle tanışmıştı. Her ne kadar buna pek takılmasa da bir barakanın leş kokusundansa salınıp savrulan ağaçların temiz havasını ciğerlerine çekmeyi tercih ederdi.

Barbarlar, Tarzan'ı dalları çitlerin üzerine sarkan muazzam bir ağaca kadar takip etmiş ve Tarzan tıpkı maymun Manu'nun yaptığı gibi alçak bir dala sıçrayıp gökteki yeşil dallar cümbüşü arasında gözden kaybolduğunda ise şaşkınlıkla bağırıp çağırmışlardı. Yarım saat boyunca Tarzan'a dönmesi için seslenmiş fakat nihayetinde bir cevap alamayınca da barakalarındaki serme yataklarına dönmüşlerdi.

Tarzan'ın ilkel ihtiyaçlarına uygun bir ağaç bulmak için ormanda pek dolanmasına gerek kalmamıştı. Hemen koca bir ağaç çatalına kıvrılmış ve derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah ise bir önceki gece ansızın gözden kaybolduğu gibi yine bir anda köyün sokağına inivermişti. Barbarlar bir an şaşırmış ve korkmuş ama sonra bu gelenin geçen geceki misafirleri olduğunu fark edince kahkahalarla bağırıp çağırarak onu kucaklamışlardı. Tarzan o gün bir grup savaşçıya yakınlardaki bir yaylada yapılacak büyük bir avda eşlik etmişti. Barbarlar bu beyaz adamı kendi basit silahlarını kullanmakta o kadar becerikli bulmuşlardı ki ona karşı yeni bir saygı ve hayranlık duymaya başlamışlardı.

Tarzan; etinden faydalanmak için bizon, antilop ve zebra; dişlerinden faydalanmak için de fil avlayarak bu barbar dostları arasında haftalarca yaşamıştı. Onların basit dilini, barbarvari geleneklerini ve bu ilkel, bu vahşi kabile yaşamlarının törelerini hemencecik öğrenmişti. Onların yamyam olmadığını ve yamyamlığa büyük bir tiksintiyle baktıklarını da fark etmişti.

Tarzan'ın köye kadar takip ettiği savaşçı Busuli, kabilelerinin pek çok menkıbesini ona anlatmıştı. Yıllar önce kabilesinin kuzeyden uzun bir yolculuğa çıkarak nasıl buraya geldiğini, zamanında nasıl büyük ve güçlü bir kabile olduklarını ve köle toplayıcılarının nasıl o ölüm saçan silahlarıyla kabilelerinin büyük bir çoğunluğunu öldürerek güçlerini kıran bir savaş açtıklarını saymış durmuştu.

"Vahşi bir hayvan gibi saldırdılar bize," demişti Busuli. "Yüreklerinde hiç merhamet yoktu. Köle bulamazlarsa da fil dişi arayışına giriyorlardı ama zaten çoğu zaman tüm aradıklarını elde ediyorlardı. Erkeklerimiz öldürülmüş ve kadınlarımız da koyun gibi bacağından tutulup kaçırılmıştı. Onlarla yıllarca savaştık fakat bizim oklarımızla mızraklarımız onların o ateş tüküren çubuklarına, en kudretli savaşçımızın bile bir ok atamayacağı kadar uzaktan ölüm saçan o çubuklara karşı koyamamıştı. En sonunda da daha babam genç bir adamken Araplar tekrar gelmişti. Fakat savaşçılarımız Araplar daha çok yaklaşamadan onların geldiğini gördüğü için o zamanki şef Chowambi kabileye pılını pırtını toplayıp yanına gelmelerini, onları Arap yağmacıların kendilerini
 bulamayacağı bir yere varana değin güneye götüreceğini söylemişti."

"Kabiledekiler de söylendiği üzere yapmış, fildişleri de dahil olmak üzere tüm eşyalarını yanlarına almışlardı. Yolun büyük çoğunluğunda sık ormanın içinden ve engin dağların eteklerinden geçtikleri için pek çok sıkıntıya ve yokluğa katlanarak aylarca dolaşmışlardı fakat nihayetinde işte buraya gelmiş ve daha iyi bir yer bulabilmek için çok daha uzaklara da adam göndermelerine rağmen buradan daha iyi bir yer bulamamışlardı."

"Yani yağmacılar sizin burada olduğunuzu fark etmediler mi hiç?" diye sormuştu Tarzan.

"Yaklaşık bir yıl önce Araplardan ve Manyuema kabilesindekilerden oluşan küçük bir grubun yolu tesadüfen buraya çıktı ama biz onların pek çoğunu öldürerek uzaklara sürdük. Günlerce onları takip ettik ve vahşi hayvanlar gibi onların izini sürerek nihayetinde geriye birkaç kişi kalana değin birer birer öldürdük. Ama bu kalanlar da bizden kaçtılar."

Busuli konuştuğu sırada sol kolunun parlak tenini saran altın bir pazıbentle oynayıp duruyordu. Tarzan'ın gözleri de bu pazıbende takılmış fakat aklı bambaşka yerlere gitmişti. Şimdi kabileye ilk geldiğinde onlara sormaya çalıştığı ancak o sırada onlara bir türlü anlatamadığı o soru aklına gelmişti. Haftalar boyunca altın gibi ehemmiyetsiz bir şeyi hiç düşünmemişti. Çünkü bu sırada bir sonraki günün düşüncesi aklından bile geçmeyen ilkel bir insana dönüşmüştü. Ama altını görünce içinde uyuyan medeniyet canavarı birdenbire gözlerini açmış ve o uyanınca servetin cazibesi de gün yüzüne çıkmıştı. Medeni insanlarla yaşadığı kısa tanışıklık sırasında bu dersi almıştı Tarzan. Altının keyif ve güç anlamına geldiğini biliyordu. Parmağıyla Busuli'nin takısına işaret ederek, "Bu sarı metali nereden buldunuz Busuli?" diye sormuştu.

Siyahi adam da parmağıyla güneydoğuyu göstermiş ve "Bir aylık yürüme mesafesinde, belki daha da uzak," diye cevaplamıştı.

"Oraya hiç gittin mi?" diye sormuştu Tarzan.

"Ben gitmedim ama daha babam gençken kabilemizden bazıları oraya gitmiş. Kabile buraya yerleştiği sırada daha uzaklarda bir yerleşim yeri arayan gruplardan birisi sarı metallerden yapılma pek çok takı kuşanmış tuhaf insanlarla karşılaşmış. Bu insanların mızraklarının ucu da oklarınınki gibi bu sarı metalle bezeliymiş ve benim pazıbendim gibi katı metallerin tümünü kazanlarda eritiyorlarmış.

Taştan yapılma barakalarla dolu, kocaman bir duvarla çevrili büyük bir köyde yaşıyorlarmış. Çok vahşi adamlarmış, öyle vahşilermiş ki daha savaşçılarımızın kötü bir niyeti olup olmadığını bilmeden üzerlerine çullanmışlar. Bizimkiler sayıca azmış, bu yüzden o vahşi adamlar gün batıp da rezil şehirlerine dönene değin kayalıklı küçük bir tepeye sığınmışlar. Sonra tepeden inmiş ve öldürdükleri adamlardan o sarı metalden yapılma takıların pek çoğunu aldıktan sonra vadiye geri dönmüşler. O zamandan beri de içimizden kimse oraya gitmedi.

Kötü insanlar oradakiler. Ne senin gibi beyaz ne de benim gibi karalar. Vücutlarını tıpkı goril Bolgani'ninki gibi tüyler sarıyor. Gerçekten çok kötü insanlar bunlar. Chowambi de onların vatanından çekip gittiğine çok sevinmişti."

"Peki, Chowambi'yle oraya gidenlerden hâlâ hayatta olan ve bu tuhaf insanları, bu insanların o harika şehrini gören biri var mı?" diye sordu Tarzan.

"Şefimiz Waziri var," diye cevapladı Busuli. "O zamanlar çok genç bir adamdı ama babası Chowambi'ye eşlik etmişti."

Tarzan o gece şimdi ihtiyar bir adam olan Waziri'ye bu yeri sormuştu. O da oraya gitmenin uzun süreceğini ama yolu doğrultmanın pek de zor olmadığını çünkü hâlâ orayı çok iyi hatırladığını söylemişti.

"On gün boyunca köyümüzün yanından akan bu nehri takip ettik. Onuncu güne kadar bu nehrin kaynağına doğru gittikten sonra engin sıradağların eteğindeki küçük bir kaynağa vardık. İşte bizim nehrimiz de bu küçük kaynaktan doğmuş. Bir sonraki gün dağın zirvesini aşarak diğer yanına geçtik ve karşımıza küçük bir çay çıktı. Bu çayı takip ettiğimizde de büyük bir ormanla karşılaştık. Günler boyunca şimdi bir nehir halini alan bu küçük çayın dolambaçlarında dolaştıktan sonra muazzam bir vadinin ortasından aşağı akan ve bu çayın döküldüğü çok daha büyük bir nehre vardık.

Sonra açık araziye çıkma umuduyla bu nehri takip ederek kaynağına ulaştık. Dağları aşıp da kendi bölgemizden ayrılarak yirmi gün yürüdükten sonra başka sıradağlara vardık. Dağların yanından akan ve şimdi küçüle küçüle ufak bir çay halini almış olan o büyük nehri takip ederek dağın zirvesinin yakınında küçük bir mağara karşımıza çıkana değin de bu dağa tırmandık. İşte o büyük nehrin kaynağı da bu mağaranın içindeydi.

O gece orada nasıl yattığımızı, dağlar çok yüksekte olduğu için nasıl üşüdüğümüzü hâlâ hatırlarım. Ertesi gün zirveye çıkarak dağın diğer tarafındaki yörenin nasıl gözüktüğüne bakmaya karar

vermiştik. Diğer taraf, şimdiye kadar dolaştığımız yerlerden daha güzel gözükmüyorsa köyümüze dönecek ve kabileye şu koca dünyada yaşanacak en iyi yeri çoktan bulduğumuzu anlatacaktık.

Böylece zirveye varana değin sarp kayalıklara tutuna tutana tırmandık ve dağın düz zirvesinden baktığımızda ise çok da aşağımızda sayılmayacak kadar yüksek, oldukça dar ve sığ bir vadi gördük. Bu vadinin bir ucunda yıkık dökük bir halde, taştan yapılma kocaman bir köy vardı."

Waziri'nin hikayesinin kalanının Busuli'nin anlattıklarından pek farkı yoktu.

"Oraya gidip bu tuhaf şehri görmek ve oradaki vahşi yerlilerin o sarı metallerinden almak isterim," demişti Tarzan.

"Uzun bir yolculuk olur bu," diye cevaplamıştı Waziri. "Ben de yaşlı bir adamım artık. Fakat yağmur mevsimi geçene ve nehirler durgunlaşana değin bekleyecek olursan savaşçılarımdan birkaçını alıp seninle yola düşerim."

Tarzan ertesi sabah yola çıkmaya can atsa da şimdilik bu planla kendini avutmak zorundaydı. Tıpkı bir çocuk gibi sabırsızlanıyordu. Ama zaten Maymunların Tarzan'ı esasında bir çocuktan ve ilkel bir adamdan ötesi değildi ki. Zaten bir anlamda bir çocukla ilkel bir adam da birbirine epey benziyordu.

Ertesi gün güneyden dönen küçük bir avcılar topluluğu, birkaç kilometre ötede büyük bir fil sürüsü olduğu haberini getirmişti. Ağaçların tepesine çıkarak sürüye şöyle bir bakmış ve aşağıda epey ineğin ve buzağının, bir de sırf dişleri için bile avlanabilecek yetişkin fillerin olduğunu görmüşlerdi.

Günün kalanını ve geceyi, çıkacakları büyük ava hazırlanmakla geçirmişlerdi. Mızraklar onarılmış, yeni oklar yapılmış, yayların telleri değiştirilmişti ve tüm bunlar yapılırken köyün büyücüsü yarınki avda hem sahibini yaralanmaktan koruyacak hem de ona iyi şans getirecek tılsımlar ve muskalar dağıtarak kalabalığın arasında dolaşmıştı.

Gün söktüğünde avcılar yola çıkmıştı. Kara tenleri ışıl ışıl parlayan elli savaşçı ve ortalarında yanık teni diğerlerinin esmer derilerinin arasında hemen göze batan genç bir orman tanrısı kadar kıvrak ve çevik Maymunların Tarzan'ı vardı. Ten renklerini bir yana bırakacak olursak Tarzan da onlardan biriydi. Takıları ve silahları tıpkı diğerlerininki gibiydi. Onların dilini konuşuyordu. Onlarla gülüp şakalaşıyor ve köyden ayrılmadan önce bir aralık yapılan dansta da onlarla bağırıp zıplıyordu. İşte barbarlar arasında tam bir barbardı. Bundan da hiç çekinmiyordu çünkü birkaç ay boyunca bir tutsak gibi aralarında yaşadığı ve muazzam bir şekilde taklit ettiği o Parisli arkadaşlarından çok, bu barbarlarla ve onların yaşamlarıyla ortaklık kurduğunu kabul etmekte şaşılacak bir şey mi vardı?

Ama D'Arnot aklına gelmişti ve bu tam takım giyinmiş Fransız adam tam da şimdi kendisini bir şekilde görebilecek olsaydı, yüzünün nasıl bir ifadeye bürüneceğini düşününce o güçlü, beyaz dişleri arasından neşe dolu bir tebessüm saçılmıştı. Zavallı Paul, dostundan barbarlığın, vahşiliğin son kalıntılarını da silmekle böbürlenip duruyordu. "Ne kadar da çabuk alçaldım!" diye düşünmüştü Tarzan. Ama esasında bunu bir alçalma olarak görmüyordu. Hatta mahpuslar gibi saçma kıyafetlere sıkışarak, tümüyle doğal olana aykırı olan ve bıktırıp usandırıcı şeylerden başka bir şey yapmadıkları o sefil hayatları boyunca polisler tarafından gözetlenen o zavallı Parisli mahluklara acıyordu.

İki saat yürüdükten sonra geçen gün filleri gördükleri yerin yakınına varmışlardı. Sonrasında da son derece sessiz bir şekilde ilerleyerek bu koca hayvanların ayak izlerini aramışlardı. Nihayetinde de birkaç saat öncesinde sürünün geçtiği belli olan pek çok ayak iziyle dolu bir patikaya rastlamışlardı. Aşağı yukarı yarım saat boyunca tek sıra halinde bu patikayı izlemişlerdi. Elini kaldırarak avlarının yakınlarda olduğu işaretini veren de Tarzan olmuştu. Hassas burnu ona fillerin pek uzakta olmadığı haberini vermişti.

Siyahilere fillerin yakında olduğunu nereden bildiğini anlattığında ise ona şüpheci bakışlar atmışlardı.

"Benimle gelirseniz," demişti Tarzan, "göreceksiniz."

Sonra bir sincap çevikliğiyle bir ağaca sıçramış ve hemen tepesine çıkmıştı. Siyahilerden birisi onun hiçbir adımını kaçırmadan, yakinen takip ediyordu onu. Maymun adamın yanındaki büyük bir ağaç dalına ulaştığında ise onun güneyi işaret ettiğini ve orada, birkaç yüz metre ötede uzun yaban otlarının üzerinde ileri geri savrulup duran pek çok hayvanın kocaman, kara sırtlarını görmüştü. Sonra aşağıda kendilerini izleyenlere güneyi işaret etmiş ve parmaklarıyla da sayabildiği kadarıyla orada kaç hayvan olduğunu anlatmıştı.

Avcılar hemen fillere doğru atılmışlardı. Ağaçtaki siyahi de çabucak aşağı inmişti ama Tarzan her zaman yaptığı gibi yapraklara sarılı yüksek tepeyi takip etmişti.

İlkel adamın basit silahlarıyla vahşi filleri avlamak öyle çocuk oyuncağı sayılabilecek bir iş değildi. Tarzan da buna yalnızca birkaç barbar kabilesinin kalkıştığını biliyordu ve kendi kabilesinin de bu işe soyunmasından gurur duyuyordu. Daha şimdiden kendisini bu küçük topluluğun bir üyesi olarak görmeye başlamıştı. Tarzan ağaçlar arasından sessizce geçtiği sırada aşağıdaki savaşçıların, hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan fillere doğru sürüne sürüne, onları yarım bir çemberin içine aldıklarını görmüştü. Nihayetinde bu koca hayvanların görüş alanına girmişlerdi. Şimdi iki iri fili sürüden ayırmışlardı ve tek bir işaretle elli adam saklandıkları yerden kalkarak mızraklarını bu iki hayvana fırlatmışlardı. Tek bir mızrağı bile ıskalamamışlardı. Her iki hayvana da tam yirmi beşer mızrak saplanmıştı. Fillerden biri üzerine düşen bu mızrak yağmuru boyunca hiç kıpırdamamış ve tam on ikiden nişanlanmış iki mızrak kalbini bulduğu için dizlerine çökerek debelenme fırsatı bile bulamadan yere yuvarlanmıştı.

Az çok başı dik bir şekilde avcılarına karşı koyan diğer filde ise iyi isabetler yakalanamamıştı. Atılan her mızrak fili bulsa da hiçbiri onun o koca kalbine girmemişti. Bir dakika boyunca bu koca hayvan öfke ve acıyla hortumunu öttürerek küçük gözleriyle çevresinde ona bu acıyı yaşatanı aranmıştı. Siyahiler bu canavarın zayıf gözleri daha içlerinden birini yakalayamadan ormanın içine

karışmışlardı ama şimdi geri çekilirken çıkardıkları sesler hayvanın kulağına gitmiş ve o koca fil parça parça ezilen çalılıklarla dalların gürültüsünün arasından sesin geldiği yöne saldırmıştı.

Ama sanki kara talihi, fili Busuli'nin önüne bırakıvermiş gibi bu hayvan siyahi adamı bulmuş ve sanki Busuli tüm hızıyla peşi sıra gelen ölümden kaçmıyormuş da öylece duruyormuş gibi fil ona hemen yetişmişti. Tarzan yakındaki bir ağaçtan tüm bu yaşananları görmüş ve dostunun tehlikede olduğunu anlamıştı. Belki dikkatini dağıtabilirim diye düşünerek bağırıp çağırarak hemen bu öfke dolu hayvana doğru koşmuştu.

Ama nefesini boşa yormuştu. Çünkü bu vahşi hayvan onu kızdıran ve şimdi önünde beyhude koşturup duran bu adamdan başka her şeye kör ve sağır kesilmişti. Şimdi Tarzan, Busuli'yi ancak bir mucizenin kurtarabileceğini anlamış ve bir zamanlar bu adamı avlarken olduğu gibi yine aynı soğukkanlılıkla bu siyahi savaşçının canını kurtarmak için filin önüne atılmıştı.

Tarzan'ın mızrağı hâlâ elindeydi. Tantor'la avının arasında altı sekiz adım kalmıştı ki iri yarı bir beyaz savaşçı gökten zembille

inmiş gibi tam da hayvanın önüne düşmüştü. Fil feci bir hamleyle kendisiyle avı arasına girmeye cüret eden, aklını peynir ekmekle yemiş bu düşmanını bertaraf etmek için bir anda sağa dönmüş ama kendisinin keskin gözlerinden bile kaçabilecek kadar hızla harekete geçen o çelik gibi kasları hiç hesap etmemişti.

Böylece Tantor bu yeni düşmanının yolundan sıçrayarak kaçtığını fark edemeden, Tarzan demir uçlu mızrağını doğrudan onun koca omzunun arkasından vahşi kalbine saplamış ve bu kalın derili devasa hayvan maymun adamın ayaklarının dibine serilmişti.

Busuli nasıl kurtarıldığını görmemişti fakat ihtiyar şef Waziri ve pek çok diğer savaşçı görmüş, Tarzan'la bu muazzam avının çevresini sararken onu neşeyle tebrik etmişlerdi. Maymun adam bu heybetli leşin üzerine çıkıp da her büyük zaferinden sonra yaptığı gibi o tuhaf meydan okumasını seslendirdiğinde ise siyahiler korkuyla geri çekilmişlerdi. Çünkü bu ses onlar için aslan Numa

kadar korktukları acımasız goril Bolgani demekti. Ama insanüstü güçler atfettikleri bu insansı mahluka korkuyla karışık bir saygıyla bakıyorlardı.

Fakat Tarzan başını indirip onlara gülümsediğinde bunun ne demek olduğunu bilmeseler de içleri rahatlamıştı. Maymun Manu gibi ağaçlar arasında koşmasına rağmen yerde de kendilerinden çok daha becerikli olan ve ten rengi dışında kendilerine oldukça benzese de vahşi ormanın en dişli sakinlerini bile, kendilerine oranla on katı güçle bir başına alt edebilen bu tuhaf mahluku asla tam olarak anlayamamışlardı.

Savaşçıların kalanı da toplandığında tekrar avlanmaya dönmüş ve kaçan sürünün peşine düşmüşlerdi. Fakat hayvanların peşinden daha birkaç yüz metre gitmişlerdi ki çok uzaklardan tuhaf bir patlama sesi gelmişti.

Bir an için bir sıra heykel gibi kulaklarını dört açmış, kıpırtısız durmuşlardı. Sonra Tarzan lafa girmişti.

"Silahlar!" diye bağırmıştı. "Köye saldırıyorlar."

"Çabuk!" diye haykırmıştı Waziri. "Arap yağmacılar yamyam köleleriyle birlikte kadınlarımız ve fil dişimiz için döndüler!"

BÖLÜM XVI: FİL DİŞİ AVCILARI

Waziri'nin savaşçıları ormanın içinden köye doğru hafif ama çabuk adımlarla yürüyorlardı. Birkaç dakika boyunca silahların ani patlamaları acele etmeleri için onları uyarmış ama nihayetinde bu sesler azalmış ve şimdi de tamamen durmuştu. Ama bu da tüfeklerin takırtılarından daha iyi sayılmazdı çünkü bu sessizlik o küçük kurtarma ekibinin aklına tek bir düşünceyi getirmişti: kıt kanaat savundukları köyleri çoktan daha büyük bir gücün saldırısına yenik düşmüştü.

Köye dönen avcılar düşmanın elinden ve kurşunlarından kaçanlarla karşılaştığında köyle aralarındaki sekiz kilometrenin beşini kat etmişlerdi. Kaçaklar arasında kadınlar, gençler ve kızlar vardı.

Bu insanlar o kadar telaşlanmışlardı ki Waziri'ye kabile halkının yaşadığı felaketi anlatmaya çalışırken ağızlarından çıkanlar zar zor anlaşılıyordu.

"Ormanda yaprak gibi her yerdeler!" diye haykırmıştı kadınlardan biri düşmanlarının kuvvetini açıklamaya çalışarak. "Bir sürü Arap ve Manyuemalı var; hepsinin de silahları var. Biz daha onları fark etmeden sürüne sürüne köye girdiler ve sonra da ateş açarak üzerimize çullandılar. Adamlarımızı, kadınlarımızı, çocuklarımızı öldürdüler. İşte biz de ormanın dört bir yanına çil yavrusu gibi dağılıp kaçanlarız ama bizden çok daha fazlası öldü. Bizimkileri tutsak edip etmediklerini bilmiyorum ama tek istedikleri bizi öldürmekmiş gibi duruyordu. Manyuemalılar bize pek çok kötü isimle seslendiler. Köyümüzden gitmeden önce hepimizi yiyeceklerini, geçen sene dostlarını öldürmenin bedelini bize böyle ödeteceklerini söylediler. Hemen koşup kaçtığım için bundan ötesini de duyamadım."

Waziri halkını kurtarmak için çok geç kaldığını, şimdi tek yapabileceğinin intikam almak olduğunu bildiğinden köye doğru ilerlemeye devam etseler de bunu çok daha ihtiyatlı ve yavaş bir şekilde yürüyerek yapıyorlardı. Köye iki kilometre kala düşmandan kaçan yüz kadar insanla daha karşılaşmışlardı. Bunların arasında pek çok erkek de vardı; bu sayede intikam ekibinin hücum kuvveti artmıştı.

Şimdi bir düzine savaşçı sürüne sürüne ne var ne yok diye bakmaya gitmişti. Waziri ise ormanın içine büyük bir hilal şeklinde yayılarak ince bir çizgi halinde ilerleyen asıl ekibin yanında kalmıştı. Şefin yanında ise Tarzan yürüyordu.

Şimdi keşfe gidenlerden biri dönmüştü. Köyün içini görmüş ve şöyle fısıldamıştı:

"Hepsi çitin içinde."

"Güzel!" demişti Waziri. "Hemen üzerlerine çullanıp hepsini öldüreceğiz." Sonra ekiptekilere, kendisinin köye atıldığını görene değin açıklığın sonunda beklemelerini ve hemen ardından da arkasından gelmelerini söylemişti.

"Bekleyin!" diye atılmıştı Tarzan. "Köyün içindeki silahlı adamların sayısı elli bile olsa bizi alaşağı edip öldürürler. İzin verin ağaçların arasından gideyim ve aşağıda neler olup bittiğine, kaç kişi olduklarına ve saldırdığımızda sağ çıkma şansımız olup olmadığına yukarıdan bir bakayım. Bu saldırımız bir işe yaramayacaksa lüzumsuz yere tek bir adamı bile kaybetmek aptallık olur. Gücümüzden kuvvetimizden ziyade, zekamızla köyü alabileceğimiz bir fikir var aklımda. Ama Waziri, bekleyecek misiniz?"

"Evet, elbette!" demişti ihtiyar şef. "Git hadi!"

Böylece Tarzan ağaçlara sıçramış ve köyün doğrultusunda gözden kaybolmuştu. Adeti olduğundan çok daha yavaş bir şekilde ilerliyordu çünkü silahlı adamların ağaç tepesinde de sanki yerdeymiş gibi kolaylıkla kendisini vurabileceklerini biliyordu. Ama Maymunların Tarzan'ı fark edilmek istenmediğinde, bu koca yaban ormanındaki hiçbir mahluk onunki kadar sessizce hareket edemez ve kendisini diğerlerinin gözünden onun gibi saklamayı beceremezdi.

Beş dakika içinde köyün bir ucundaki çitin üzerine sarkan koca bir ağaca varmış ve buradan da aşağıdaki barbarlar kalabalığına bakmıştı. Tam elli Arap saymış ve az çok bunun beş katı kadar da Manyuemalı olduğunu tahmin etmişti. Manyuemalılar beyaz efendilerinin burnunun dibinde kendilerini tıka basa yemek yemeye vermiş ve bir zaferin ardından zalim ellerine düşünce öldürdükleri düşmanlarının vücutlarıyla bu iğrenç ziyafetin *piece de resistance*'ını[11] hazırlamaya koyulmuşlardı.

Maymun adam köyün sürgülü kapılarının emniyeti altındaki silahlar kuşanmış bu vahşi kalabalığa saldırmanın beyhude bir iş olacağını anlayınca dönmüş ve Waziri'ye beklemelerini, kendisinin daha iyi bir planı olduğunu söylemişti.

Ama daha bir dakika önce kaçaklardan birisi Waziri'ye karısının nasıl da vahşice katledildiğini anlatmış ve bu ihtiyar adam tedbiri temkini elden bırakmıştı. Savaşçılarını yanına toplayarak

11 Fransızcada ana yemek. (ç.n.)

saldırı emrini vermiş ve sallanan mızraklara eşlik eden barbarca bağırışlarla yüz kişiden biraz fazla olan bu küçük ekip çıldırmış gibi köyün kapılarına akın etmişti. Ama savaşçılar açıklığın daha yarısını aşmamışlardı ki Araplar çitlerin ardından bir yaylım ateşi açmışlardı.

İlk mermi yağmurunda Waziri düşmüştü. Savaşçılar yavaşlamış ve başka bir mermi yağmuruyla altı kişi daha öldürülmüştü. Birkaçı sürgülü kapılara ulaşmış ama onlar da çitin içine sızma şansı bile bulamadan oldukları yerde kurşunu yemişlerdi. Sonra tüm saldırı durmuş ve geriye kalan savaşçılar ormana kaçışmıştı. Koştukları sırada yağmacılar da köyün kapılarını açarak sabah başladıkları kabileyi tümden yok etme işini tamamlamak için kaçanların peşine takılmışlardı. Tarzan ormana en son dönenlerden biriydi. Şimdi de acele etmeden ilerliyor ve ara sıra dönüp kendisini takip edenlerden birine titizlikle nişan alarak bir ok fırlatıveriyordu.

Ormanın içine girdiğinde karşılaştığı ise peşlerinden gelen kalabalıkla savaşmaya kararlı küçük bir siyahi grubu olmuştu. Ama Tarzan onlara beladan uzak durarak dağılıp gitmeleri ve karanlık çöktükten sonra tekrar toplanmaları için bağırıp çağırmıştı.

"Size dediğimi yapın!" diye üstelemişti. "Yapın ki bu düşmanların karşısında sizi zafere götürebileyim. Ormanın içine dağılın ve bir başına yakaladığınız her adamı avlayın. Ardından gece çöktüğünde de takip edildiğinizi düşünürseniz bugün filleri öldürdüğümüz dolambaçlı yolların eşiğindeki yere gelin. Sonra size planımı açıklayacağım ve siz de bana hak vereceksiniz. Bu zayıf gücünüz ve basit silahlarınızla bir sürü Arap'ın ve Manyuemalının silahlarına karşı koyacağınızı düşünmüyorsunuz herhalde, değil mi?"

Sonunda Tarzan'ı dinlemişlerdi. "Dağıldığınızda," diye açıklamaya devam etmişti Tarzan, "düşmanlarınız da sizi takip etmek için dağılacaklar ve gözünüzü dört açarsanız oklarınızla büyük ağaçların ardından pek çok Manyuemalıyı öldürebilirsiniz."

Yağmacılar açıklığı aşarak peşlerine takıldığında ormanın derinliklerine sıvışmak için zar zor zaman bulabilmişlerdi.

Tarzan ağaçlara çıkmadan önce bir süre aşağıda koşmuştu. Sonra hızlıca tepeye çıkmış ve eski izlerini takip ederek hızlıca köye dönmüştü. Köye dönünce tüm Arapların ve Manyuemalıların, zincire vurulmuş tutsaklarının yanına tek bir muhafız vererek Waziri'nin savaşçılarının peşinden gittiğini fark etmişti.

Muhafız açık kapının önünde dikilmiş ormana doğru bakıyordu. Bu yüzden köyün bir ucundan sokağa iniveren o çevik ve iri yarı adamı görmemişti. Maymun adam yayını germiş, hiçbir şeyden haberi olmayan kurbanına doğru sinsi sinsi yaklaşıyordu. Tutsaklar kendisini çoktan fark etmiş, merak ve umutla dolu fal taşı gibi açtıkları gözleriyle kurtarıcılarını izliyorlardı. Şimdi Tarzan, dikkatsiz Manyuemalıyla aralarında on adım kala durmuştu. Okun ucunu keskin gri gözlerinin doğrultusunda uzanan yayın parlak yüzeyinin sonuna değin çekmişti. Bu kahverengi parmaklar yaydan koptuğunda ani bir tıngırtı kopmuş ve muhafız kalbinin içinden geçerek kara göğsünden otuz santim dışarı çıkan ahşap bir okla tek bir ses çıkaramadan yüzüstü yere düşmüştü.

Sonra Tarzan boyun boyna zincirlenmiş elli kadın ve gence yönelmişti. Asma kilitleri açacak zamanı yoktu. Bu yüzden maymun adam tutsaklara bu şekilde kendisini takip etmelerini söylemiş ve yerde yatan muhafızdan fişekliğiyle silahını alarak şimdi sevinçle dolu olan bu tutsaklar grubunu önce köyün kapısından dışarı, sonra da oradan açıklığın uzak bir ucundaki ormanın içine götürmüştü.

Bu insanlar köle zincirlerine hiç alışık olmadıklarından sürekli içlerinden biri tökezleyip düştüğü ve diğerlerini de beraberinde yere sürüklediği için bu oldukça yavaş ve zahmetli bir yürüyüş olmuştu. Bir de elbette Tarzan köye dönen yağmacılarla karşılaşmaktan kaçınmak için bu grubu oradan oraya dolana dolana götürmek zorunda kalmıştı. Yolunu, ara sıra kulağına gelen ve Arapların hâlâ köylülerle uğraştığını gösteren mermi sesleriyle bulmaya çalışıyordu. Ama köylüler kendisini dinliyorlarsa yağmacılara kıyasla çok daha az kayıp vereceklerini de çok iyi biliyordu.

Alacakaranlık, ormana iyice çöktüğünde ateş sesleri tamamen kesilmiş ve Tarzan da tüm Arapların köye dönmekte olduğunu anlamıştı. Muhafızlarının öldürüldüğünü ve tüm tutsaklarının kaçırıldığını öğrendiklerinde onların nasıl sinirleneceklerini düşününce yüzünde oluşan zafer gülümsemesini ise zar zor bastırabilmişti. Aslında Tarzan sırf düşmanlarının tepesini daha da attırmak için köydeki o büyük fil dişi yığınının en azından bir kısmını yanına almak da istiyordu ama Arapların buradan giderken yanlarında tek bir fil dişi dahi götürmemeleri için muazzam bir plan tasarladığından bunun anlık kurtuluşları için gerekli olmadığını biliyordu. Bir de bu bitap düşmüş, zavallı kadınlara hiç lüzumu yokken ağır fil dişlerini yüklemek de gaddarlık olurdu.

Tarzan ağır ağır ilerleyen kervanıyla birlikte fillerin kaldığı yere geldiğinde gece yarısını geçmişti. Buraya varmadan çok önce köydekilerin hem ısınmak hem de aslanları uzak tutmak için dikenli çalılarla çevrili bir ağılın ortasında alelacele yakıverdikleri büyük ateşi görmüş ve onu rehber edinmişlerdi.

Tarzan ağıla yaklaştıklarında siyahilere dostlarının geldiğini haber
190- vermek için bağırıp çağırmıştı. Siyahiler ateş ışığında zincirlerle birbirine bağlanmış dostlarının ve akrabalarının ağıla girdiğini gördüklerinde onları neşeyle karşılamışlardı. Halbuki öncesinde tüm bu insanları—Tarzan'ı da tabii—çoktan gözden çıkarmışlardı. Ama şimdi onları burada görünce, Tarzan yarının ne getireceği bilinmez, gözümüze bir gram uyku girsin diye ısrar etmeseydi, bu mesut siyahiler dostlarının dönüşünü kutlayıp fil etiyle ziyafet çekerek tüm gece ayakta kalmayı planlamışlardı.

Fakat işte uyumak da o kadar kolay değildi. Çünkü sabahki katliamda ve çarpışmada erkeklerini ve çocuklarını kaybeden kadınlar ağlayıp feryat figan ederek geceyi çekilmez etmişlerdi. Neyse ki en sonunda Tarzan, seslerinin Arapları buraya çekeceğini ve sonra onların da herkesi öldüreceklerini öne sürerek onları susturmayı başarmıştı.

Gün doğduğunda Tarzan savaşçılara planını açıklamış ve hiç kimse itiraz etmemiş, tüm savaşçılar bu davetsiz ziyaretçilerinden kurtulmanın ve ölen arkadaşlarının intikamını almanın en güvenli ve kesin yolunun bu plan olduğunda karar kılmıştı.

Önce kadınlarla çocuklar yirmi kadar ihtiyar savaşçı ve gençle birlikte tüm tehlikelerden uzaklaşmak için güneye doğru yürümeye koyulmuştu. Başlarını sokup kendilerini korumak üzere geçici bir sığınak inşa etmek ve etraflarını dikenli çalılarla çevrelemek için gerekli talimatları almışlardı. Çünkü Tarzan'ın ortaya koyduğu plan günlerce, hatta haftalarca uzayabilirdi ve bu plan boyunca da savaşçılar bu yeni sığınaklarına dönemezlerdi.

Gün doğduktan iki saat sonra, siyahi savaşçılardan oluşan seyrek bir çember köyün etrafını sarmıştı. İçlerinden biri de aralıklarla çitin içini görebileceği kadar yüksekteki bir ağacın dallarına tünüyordu. Şimdi köydeki Manyuemalılardan biri vücuduna saplanan tek bir okla yere yığılmıştı. Bu yaşandığı sırada barbarların hücuma geçişlerinin habercisi olan tek bir saldırı sesi bile gelmemiş, o her zamanki çirkin savaş naraları atılmamış ve o küstah mızraklar havada savrulmamıştı. Hayır! Sadece sessiz ormanın içinden geçip giden sessiz bir ölüm...

Araplar ve işbirlikçileri bu eşi benzeri görülmemiş olay karşısında büyük bir öfkeye kapılmışlardı. Kendilerini kızdırmaya kalkışacak kadar gözünü karartan düşmanlarından misliyle intikam almak için köyün kapılarına koşmuş fakat hemen sonrasında da düşmanlarını bulmak için ne tarafa döneceklerini bilmediklerini fark etmişlerdi. Öfkeyle ellerini kollarını sallayıp bağırıp çağırarak tartıştıkları sırada tam ortalarındaki Araplardan biri sessizce yere yığılmış, ince bir ok bu adamın göğsünü delip geçmişti.

Araplar açıklığın okların geldiğini düşündükleri tarafını tam üç kere baştan sona gezmiş fakat her seferinde de arkalarından başka bir ok gelerek içlerinden birini devirmişti. Sonrasında dönüp bu yeni okun geldiği tarafa atılmışlardı. Nihayetinde ormanı didik didik aramaya karar vermişlerdi ama siyahiler onlardan önce gözden kaybolup gittikleri için düşmanlarına dair tek bir iz bile bulamamışlardı.

Ama tepelerindeki heybetli ağaçların sık yaprakları arasında zalim bir vücut pusuya yatmıştı. Bu, üzerlerinde sanki ölümün bir gölgesi gibi gezinen Maymunların Tarzan'ıydı. Şimdi Manyuemalılardan biri grubun kalanıyla arasını açmıştı. Yanında ölümün nereden geleceğini görecek kimse yoktu. Bu yüzden ölüm ansızın gelmiş ve bir an sonra da arkasındakiler dostlarının ölü bedenine çarparak tökezlemiş, onun durgun kalbini delip geçen gaddar bir okla karşılaşmışlardı.

Beyaz adamların tepesini attırmak için böylesi savaş taktikleriyle çok da uğraşmaya gerek yoktur. İşte bu yüzden çok geçmeden Manyuemalıların paniğe kapılmalarına da şaşırmamak gerekir. İçlerinden biri öne atıldı mı kalbinde bir ok bitiveriyor, geride mi kaldı bir daha onu gören olmuyor, tökezleyip de bir anlığına da olsa arkadaşlarının gözleri önünden bir yana çekildi mi bir daha onların arasına geri dönmüyordu ve her seferinde de ölülerinin başlarına geldiklerinde insanüstü bir isabet maharetiyle nişanlanarak tam da kurbanının kalbine giden o korkunç oklarla karşılaşıyorlardı. Ama tüm bunlardan kötüsü, sabahtan beri o acımasız oklardan başka

bir düşmana ilişkin ne en ufak bir şey görmüş ne de duymuşlardı.

En sonunda köye döndüklerinde de hiçbir şey değişmemişti. İkide bir içlerinden biri, diken üstünde olmalarına sebep olarak onlara kafayı yedirten belirsiz aralıklarla ölüp yere yığılıyordu. Siyahiler efendilerine koşup bu korkunç köyden ayrılmak için yalvarmış fakat Araplar köyde buldukları o büyük fil dişi yığınını taşıdıkları sırada bu yeni ve zalim düşmanlarının pusuya yattığı o gaddar ve saldırgan ormanın içinden geçmekten korkmuş, bu da yetmezmiş gibi fil dişini artlarında bırakmayı da hiç istememişlerdi.

Nihayetinde herkes sazlık barakalara sığınmış, en azından burada oklardan kurtulmuş oluruz diye düşünmüşlerdi. Köyün üstündeki bir ağaca pusan Tarzan ise Arapların elebaşlarının gittiği barakayı gözüne kestirmiş ve yükseklerden sarkan bir ağaç dalında ayağa kalkıp dengesini kurarak o iri adalelerinin var gücüyle bu barakanın sazlık çatısına mızrağını fırlatmıştı. Bu son veda busesiyle bu civarda hiçbir yerin onlar için güvenli olmadığını belirterek ormana dönüp savaşçıları toplamış ve yemek yiyip

dinlenmek üzere bir iki kilometre güneye çekilmişlerdi. Tarzan köye giden patikayı gören birkaç ağaca nöbetçiler de dikmişti fakat kimse onları takip etmeye kalkışmamıştı.

Savaşçılara şöyle bir baktığında hiç zayiat vermediklerini, hatta kimsenin ufak bir yara bile almadığını görmüştü. Siyahilerin oklarıyla düşürdükleri düşmanları ise kaba tahminle en az yirmi kişi kadar vardı. Sevinçten çılgına dönmüşlerdi. Günü köye yapacakları son bir muzaffer saldırıyla bitirmek, düşmanlarının sonuncusunu da yere yıkmak istiyorlardı. Hatta Tarzan kendi planına sadık kalınmasında inatla direndiği sırada bile tuhaf bir nefret duydukları Manyuemalılara yapacakları türlü türlü eziyetleri, onlar acı çekerken oh olsun diyerek yaşayacakları keyfi gözlerinin önüne getiriyorlardı.

"Delirmişsiniz siz!" diye bağırdı Tarzan. "Size bu insanlarla savaşmanın tek yolunu gösterdim. Daha şimdiden tek bir savaşçı bile kaybetmeden onlardan yirmisini öldürdünüz. Ama dün şimdi benimkiyle yenilemiş olduğunuz kendi taktiklerinize uyduğunuzda en azından on iki adamınızı kaybetmiş ve tek bir Arap'ı ya da Manyuemalıyı bile öldürememiştiniz. Ben nasıl dersem öyle savaşacaksınız yoksa sizi bırakır ve kendi evime dönerim."

Tarzan siyahileri bu şekilde tehdit ettiğinde hepsi korkuya kapılmış ve kendilerini terk etmeyeceğine söz verdiği takdirde onun her dediğine katiyetle uyacaklarına dair söz vermişlerdi.

"Pekâlâ," demişti Tarzan. "Gece için ağıla dönelim. Araplara bizim evimizde kalmaya devam ederlerse başlarına ne geleceğini az çok gösterecek bir fikrim var ama merak etmeyin, yardıma ihtiyacım yok. Gelin! Gelin! Günün kalanında onları rahatsız etmezsek güvende hissedecekler ve tekrar korkuya kapıldıklarında da bu, onlara tüm öğleden sonrasında korku saçmaya devam etmemizden bile daha yıpratıcı olacak."

Böylece geçen gece kaldıkları ağıla dönmüş ve koca koca ateşler yakmış, hava kararduktan sonra bile yiyip içmeye devam ederek gün boyunca başlarından geçen maceraları birbirlerine anlatmışlardı. Tarzan gece yarısına değin uyumuş, sonra da kalkıp ormanın kasvetli karanlığının içine süzülmüştü. Bir saat sonrasında da

köyün önündeki açıklığın başına gelmişti. Çitlerin içinde yanan ateşi görebiliyordu. Maymun adam sürgülü kapıların önüne gelip de ayağa kalkana değin açıklık boyunca sürünmüştü. Çitlerin arasından ateşin başında tek başına oturan bir nöbetçi görmüştü.

Tarzan çıt çıkarmadan köyün sonundaki ağaca gitmiş, hafifçe ağaç üstündeki her zamanki yerine sıçramış ve yayına bir ok yerleştirmişti. Dakikalarca nöbetçiyi rahatça görebileceği bir yer aranmış ama sallanan yapraklar ve ateşin savrulan alevleri onu, hedefi ıskalama ihtimalinin çok yüksek olduğuna ikna etmişti. Atacağı ok tıpkı planladığı gibi nöbetçinin kalbinin tam orta yerinden geçerek onu ansızın ve sessizce öldürmeliydi.

Yanında yayıyla oklarından başka halatını ve geçen gün öldürdüğü muhafızdan aldığı silahı da getirmişti. Tüm bunları ağacın çatalındaki müsait bir yere saklayarak yanına bir tek o uzun bıçağını almış ve çitlerin içindeki zemine sessizce inmişti. Nöbetçinin sırtı ona dönüktü. Tarzan'sa tıpkı bir kedi gibi sürüne sürüne uyuklayan adamın arkasına geçmişti. Şimdi onunla arasında iki adım vardı. Bir an sonra bıçağı bu adamın kalbini sessizce delip geçecekti.

Tarzan sıçramak üzere çökmüştü. Bunun yaban ormanındaki hayvanların en hızlı ve en kesin saldırı yöntemi olduğunu biliyordu. Ama sonra nöbetçi muğlak bir hisle bir şeyler sezinlemiş gibi birdenbire ayağa fırlamış ve maymun adamla karşı karşıya gelmişti.

BÖLÜM XVII:

WAZİRİ'NİN BEYAZ ŞEFİ

Siyahi Manyuemalının gözleri, tehditkâr bir bıçakla karşısında bitiveren bu tuhaf figürle buluştuğunda korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Elindeki silahını unutmuş, hatta yardım için bağırmak bile aklına gelmemişti. Tek düşündüğü titrek ateşin iri kaslarıyla heybetli göğsünde gezindiği bu insan azmanından, bu korkunç beyaz barbardan kaçmaktı.

Ama daha arkasını dönemeden Tarzan üzerine çullanmış ve muhafız yardım için çığlık atmak istese de çok geç kalmıştı. Ağır bir el muhafızın soluk borusuna yapışarak onu yere çökertmişti. Muhafız çılgınlar gibi debelenip dursa da çabaları beyhudeydi. Amansız bir buldog inadıyla o korkunç parmaklar boğazında kilitlenmişti. Muhafız oracıkta boğularak can vermişti. Gözleri pörtlemiş, dili dışarı sarkmış, yüzü korkunç bir mora kesmişti. Sertleşen kasları sarsıla sarsıla titremiş ve bu Manyuemalı yerde hareketsiz kalmıştı.

Maymun adam muhafızın vücudunu geniş omuzlarından birine atmış ve onun silahını alarak, herkes uyuduğu sırada çitle çevrili bu köye rahatlıkla girmesini sağlayan ağaca çıt çıkarmadan hızlı adımlarla yürümüştü. Ölü muhafızı yukarıdaki yaprak cümbüşünün içine taşımıştı.

En önce muhafızın vücudundan fişekliğini ve canının istediği takıları almış, sonra da çabuk parmaklarıyla karanlıkta açık seçik göremediği ganimetleri aradığı sırada onu ağacın çatalına oturtmuştu. İşi bittiğinde adamın silahını almış ve barakaları çok daha iyi görebilmek için bir ağaç dalının üzerinden dalın

sonuna değin yürümüştü. Arapların elebaşlarının kaldığını bildiği barakayı nişanlayarak tetiği çekmişti. Hemen sonra bir feryat figan kopmuştu. Tarzan yine hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Bu atışın ardından köye bir sessizlik hâkim olmuş, hemen sonra da Manyuemalılarla Araplar tıpkı kovanlarını boşaltan kızgın bir eşekarısı topluluğu gibi barakalarından sokağa dökülmüşlerdi. Fakat gerçekte yaşananı bilselerdi yürekleri öfkeden çok korkuyla dolarlardı. Önceki günün yorgunluğu hem siyahilerin hem de beyazların korkusunu artırmış ve şimdi gecenin ortasında duyulan tek bir silah sesiyle zaten dehşet içindeki akıllarına her türden korkunç vesveseler üşüşmüştü.

Muhafızlarının ortadan kaybolduğunu fark ettiklerinde ise artık korkularını dindirme şansları bile kalmamış ve görünürde bir düşman olmasa da sanki cengâver hareketlerden cesaret bulmak istermiş gibi köyün sürgülü kapılarına birbiri ardına ateş etmeye başlamışlardı. Tarzan da altındaki kalabalığa ateş etme fırsatını, kulakları sağır eden bu yaylım ateşinin kükremesinde bulmuştu.

Tüfeklerin köyü saran patlamaları arasında kimse Tarzan'ın silahının sesini duymamış ama ayakta dikilenlerden bazıları içlerinden birinin ansızın yere yığıldığını görmüştü. Eğilip de bu adama baktıklarında ise onun öldüğünü fark etmiş ve paniğe kapılmışlardı. Araplar, Manyuemalıların çil yavrusu gibi dağılarak bu korkunç köyden başka nereye olursa olsun kaçmaya çalışmalarını önlemek için en zalim hallerini takınmışlardı.

Yağmacılar bir süre sonra sakinleşmeye başlamış ve ortalarında ansızın başka bir esrarengiz ölüm gerçekleşmediği için de tekrar cesaretlerini kazanmışlardı. Ama bu soluklanmaları da çok kısa sürmüştü. Çünkü tam da onlar bir daha belanın yanlarına yaklaşmayacağını düşündükleri sırada Tarzan tuhaf bir feryat koparmış ve yağmacılar bu sesin geldiğini düşündükleri tarafa doğru başlarını kaldırdıklarında, muhafızın ölü bedenini usulca bir aşağı bir yukarı sallayan maymun adam bir anda cesedi onların kafalarının üstüne fırlatıvermişti.

Kalabalık, üzerlerine düşen bu yeni ve korkunç mahluktan kaçmak için telaşla bağırıp çağırarak dört bir yana dağılmıştı. Onların korkuya yenik düşmüş zihinlerinde kolları ve bacakları iki yana açılmış bir şekilde alçalan muhafızın bedeni koca bir yırtıcı hayvana benziyordu. Kaçma telaşıyla siyahilerin pek çoğu çitlere tırmanmış, diğerleri de kapının parmaklıklarını parçalayarak çıldırmış gibi ormanın açıklıklarına doğru fırlamışlardı.

Bir süre kimse onları korkutan şeye dönüp de bakmamıştı ama Tarzan bir dakika sonra bakacaklarını ve üzerlerine düşen şeyin muhafızlarının ölüsü olduğunu fark edeceklerini biliyordu. Sonra da çok daha büyük bir korkuya kapılacaklardı; bu yaşanınca ne yapacaklarını da biliyordu Tarzan ve bu yüzden ay ışığının aydınlattığı ağaçlıklı tepeye çıkarak sessiz sedasız güneye, Waziri kabilesinin ağılına doğru yollanmıştı.

Şimdi Araplardan birisi dönmüş ve ağaçtan üzerlerine düşen şeyin, düştüğü yerde, sokağın ortasında öylece sessiz ve kıpırtısız uzandığını görmüştü. Dikkatle bu hareketsiz cisme doğru ilerlemiş ama sonra bunun bir insan olduğunu fark etmişti. Bir an sonra bu insanın arkasına geçmiş ve bunun köyün kapısına muhafız diye verdikleri Manyuemalının cesedi olduğunu fark etmişti.

Seslenince diğerleri de hemen çevresini sarmış ve telaşlı bir konuşmanın ardından tam da Tarzan'ın yapacaklarını düşündüğü şeyi yapmışlardı. Silahlarını omuzlarına atarak cesedin düştüğü ağaca bir yaylım ateşi açmışlardı. Tarzan da ağaçta olsaydı yüzlerce mermiyle delik deşik edilmiş olacaktı.

Araplarla Manyuemalılar ölü yoldaşlarının vücudundaki tek yara izinin onun şişmiş boğazına geçmiş kocaman parmaklardan kaynaklandığını fark ettiklerinde daha büyük bir telaşa ve umutsuzluğa kapılmışlardı. Geceleri köyün sürgülü kapıları ardında bile güvende olmadıklarını öğrenmek onlar için apayrı bir şok olmuştu. Düşmanlarından birinin, köyün ortasına dalıp da çıplak elleriyle muhafızlarını öldürmesine ise akıl sır erdirememişlerdi. Hurafe düşkünü Manyuemalılar da

bunun üzerine bu talihsizliklerini doğaüstü sebeplere yormaya başlamıştı. Zaten Araplar da bundan daha mantıklı bir açıklama yapamıyorlardı.

İçlerinden en az ellisi karanlık ormanın derinliklerine karışmıştı ve bu esrarengiz düşmanlarının, kendilerinin başlattıkları o kan donduran katliama ne zaman devam edeceğine ilişkin en ufak bir fikirleri bile yoktu. İşte bu halde gözlerini bir an bile kırpmadan şafağın sökmesini bekleyen çaresiz bir caniler çetesine dönüşmüşlerdi. Hayatta kalan Manyueamalıların köyde bir an daha kalmaya razı olmalarını sağlayan tek şey de Arapların gün doğduğu gibi köyü terk ederek hızla kendi evlerine doğru yola koyulacaklarına söz vermeleriydi. İnsafsız efendilerinin karşısında duydukları korku bile bu yeni dehşetin üstesinden gelmelerine yetmemişti.

Ertesi sabah Tarzan ve savaşçıları köye saldırmak üzere döndüklerinde ise yağmacıların gitmek üzere hazırlandıklarını görmüşlerdi. Manyuemalılar çaldıkları fil dişlerini yüklenmişlerdi. Tarzan bunu gördüğünde çok da uzağa taşımayacaklarını pekiyi bildiği için pis pis sırıtmıştı. Ama sonra telaşlanmasına sebep olan bir şey daha görmüştü. Birkaç Manyueamalı gece yaktıkları ateşin kalanıyla meşalelerini yakıyordu. Biraz sonra köyü tümden ateşe vereceklerdi.

Tarzan çitlerden birkaç yüz metre uzaktaki uzun bir ağaca pusmuştu. Ellerini bir trampet gibi açarak Arapça şöyle bağırmıştı: "Barakaları ateşe vermeyin, yoksa hepinizi öldürürüm! Barakaları ateşe vermeyin, yoksa hepinizi öldürürüm!"

Bu çağrıyı beş on defa yinelemişti. Manuyeamalılar tereddüde düşmüş, sonra içlerinden birisi meşalesini geceki ateşe fırlatmıştı. Diğerleri de böyle yapacaktı ki Araplardan biri, bir sopayla üzerlerine çullanmış ve onları döve döve barakalara sürmüştü. Tarzan bu adamın Manyuemalılara küçük sazlık evleri yakmalarını emrettiğini anlamıştı. Sonra yerden otuz metre yüksekte sallanan bir ağaç dalının üzerinde ayağa kalkmış ve Araplardan aldığı silahlardan birini omzuna yerleştirerek ateş etmişti. Siyahilere köyü yakmalarında ısrar eden Arap da işte bu silahtan çıkan kurşunla

yere yığılmıştı. Manyuemalılarsa meşalelerini bir yana fırlatarak köyden kaçmışlardı. Tarzan bu siyahileri son gördüğünde de eski efendileri yerde dizleri üzerine çökmüş onlara ateş ederken yaban ormanına doğru kaçışıyorlardı.

Fakat Araplar, kölelerinin bu itaatsizliklerine ne kadar kızmış olsalar da en azından kendilerine iki kez böylesine korkunç karşılıklar veren bu köyü yakma fikrinden vazgeçmenin en iyisi olacağına ikna olmuşlardı. Ama elbette bu yöreyi insana dair tek bir iz kalmayana değin kilometreler boyunca yakıp yıkmaya yetecek kadar muazzam bir birlikle geri dönme isteği de kalplerine yerleşmişti.

Barakaları yakma emrini verdikleri adamları korkutan sesin sahibini çevrede aramışlardı fakat içlerinden en keskin gözlere sahip olanı bile bu sesin sahibini bulamamıştı. Arap'ı yere seren kurşunun gürültüsü duyulduktan sonra bir ağacın üstünden dumanlar yayıldığını fark etmişlerdi. Bu ağaca hemen bir yaylım ateşi açmışlardı fakat bunun bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyorlardı.

Tarzan böylesi tuzaklara yenik düşmeyecek kadar zekiydi. Daha ateşlediği kurşunun sesi kulaklardan silinmeden bu maymun adam yere inmiş ve yüz metre ötedeki bir ağaca koşturmuştu. Bu ağaçta tekrar yağmacıların hazırlıklarını izleyebileceği şekilde pusuya çökmüştü. Onlarla biraz daha eğlenebileceği aklına gelmiş ve o el yordamıyla oluşturduğu trampetiyle tekrar onlara seslenmişti.

"Fil dişini bırakın!" diye haykırmıştı. "Fil dişini bırakın! Ölü adamlar fil dişini ne yapacak ki!"

Manyueamalılardan bazıları yüklerini yere yığmaya başlamış fakat bu son yaptıklarını paragöz Araplar hiç hoş karşılamamıştı. Bağırıp çağırarak küfürler etmiş ve silahlarını hamallarına doğrultarak yükünü bırakmaya niyetlenen herkesi ölümle tehdit etmişlerdi. Köyü yakmaktan kaçabilirlerdi ama bu muazzam fil dişi servetini bırakma düşüncesini kabul edemezlerdi. Bu serveti geride bırakmaktansa ölmeyi yeğlerlerdi.

İşte böylece kölelerinin omuzlarında bir krallar topluluğunun haracı olan fil dişleriyle Waziri köyünden çıkmışlardı. Tekrardan Kongo'nun en ücra köşelerindeki İturi Ormanı'nın vahşi ve el değmemiş bir bölgesinde bulunan barbarvari yerleşimlerine doğru, kuzeye yürümüşlerdi. Bu sırada her iki yanlarından yorulmak nedir bilmeyen ve göze görünmeyen bir düşman geliyordu.

Waziri'nin siyahi savaşçıları Tarzan'ın rehberliğinde patikanın her iki yanındaki çalılıkların en sık olduğu yerlere pusmuşlar, uzun aralıklarla birbiri ardına sıralanmışlardı. Araplar kervanı geçerken iyi nişanlanmış tek bir ok yahut ağır bir mızrak bir Manyueamalıyı ya da Arap'ı delip geçecekti. Sonra Wazirililer uzaklara koşturarak ileride yeniden nişan almak üzere bekleyeceklerdi. Nişan aldıklarında hedefi vuracakları kesin değilse veya fark edilme tehlikeleri varsa da kimseye saldırmayacaklardı. Her ne kadar Wazirilerinin okları ve mızrakları az ve bu siyahiler de yol üzerinde birbirlerinden epey uzak olsalar da yavaş yavaş ilerleyen, ağır mallarla yüklenmiş yağmacılar kervanının daimî korkuları da geçmek bilmiyordu. Kervandakiler içlerinden kimin ne zaman
 yere düşeceğini asla kestiremiyorlardı.

Araplar adamlarının yüklerini atıp da ürkek tavşanlar gibi patika boyunca kuzeye kaçışmalarını onlarca kez önlemiş ama bunu yaparken de çok güçlük çekmişlerdi. Böylece bu yağmacılar için korkunç bir kâbus ve Wazirililer için de oldukça yorucu fakat verimli geçen bir gün nihayet bitmişti. Karanlık çöktüğünde Araplar nehrin yanındaki küçük yaylada derme çatma bir ağıl inşa etmiş ve burada konaklamışlardı.

Geceleri aralıklarla bir tüfek kafalarının üzerinde patlıyor ve şimdi görevlendirmiş oldukları onlarca nöbetçi ardı ardına yere yığılıyordu. Bu şekilde devam edemeyeceklerini, böylesi çirkin saldırılarla düşmanlarından tek bir tanesini bile öldüremeden birer birer can vererek nihayetinde tümden yok olacaklarını anlamışlardı. Ama yine de Araplar beyaz adamın daimî paragözlüğüne yenik düşmüş, çaldıklarından vazgeçmemişti. Gün doğduğunda da canı çıkmış Manyueamalıları, onların ecelini getirecek olan yüklerini sırtlanıp ormana dalmaya zorlamışlardı.

Üç gün boyunca birer birer dökülen bu kervan o korku dolu yolculuğuna devam etmişti. Saat başı ölümcül bir ok ya da zalim bir mızrak içlerinden birini alıp götürüyordu. Nöbetçiliği bir ölüm cezasına çeviren o görünmez silahın patlayışları, geceleri de gittikçe korkunç bir hale getirmişti.

Dördüncü günün sabahında Araplar siyahileri o nefret ettikleri fil dişini yüklenmeye zorlamadan önce içlerinden ikisini öldürmüşlerdi ve onlar bunu yaptığı sırada da yaban ormanının içinden güçlü ve sert bir ses yükselmişti: "Ey Manyueamalılar! Fil dişlerini sırtınızdan atmazsanız bugün ölümünüz olacak. Zalim efendilerinizin üzerine çöküp öldürün onları! Madem silahlarınız var, neden kullanmıyorsunuz? Arapları öldürürseniz size zarar vermeyeceğiz. Sizi köyümüze götürecek, orada size yemek verecek ve sonra da sizi sağ salim kendi evinize bırakacağız. Bırakın fil dişini yere de efendilerinize saldırın—size yardım edeceğiz. Bırakın yoksa ölürsünüz!"

Ses kulaklardan silindiğinde yağmacılar puta dönmüş gibi kalakalmışlardı. Araplar gözlerini Manyueamalı kölelerine dikmişti. Kölelerse önce içlerinden birisine, sonra diğerine bakmıştı. Tek bekledikleri içlerinden birinin saldırıyı başlatmasıydı. Bu kervanda yalnızca otuz kadar Arap ve yüz elli civarında da siyahi kalmıştı. Hepsi silahlıydı. Hamal gibi davrananların bile tüfekleri sırtlarında asılı duruyordu.

Araplar birbirine sokulmuştu. Arap şeyhi Manyuemalılara yürümeye devam etmelerini emretmiş ve bunu söylerken de tüfeğinin horozunu çekip omzuna yerleştirmişti. Ama tam da bu sırada siyahilerden birisi yükünü yere atmış ve hemen sırtından tüfeğini kaparak Araplara gelişine ateş etmeye başlamıştı. Kervan bir anda tüfekler, bıçaklar ve tabancalarla dövüşerek küfürler edip bağrışan bir iblisler topluluğuna dönüşmüştü. Araplar birbirlerinden ayrılmadan canlarını mertçe savunmuşlardı fakat şimdi ormanın dört bir yanından yalnızca kendilerine nişanlanan ok ve mızrak yağmurundan ve üzerlerine çullanan kendi

kölelerinden sonra, daha baştan bu dövüşün sonucunun ne olacağı belli olmuştu. İlk hamal yükünü yere attıktan on dakika sonra Arapların sonuncusu da ölmüş, yerde uzanıyordu.

Ateşler sustuğunda Tarzan tekrar Manyuemalılara seslenmişti:

"Fil dişlerini yüklenin ve bunları çaldığınız yere, köyümüze geri götürün. Dediğimi yaparsanız size zarar vermeyeceğiz."

Manyuemalılar bir an tereddüt etmişlerdi. Bu üç günlük zahmetli yolculuğa tekrar atılacak güçleri yoktu. Birbirleri arasında fısıltılarla konuşmuş ve sonra ormana doğru dönerek ağaçların arasından kendileriyle konuşan sese bağırıp çağırarak, "Köyünüze gittiğimizde hepimizi öldürmeyeceğinizi nereden bileceğiz peki?" diye sormuşlardı.

"Bilemezsiniz," diye cevaplamıştı Tarzan. "Fil dişini bize geri getirdikten sonra size dokunmayacağımıza söz vermiş olmamızdan başka hiçbir şeyi bilemezsiniz. Ama şunu bilin ki dediğimizi yapmazsanız hepinizi öldürürüz. Hem dediğimizi yapmak yerine bizi kızdırırsanız sizi öldürdüğümüze şaşırır mısınız sahiden?"

"Peki, Arap efendilerimizin dilini konuşan da kim?" diye haykırmıştı Manyueamalıların sözcüsü. "Gel önce seni görelim de sonra cevabımızı veririz."

Tarzan siyahilerin on adım ötesinde ormandan çıkmıştı.

"Bakın!" demişti. Siyahiler onun beyaz bir adam olduğunu gördüklerinde korkuyla dolmuşlardı. Çünkü daha önce hiç beyaz bir barbar görmemişlerdi. Maymun adamın o koca adaleleriyle heybetli gövdesine şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyorlardı.

"Bana güvenebilirsiniz," demişti Tarzan. "Size dediğimi yaptığınız ve kabilemden kimseye dokunmadığınız sürece biz de size dokunmayacağız. Fil dişimizi alıp kavga dövüş etmeden köyümüze mi götürürsünüz, yoksa son üç gündür yaptığımız gibi sizi peşiniz sıra kuzeye doğru takip mi edelim?"

Nihayetinde Manyuemalıların kararını belirleyen, yaşadıkları korku dolu günlerin hatırası olmuştu ve kısa bir konuşmadan sonra fil dişlerini yüklenerek tekrar Waziri köyüne doğru yollanmışlardı. Üçüncü günün sonunda köyün kapısından girdiklerinde ise son

katliamdan hayatta kalanlar tarafından karşılanmışlardı. Tarzan yağmacıların köyden çıktıkları gün bu insanların güneydeki geçici yerleşkesine, onlara sağ salim köylerine dönebileceklerini söyleyen bir haberci göndermişti.

Wazirililerin Manyuemalılara vahşi hayvanlar gibi saldırarak onları parçalarına ayırmasını önlemek Tarzan'ın tüm zekasını ve ikna kabiliyetini kullanmasını gerektirmişti. Fakat nihayetinde Wazirililere, bu siyahilere fil dişini çaldıkları yere taşırlarsa onlara dokunulmayacağına dair söz verdiğini açıkladığında ve bu zaferi tamamen kendisine borçlu olduklarını onların kafasına soktuğunda kabile Tarzan'ın taleplerini kabul ederek bu yamyamların kendi köylerinde huzur içinde dinlenmesine izin vermişti.

O gece köyün savaşçıları zaferlerini kutlamak ve yeni bir şef seçmek için büyük bir meclis oluşturmuşlardı. İhtiyar Waziri'nin ölümünden beri savaşçıları Tarzan yönetiyordu ve kimse lafını etmese de geçici komuta ondaydı. Kendi aralarından yeni bir şef seçmeye zamanları olmamıştı. Üstelik bu maymun adamın komutasında o kadar muazzam başarılar elde etmişlerdi ki zaten ellerinde olanı kaybetmekten korkarak bu yetkiyi bir başkasına vermeye hiç yeltenmemişlerdi. Kısa zaman önce, Waziri'nin emrettiği fakat bizzat kendisinin de hayatını kaybettiği o talihsiz hücumda, bu barbar beyaz adamın dediklerine karşı çıkmanın ne kadar yıkıcı sonuçları olduğunu o kadar iyi anlamışlardı ki komutanın Tarzan'da kalmasını kabul etmekte hiç zorlanmayacaklardı.

Kabilenin önde gelen savaşçıları ihtiyar Waziri'nin yerine geçebilecek kişinin niteliklerini tartışmak üzere küçük bir ateşin çevresinde bir çember oluşturmuşlardı. İlk söz alan Busuli olmuştu:

"Waziri öldü ve arkasında da bir erkek evlat bırakmadı. Aramızda da iyi bir kral olacağını kendi gözlerimizle gördüğümüz tek bir kişi var. Beyaz adamların silahlarına karşı bizi başarıyla yönlendirebileceğini ve içimizden tek bir kimseyi bile kaybetmeden kolaylıkla bize zaferi getirebileceğini kanıtlayan tek bir kişi var. Tek bir kişi—ve o da şu son birkaç günde bizi yöneten o beyaz adam."

Busuli bunu dediği gibi ayağa fırlamış, havada tuttuğu mızrağıyla hafifçe eğilerek Tarzan'ın etrafında ağır ağır dans etmeye başlamıştı. Söylediklerini de adımlarına uydurmuştu: "Waziri! Waziri'nin kralı! Arapların katili! Waziri! Waziri'nin kralı!"

Birer birer diğer savaşçılar da bu tören dansına katılarak Tarzan'ı kralları olarak kabul ettiklerini göstermişlerdi. Kadınlar gelmiş ve çemberin kenarına çökmüşlerdi. Dans edenlerin adımlarına uydurarak tam-tamları dövüyor ve ellerini çırpıyor, savaşçıların şarkısına katılıyorlardı. Çemberin ortasında Maymunların Tarzan'ı, yani Waziri—şimdi tıpkı Waziri'nin oğluymuş gibi kabilesinin ismini almıştı—Waziri'nin kralı oturuyordu.

Dansçılar gitgide daha da hızla eğilip bükülerek oynuyor ve o vahşi, o barbarvari bağırışlarının sesi de gittikçe artıyordu. Kadınlar tek vücut olarak ayağa kalkmış ve çökmüşlerdi. Şimdi avazlarının çıktığı kadar bağırıyorlardı. Mızraklar şiddetle havada sallanıyor ve dansçılar eğilip köyün topraklarını kalkanlarıyla dövüyorlardı. Tüm bu görüntü çağlar önceki geçmişte, insanlığın uzak başlangıcında yaşanıyormuş gibi korkunç derecede ilkel ve barbarcaydı.

Heyecan iyice artınca maymun adam da ayağa kalkmış ve bu vahşi törene katılmıştı. Parıldayan siyah vücutlar çemberinin ortasına sıçramış ve kükreyerek bu barbar dostlarını etkisi altına alan aynı çılgın coşkuyla mızrağını havaya savurmuştu. Şimdi medeniyetten arta kalan son zerreyi de üzerinden atmıştı, işte şimdi tam anlamıyla ilkel bir adam olmuştu. O çok sevdiği vahşi ve yaman hayatın özgürlüğünün tadını çıkarıyor, bu vahşi siyahiler arasında krallığını kutluyordu.

Ah acaba Olga de Coude onu o sırada görebilseydi yalnızca birkaç ay öncesinde asil çehresine ve kusursuz beyefendiliğine tutulduğu o şık giyimli, sessiz sakin genç adamı tanıyabilir miydi? Ya Jane Porter? Acaba o, çıplak barbarlar kabilesi arasında anadan üryan dans eden bu barbar kabile reisini hâlâ sever miydi? Peki ya D'Arnot? Paris'teki en seçkin toplulukların pek çoğuna tanıttığı adamla şimdi bu gördüğünün aynı adam olduğuna inanabilir miydi? Acaba başındaki barbarvari tüyler ve metal takılarıyla

dans eden bu iri yarı adamı birisi gösterip de "Efendiler, işte bu da John Clayton, namıdiğer Lord Greystoke," deseydi Lordlar Kamarası'ndaki dostları ne söylerlerdi?

İşte Maymunların Tarzan'ı böylece insanlar arasında gerçek bir lider olmuştu. Yavaş yavaş da olsa emin adımlarla atalarının evrimini takip ediyordu. Nihayetinde işe en başından başlamamış mıydı zaten?

BÖLÜM XVIII:

ÖLÜM KURASI

Leydi Alice battıktan sonraki sabah filikada ilk uyanan Jane Porter olmuştu. Diğerleri ya oturma tahtalarında ya da teknenin dibinde sıkış tokuş büzülmüş bir halde uyuyorlardı.

Jane diğer filikalardan ayrı düştüklerini fark ettiğinde yüreği korkuyla dolmuştu. Issız okyanus boyunca sonsuzluğa uzanan bu mutlak yalnızlık ve çaresizlik yüreğinde öyle büyük bir sıkıntı yaratmıştı ki başına gelecekleri düşündüğünde umudunu tümden kaybetmişti. Kaybolduklarından, bir imdat çağrısına yetişecek kimseyi bulamayacak kadar kaybolduklarından da emindi.

Şimdi Clayton uyanmıştı. Nerede olduğunun bilincine varacak ve geçen gece yaşanan felaketi hatırlayacak kadar kendine gelmesi ise birkaç dakika almıştı. Nihayetinde de şaşkın gözleri Jane'e çevrilmişti.

"Jane!" diye haykırmıştı. "Tanrıya şükürler olsun ki yanımdasınız!"

"Bakın," demişti kız duygusuzca güçsüz parmaklarıyla ufku göstererek. "Yapayalnızız."

Clayton dört bir yanına dikkatle bakınmıştı.

"Nerede olabilirler ki?" diye haykırmıştı. "Deniz durgundu, dibe batmış olamazlar. Yat battıktan sonra da yüzmüşlerdi. Hem de hepsi... Gördüm onları."

Sonra filikadaki diğerlerini uyandırmış ve onlara başlarına gelen felaketi anlatmıştı.

"Filikaların birbirinden ayrı düşmüş olması iyi bir şey efendim," demişti denizcilerden biri. "Bir filikanın öbürüne ihtiyacı olmasın diye hepsine ayrı ayrı erzak yüklemiştik zaten. Üstelik bir fırtına koparsa yan yana olsalar da birbirlerine bir faydası dokunmaz ama okyanusun dört bir yanına dağıldıklarında en azından içlerinden birisinin fark edilip gemiye alınma olasılığı daha yüksek olur. Sonra da diğer filikaları bulma arayışına koyulurlar. Tüm filikalar yan yana olsa kurtulmak için tek bir şansımız olurdu fakat şimdi dört kat fazla şansımız var."

Filikadakiler denizcinin bu düşüncesindeki bilgeliği sezmiş ve keyiflenmişlerdi fakat bu keyifleri de çok uzun sürmemişti. Çünkü doğuya, Avrupa'ya doğru ara vermeksizin kürek çekeceklerine karar verdiklerinde, filikadaki iki küreği de emanet ettikleri denizcilerin kürek çekerken uyuya kalarak kürekleri dalgalar arasına düşürdüklerini ve iki küreğin de hiçbir yerde gözükmediğini fark etmişlerdi.

Denizcilere yönelen öfke dolu bağırışlar ve suçlamalar az kalsın bir kavgaya dönüşecekti ki Clayton filikadakileri susturmayı başarmıştı. Gerçi bir dakika sonra Mösyö Thuran tüm İngilizlerin, özellikle de İngiliz denizcilerinin ahmaklığı hakkında kötü bir laf ederek başka bir tartışmayı başlatmıştı.

Tartışmaya katılmasa da, "Ağbiler yapmayın!" diye araya girmişti Tompkins. "Nalet suratlarımıza bi' yumruk geçirmek neye yarar? Spider ustanın dediği gibi—hepsiciğimizi gemiye alacaklar demedi mi o? E madem ne bağrışıyonuz? Ben derim ki karnımızı doyuralım."

"Bu hiç de kötü bir fikir değil," demişti Mösyö Thuran. Sonra da denizcilerden üçüncüsüne, Wilson'a dönmüş, "Dostum, şu teneke kutulardan birini kıça doğru uzat bakalım!" demişti.

"Gendin al!" diye çıkışmıştı Wilson homurdanarak. "Yabancının tekinden emir alcak deyilim! Sen de bu filkanın gaptanı deyilsin daha, unutma."

Bunun sonucunda Clayton teneke kutuyu kendisi almıştı. Sonra Mösyö Thuran ve Clayton ile denizcilerden biri arasında, erzaktan aslan payını kendilerine aldıkları suçlamasıyla hararetli bir laf dalaşı daha başlamıştı.

Günlerce sürebilecek zorunlu bir beraberliğin başlangıcı olan bu utanç verici çekişme sonucu midesi kalkmış gibi, "Birisi bu filikanın komutasını almalı!" diye atılmıştı Jane Poter. "Atlantik'in ortasında bu çelimsiz filikayla bir başımıza kalmak zaten yeterince berbatken, siz bir de gelmiş sürekli birbirinize laf ediyor ve yumruk yumruğa gelecekmiş gibi kavga çıkarıyorsunuz. Siz baylar, içinizden bir lider seçmeli ve sonra da her konuda bu liderin kararlarına uymalısınız. Unutmayın; burada sıkı bir disipline, düzenli bir gemide olduğundan daha çok ihtiyacımız var."

Jane bu düşündüklerini dile getirmeden önce Clayton'ın her türlü acil durumla rahatlıkla başa çıkabileceğine inandığı için kendisinin araya girmesine hiç gerek olmadığını düşünmüştü ve Clayton bu tatsız durumu daha da kötüleştirmekten kaçınmak için teneke kutuyu açmasına karşı çıkan denizcilere vermeye karar vermiş olsa da nihayetinde onun da bu durumu sağ salim halletme hususunda diğerlerinden çok da başarılı olamayacağını fark etmişti.

Kızın sözleri bir süreliğine adamları susturmuş ve en sonunda iki fıçı suyun ve dört teneke yemeğin iki grup halinde paylaştırılacağı, erzakın yarısının nasıl isterlerse öyle tüketmek üzere denizcilere ve diğer yarısının da filikanın kıçındaki üç yolcuya verileceği kararlaştırılmıştı.

Böylece filikadaki bu küçük topluluk iki gruba bölünmüştü. Erzak kutuları paylaştırıldığında ise iki grup da hemen suyu ve yemekleri çıkarıp dağıtmaya koyulmuştu. "Yemek" kutularını ilk açan denizciler olmuştu ama hemen ardından onların öfke ve hayal kırıklığıyla savurdukları küfürler Clayton'ın, "Sorun da ne?" diye sormasına sebep olmuştu.

"Sorun ha!" diye haykırmıştı Spider. "Sorun! Sorundan daha da kötü bu! Bu—ölüm bu! Bu kutuda sadece gazyağı var!"

Şimdi Clayton ve Mösyö Thuran da alelacele kendi kutularını açmış ve aynı çirkin gerçekle—yemek yerine gazyağıyla—karşılaşmışlardı. Birbiri ardına dört teneke kutu da açılmıştı. Bu kutuların içinde ne olduğunu, o çirkin gerçeği tekrar açıklayan da yine öfke dolu bağırışlar olmuştu. Şimdi filikada bir gram olsun yemek yoktu.

"Eh, en azından suyumuz var!" diye haykırmıştı Thompkins. "Susuz kalmaktansa yemeksiz kalmak iyidir. Mecbur kalırsak ayakkaplarımızı yeriz ama onları içemeyiz ya sonuçta!"

Thompkins konuştuğu sırada Wilson su fıçılarından birinde bir delik açmıştı. Spider kendisine doğru teneke bir bardak tutarken de bu değerli sıvıdan biraz dökmek için fıçıyı eğmişti. Küçük bir açıklıktan kara kuru tozlar halinde ince bir akıntı bardağın dibine dökülmüştü. Bir feryatla Wilson fıçıyı bırakmış ve korkudan dili tutularak bardağın içindeki kupkuru şeye öylece bakakalmıştı.

Filikanın kıçındakilere dönerek, "Fıçılar barutla dolu!" demişti Spider. Son fıçı açıldığında da bu dediği doğrulanmıştı.

"Gazyağı ve barut!" diye haykırmıştı Mösyö Thuran. "*Sapristi!* Tam da gemisi batan denizcilere yaraşır bir öğün!"

Filikada ne yemek ne de su olduğundan emin olunca açlığın ve susuzluğun sancıları bir anda artıvermiş ve bu acı maceralarının daha ilk gününden hem gerçek bir ıstırap hem de okyanusta bir başına kalmanın türlü türlü korkuları üzerlerine yapışmıştı.

Gün geçtikçe daha da kötü bir hale geliyorlardı. Zayıf ve bitkin bir halde geminin kıçına düşüp de orada gözlerini açtıklarında karşılaşacakları korkunç gerçeklikten bir anlık rahatsız uyuklamaların rüyalarıyla kaçana değin gece gündüz kızaran gözleriyle ufku izliyorlardı.

Açlığın dayanılmaz sancılarına yenik düşen denizciler deri kemerlerini, ayakkabılarını ve şapkalarının ter bantlarını yemişlerdi; Clayton ve Mösyö Thuran onlara bunun, çektikleri acıyı sadece daha fazla artıracağını anlatmak için ellerinden geleni yapmış olsalar da onları vazgeçiremediler.

Kurumuş dudakları ve şiş dilleriyle, bitkin ve umutsuz bir şekilde acımasız tropik güneşin altında uzanan filika halkı artık yolunu gözlemeye başladıkları ölümü bekliyorlardı. İlk birkaç günün şiddetli acısı hiçbir şey yemeyen bu üç yolcu için hafiflemişti fakat denizcilerin çektiği çile zayıf ve boş mideleri tıka basa yedikleri deri parçalarıyla baş etmeye çalıştığı için içler acısıydı. Daha Leydi Alice batalı yalnızca bir hafta geçmişti ki denizcilerden birisi korkunç kasılmalarla can vermişti.

Ölü denizci saatler boyunca çarpık ve çirkin yüz hatlarının altından küçük filikanın kıç kısmındakilere sırıtarak öylece uzanmış ama en sonunda Jane Porter bu görüntüye daha fazla dayanamamıştı. "Onu filikadan aşağı atmayacak mısınız William?" diye sormuştu.

Clayton ayağa kalkmış ve tökezleye tökezleye cesede yürümüştü. Diğer iki denizci çökük gözlerinde nefret dolu bir parıltıyla Clayton'a gözlerini dikmişti. Bu İngiliz adam da cesedi filikanın kenarından kaldırmaya çalışmış ama buna gücü yetmemişti.

"Bana bir el atın lütfen!" demişti sonra en yakınında uzanan denizci Wilson'a.

"Onu ne diye aşşağı atçan ha?" diye homurdanmıştı denizci.

"Daha da güçten düşmeden cesetten kurtulmamız lazım," diye cevaplamıştı Clayton. "Gün boyu kızgın güneşin altında yattıktan sonra yarın yanına yaklaşılmaz bunun."

"Bırak da kalsın olduğu gibi," diye söylenmişti Wilson. "Yarın ona ihtiyacımız olabilir."

Clayton yavaş yavaş bu adamın kelimelerinde yatan anlamı kavramaya başlamıştı. Nihayetinde denizcinin neden ölü adamı aşağıya atmak istemediğini anlamıştı.

"Tanrım!" diye fısıldamıştı korkuyla. "Yoksa sen—"

"Ne'n olmasın ki?" diye gürlemişti Wilson. "Yaşamak gerekmez mi? O da öldü işte," diye eklemişti sonra başparmağıyla cesedi göstererek. "Canı mı yanacak sanki?"

"Thuran! Buraya gelin!" demişti Clayton, Rus adama dönerek. "Karanlık çökmeden bu cesetten kurtulmazsak yanımızda ölümden daha korkunç bir şeyi taşıyacağız."

Wilson diğerlerinin aklından geçeni yapmalarını engellemek için sert bir şekilde ayağını filikaya vurmuş fakat yoldaşı Spider da Clayton ve Mösyö Thuran'dan yana çıkınca pes etmiş ve bu üç adam güçlerini birleştirerek cesedi filikadan aşağıya yuvarlarken aç gözlerle onları izlemişti.

Günün kalanında Wilson oturup deliliğin yerleştiği gözleriyle dik dik Clayton'a bakmıştı. Akşam güneş denize doğru alçalırken kendi kendine mırıldanmaya ve kıkırdamaya başlamış ama gözlerini hiç Clayton'dan ayırmamıştı.

İyice karanlık çöktüğünde bile Clayton o korkunç gözleri üzerinde hissedebiliyordu. Uyumaya cesaret edememişti ama o kadar bitkin düşmüştü ki bilincini açık tutmak, bitmek bilmeyen bir mücadele halini almıştı. Kendisine sonsuza değin sürmüş gibi gelen ıstırapla dolu bir süre sonunda başı bir oturma tahtasına düşüvermiş ve uyuyakalmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu fakat çok yakınından gelen bir ayak sürüme sesine uyanmıştı. Ay yükselmişti. Şaşkın gözlerini araladığında Wilson'ın açık ağzından şiş dili sarktığı halde sinsi sinsi kendisine doğru süründüğünü görmüştü.

Bu zayıf ses Jane Porter'ı da uyandırmış ve o çirkin manzarayla karşılaştığında korkuyla çığlığı basmıştı. Tam da bu sırada denizci öne doğru sendeleyerek Clayton'ın üzerine düşmüştü. Vahşi bir hayvan gibi dişleriyle gözüne kestirdiği avının boğazını aramış fakat Clayton ne kadar bitkin düşmüş olsa da yine bu deli adamın ağzını uzakta tutacak gücü kendinde bulabilmişti.

Jane Porter'ın çığlığına Mösyö Thuran ve Spider uyanmıştı. Onun neden korktuğunu görünce bu iki adam da sürüne sürüne Clayton'ı kurtarmaya gitmişti. Bu üç adam Wilson'a boyun eğdirerek onu filikanın altına atmayı başarmıştı. Birkaç dakika boyunca Wilson lak lak edip gülerek olduğu yerde kalmış ama sonra filikadakilerden birisinin araya girmesine fırsat vermeden kan donduran bir çığlıkla eğile büküle ayağa kalkmış ve okyanusa atlamıştı.

Bu korku dolu gerilim, filikada hayatta kalan bu bitkin insanların titreyerek yüzükoyun oldukları yere kapanmalarına sebep olmuştu. Spider kendine hâkim olamamış ve ağlamıştı. Jane Porter dualar etmişti. Clayton yarım ağız kendine küfretmişti. Mösyö Thuran ise başını ellerinin arasına alıp düşünmüştü. Bu düşündüklerinden çıkardığını da ertesi sabah Clayton'la Spider'a yaptığı bir teklifle açıklamıştı.

"Baylar!" demişti Mösyö Thuran. "Bir iki gün içinde imdadımıza kimse yetişmezse hepimizi bekleyen kaderin ne olduğunu biliyorsunuz. Okyanusta salındığımız günler boyunca tek bir yelken ya da ufukta en ufak bir duman görmemiş olmamız da buradan kurtulacağımıza dair pek bir umut vermiyor bize.

"Yiyeceğimiz olsaydı belki bir umut kurtuluruz diyebilirdik fakat yemek de olmayınca... İşte şimdi bizim için geriye yalnızca iki ihtimal kalıyor ve hemen bu ikisinden birisini seçmemiz lazım. Ya birkaç gün içinde hep birlikte öleceğiz ya da diğerlerinin yaşaması için birimiz kendini feda edecek. Ne demek istediğimi tam olarak anlayabildiniz mi?"

Söylenenlere kulak kesilen Jane Porter'ın kanı donmuştu. Bu teklif o zavallı, cahil denizciden gelseydi bu kadar şaşırmazdı fakat bunu ortaya atanın kültürlü ve kibar bir beyefendi kılığındaki birisi olmasına inanamamıştı.

"Hep birlikte ölelim öyleyse!" demişti Clayton.

"Buna çoğunluk karar verir," diye cevaplamıştı Mösyö Thuran. "Elbette yalnızca üç erkekten biri feda edileceği için buna biz karar vereceğiz. Bayan Porter'ı ilgilendiren bir tehlike olmadığı için o bu konunun dışında kalacak."

"İlk kimi feda edeceğimizi nasıl belirleyeceğiz?" diye sormuştu Spider.

"Şans bu sorunu adil bir şekilde çözebilir," diye cevaplamıştı Mösyö Thuran. "Cebimde birkaç frank var. Bunlar arasından belirli bir tarih seçebilir ve bir örtünün altından bu tarihi seçeni de en önce feda ederiz."

"Böylesi şeytani bir işe asla dahil olmam," diye homurdanmıştı Clayton. "Hele ki henüz karanın gözükebileceği yahut da ufukta bir geminin görünebileceği kadar zamanımız varken..."

"Çoğunluk ne derse öyle yapacaksanız yoksa bu kura işine kalkışmadan 'ilk' giden siz olursunuz," demişti Mösyö Thuran tehditkâr bir edayla. "Hadi şu kurayı oylamaya koyalım. Ben oyumu lehte kullanıyorum. Spider, siz ne diyorsunuz?"

"Lehte!" diye cevapladı denizci.

"Çoğunluğun dediği olur!" diyerek sonucu açıklamıştı Mösyö Thuran. "Hadi şimdi de hiç vakit kaybetmeden kura çekelim. Bu herkes için adil olacak. Üçümüzün yaşaması için içimizden birinin ölmesi gerekiyor. Hem belki de bu kişinin ölümünü sadece birkaç saat erkene çekiyoruzdur, kim bilir?"

Hemen ardından da Jane Porter biraz sonra tanık olacağı şeyin düşüncesiyle korku dolu gözlerini fal taşı gibi açmış otururken Mösyö Thuran ölüm kurasını hazırlamaya koyulmuştu. Ceketini teknenin dibine sermiş ve sonra da bir avuç dolusu bozukluktan altı frank seçmişti. Bu frankları incelediği sırada diğer iki adam da eğilmiş ona bakıyorlardı. Thuran nihayetinde frankları Clayton'a vermişti.

"Dikkatle inceleyin!" demişti. "En eski olanı 1875 tarihli ve aralarında bu tarihte tek bir tanesi var."

Clayton da denizci de her bozukluğu dikkatle incelemiş ve tarihlerinden başka bu paralar arasında en ufak bir fark bile görememişlerdi. Bu yüzden içleri rahattı. Ama Mösyö Thuran'ın ezelden beri usta bir kumarbaz olduğunu ve bu deneyimle de en ufak dokunuşuyla bile kartları yalnızca hissederek birbirinden ayırt edebileceğini bilselerdi, bu kuranın o kadar da adil olmadığını anlarlardı. 1875 tarihli frank diğer bozukluklardan çok azıcık daha inceydi fakat bunu Clayton da Spider da bir mikrometre olmadan asla fark edemezdi.

"Hangi sırayla kura çekeceğiz?" diye sormuştu Mösyö Thuran. Geçmişteki deneyimlerinden kuradaki tek ödülün tatsız tuzsuz bir şey olduğunda insanların çoğunluğunun her daim sona kalmayı

tercih ettiğini biliyordu. Sonuçta elbette kendinden önce gelen bir başkasının kısa çöpü çekme ihtimali vardı. Mösyö Thuran şahsi sebepler sonucu, yani olur da örtünün altında ikinci bir maceraya atılması gerekir diye kurayı ilk çeken olmayı düşünüyordu.

İşte bu yüzden en son Spider'ın çekeceği kararlaştırıldığında gayet cömert bir şekilde ilk çekenin kendisi olabileceğini ortaya atmıştı. Eli yalnızca bir an örtünün altında kalmıştı fakat o çabuk, maharetli parmakları her bir bozukluğu hissetmiş ve içlerinden ölüm getirecek olanı seçip kenara ayırmıştı. Örtüden elini kaldırdığında ise 1888 tarihli bir frank çıkarmıştı. Sonra Clayton çekmişti. Jane Porter evleneceği adamın eli örtünün altına gittiğinde yüzünde telaş ve korku dolu bir ifadeyle öne doğru eğilmişti. Şimdi Clayton elini çekmişti. Avucunda bir frank duruyordu. Bir an için tarihe bakmaya cesaret edememişti ama sonra tarihi görmek için eğilen Mösyö Thuran ona güvende olduğunu açıklamıştı.

Jane Porter bitkin bir halde titreyerek filikanın kenarına düşmüştü. Hasta ve afallamış hissediyordu. Bir de şimdi Spider 1875 tarihli frangı çekmezse bu korkunç ıstıraba bir kez daha katlanmak zorunda kalacaktı.

Denizci çoktan elini örtünün altına koymuştu. Alnında iri boncuklar halinde ter damlaları belirmişti. Bir zatürre nöbeti geçiriyormuş gibi titremişti. Sona kaldığı için bağıra çağıra kendisine sövmüştü. Çünkü ölüm Mösyö Thuran'a beş ve Clayton'a dört frank kadar uzaktayken şimdi kendisinin ölümle arasında yalnızca üç frank duruyordu.

Rus adam çok sabırlıydı ve denizciyi hiç telaşa sokmamıştı. Çünkü zaten denizci 1875 tarihli frangı çekse de çekmese de kendisinin epey güvende olduğunu biliyordu. Denizci elini örtünün altından çekip de avucundaki bozukluğa baktığında bayılarak teknenin dibine düşmüştü. Clayton da Mösyö Thuran da zorlana zorlana da olsa hemen denizcinin elinden yuvarlanarak yanı başına düşen parayı incelemeye koşmuştu. 1875 tarihli frank değildi bu. Spider'ın içine düştüğü korku sanki talihsiz frangı çekmiş gibi bayılmasına sebep olmuştu.

Fakat şimdi tüm bu işlem en baştan tekrarlanacaktı. Bir kez daha Rus adam faka basmamış ve uğurlu franklardan birini çekmişti. Clayton elini örtünün altına atmıştı. Spider'sa gözlerini dört açıp kaderini belirleyecek bu ele bakmıştı. Çünkü bu son çekişinde Clayton ne kadar şanslı olursa, Spider da bir o kadar şanssız olacaktı. Ama sonra William Cecil Clayton, yani Lord Greystoke elini örtünün altından çekmiş ve kimsenin göremeyeceği kadar sıkı sıkıya parmaklarıyla bozuk paranın üstünü kapatmıştı. Sonra Jane Porter'a bakmış ama elini açmaya cüret edememişti.

"Çabuk olsana!" diye gürlemişti Spider. "Çabuk! Göster şunu bize!"

Clayton parmaklarını açmıştı. Tarihi ilk gören Spider olmuştu ve daha kimse ne yapacağını anlayamadan ayağa fırlamış, teknenin bir yanından aşağı sıçrayarak mavi okyanusun yeşil derinliklerinde kaybolmuştu. Bozuk paranın üzerindeki tarih 1875 değildi.

Bu gergin kura geriye kalan iki adamı da o kadar bitkin düşürmüştü ki günün kalanı boyunca yarı baygın uzanmışlardı. Bu konu da günler boyunca, yorgunlukları ve umutsuzluklarının arttığı korkunç günler boyunca hiç açılmamıştı. Nihayetinde Mösyö Thuran filikada emekleyerek Clayton'ın uzandığı yere geçmişti.

"Yiyemeyecek kadar da güçten düşmeden bir kez daha kura çekmemiz gerek," diye fısıldamıştı sonra.

Clayton ne yaptığını bile bilmediği bir hal içindeydi. Jane Porter ise son üç gündür ağzını açmamıştı ve Clayton onun ölmek üzere olduğunu biliyordu. Düşüncesi bile korkunç olsa da kendisinin ya da Thuran'ın feda edilmesi onun tekrar gücüne kuvvetine kavuşmasına yarayabilirdi. Bu yüzden Rus adamın teklifini hemen kabul etmişti.

Daha önce yaptıkları gibi kura çekmişlerdi ama elbette bu kuranın tek bir sonucu vardı. Clayton, 1875 tarihli frangı çekmişti.

"Ne zaman yapalım?" diye sormuştu Thuran.

Ama Rus adam çoktan pantolonundan bir çakı çıkarmış, güçsüz parmaklarıyla çakıyı açmaya çalışıyordu.

"Şimdi!" diye homurdanmıştı sonra; aç gözleri İngiliz adamın üzerine yapışmıştı.

"Hava kararana kadar bekleyemez misiniz?" diye sormuştu Clayton. "Bayan Porter'ın bunu görmesini istemiyorum. Biliyorsun ya, sözde evlenecektik."

Mösyö Thuran'ın yüzüne hayal kırıklığıyla dolu bir bakış yerleşmişti.

"Pekâlâ," diye cevaplamıştı ama tereddüt içindeydi. "Geceye de bir şey kalmadı zaten. Hem günlerce bekledim, birkaç saat daha bekleyebilirim."

"Teşekkür ederim dostum," diye mırıldanmıştı Clayton. "Şimdi Jane'in yanına gidecek ve vakit gelene kadar onunla kalacağım. Ölmeden önce onunla bir iki saat geçirmek istiyorum."

Clayton kızın yanına geçtiğinde onun baygın olduğunu görmüştü. Jane'in ölmek üzere olduğunu biliyordu ve çok kısa bir süre sonra gerçekleşecek korkunç olayı görmeyeceği, hatta bundan haberinin bile olmayacağı için de içi rahattı. Sonra, bir zamanlar Baltimorelu
 genç bir afetin o beyaz ve tatlı eli olan ama şimdi bir deri bir kemik kalmış pençe benzeri bir şeyi uzunca bir süre okşamıştı.

Clayton farkına varmadan bir anda karanlık çökmüştü ama geceyi delip geçen bir ses onu kendine getirmişti. Rus adam onu ölüme çağırıyordu.

"Geliyorum, Mösyö Thuran!" diye aceleyle cevap vermişti.

Tam üç kere elleri ve dizleri üzerinde sürüne sürüne ölümüne gitmeye çalışmıştı fakat oracıkta uzandığı birkaç saatte Thuran'ın yanına dönemeyecek kadar güçten düşmüştü.

"Mösyö, sizin benim yanıma gelmeniz gerekecek," diye seslenmişti Thuran'a bitap bir halde. "Ellerim ve dizlerim üzerinde sürünecek kadar gücümü toplayamıyorum."

"Sapristi!" diye homurdanmıştı Mösyö Thuran. "Beni haksız yere kandırmaya çalışıyorsunuz."

Clayton adamın filikanın dibinde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duymuştu. En sonunda umutsuz bir feryat kulağına gelmişti. "Sürünemiyorum!" diye bağırmıştı Rus adam. "Artık çok geç. Beni kandırdın, seni İngiliz it!"

"Mösyö, sizi kandırmadım," diye cevaplamıştı Clayton. "Ayağa kalkmak için elimden geleni yaptım—fakat şimdi tekrar deneyeceğim ve siz de aynısını yaparsanız herhalde sürüne sürüne yarı yolda karşılaşırız. Sonra siz de 'hakkınız olanı' alırsınız."

Clayton tekrar var gücüyle kıpırdanmıştı. Thuran'ın da aynısını yaptığını kulağına gelen seslerden anlamıştı. Neredeyse bir saat sonrasında İngiliz adam elleri ve dizleri üzerine çıkmayı başarmıştı fakat ileri atılmaya çalıştığı gibi yüzüstü yere düşmüştü.

Bir an sonra Mösyö Thuran'ın derin bir nefes alarak haykırdığını duymuştu.

"Geliyorum," diye fısıldamıştı Rus adam.

Clayton bir kez daha kaderiyle yüzleşmek için sürünmeye çalışmış fakat bir kez daha yalpalayarak baş aşağı filikanın dibine doğru düşmüş ve ne kadar denerse denesin ayağa kalkamamıştı. Son gücüyle sırtüstü yuvarlanmış ve bu halde yukarıdaki yıldızlara bakarak uzanmıştı. Bu sırada arkasından Thuran'ın gitgide kendisine yaklaşarak ıkına ıkına ayaklarını sürüdüğünü ve onun hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Rus adamın karanlıktan sürünerek çıkmasını ve bu eziyetine son vermesini öylece bir saat boyunca beklediğini sanıyordu. Şimdi Thuran epey yakınına gelmiş ama ilerlemeye çalışırken çok daha uzun aralar vermeye başlamıştı. Ölümünü bekleyen İngiliz artık bu Rus adamın kendini öne doğru attığı hiçbir seferinde ne olup bittiğini bile anlayamıyordu.

Fakat nihayetinde Thuran'ın çok yakınında olduğunu anlamıştı. Sonra kıkır kıkır bir kahkaha duymuş, yüzüne bir şey dokunmuş ve öylece bayılmıştı.

BÖLÜM XIX:

ALTIN ŞEHRİ

Maymunların Tarzanı'nın, Waziri'nin şefi olduğu akşam sevdiği kadın tam üç yüz yirmi kilometre ötesindeki Atlantik'te küçücük bir filikada ölmek üzereydi. Tarzan barbar dostları arasında çırılçıplak dans ettiği sırada fiziki mükemmelliğin ve kuvvetin canlı kanlı bir örneği olan o kocaman, şişkin kasları ateşin ışığında parlarken, kendisini seven kadın susuzluktan ve açlıktan can vermeden önceki son baygınlığına yenik düşerek bir deri bir kemik kalmıştı.

Maymun adam Waziri şefi olduktan sonraki haftayı söz verdiği üzere Arap yağmacıların Manyuemalılarını Waziri'nin kuzey sınırına götürmekle geçirmişti. Tarzan bu siyahilerin arasından ayrılmadan önce, gelecekte Waziri'ye yapılacak hiçbir sefere öncülük etmemeleri için onlardan söz almıştı. Zaten bu sözü alması da çok zor olmamıştı. Manyueamalılar, bu yeni Waziri şefinin dövüş stratejileriyle, onun topraklarına başka bir yağmacı getirmeye ilişkin en ufak bir istek duymayacak kadar yakinen yüzgöz olmuşlardı.

Tarzan köye döndüğü gibi ihtiyar Waziri'nin anlattığı o harap şehre bir sefer düzenlemek için hazırlık yapmaya koyulmuştu. Kabilesindeki en güçlü elli savaşçıyı, yalnızca kendisine bu meşakkatli yolculukta, bilinmedik ve düşman bir şehrin tehlikelerini paylaşmakta eşlik etmeye can atan adamları seçmişti.

Waziri geçmişteki seferinde tesadüfen uçsuz bucaksız bir harabeye rastladığı o tuhaf maceralarını anlattığından beri, bu efsanevi şehrin göz alıcı zenginliği Tarzan'ın aklından neredeyse hiç çıkmamıştı.

Maymunların Tarzan'ını bu yolculuğa iten sebeplerden biri elbette altın iştahı yüzünden böyle bir maceraya atılma isteği de olabilirdi fakat işte altın da tüm tuzakları ve albenisiyle orada öylece duruyordu ve Tarzan medeni insanlar arasında bu büyülü sarı metale sahip olmanın gerçekleştirebileceği mucizelere dair bir iki şey öğrenmişti. Bu barbar Afrika'nın ortasında bir altın servetiyle ne yapacağını düşünmek ise aklına bile gelmemişti. Altınları hiç kullanma fırsatı olmasa da harika işler yapacak güce sahip olmak bile ona yetecekti.

Böylece Waziri'de sıcak ve aydınlık bir sabah Waziri şefi macera ve zenginlik arayışı içinde elli kişilik, dalyan gibi kara savaşçılardan oluşan bir grupla yola çıkmıştı. İhtiyar Waziri'nin Tarzan'a tarif ettiği yoldan gitmişlerdi. Günlerce yürümüşlerdi. Bir nehri aşıp alçak bir uçurum boyunca gitmiş, sonra başka bir nehirden aşağı inip bir üçüncüsünü çıkmışlardı. Bu yolculuk, yirmi beşinci günün sonunda zirvesinden o harika altın şehrine ilk kez bakabilmeyi umdukları bir dağın yamacında konaklayana kadar devam etmişti.

Ertesi sabah erkenden, kendileriyle şehir arasındaki son da olsa en büyük engel olan, dik ve kayalıklı bir uçurumu tırmanmışlardı. O ince dağcı savaşçılar sırasının başında giden Tarzan son kayalığın tepesine atlayıp da dağın zirvesindeki o küçük ve düz yaylaya vardığında neredeyse öğlen olmuştu.

Dağın iki yamacından da yasak vadiye girmekte oldukları geçitten yüzlerce metre yüksekteki heybetli doruklar yükseliyordu. Arkalarında günler boyunca aştıkları ormanlık vadi ve karşı tarafta da kendi topraklarının başladığını belirten alçak arazi uzanıyordu.

Ama Tarzan'ın tüm dikkatini yönelttiği önündeki manzaraydı. İşte burada ıssız bir vadi, bodur ağaçlar ve kocaman şekilsiz kayalarla bezeli sığ ve dar bir vadi önünde duruyordu. Vadinin bir ucunda da muazzam bir şehre benzeyen bir şey koca koca duvarları, yüksek kuleleri ve gün ışığında sarı kırmızı bir renge bürünen minareleri ve kubbeleriyle sere serpe yayılmıştı. Tarzan bu şehrin viraneliğini fark edebilecek kadar yakınında değildi. Ona burası müthiş bir

güzellikteki harika bir şehir gibi gelmişti ve tahayyülünde de bu şehrin geniş caddeleri ve muazzam tapınakları, mutlu ve meşgul bir insan kalabalığıyla dolu bir şekilde canlanmıştı.

Bir saat boyunca dağın zirvesinde dinlenmişlerdi. Sonra Tarzan savaşçılarını aşağıdaki vadiye götürmüştü. Açık bir patika yoktu fakat yol, dağın diğer yüzündeki kadar eğimli olmadığı için çok daha kolay geçmişti. Zaten vadiye vardıkları gibi bu kadim şehrin yüksek duvarlarının önünde duraksamalarından önce hâlâ havanın aydınlık olmasını istedikleri için daha da hızlı ilerlemişlerdi.

Dış duvar on beş metre yükseklikteydi ve yıkık dökük bir halde de değildi. Görebildikleri kadarıyla duvarın hiçbir yerinde üç yahut altı metreden daha fazla bir alçalma yoktu. Yine de bu gayet etkin bir savunma sayılırdı. Tarzan birkaç kez sanki bazı mahluklar bu kadim duvarın siperlerinin arkasından kendilerini izliyormuş gibi yakınlarındaki duvarın dökülen kısmının arkasından hareket eden bir şeyler olduğunu fark etmişti. Sık sık da nerede olduğunu bilemediği gözlerin onu izlediğini hissetmiş fakat hiç bunu yalnızca hayalinde mi canlandırdığından yoksa gerçek mi olduğundan emin olamamıştı.

O gece şehrin dışında konaklamışlardı. Gece yarısı çöktüğü gibi koca duvarın ardından gelen tiz bir çığlıkla ayağa fırlamışlardı. Bu çığlık çok yüksek perdeden başlamış olsa da nihayetinde bet iniltiler silsilesiyle alçala alçala sona ermişti. Bu çığlık siyahiler üzerinde tuhaf bir etki bırakmış, hatta neredeyse kulaklardan silinene değin onları korkudan taşa çevirmişti. Herkesin uykuya dalmak için kendine gelmesi ise bir saat kadar sürmüştü. Gün ışığında da bu çığlığın etkileri hâlâ Wazirililerin üzerlerinde yükselen o muazzam ve ürkütücü yapıya korku dolu gözlerle attıkları kaçamak bakışlarında görülebiliyordu.

Siyahilerin seferden ayrılıp vadiyi geçerek bir önceki gün tırmandıkları kayalıklara doğru kaçışmalarını önlemek, Tarzan'ın oldukça ısrarlı yüreklendirmelerle epeyce dil dökmesine sebep olmuştu. Fakat nihayetinde verdiği emirler ve şehre tek başına gireceğine dair tehditleri sayesinde siyahiler de ona eşlik etmeye rıza göstermişlerdi.

Duvarın ön yüzünün hizasında on beş dakika boyunca bir giriş yolu bulamadan yürümüş, sonra da elli santim genişliğinde dar bir yarıkla karşılaşmışlardı. Yarığın içinde asırlar boyunca çıkıla çıkıla aşınmış bir taş merdivenler dizisi önlerinde yükselmiş ve birkaç yüz metre ötedeki bir geçitte de keskin bir dönüşle gözden kaybolmuştu.

Tarzan kendini sığdırabilmek için, geniş omuzlarını yan çevirerek bu dar geçide adımını atmıştı. Arkasından da siyahi savaşçılar geliyordu. Yarıktaki dönüşte basamaklar bitmiş ve düz bir yol açılmıştı. Fakat bu yol ansızın keskin bir açıyla dönerek, tam olarak dıştakinin yüksekliğinde bir iç duvarın karşısındaki dar bir avluya çıkana değin yılan gibi kıvrılıp bükülmüştü. Bu iç duvar, üzeri tümüyle sivri blok taşlarla kaplı, küçük, yuvarlak kulelerden oluşuyordu. Bu blok taşlar oraya buraya düşmüş ve duvar parçalanmıştı fakat yine de dış duvardan çok daha iyi bir durumdaydı.

Bu duvarın içinde başka bir dar geçit vardı. Tarzan ve savaşçıları bu geçidin sonuna geldiklerinde kendilerini geniş bir caddede bulmuşlardı. Caddenin karşısındaki yontma granitten yapılan yıkık dökük binalar oldukça karanlık ve korkutucu gözüküyordu. Binaların ön yüzündeki oraya buraya dağılmış molozların hizasında ağaçlar bitmiş ve sarmaşıklar camsız pencereleri içinden dışından sarmıştı. Ama tam karşılarındaki bina diğerleri kadar viran durmuyordu; belli ki diğerlerinden çok daha iyi korunmuştu. Muazzam bir kubbenin çevrelediği devasa bir binaydı bu. Heybetli girişinin her iki yanında uzun sütun dizileri vardı. Bu iki dizinin üzerini de tek parça kayalardan oyulmuş kocaman ve son derece tuhaf bir kuş figürü kaplıyordu.

Maymun adam ve refakatçileri vahşi Afrika'nın ortasındaki bu kadim şehre şaşkınlıkla bakarken içlerinden pek çoğu baktıkları bu yerde bir hareketlenme olduğunun farkına varmıştı. İçerisinin yarı karanlığında gölge gölge sönük şekiller kıpırdanıyormuş gibi gözüküyordu. Gözün seçebileceği kadar açık seçik ortada olan

bir şey yoktu fakat uzun yıllar önce boşalan bu tuhaf, ölü şehirde yaşam yersiz bir ihtimal olduğu için hiç hayat yokmuş gibi dursa da, yine de bu yerden gelen tuhaf bir yaşam belirtisi vardı.

Tarzan, Paris'teki bir kütüphanede okuduğu bir efsanede beyaz adamlardan oluşan ve Afrika'nın ortasında yaşayan kayıp bir ırkla alakalı bir şey hatırlamıştı. Bu tuhaf insanların garip ve barbarvari evlerinin vahşi çevresinin arasında yarattığı medeniyetin kalıntılarına bakıp bakmadığını merak etmişti. Acaba bu kayıp ırktan arta kalanların şimdi atalarının bir zamanki görkemli evlerinin viranelerinde yaşıyor olması mümkün olabilir miydi? Ama şimdi tekrar önündeki muazzam tapınakta sinsi bir kıpırtı duymuştu. "Gelin!" demişti Wazirililere. "Bu viran duvarların ardında ne varmış gelin de bir bakalım."

Adamları onu hiç takip etmek istemiyorlardı fakat onun cesurca o kan donduran geçide yöneldiğini gördüklerinde yürekleri ağzında birkaç adım gerisinden onu takip etmişlerdi. Geçen gece duydukları gibi tek bir çığlık kopsa büyük duvarlardan dış dünyaya açılan o dar yarığa doğru delirmiş gibi koşturarak birbirlerini ezeceklerdi.

Tarzan binaya girdiğinde pek çok gözün üzerinde olduğundan emindi. Hemen yanındaki dehlizin gölgelerinden bir fısıltı geliyordu ve üzerinde açılıveren, o kendini içinde bulduğu kümbetin mazgalından bir elin çekildiğini gördüğüne de yemin edebilirdi.

Odanın zemini betondan, üzerine tuhaf insan ve hayvan şekilleri oyulan duvarları da düz granittendi. Duvarların sağlam taşları arasına yer yer sarı metalden yapılma levhalar yerleştirilmişti.

Bu levhalardan birine yaklaştığında onun altından yapıldığını ve pek çok hiyeroglifle dolu olduğunu fark etmişti. Bu odanın ilerisinde pek çok oda daha vardı ve hepsinin arkasında da tapınak devasa cenahlara ayrılıyordu. Tarzan bu odaların birkaçından geçerken onları inşa edenlerin muazzam derecede zengin olduklarını gösteren pek çok şeyle karşılaşmıştı. Odalardan birinde som altından yapılma yedi sütun vardı. Bir diğerinde ise zemin tümden bu kıymetli metalle kaplanmıştı. Tarzan tüm bu keşifleri

yaparken siyahiler de hemen arkasına yığılmıştı ve o garip gölgeler hiç yalnız olmadıklarını söyleyebilecekleri kadar yakınlarına gelmeseler de önlerinden, arkalarından, dört bir yanlarından gezinip duruyordu.

Nihayetinde bu tedirginlik Wazirililere ağır gelmişti. Tarzan'a gün ışığına dönmek için yalvarıp yakarmış ve buraya bir zamanlar bu viraneyi inşa edenlerin ruhları dadandığı için böylesi bir seferin kimseye bir faydasının dokunmayacağını söylemişlerdi.

"Şefim, bizi izliyorlar," diye fısıldamıştı Busuli. "Bizi buranın en kuytu köşesine sıkıştırana kadar bekleyecek, sonra da üzerimize çullanarak dişleriyle bizi parçalarımıza ayıracaklar. Çok iyi bir büyücü olan annemin amcası onların bu yaptıklarını bana defalarca anlatmıştı."

Tarzan gülmüş ve "Evlatlarım, koşun da gün ışığınıza dönün madem," demişti. "Bu eski viraneyi baştan sona arayıp ya altınla ya da elim boş bir şekilde aranıza döneceğim. Gerçi sütunlar taşıyamayacağımız kadar ağır da olsa en azından duvarlardaki levhaları alabiliriz. Lakin burada ağzına kadar altınla dolu, sırtımıza atıp da rahatlıkla taşıyabileceğimiz altınlarla dolu muazzam bir hazine odası olduğuna da eminim. Şimdi koşun da temiz havada rahat bir nefes alın."

Savaşçılardan bazıları hemencecik şeflerinin emrine uymuştu fakat Busuli ve birkaç kişi daha şeflerini bırakmakta tereddüt etmişlerdi. Krallarına duydukları sevgi ve sadakatle, bilinmeyene duydukları o batıl korku arasında bir tereddüde kapılmışlardı. Ama sonra ansızın bu tereddüt daha da büyümeden onu anında sona erdiren bir şey yaşanmıştı. Viran tapınağın sükunetinin içinden kulaklarının dibinde geçen gece duydukları o aynı bet çığlık kopmuştu ve siyahi savaşçılar korku dolu bağırışlarla dönüp bu kadim mabedin boş dehlizlerine kaçışmışlardı.

Arkalarında ise Maymunların Tarzan'ı tam da bıraktıkları yerde dudaklarına yerleşen bir tebessümle dikiliyor ve üstüne çullanmak üzere olduğuna kalıbını basacağı düşmanını her şeye hazır bir

şekilde bekliyordu. Fakat tapınak, şimdi yeniden sessizliğe gömülmüştü, elbette yakınlarda sinsi sinsi gezinen çıplak ayakların zayıf sesini saymazsak...

Bunun üzerine Tarzan dönmüş ve tapınağın derinliklerine karışmıştı. Karşısına derme çatma da olsa hâlâ sürgülü bir kapısı olan bir oda çıkana değin bir odadan öbürüne geçmişti. Açmak için omzuyla kapıyı ittirdiğinde ise o tehditkâr çığlık bir kez daha ama bu sefer tam kulağının dibinde çınlamıştı. Bu seferki çığlığın özellikle bu odanın kutsallığını bozmamak için ona yapılan bir uyarı olduğu açıktı. Yoksa o hazine sandıklarının sırrı bu odanın içinde mi saklıydı?

Her halükârda, bu tuhaf yerin garip ve görünmez muhafızlarının bu odaya özellikle girmemesini istemelerinin bir sebebi vardı ve bu da Tarzan'ın içeri girme isteğini üç katı artırmıştı. Çığlıklar tekrar tekrar kulağında çınlasa da tahta menteşeler gıcırdayarak açılana değin kapıyı omzuyla kuvvetle itmeye devam etmişti.

İçerisi bir mezar gibi büsbütün karanlıktı. Burada en ufak bir ışık huzmesini içeri alacak bir pencere bile yoktu ve odanın çıktığı geçit yarı karanlık olsa da açık kapıdan bile içeriye bir parça olsun ışık sızmıyordu. Tarzan mızrağının kabzasıyla önündeki zemini yoklaya yoklaya bu kasvetli zifiri karanlığa dalmıştı. Birdenbire arkasındaki kapı kapanmış ve tam bu sırada karanlığın içinden uzanan eller dört bir yandan üzerine yapışmıştı.

Maymun adam Herkülvari kuvvetine sığınarak, hayatta kalma öfkesiyle barbarca dövüşmüştü. Fakat yumrukları hedefini bulsa da, dişleri yumuşak etlere batsa da sanki def ettiği her iki elin yerini sürekli yenileri alıyor gibiydi. Nihayetinde bu eller onu aşağı çekmiş ve yavaşça, son derece yavaşça, sayıca üstünlüklerinin verdiği ağırlıkla maymun adamı bastırmışlardı. Sonra onu bağlamışlardı. Tarzan elleri ve ayakları sırtında buluşacak şekilde bağlanmıştı. Düşmanlarının güçlü nefeslerinden ve debdebenin gürültüsünden başka hiçbir ses de gelmiyordu kulağına. Kendisini yakalayanların nasıl mahluklar olduğunu bilmiyordu fakat böyle bağlandığı için insan olduklarından emin sayılırdı.

Şimdi onu yerden kaldırmış ve biraz sürükleyerek, biraz da iteleyerek karanlık odadaki başka bir geçitten tapınağın içindeki avlunun eşiğine getirmişlerdi. Tarzan burada onu tutsak edenleri görmüştü. Herhalde sayıca yüz kadar vardılar. Yüzlerini kaplayan ve göğüslerine kadar uzanan sık sakallarıyla kısa ve tıknaz adamlardı bunlar.

Birbirine geçmiş, sık saçları kafalarından açık alınlarının aşağısına, yüzlerine kadar iniyor ve omuzlarından sırtlarına dökülüyordu. Çarpık bacakları kısa ve yapılı, kolları ise uzun ve adaleliydi. Bellerine aslan ve pars postları sarmışlardı ve yine bu hayvanların pençelerinden yapılma kocaman kolyeler göğüslerinden sarkıyordu. Kollarına ve bacaklarına ise som altından muazzam halkalar takmışlardı. Silah olarak ağır ve şişkin sopalar taşıyorlardı ve kıyafet diye kuşandıkları tek giysilerini saran kemerlerinde de uzun, keskin birer bıçak asılıydı.

Ama bu insanların tutsaklarını en çok hayrete düşüren özellikleri beyaz tenleriydi. Tenlerinin ne renginde ne de görüntüsünde siyahi olduklarına dair tek bir iz dahi yoktu. Fakat açık alınları, o dip dibe küçük, bet gözleri ve sapsarı dişleriyle öyle çok albenili insanlara da benzemiyorlardı.

Karanlık odadaki dövüşün ardından Tarzan'ı iç avluya sürükledikleri sırada ağızlarından tek bir kelime dahi çıkmamıştı fakat şimdi içlerinden pek çoğu maymun adama hiç de tanıdık olmayan, tek heceli bir dilde homurdanır gibi konuşmaya başlamıştı. Ha şimdi de o kısa bacaklarıyla avlunun ilerisindeki tapınağın başka bir kısmına gitmiş ve maymun adamı beton zeminde bir başına uzanır bir halde bırakmışlardı.

Tarzan orada öylece sırtüstü yatarken tapınağın o küçük surla büsbütün çevrili olduğunu ve surun dört bir yanındaki yüksek duvarların kafasının üzerinde yükseldiğini fark etmişti. En tepede gökyüzünün mavisini biraz biraz görebiliyordu ve bir taraftaki mangalın içinden yeşil çalılıkları seçebiliyordu ama bu yeşillikler tapınağın içinde miydi, değil miydi hiç bilmiyordu.

Avlunun çevresinde tapınağın zemininden tavanına değin pek çok geçit vardı ve arada sırada bu tutsak, üstündeki oraya buraya dağılmış saçlarının arasından parıldayan gözlerin aşağıya attığı bakışlarla karşılaşıyordu.

Maymun adam hafifçe kendisini tutan bağların gücünü denemiş ve özgürlüğü için bunlardan kurtulma zamanı geldiğinde o heybetli kaslarının sarsıntısına dayanamayacağını düşünmüştü. Fakat elbette karanlık çökene ve kendisini gözetleyen birileri olmadığından emin olana değin bu bağları koparmayı denemeyecekti.

Günün ilk ışınları dik sütuna vurmadan önce saatler boyunca böylece uzanmıştı. Işık geldiği gibi yalın ayakların etrafındaki geçitlere vurduğunu duymuş, bir an sonra da yukarıdaki geçitlerin iblis suratlı heriflerle dolduğunu ve bunlardan çok daha fazlasının da avluya girdiğini görmüştü.

Bir an için tüm gözler öğlen güneşine dönmüş, sonra da üstteki geçitlerdeki ve alttaki avludaki tüm insanlar tek vücut olmuş gibi kısık sesle tuhaf bir ilahiye başlamışlardı. Şimdi Tarzan'ın çevresindekiler bu ilahiyle dans etmeye koyulmuşlardı. Ayaklarını sürüyüp duran hantal bir ayı sürüsü gibi yavaşça onu bir çember içine almışlardı fakat hâlâ ona bakmıyor, o küçük gözlerini güneşten ayırmıyorlardı.

Yaklaşık bir on dakika boyunca bu tekdüze ilahilerine ve ayak sürümelerine devam etmiş, sonra aniden yine muntazam bir şekilde tek vücut olmuş gibi havaya kaldırdıkları sopalarıyla korkunç hırıltılar çıkararak kurbanlarına dönmüş ve yüzlerini saran şeytani ifadelerle onun üzerine çullanmışlardı.

Tam bu sırada bu kana susamış kalabalığın arasına bir kadın dalmış ve altından yapılmış olması dışında her bakımdan diğerlerininkine benzeyen bir sopayla öndeki adamları kovarak uzaklaştırmıştı.

BÖLÜM XX:

LA

Tarzan bir an için kaderin tuhaf bir cilvesiyle kurtulduğunu düşünmüştü fakat bu kızın yirmi tane goril gibi iri adamı bir başına rahatlıkla ite kaka kovduğunu fark ettiğinde ve biraz sonra bu kız ezbere bildiği her halinden belli olan tek ritimli bir ilahiyle adamlara seslendiğinde, tüm bunların kendisinin etrafında dönen bir törenin bir parçası olduğunu anlamıştı.

Bir iki dakika sonra kız kuşağından bir bıçak çıkarmış ve Tarzan'ın üzerine eğilerek bacaklarındaki ipleri kesmişti. Sonra adamlar dans etmeyi bırakıp da yakınlaştıkları sırada kız Tarzan'a ayağa kalkmasını işaret etmişti. Az önce bu maymun adamın bacaklarında olan ipi boynuna geçirerek onu avluya götürmüştü. Adamlar da ikili gruplar halinde onların peşi sıra gelmişti.

Kızın götürdüğü dolambaçlı yollardan tapınağın iyice derinine giderek, ortasında bir sunağın bulunduğu kocaman bir odaya varmışlardı. Sonra Tarzan bu ibadet yerine getirilişinden önce gerçekleşen o tuhaf törenin ne anlama geldiğini fark etmişti.

Antik güneş tapınıcılarının torunlarının eline düşmüştü. Güneşin başrahibesine köpek gibi sadık bu kadın tarafından sözde kurtarılışı da aslında onların bu barbar törenlerinin taklidinden başka bir şey değildi. Avlunun üstündeki açıklıktan aşağıya, kendisine bakan güneş ona ait olanı istiyordu ve rahibenin tapınağın içine girmesinin sebebi de Tarzan'ı, yani ateşler tanrısına sunacakları bir insanı ölümlülerin kirli ellerinden kurtarmaktı.

Bu aklına gelenin doğruluğundan emin olmak için de hemen önündeki zemini ve taş sunağı kaplayan kahverengi kırmızı lekelere yahut yüksek duvarların oyuklarından sırıtan insan kafataslarına bakması yeterliydi.

Rahibe kurbanını sunağın merdivenlerine çıkarmıştı. Şimdi yukarıdaki geçitler yine izleyicilerle dolmuş ve odanın doğu ucundaki kemerli kapıdan bir kadın kalabalığı ağır ağır içeri girmişti. Bu kadınlar tıpkı erkekler gibi yalnızca vahşi hayvanların postlarını yani ham deri kemerleri ya da altın zincirleri bellerine sarmışlardı. Fakat sık kara saçları, başlarının her iki yanına bağlı metal bir başlık oluşturmak üzere mükemmel bir şekilde birbirine tutturulmuş yuvarlak ve oval altın parçalarından oluşan başlıklarla kaplıydı. Bu başlığın her iki yanından da saçları sarkıyor ve bellerine uzun oval çizgiler halinde düşüyordu.

Kadınların vücutları erkeklerinkine göre daha muntazamdı; yüz hatları da daha düzgündü. Kafalarının şekliyle o büyük, tatlı, kara gözleri ise efendileri ve ustalarınınkinden hem çok daha büyük bir zekaya hem de insanlığa sahip olduklarını gösteriyordu.

Her rahibe iki altın kupa taşıyordu. Rahibeler sunağın bir yanında sıralandıklarında erkekler de onların karşısına geçmiş ve sonra adamlardan her biri tam karşısındaki kadına yaklaşarak elindeki kupalardan birini almıştı. Ardından ilahi bir kez daha duyulmuştu ve şimdiyse sunağın ilerisindeki karanlık bir geçitten, odanın altındaki mağara benzeri derinliklerinden başka bir kadın çıkmıştı.

"Başrahibe bu," diye düşünmüştü Tarzan. Kendisini oldukça zeki gösteren biçimli çehresiyle genç bir kadındı gelen. Takıları rahibelerinkine benziyordu fakat çok daha şaşaalıydı ve pek çoğu da elmaslarla süslenmişti. Çıplak kolları ve bacakları ise mücevherlerle donatılmış kocaman takılarının altından zar zor görünüyordu. Beline taktığı pars postunu ise, sayısız küçük elmasın tuhaf bir şekilde yerleştirildiği altın halkalardan oluşan sıkı bir kuşak sarıyordu.

Başrahibe sunağın karşı tarafına geçip duraksadığında ilahi de durmuştu. Rahipler ve rahibeler onun önünde diz çökerken o da değneğini dindaşlarının üzerine uzatmış, uzun ve sıkıcı bir

dua okumuştu. Kadife gibi tatlı bir sesi vardı bu kadının. Hatta öyle ki bu sesin sahibinin bir an sonra dini bir tutkunun bağnaz coşkularıyla kana susamış ve gözü dönmüş bir cellada dönüşeceği, sonra da elinde ıslak bıçağıyla sunağın üzerindeki o küçük altın kupadan kurbanının kırmızı ve sıcak kanını içen ilk kişi olacağı Tarzan'ın aklına bile gelmezdi.

Başrahibe duasını bitirdikten sonra ilk kez gözlerini Tarzan'a dikmişti. Büyük bir merakla maymun adamı baştan ayağa süzmüştü. Sonra ona seslenmiş ve lafını bitirdiğinde bir cevap bekliyormuş gibi susup beklemişti.

"Sizin dilinizi bilmiyorum," demişti Tarzan. "Ama başka bir dilde anlaşabiliriz herhalde." Fakat Tarzan Fransızcayı, İngilizceyi, Arapçayı, Waziri dilini ve hatta son çare olarak kırma Batı Afrika dillerini denese de kadın onu anlayamamıştı.

Kadın başını sallamıştı ve rahiplere ayinlerine devam etmelerini işaret ederken de sesinde bir bıkkınlık var gibiydi. Rahipler şimdi bir çember oluşturarak o ahmakça danslarını tekrarlamaya koyulmuşlardı. Bu dansa son veren de yine ayin boyunca ayakta dikilerek ilgiyle Tarzan'ı süzen başrahibenin emri olmuştu.

Başrahibenin işaretiyle rahipler maymun adamın üzerine çullanmış ve onu kaldırarak başı bir yandan, ayakları da öbür yandan sarkacak şekilde sırtüstü sunağa yatırmışlardı. Sonra rahipler ve rahibeler kurbanlık bıçak işini bitirdiğinde kurbanın can suyundan bir yudum alabilmek için küçük altın kupaları ellerinde hazır bekleyerek iki sıra oluşturmuşlardı.

Rahiplerin sırasında kimin en öne geçeceği konusunda bir tartışma çıkmıştı. Hayvansı yüzünde bir gorilin düşüncesinden başka bir şey okunmayan kaba saba bir adam, kendinden zayıf bir adamı arkaya iterek en öne geçmeye çalışıyordu. Fakat zayıf adam başrahibeye seslenmiş ve o da soğuk, buyurgan bir sesle bu kaba adamı sıranın sonuna göndermişti. Tarzan bu adamın ağır ağır en arkaya geçerken çıkardığı homurtuları ve hırıltıları duyabiliyordu.

Sonra Tarzan'ın önünde duran rahibe bu maymun adama bir yalvarıp yakarma gibi gelen bir dua okumaya başlamıştı. Bu sırada da o ince, keskin bıçağını yavaşça havaya kaldırmıştı. Rahibenin kolu havada, bıçak da çıplak göğsünün biraz üstünde durana değin maymun adama yüzyıllar geçmiş gibi gelmişti.

Hemen ardından bıçak alçalmaya, başta yavaşça fakat ilahi hızlandıkça çok daha büyük bir hızla alçalmaya başlamıştı. Tarzan hâlâ sıranın sonundaki huysuz rahibin homurdandığını duyabiliyordu. Adamın sesi gitgide daha yüksek çıkmaya başlamıştı. Bu adamın hemen yanındaki bir rahibe de bağırarak onu azarlamıştı. Şimdi bıçak Tarzan'ın göğsünün ucundaydı fakat başrahibe bu saygısız müdahaleye sebep olan adama hoşnutsuz bir bakış attığı sırada bir aralık durmuştu.

Tartışanların olduğu tarafta ani bir kargaşa kopmuş ve Tarzan kafasını bu tarafa çevirerek kaba rahibin karşısındaki kadının üzerine çullandığını, sonra da sağlam sopasıyla vurduğu tek bir darbeyle onun kafasının pekmezini akıttığını görmüştü. Hemen sonra Tarzan'ın daha önce kendi yaban ormanının vahşi sakinleri arasında yüzlerce defa karşılaştığı bir şey, kendi sürüsündeki diğer pek çok koca kuyruksuz maymunun ve fil Tantor'un da başından geçen bir şey yaşanmıştı. Ormanın erkekleri arasından zaman zaman buna yenik düşmeyeni de pek yoktu zaten. Rahip cinnet geçirmiş ve arkadaşlarından her önüne gelene sopasını savurarak saldırmıştı.

Bu rahibin sağa sola koşturarak koca sopasıyla sağlam darbeler dağıttığı ve bahtsız kurbanının etine sarı dişlerini batırdığı sırada attığı öfke çığlıkları kan donduran cinstendi. Tüm bu cinnet nöbeti sırasında rahibe de Tarzan'ın üzerinde tuttuğu bıçağıyla dindaşlarına ölüm ve bela dağıtan bu çılgın adama gözlerini dikmiş, korkuyla izliyordu onu.

Şimdi yerde yatan ölüler ve ölmek üzere olan adamlarla kadınlar, sunaktaki kurban, başrahibe ve o cinnet geçiren adam dışında odada kimse kalmamıştı. Etrafa korku saçan bu çıldırmış adam başrahibeye baktığı sırada ise çılgın gözlerine yepyeni ve ani bir parıltı gelmişti. Yavaşça kadına doğru sokulmuş ve konuşmaya

başlamıştı. Ama bu sefer Tarzan'ın kulaklarına gelen bildiği bir dildi; insanlarla konuşmakta kullanmaya kalkışacağı son dil, o koca insansı maymun sürüsünün hırıltılı gürlemesi, yani kendi anadiliydi bu duyduğu dil. Üstelik kadın da adama bu dilde cevap vermişti.

Adam kadını tehdit ediyor ve kadın da artık otoritesine saygı duyulmadığını fark ettiği için onunla anlaşmaya çalışıyordu. Bu hayvani adam sunağın sonundaki kadına uzanan pençe benzeri elleriyle sürünerek ona epey yaklaşmıştı. Tarzan kollarını arkasında tutan ipleri zorlamıştı. Ama kadın onu görmemiş, kendisine yönelen tehlike karşısında korkuya kapılarak kurbanını büsbütün unutmuştu. Bu hayvani adam avına erişmek için Tarzan'ın üzerinden atlarken maymun adam kendisini tutan iplere var gücüyle yüklenmiş ve bunun sonucunda da sunaktan taş zemine yuvarlanarak karşı tarafta duran rahibenin yanına geçmişti. Fakat ayağa fırlayıp da artık özgürlüğüne kavuşan kollarından ipler düştüğü sırada tapınağın içinde bir başına olduğunu fark etmişti. Başrahibe ve cinnet geçiren rahip gözden kaybolmuştu.

Hemen sonra rahibenin tapınağa girdiği sunağın ötesindeki mağara benzeri karanlık geçidin ağzında boğuk bir çığlık kopmuştu. Maymunların Tarzan'ı, yaver giden şansı sayesinde eriştiği kaçma fırsatını veya kendi can güvenliğini bir an bile düşünmeden tehlike altındaki bir kadının çağrısına koşmuştu. Hafifçe sıçrayarak yer altındaki odanın açık girişine gelmiş ve bir an sonra da nereye çıktığını bilmediği asırlık taş merdivenlerden inmişti.

Yukarıdan sızan zayıf ışıkla alçak tavanlı, geniş bir mahzende olduğunu görmüştü. Mahzenin kapıları zifiri karanlığa çıkıyordu fakat bilmediği bir yola girmesine hiç gerek yoktu çünkü tam önünde aradığı şey duruyordu. Çıldıran adam kadını yere yatırmıştı. Kadın üzerine çıkan bu korkunç adamın öfkesinden kaçmak için debelenirken, adam da gorillerinkine benzeyen iri parmaklarını onun boğazına yapıştırmıştı.

Tarzan'ın ağır eli omzuna düştüğünde rahip, kurbanını bırakarak bu kadının sözde kurtarıcısına dönmüştü. Köpükler saçılan açık ağzından dişleri gözüken delirmiş güneş tapınıcısı on katı deli

kuvvetiyle dövüşüyordu. Öfkesinin kana susamışlığı içinde bu mahluk ansızın çağlar öncesine dönmüş ve bu da onun vahşi bir hayvana dönüşerek hem kemerinden fırlayan hançeri unutmasına hem de ilk vahşi atalarının dövüştüğü gibi yalnızca doğanın verdiği silahlarını kullanmayı düşünmesine sebep olmuştu.

Fakat dişlerini ve ellerini iyi bir şekilde kullansa da şimdi tekrar kapısını çaldığı bu vahşi dövüş maharetinde kendisinden çok daha becerikli birisi vardı karşısında. Maymunların Tarzan'ı üzerine kapanmış ve birbirlerine iki koca kuyruksuz maymun gibi çılgınca saldırarak birlikte yere düşmüşlerdi. Bu sırada kendi de ilkelliğe dönen rahibemiz duvara yapışmış, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle ayağının dibinde bağrışıp birbirini ısırmaya çalışan hayvanları izlemişti.

Nihayetinde rahibe yabancı adamın o koca elinin düşmanının boğazına gittiğini görmüştü. Vahşi adamın kafasını arkaya doğru zorlarken yüzüne de yumruk ardına yumruk indiriyordu. Bir an sonra bu adam kıpırtısız kalan vahşiyi üzerinden atmış ve ayağa kalkarak tıpkı bir aslan gibi silkelenmişti. Önündeki leşin üzerine
 bir ayağını yerleştirmiş ve kendi türünün zafer narasını atmak için başını yukarı kaldırmıştı. Ama Tarzan, gözleri insanların kurban edildiği tapınağa çıkan yukarıdaki açıklığa takılınca bu yapacağından vazgeçmişti.

İki adam dövüşürken korkudan olduğu yerde kalakalmış kadın çılgın bir adamın ellerinden kurtulmuş olsa da daha az önce öldürmek üzere olduğu adamın eline düştüğü için şimdi başına neler geleceğini yeni yeni düşünmeye başlamıştı. Bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulmak için etrafına bakınmıştı. Dolambaçlı geçidin karanlık ağzı hemen yanı başındaydı fakat geçide dalmak için döndüğünde maymun adamın gözleri ona takılmıştı ve Tarzan bir anda onun yanına sıçrayarak eliyle kadını kolundan yakalamıştı.

"Dur!" demişti Körçak'ın sürüsünün dilinde Maymunların Tarzan'ı.

Kız hayretle bu maymun adama bakmıştı.

"Sen de kimsin?" diye fısıldamıştı sonra. "İlk insanların dilini nasıl öğrendin?"

"Ben, Maymunların Tarzan'ıyım," diye cevaplamıştı Tarzan insansı maymunların dilinde.

"Benden ne istiyorsun?" diye sormuştu kız. "Beni neden Tha'dan kurtardın?"

"Bir kadının öldürülüşünü izlemeye dayanamadım belki de." Kadının aldığı bu cevap az çok da bir soru sayılırdı.

"Peki ama şimdi ne istiyorsun benden?" diye tekrar sormuştu kız.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Tarzan. "Gerçi—aslında benim için bir şey yapabilirsin. Beni buradan çıkarıp özgür bırakabilirsin." Tarzan kadının asla riayet etmeyeceğini düşünse de bu teklifi yapmıştı. Başrahibe aklından geçeni yapacak olursa sunakta kurban ayinin kaldığı yerden devam edeceğine neredeyse emindi fakat aynı derecede emin olduğu başka bir şey daha vardı ki iplerle tutsak edilmemiş Maymunların Tarzan'ı elinde uzun bir hançer tutarken, silahsız ve iplerle bağlanmış bir Tarzan'a kıyasla çok daha az uysal davranacaktı.

Kadın konuşmadan önce uzunca bir süre öylece Tarzan'a bakmıştı.

"Sen epey harika bir adamsın," demişti. "Küçüklüğümden beri hayallerimde gördüğüm gibi bir adamsın. Tıpkı halkımın atalarının olması gerektiğini düşündüğüm gibi bir adamsın. Uğruna çok uzaklardaki medeniyeti feda ettikleri göz alıcı serveti toprağın derinlerinden çekip alabilmek için vahşi dünyanın ortasında bu görkemli şehri inşa eden o büyük ırka yaraşır bir adamsın sen.

Zaten beni kurtarmaya neden koştuğunu anlayamamıştım ama neden şimdi beni eline geçirmişken seni ölüme götürdüğüm, hatta neredeyse seni kendi ellerimle öldüreceğim için benden intikam almak istemiyorsun hiç anlayamadım."

"Kendi dininin öğretilerini takip etmekten başka bir şey yaptığını zannetmiyorum." demişti maymun adam. "Dininin kaideleri hakkında ne düşünürsem düşüneyim yine de bunun için seni suçlayacak halim yok. Ama siz de kimsiniz yahu? Nereye düştüm ben böyle?"

"Ben La, Opar şehrindeki Güneş Tapınağı'nın başrahibesiyim. Biz on bin yıldan uzun bir süre önce altın bulmak için bu vahşi dünyaya gelen bir halkın soyundanız. Bu halkın şehirleri güneşin doğduğu engin bir denizden geceleri yanan alnını soğutmak için battığı başka bir engin denize kadar uzanıyordu. Çok zengin ve nüfuzlu bir halktı bu fakat buradaki muazzam saraylarda yalnızca yılın birkaç ayı ikamet eder ve yılın kalanını da kuzeyde çok, çok uzaklardaki kendi memleketlerinde geçirirlerdi.

Bu yeni dünyayla eskisi arasında pek çok gemi gider gelirdi. Yağmur mevsiminde ise burada çok az insan kalırdı. Yalnızca madenlerin siyahi köleler tarafından çıkarılışını gözetleyenler, ambarlarını doldurmak için burada kalmak zorunda olan tüccarlar ve hem şehri hem de madenleri koruyan askerler dururdu burada.

İşte o büyük felaket de bu yağmur mevsimlerinden birine denk gelmiş. Binlerce kişinin şehre dönme zamanı geldiğinde görünürde kimse yokmuş. Halk haftalarca beklemiş, sonra da memlekete neden kimsenin geri gelmediğini öğrenmek için büyük bir kadırga göndermiş. Fakat bu kadırga aylar boyunca denizde kalsa da çağlar boyunca kadim medeniyetlerine yurt olan o görkemli diyara ilişkin tek bir iz bile bulamamış; tüm medeniyet denizin dibine batmış.

O günden sonra halkımın çöküşü başlamış. Umutsuz ve mutsuz bir halde çok geçmeden güneydeki ve kuzeydeki siyahi kabilelere yem olmuşlar. Birer birer tüm şehirler ya terk edilmiş ya da işgal edilmiş. Nihayetinde son şehir de dağdaki bu heybetli hisara sığınmak zorunda kalmış. İşte şimdi de biz küçük bir vahşi maymun sürüsünden ibaret kalana kadar yavaş yavaş gücümüz, medeniyetimiz, zekâmız ve nüfusumuz böylece azalmış.

Hatta kuyruksuz maymunlar da şimdi bizimle yaşıyor ve zaten çağlar boyunca bizimle yaşamışlar. Biz onlara ilk insanlar diyoruz. Kendi dilimiz kadar onların dilini de konuşuyoruz. Yalnızca tapınaktaki ayinlerde ana dilimizden feragat etmiyoruz. Tabii zamanla dilimiz unutulacak ve sadece kuyruksuz maymunların dilini konuşacağız. Zamanla halkımız arasından kuyruksuz

maymunlarla çiftleşenleri sürgün etmekten de vazgeçeceğiz ve işte böylece zamanla çağlar önce atalarımızın türemiş olması muhtemel o hayvanlara dönüşecek kadar alçalacağız."

"Ama neden sen diğerlerinden daha çok insana benziyorsun ki?" diye sormuştu Tarzan.

"Nedense kadınlar kendilerini barbarlığa erkekler kadar çabuk kaptırmıyorlar. Belki bu, o büyük felaket sırasında tapınaklar halkımızın en asil kadınlarıyla dolup taşarken burada kalan tüm erkeklerin alçak herifler olmasından kaynaklanıyor olabilir. Benim neslim de çağlar boyunca anneannelerim başrahibeler olduğu için diğerlerinden daha saf kaldı. Bizde bu kutsal görev anadan kıza geçer. Kocalarımız da bu topraklardaki en asil adamlar arasından seçilir. Fiziki ve akli manada en mükemmel adam başrahibenin kocası olur."

"Yukarıda gördüğüm beyefendilerden anladığım kadarıyla," demişti Tarzan tebessümle, "o adamlar arasından bir seçim yapmak çok da zor bir iş olmaz herhalde."

Kadın bir an Tarzan'a anlamamış gibi bakmıştı.

"Saygısızlık yapma," demişti sonra. "Onlar gayet yüce adamlar! Rahipler sonuçta."

"Demek öyle! O zaman sanırım çok daha yakışıklı başka adamlar da vardır burada, değil mi?"

"Başka adamlar rahiplerden de çirkin."

Tarzan bu kadının kötü kaderine üzülmüştü. Çünkü mahzenin bu loş ışığının altında bile onun güzelliğinden epey etkilenmişti. Sonra aniden, "Ya bana ne olacak?" diye sormuştu. "Beni buradan çıkaracak mısın?"

"Sen, Alevler Tanrısı tarafından seçilmişsin," diye cevaplamıştı kadın ciddiyetle. "Seni tekrar yakalayacak olurlarsa—seni ben bile kurtaramam. Ama seni yakalamalarını da istemiyorum. Hayatını beni kurtarabilmek için riske attın. Elbette ben de senin için aynısını yapacağım. Bu kolay olmayacak—hatta günlerce sürebilir fakat nihayetinde seni bu duvarların dışına götürebilirim diye

düşünüyorum. Gel hadi! Az sonra beni bulmak için buraya gelirler ve ikimizi yan yana görecek olurlarsa yandık demektir! Alevler Tanrısı'na boyun eğmediğimi düşünecek olurlarsa beni öldürürler."

"Öyleyse asla böyle bir risk almamalısın," demişti Tarzan çabucak. "Ben tapınağa döneceğim ve ölmez de buradan sağ çıkarsam kendi başıma, kimse senden şüphelenmez."

Ama kadın buna izin vermeyecekti. Nihayetinde tapınağa dönseler bile mahzende zaten şüphe uyandıracak kadar uzun bir süre kaldıklarını söyleyerek Tarzan'ı kendisini takip etmeye ikna etmişti.

"Seni saklayacak, sonra da tek başıma yanına döneceğim," demişti kadın. "Onlara da sen Tha'yı öldürdükten sonra uzunca bir süre baygın yattığımı ve senin kaçıp kaçmadığını hiç bilmediğimi söyleyeceğim."

Böylece başrahibe dolambaçlı, karanlık geçitlerin içinden nihayetinde tavandaki taş parmaklıklar arasından bir parçacık gün ışığı alan küçük bir odaya gelene değin maymun adamı peşi sıra sürüklemişti.

"Burası Ölüler Odası'dır," demişti sonra. "Burada seni aramak kimsenin aklına gelmez—çünkü buraya girmeye cesaret edemezler. Karanlık çöktükten sonra döneceğim. Belki o zamana değin senin kaçışın için de aklıma bir şeyler gelir."

Kadın gitmiş ve Maymunların Tarzan'ı çağlar öncesinde yitip giden Opar şehrinin altındaki Ölüler Odası'nda bir başına kalmıştı.

BÖLÜM XXI:

KAZAZEDELER

Clayton rüyasında temiz, saf ve lezzetli bir tatlı sudan kana kana içtiğini görmüştü. Bir irkilmeyle kendine gelmiş, sağanak yağmurla vücudunun ve yüzünün ıpıslak olduğunu fark etmişti. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ağzını açarak yağmur suyunu içmişti. Şimdi o kadar dinçleşmiş ve güçlenmişti ki elleri üzerinde kalkabilmişti. Mösyö Thuran bacakları boyunca uzanmıştı. Birkaç adım uzağında ise Jane Porter filikanın kıçındaki ehemmiyetsiz bir eşya yığının arasına büzülmüştü.

Çokça debelenip uğraştıktan sonra Thuran'ın geçit vermeyen vücudundan kurtulmuş ve tazelenen bir kuvvetle emekleyerek kızın yanına gitmişti. Kızın kafasını filikanın sert ahşaplarından kaldırmıştı. Bu kemikleri sayılan, zavallı vücutta bile yaşam hâlâ kendisini gösterebilirdi. Daha Jane'den büsbütün umudunu kesmemişti. Su çekmiş bir paçavrayı alıp sıkarak yalnızca birkaç gün önce mesut bir gençliğin ve şahane bir güzelliğin ışıltısıyla pırıl pırıl parlayan bu çirkin şeyin şiş dudakları arasına o kıymetli damlaları akıtmıştı.

Bir süre kızda hiçbir canlanma belirtisi olmamış ama nihayetinde Clayton'ın bu çabası yarı kapalı gözkapakları arasındaki hafif bir titremeyle ödüllendirilmişti. Kızın incecik ellerini ovuşturarak kurak boğazına birkaç damla daha su dökmüştü. Kız gözlerini açmış nerede olduğunu hatırlamadan önce uzunca bir süre Clayton'a bakakalmıştı.

"Su mu?" diye fısıldamıştı sonra. "Kurtulduk mu yoksa?"

"Yağmur yağıyor," diye açıklamıştı adam. "En azından içecek suyumuz var. Bak daha şimdiden ikimiz de ayıldık."

"Ya Mösyö Thuran?" diye sordu kız. "Sizi öldürmemiş ama o mu öldü acaba?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Clayton. "Hayattaysa ve yağmur suyuyla kendine gelirse—" Ama bu kızcağızın katlandığı felaketlere yenisini eklememesi gerektiğini çok geç hatırlamış da olsa lafını burada kesmişti.

Fakat kız, adamın ne diyeceğini zaten anlamış ve "Thuran nerede?" diye sormuştu.

Clayton başıyla yüzükoyun yatan Rus adamı göstermişti. Bir süre boyunca ikisi de hiç konuşmamıştı.

"Bakalım onu kendine getirebilecek miyim," demişti en sonunda Clayton.

"Hayır," diye fısıldamıştı kız eliyle onu durdurarak. "Yapmayın! Su içip de gücünü toplayınca sizi öldürür. Madem ölmek üzere, bırakın ölsün. Bu filikada beni o hayvanla bir başıma bırakmayın."

Clayton ikilemde kalmıştı. Şerefi ondan Thuran'a yardım etmesini talep ediyordu. Üstelik umut etmesi çok namussuzca bir iş olsa da bu Rus adamın çoktan ölmüş olma ihtimali de vardı. Clayton oturmuş kendiyle cebelleşirken gözlerini adama dikmiş, hemen sonra filikanın küpeştesine doğru bakınırken neşeyle haykırarak zar zor ayağa kalkmıştı.

"Kara gözüktü! Jane!" Çatlak dudaklarıyla bağırır gibiydi. "Şükürler olsun! Kara!"

Kız da küpeşteye bakmış ve doksan metre ötede sapsarı bir kumsal, onun ilerisinde de tropik bir ormanın cömert bitki örtüsünü görmüştü.

"Tamam, şimdi ona yardım edebilirsiniz," demişti sonra Jane Porter. Çünkü vicdan azabı ona da Clayton'ın arkadaşlarına yardım etmesine engel olduğu için dadanıp durmuştu.

Rus adamın gözlerini açacak kadar bilincini kazanmasından önce bir yarım saat uğraşmak gerekmişti ve talihin yüzlerine güldüğünü ona anlatmaları da bir o kadar sürmüştü. Zaten tüm bunlar olup bitene değin filika hafif hafif kumsala sürtmeye başlamıştı.

Clayton içtiği serinletici suyla yenilenen umudunun canlılığıyla filikanın başına bağladığı bir ipi kullanarak sığ sular arasında sendeleyerek kıyıya geçebilecek gücü kendinde bulmuştu. Bu ipi de gelgit epey taşkın olduğu için ve bu yüzden kendilerini filikayla beraber tekrar denizin içine savuracağından korktuğu için kıyının dibinde bitmiş küçük bir ağaca bağlamıştı. Nihayetinde Jane Porter'ı kıyıya çıkarabilecek gücü kendinde bulması bile birkaç saat bulacak gibiydi. Hemen sonra sağa sola çarpa çarpa sürünerek yakındaki ormana varmayı başarmıştı ve burası da tropik meyvelerle doluydu. Maymunların Tarzan'ının yaban ormanında kazandığı önceki deneyimlerinden orada burada biten bitkilerden hangilerinin yenilebilir olduğunu öğrenmiş ve yaklaşık bir saat sonrasında kucak dolusu yiyecekle sahile dönmüştü.

Yağmur durmuş ve kızgın güneş o kadar insafsız bir şekilde Jane Porter'ın yüzüne yüzüne vurmuştu ki kız hemen karaya çıkmakta inat etmişti. Clayton'ın getirdiği yiyeceklerle daha da canlanan bu üçlü filikalarını bağladıkları o küçük ağacın gölgesine öteden beriden girmeyi başarmıştı. Burada, büsbütün güçten düşmüş olarak dinlenmek üzere kendilerini yere atmış ve karanlık çökene değin böylece uyumuşlardı.

Tam bir ay boyunca sağ salim bu sahilde yaşamışlardı. İki adam gücüne kuvvetine tekrar kavuşunca bir ağacın dallarından büyük yırtıcı hayvanların erişemeyeceği kadar yerden yüksek, derme çatma bir barınak yapmışlardı. Gündüzleri meyve topluyor ve küçük kemirgenlere tuzaklar kuruyorlardı; geceleri ise ormanın vahşi sakinleri bu karanlık saatlerin tüm tadını tuzunu kaçırırken o çıtkırıldım barınaklarına sinip yatıyorlardı.

Ormanın uzun, kuru otlarının üzerinde yatıyorlardı. Üstlerini örtme konusuna gelince bir tek Jane Porter'ın Clayton'a ait eski püskü bir paltosu vardı. Bu, Clayton'ın Wisconsin ormanlarına yaptıkları o unutulmaz yolculukta yıprattığı paltoydu. Clayton

ağaçtan yaptıkları barınaklarını iki odaya ayırmak için birkaç koca ağaç dalından ince bir duvar dikmişti. Bu odalardan birinde Jane, diğerinde de kendisiyle Mösyö Thuran kalacaktı.

Daha ilk günden bu Rus adam gerçek kişiliğinin her niteliğini sergilemeye başlamıştı: bencillik, hödüklük, ukalalık, korkaklık ve şehvet. Clayton, Jane'e olan tavrı sebebiyle Thuran'la iki kez yumruk yumruğa gelmişti. Bu yüzden kızı bir an olsun onunla yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu. Bu İngiliz adamla nişanlısının hayatı bitmek bilmeyen bir kâbusa dönmüş haldeydi ama yine de nihayetinde kurtulacaklarına dair bir ümitle hep birlikte yaşıyorlardı.

Bu el değmemiş kıyıda yaşadığı bir önceki deneyim Jane Porter'ın aklına sık sık düşüyordu. Ah, o uzak geçmişteki görünmez orman tanrısı şimdi yanlarında olsaydı ne güzel olurdu! Artık etrafta sinsi sinsi dolaşan hayvanlardan ya da o cani Rus'tan korkmalarına gerek kalmazdı. Clayton'ın güç bela kendisini korur gibi yapışını ise, Maymunların Tarzan'ının Mösyö Thuran'ın bu tehditkâr ve kötü tavırlarına bir an maruz kalsa yapacaklarıyla karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Bir keresinde Clayton küçük dereye su almak için gittiğinde Thuran kendisiyle kaba saba bir tavırla konuşunca bu düşüncelerini dile getirmişti.

"Ne şanslısınız ki Mösyö Thuran," demişti Jane, "sizi ve Bayan Strong'u Cape Town'a götüren o gemide kaybolan Mösyö Tarzan şu an burada değil."

"O iti tanıyor musunuz?" diye sormuştu Thuran pis pis sırıtarak.

"O adamı tanıyorum," diye cevaplamıştı kız. "Zaten tanıdığım tek gerçek adam da o."

Kızın sesinde öyle bir şey vardı ki Rus adamı, bu kızın o adama karşı dostluktan çok daha derin duygular hissettiğini düşünmeye itmiş ve öldüğünü sandığı düşmanının hatırasına kara çalarak ondan tekrar intikam alma fikrini aklına getirmişti.

"İtten de beterdi o!" diye haykırmıştı sonra. "Korkağın, süt çocuğunun tekiydi. Yanlış yaptığı bir kadının kocasının haklı öfkesinden kurtulmak için tüm suçu bu kadına atmaya çalışarak

yalan yere yeminler etmişti. Bunu başaramayınca da kadının kocasıyla şeref sahnesinde bir düelloya tutuşmamak için Fransa'ya kaçmıştı. Bayan Strong'u ve beni Cape Town'a götüren gemiye binmesinin sebebi de bu. Ne anlattığımı da pekiyi biliyorum çünkü bu bahsettiğim kadın benim kız kardeşim olur. Bir başkasına hiç lafını etmediğim bir şey daha biliyorum üstelik. Sizin o korkusuz Mösyö Tarzan'ınız onu tanıdığım için nerdeyse altına kaçırarak gemiden atladı. Oysaki ertesi sabah yaptığı ayıbı kapatacağında falan çok ısrar etmişti. Sözde kamaramda bıçaklarımızla düelloya tutuşacaktık."

Jane Porter gülmüştü. "Hem seni hem de Mösyö Tarzan'ı tanıyan birisinin bir an olsun böylesi mümkünatı olmayan bir teraneye inanabileceğini düşünmüyorsun değil mi sahiden?"

"Öyleyse neden sahte bir isimle seyahat etsin ki?" diye sormuştu Mösyö Thuran.

"Size inanmıyorum!" diye haykırmıştı kız. Ama yine de bir şüphe tohumu yüreğine yerleşmişti. Çünkü orman tanrısını Hazel Strong'un yalnızca Londralı John Caldwell olarak tanıdığını da unutmuş değildi.

Derme çatma barınaklarının sekiz kilometre kadarcık yakınlarında ama onların hiç haberleri olmadığı için esasında iğne atsan yere düşmeyecek kadar sık yaban ormanının kilometrelerce ötesinde sayılabilecek kadar uzakta Maymunların Tarzan'ının o küçük ve rahat barakası duruyordu. Üstelik kıyıdan biraz yukarıda, orman tanrısının barakasından birkaç kilometre ileride on sekiz kişiden oluşan küçük bir topluluk yaşıyordu. Bu topluluk, Clayton'ın filikasının ayrı düştüğü Leydi Alice'ten açılan diğer üç filikanın sakinleriydi.

Dalgasız denizde üç gün boyunca kürek çekerek anakaraya varmışlardı. Her ne kadar gemi batınca yaşanan korkunç olayların yakınından bile geçmemiş, bu yeni hayatlarının hiç alışık olmadıkları zorluklarıyla, başlarına gelen felaketin şokuyla ve iç sıkıntısıyla biraz bunalmış olsalar da başka bir musibetle karşılaşmamışlardı.

Dördüncü teknenin kurtarılmış olduğu ve kıyıda hemen sağlam bir arama yapılacağı umuduyla hepsi canlanmıştı. Yattaki tüm tüfekler ve mühimmat Lord Tennington'ın filikasına yüklendiği için de bu küçük topluluk hem kendilerini savunmak hem de büyük hayvanları avlamak için tam teşkil kuşanmıştı.

Şimdi onları tedirgin eden tek şey Profesör Arşimet Q. Porter'dı. Kızının bir yolcu vapuru tarafından kurtarıldığına kendi kendini öyle iyi ikna etmişti ki onun başına ne geldiğine ilişkin en ufak bir kaygı bile duymuyor ve işlek kafasını sadece kendisi gibi büyük bir alimin zihnini beslemeye muktedir tek besin olarak gördüğü o çok önemli, çok da meşakkatli bilimsel sorunlara yoruyordu. Dışarıdaki dünyada gerçekleşen hiçbir şey zihninin içine sızamıyordu.

Bay Samuel T. Philander da "Hiç," diye haykırmıştı bıkkınlıkla Lord Tennington'a, "daha önce hiç Profesör Porter baş etmesi bu kadar güç—öhö!—tabiri caizse bu kadar imkânsız olmamıştı. Yahu daha bu sabah yarım saatçik yanından ayrıldım, döndüm baktım ki gözden kaybolmuş. Ah! Bir de ne görsem, bayım, ne görsem! Onu nerede buldum biliyor musunuz? Okyanusun içine dalmış, bayım, okyanusun! Filikalardan biriyle sekiz yüz metre açılmış, hiç ara vermeksizin kürek çekiyor. Zaten kıyıdan nasıl bu kadar uzaklaşabilmiş, onu da hiç anlayamadım. Eline almış tek bir kürek, kendi etrafında halkalar çizerek gitmiş şen şakrak kürek çekiyor."

"Denizcilerden biri beni başka bir filikayla onun yanına götürdüğünde de epey öfkeyle karşıladı profesör hemen karaya dönme teklifimi. 'Ah! Bay Philander!' dedi. 'Kendiniz de mürekkep yalamış biri olarak bayım, nasıl olur da bilimin gelişimine köstek olmaya cüret edersiniz şaşkınlıklar içerisindeyim. Geçen birkaç gecede yaptığım bazı gökbilimsel fenomenlerin titiz gözlemlerinden bilim dünyasını baştan ayağa sarsacak yepyeni bir bulutsu kuramına vardım. Bu kuram için de New York'ta şahsi bir koleksiyonda tutulduğunu düşündüğüm Laplace'in kuramına ilişkin şahane bir monografiye başvurmak niyetindeyim. Ama sizin bu müdahaleniz, Bay Philander, telafisi mümkün olmayan bir gecikmeye sebebiyet verecek. Çünkü ben bu kitapçığı almak için

kürek çekiyordum.' Onu zor kullanmadan kıyıya dönmeye ikna ederken de canım çıktı." İşte Bay Philander olan biteni böylece anlatmıştı.

Bayan Strong ve annesi ise sürekli bir vahşi hayvan saldırısıyla karşılaşma korkusuna epey cesurca göğüs germişlerdi. Fakat diğerlerinin Jane'in, Clayton'ın ve Mösyö Thuran'ın sağ salim bir gemiye alındıkları fikri de kafalarına öyle hemencecik yatmamıştı.

Jane Porter'ın Esmeralda'sı onu 'zavallı güçük yavrucak'ından ayıran zalim kader yüzünden sürekli zır zır ağlıyordu.

Lord Tennington'sa o gönlü bol, sevecen kişiliğinden bir an olsun ödün vermemişti. Her zaman misafirlerinin rahatının ve keyfinin peşinde koşan o şen şakrak ev sahibiydi hâlâ. Yattaki adamlarıyla ise sıkı bir emir-komuta işleyişini sürdürüyordu. Tüm önemli konularda ve soğukkanlı, mantıklı bir liderlik gerektiren tüm acil durumlarda nihai kararı kimin vereceği Leydi Alice'in güvertesinde olduğu gibi bu yaban ormanında da hiç değişmemişti.

Bu iyi yönetilen ve nispeten emniyetteki kazazedeler topluluğu birkaç kilometre güneylerindeki yürekleri korkuyla dolmuş, üstü başı harap haldeki üçlüyü görseydi eskiden Leydi Alice'te gülüp oynaştıkları o küçük grubun pirüpak üyeleri olduklarını asla tahmin edemezdi. Clayton ve Mösyö Thuran'ın kıyafetleri ise her zamankinden meşakkatli bir hal alan yemek arama işi sebebiyle içinden geçmeye mecbur kaldıkları sık ormanın bitki örtüsü ve dikenli çalılıkları arasında o kadar çok yırtılıp parçalanmıştı ki bu Rus adam anadan üryan sayılırlardı.

Elbette Jane Porter bu zahmetli işte onlara katılmıyordu fakat yine de kıyafetlerinin şöyle sağlam bir tamirata ihtiyacı vardı.

Clayton yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için öldürdükleri her hayvanın derisini titizlikle yüzüyordu. Sonra da bu derileri ağaçların gövdelerine gererek ve özenle kazıyıp temizleyerek düzgün bir hale getirmeyi başarmıştı. Şimdi kıyafetleri çırılçıplak kalacağı kadar aşındığı için iğne yerine sivri bir çalı dikenini ve iplik yerine de hayvanların sinirleriyle kalın ot parçalarını kullanarak bu derilerden biçimsiz de olsa bir kıyafet yapmaya koyulmuştu.

Bunun sonucunda da neredeyse dizlerine kadar inen kolsuz bir kıyafet çıkmıştı ortaya. Türlü türlü kemirgenin küçük postlarından oluştuğu için de oldukça tuhaf ve harika bir görüntüsü vardı kıyafetin. Ama kıyafetin üzerine sinen o iğrenç kokuyu da hesaba katınca bu giysiyi bir gardırobun yakınına bile yaklaştırmamak gerekirdi. Ama Clayton'ın edep adap uğruna bu kıyafeti üstüne geçirmesinin zamanı gelip çatmış ve içine düştükleri bu perişan hal bile Jane Porter'ın onu görünce katıla katıla gülmesine engel olamamıştı.

Daha sonrasında Thuran da ilkel de olsa benzer bir kıyafet dikmesi gerektiğini fark etmişti. Böylece çıplak bacakları ve saçı sakalı birbirine karışmış çehreleriyle insan ırkının tarih öncesindeki atalarının tekrar dirilmiş iki örneğine benzemişlerdi. Zaten Thuran çoktan böyle birisiymiş gibi davranmaya başlamıştı.

Bu şekilde hemen hemen iki ay kadar yaşayıp gitmişlerdi ki o ilk büyük felaket nasiplerine düşmüştü. Bu felaket, neredeyse içlerinden ikisinin acılarını sona erdirecek olan ve onları sonsuza değin bu korkunç ve insafsız yaban ormanına mahkûm edecek bir macerayla başlamıştı.

Bir sıtma nöbetine yakalanan Thuran sığındıkları ağacın dalları arasındaki barınaklarında yatıyordu. Clayton yemek bulmak için ormanın girişinde dolanıyordu. Dönerken de Jane Porter onu karşılamak için yanına doğru geliyordu. Ama Clayton'ın arkasında hem oldukça kurnaz ve sinsi hem de yaşlı ve uyuz bir aslan sürünüyordu. Üç gün boyunca o yaşlı kasları ve sinirleri, koca karnını etle doyurmakta başarısız olmuştu. Aylardır da eskiye nazaran daha nadiren yemek yiyor ve çok daha zayıf bir av bulmak için her zamanki uğrak noktalarından gitgide uzaklaşıyordu. Nihayetinde doğadaki en zayıf ve savunmasız canlıyı bulmuştu. Bir an sonra Numa ziyafet çekecekti.

Clayton arkasına pusan ölümden bihaber, uzun adımlarla Jane'e doğru yürüyordu. Ormanın sık örtüsünden sıyrılıp da kızın yanına, otuz metre yakınına vardığında Jane de Clayton'ın omzunun

arkasından o koca hayvanın uzun otların arasından burnu yerde ağır ağır sürünerek göz önüne çıktığını, onun kahverengi kafasını ve o sarı, bet gözlerini görmüştü.

Kız korkudan donup kalmış, dili tutulmuştu. Ama onun korkudan fal taşı gibi açılmış, donuk gözleri Clayton'a kelimelerden çok daha çarpıcı görünmüştü. Arkasına kaçamak bir bakış atınca içine düştüğü çaresiz durumun farkına varmıştı. Aslan otuz adım arkalarındaydı ve barınakla aralarında da bir otuz adım kadar vardı. Clayton'ın yanında kalın bir sopadan başka bir şey yoktu ve bu sopanın aç bir aslanın karşısında ancak mantar tıpalarla doldurulmuş bir mantar tabanca oyuncağı kadar etkili olduğunu biliyordu.

Açlıktan kıvranan Numa ise av ararken kükremenin ve hırlamanın bir işe yaramadığını çoktan öğrenmişti fakat şimdi sanki çoktan avını yakalamış da hâlâ kudretli olan koca pençelerini onun yumuşak etine geçirmiş gibi koca çenesini açmış ve karşısındaki havayı titrete titrete savuran, kulakları sağır eden kükremelerle uzun zamandır bastırdığı öfkesini serbest bırakmıştı.

"Jane! Kaç!" diye haykırmıştı Clayton. "Hadi! Çabuk! Barınağa koş!" Ama kızın tutulmuş kasları kendisine cevap vermiyordu. Jane buz kesmiş yüzüyle kendilerine doğru sürünen bu canlı kanlı ölüme çıt çıkarmadan ve hiç kıpırdamadan bakakalmıştı.

Bu korkunç kükreyişi duyunca Thuran da barınağın dışına çıkmış ve aşağıdaki manzarayı görünce bir aşağı bir yukarı zıplayarak Rusça bir şeyler bağırıp çağırmıştı.

"Kaçın! Kaçın!" diye haykırmıştı. "Kaçın yoksa bu korkunç yerde bir başıma kalacağım!" Sonra kendine hâkim olamamış ve ağlamaya başlamıştı. Bu yeni ses bir an aslanın dikkatini dağıtmış ve hayvan ağacın olduğu tarafı meraklı bakışlarla süzmek için duraksamıştı. Clayton bu tedirginliğe daha fazla dayanamamıştı. Hayvana sırtını dönerek kafasını kolları arasına gömmüş ve öylece beklemişti.

Kızsa ona dehşet içinde bakıyordu. Neden bir şey yapmıyordu bu adam? Madem ölecekti, neden bir erkek gibi cesurca, hiçbir işe yaramayacağını bilse de çelimsiz sopasıyla o hayvanın korkunç

yüzüne vurarak ölmüyordu? Maymunların Tarzan'ı böyle yapar mıydı hiç? En azından son anına değin kahramanca dövüşerek ölümüyle yüzleşmez miydi o?

Şimdi aslan onların genç hayatlarını o yırtıcı, o zalim ve sarı dişleri arasında bitirmek üzere sıçramak için çömelmişti. Jane Porter dua eder gibi dizlerinin üstüne çökmüş ve hayatının bu son çirkin anını görmemek için gözlerini kapatmıştı. Ateşler içinde zayıf düşen Thuran ise bayılmıştı.

Saniyeler dakikalara, o uzun dakikalar da sanki sonsuzluğa kadar uzamış ama hayvan sıçramamıştı. Clayton az kalsın bu bitmek bilmeyen korkusundan bayılacaktı. Dizleri tir tir titriyordu. Bir an sonra yere yığılacaktı.

Ama Jane Porter buna daha fazla dayanamamış ve gözlerini açmıştı. O da nesi? Acaba rüya görüyor olabilir miydi?

"William," diye fısıldamıştı sonra, "baksana!"

Clayton başını kaldırıp aslana bakacak kadar kendine hâkim olabilmişti. Hayret içinde haykırmıştı. Bu hayvan tam da ayaklarının dibinde ölmüş, iki büklüm uzanıyordu. Bir mızrak hayvanın sarı kahverengi postunu delip geçmişti. Hayvanın sağ omzunun üzerinden koca sırtına girmiş ve oradan da vücudunu baştan başa yararak vahşi kalbine saplanmıştı.

Jane Porter ayağa kalkmıştı. Clayton kendisine döndüğünde ise bitkin bir halde sendelemişti. Adam kızı düşmekten kurtarmak için kollarını açmış ve onu kendine çekmişti. Kafasını omzuna dayamış ve minnetle onu öpmek için eğilmişti.

Kız kibarca adamı itmişti.

"Lütfen yapmayın William," demişti. "Şu geçen birkaç dakikada bana yüzyılları yaşattınız. Ölümün bu kadar yakınına gelince nasıl yaşamam gerektiğini öğrendim. Sizi gerektiğinden daha fazla da incitmek istemiyorum ama size verdiğim fevri bir söze duyduğum saçma bir sadakat sebebiyle içine düştüğüm bu imkânsız duruma daha fazla katlanamıyorum.

"Hayatımın bu son birkaç dakikası bana öğretti ki daha fazla kendimi ya da sizi kandırmaya çalışmak yahut medeniyete kavuşacak olursak bir gün sizin eşiniz olacağım ihtimalini bir an olsun düşünmenize izin vermek çok yanlış olacak."

"Ah, Jane!" diye haykırmıştı. "Ne demek istiyorsunuz? Buradan kurtulmamızın sizin bana olan duygularınızın değişmesiyle ne alakası var? Asabınız bozuk şimdi biraz o kadar. Yarın tekrar kendinize gelirsiniz."

"Son bir yıldır olduğumdan çok daha kendimdeyim şu anda," diye cevaplamıştı kız. "Daha az önce gerçekleşen şey, şimdiye dek yaşamış en cesur adamın beni aşkıyla onurlandırdığını bir kez daha hatıratıma getirdi. Çok geç olana kadar da ben de ona âşık olduğumu fark etmemiş ve onu kendimden uzaklaştırmıştım. Ama şimdi o öldü ve ben de asla evlenmeyeceğim. Sürekli kocamın ne kadar korkak olduğunu düşünürken onu küçümsemeden bu adam kadar cesur olmayan biriyle evlenmemin mümkünatı yok. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet," diye cevaplamıştı adam başını eğip; yüzü utançtan kızarmıştı.

İşte o büyük felaket de bundan bir sonraki gün yaşanacaktı.

BÖLÜM XXII:

OPAR'IN HAZİNE MAHZENLERİ

Başrahibe La, Ölüler Odası'na Tarzan için su ve yemekle döndüğünde hava epey kararmıştı. La, yanına ışık almadan ufalanıp parçalanan duvarları eliyle yoklaya yoklaya bu odaya gelmişti. Odanın üstündeki taş parmaklıktan sızan ay ışığı içeriyi az çok aydınlatıyordu.

Tarzan'sa yakınlaşan adım seslerini duyduğu gibi odanın bir ucundaki gölgeler arasına çökmüş ve kızı tanıyınca da onu karşılamak için öne çıkmıştı.

"Çok öfkeliler!" olmuştu kızın ilk dediği. "Daha önce hiçbir insan sunaktan kaçmamıştı. Daha şimdiden elli adam senin peşine düştü. Tapınağı baştan sona aradılar... Elbette bu oda haricinde."

"Buraya gelmekten neden korkuyorlar ki?" diye sormuştu Tarzan.

"Burası Ölüler Odası da ondan. Burada ölüler ibadet eder. Şu eski sunağı görüyor musun? İşte kendilerine bir kurban bulurlarsa ölülerin yaşayanları kurban ettiği yer burasıdır. Halkımızın bu odadan kaçınmasının sebebi de bu. Biri buraya girecek olursa kendisini bekleyen ölüler tarafından yakalanıp kurban edileceğini bilir."

"Ama sen burada ne arıyorsun?" diye sordu adam.

"Ben başrahibeyim. Yalnızca ben, ölülerin yanında emniyetteyim. Ara sıra yukarıdaki dünyadan buradakilere kurban etmeleri için insan getiren de benim. Buradan bir tek ben sağ salim çıkabilirim."

"Peki bu ölüler beni neden es geçtiler?" diye sordu Tarzan, kızın bu tuhaf inancıyla alay ederek.

Kız bir an şaşkın bakışlarla ona bakmış, sonra şöyle cevap vermişti:

"Başrahibenin görevi kendisinden çok daha bilge olanların ortaya koyduğu inancı tanıtmak, öğretmektir fakat bu inancın içinde başrahibenin ona inanmasını söyleyen bir şey yok ki... Dinini öğrenen inancını kaybeder; benim dinimi de benden daha iyi bilen kimse yok hayatta."

"Ha o zaman senin tek korkun, diğer ölümlü dostlarının bu riyakarlığını keşfetmeleri, öyle mi?"

"Aynen öyle! Ölüler zaten ölmüş gitmiş, kimseye ne zarar verebilir ne de yardım edebilirler. Bu yüzden tamamen kendi başımıza olduğumuzu bilmeliyiz ve ne kadar çabuk buna uygun davranırsak o kadar iyi ederiz. Şimdi sana getirmiş olduğum şu bir parça yiyeceği aşırırken onların gözüne gözükmemek de çok zordu sahiden. Her gün bu işe kalkışmak da aptallığın daniskası olur. Ama gel de ben dönmeden önce özgürlüğe ne kadar yaklaşabiliriz bir bakalım."

La, Tarzan'ı tekrar sunak odasının altındaki odaya götürmüştü. Sonra bu odaya çıkan birkaç ara geçitten birine girmiş fakat Tarzan karanlığın ortasında hangisine döndüğünü görememişti. Nihayetinde kapalı bir kapıya gelene değin on beş dakika boyunca elleriyle yoklaya yoklaya, ağır ağır dolambaçlı bir geçitte yürümüşlerdi. Burada Tarzan kızın bir anahtarı çekip çekiştirdiğini duymuş, sonra da metale sürtünen metal bir cıvatanın sesi kulağına gelmişti. Kapı birbirine sürten menteşelerin arasından açılmış ve içeri girmişlerdi.

"Burada ertesi akşama kadar güvende olursun," demişti kız.

Sonra dışarı çıkmış ve kapıyı ardından kapatıp kilitlemişti.

Tarzan'ın dikilip kaldığı yer ise kapkaranlıktı. Keskin gözleri bile bu karanlığı delip geçemiyordu. Karanlığın içine uzattığı eli bir duvara değene değin dikkatle ilerlemiş, sonra oldukça yavaş bir şekilde odanın dört duvarı boyunca gezinmişti.

Görünüşe göre oda yüz yirmi metrekare falandı. Zemin betondan, duvarlar ise yerin üstündeki inşaat yöntemini de açığa çıkaracak şekilde harçsız örülmüştü. Çağlar önce atılan bu temelleri oluşturmak için değişik şekillerdeki küçük granit parçaları harç kullanılmaksızın ustaca birleştirilmişti.

Tarzan duvarlar boyunca gezindiği ilk seferinde penceresiz ve tek kapılı bir oda keşfettiğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. Tekrar duvar boyunca ihtiyatla gezinmişti. Hayır, hayır! Haksız değildi işte! Kapının karşısındaki duvarın ortasına geldiğinde durmuştu. Bir an için hareket etmeksizin öylece dikilmiş, sonra bir yüz metre kadar yana kaymıştı. Tekrar dönmüş ama bu sefer yüz metre diğer yana gitmişti.

Bir kez daha duvarların her karışını dikkatle yoklayarak odanın içinde tüm turu tekrarlamıştı. Nihayetinde yine merakını uyandıran o köşede durmuştu. Tamam, hiç şüphesi kalmamıştı artık! Tam da duvarların kesiştiği o noktadan odanın içine serin hava doluyordu. Başka bir yerden hava falan geldiği de yoktu.

Tarzan duvarın o noktasını oluşturan granit parçalarından pek çoğunu denedikten sonra nihayetinde kolayca çekip çıkarabildiği bir tanesine denk gelmişti. Bu parça yaklaşık yirmi beş santim genişliğindeydi ve az çok yarısı da odanın içinde kalıyordu. Maymun adam birer birer benzer taşları da duvardan çekip çıkarmıştı. Duvarın bu kısmı da belli ki mükemmel biçimdeki levhalardan inşa edilmişti. Çok geçmeden duvarın bir sonraki katmanına ulaşana değin bunlardan beş on tanesini de çıkarmıştı. Ama sonra elini uzatabildiği kadar uzağa attığında duvarın ardından hiçbir şeye dokunamayınca şaşırıp kalmıştı.

Bu aralıktan vücudunun geçebileceği kadar duvarı sökmek ise yalnızca birkaç dakikasını almıştı. Tam önünde zayıf bir ışık seçer gibi, zifiri karanlığın ortasında bir parıltı görür gibi olduğunu sanmıştı. Dikkatle elleri ve dizleri üzerine inmiş, yaklaşık dört yüz elli metre—diğer bir deyişle duvar temellerinin ortalama kalınlığına—gelene kadar ilerlemişti ama duvar ani bir düşüşle son bulmuştu. Kolunu erişebildiği kadar uzağa atmış ama eline hiçbir

şey değmediği gibi önünde uzanan bu karanlık uçurumun dibini de bulamamıştı. Yine de zeminin bir ucuna yapışarak vücudunu boylu boyunca karanlığın içinde alçaltmıştı.

En sonunda başını kaldırıp da yukarı bakmak aklına gelmiş ve yukarıda da küçük, yuvarlak bir açıklığın içinden yıldızlara bezenmiş gökyüzünü görmüştü. Maymun adam içine atıldığı bu boşluğun dört bir yanında uzanabildiği kadar gerininee yokladığı duvarların büyük bir kısmının boşluğun yükseldiği merkezde birleştiğini fark etmişti. Bu da o yönde ilerleyerek kaçabileceği ihtimalini aklına getirmişti.

Oturmuş bu tuhaf geçidin ve geçidin sonundaki boşluğun niye yapıldığını, nerede kullanıldığını düşünürken ay yukarıdaki açıklığa vurarak bu gölgeler arasındaki mekâna o yumuşak, gümüşi ışınlarını yansıtmıştı. Hemen ardından Tarzan bu boşluğun ne işe yaradığını anlamıştı. Çünkü çok aşağısında salınan suyun ışıl ışıl parladığını görmüştü. Demek ki eski bir kuyuya düşmüştü ama saklandığı zindanla bu kuyunun birbirine bağlanmasının sebebi ne olabilirdi ki?

Ay boşluğun açıklığına vurduğunda içeriyi bütünüyle aydınlatmış ve Tarzan da hemen karşısındaki duvarda başka bir açıklık olduğunu görmüştü. Sonra, bu beni muhtemel kaçışa götürecek bir geçidin ağzı olabilir mi, diye sormuştu kendine. En azından bir göz atmaya değer diye düşünmüş ve böyle de yapmıştı.

Çabucak ardında ne olduğunu keşfetmek için yıktığı duvara dönerek taşları geçidin önüne taşımış ve o taraftaki taşlarla bunları değiştirmişti. Levhaları duvardan kaldırırken karşılaştığı o büyük toz yığını ise, bu kadim tapınağın şimdiki sahiplerinin bu gizli geçitten haberleri olsa bile burayı uzun zamandır, belki de yüzyıllardır kullanmadığına ikna etmişti maymun adamı.

Tarzan duvardaki taşları değiştirince durduğu noktadan dört yüz elli metre genişliğindeki boşluğa dönmüştü. Maymun adam için bu aradaki boşluğu sıçrayarak aşmak basit bir işti. Bir an sonra dar bir tünel içerisinde ilerlemeye, henüz geçtiğine benzer başka bir boşluğa düşmemek için de dikkatle hareket etmeye koyulmuştu bile.

Zifiri karanlığa inen basamaklara vardığında ise otuz metre kadar gitmişti. Altı metre kadar aşağıda tünelin düz zemini tekrar belirmişti ve biraz daha ilerledikten sonra geldiği taraftaki kocaman ahşap parmaklıklarla sağlamlaştırılmış ahşap bir kapıya çıkınca durmak zorunda kalmıştı. Bu görüntü maymun adama dışarıdaki dünyaya çıkan bir geçitte olabileceğini düşündürmüştü çünkü karşı taraftan ilerlemesini engelleyen parmaklıkların sürgüleri eğer bir mahpusa varmadıysa bu düşündüğüyle gayet uyumluydu.

Parmaklıkların üzerini kalın toz birikintileri kaplamıştı. İşte bu da geçidin uzun zamandan beridir kullanılmadığını gösteriyordu. Tarzan o koca kapıyı yana kaydırmaya çalıştığında kapının muazzam menteşeleri bu alışılmadık cüretkarlık karşısında tuhaf bir çığlık koparmışlardı. Tarzan bu yersiz sesin tapınağın sakinlerini harekete geçirip geçirmediğini anlamak için başka bir ses gelecek mi diye bir an duraksamış fakat hiçbir şey duymayınca kapıdan içeri girmişti.

Dikkatle etrafını yokladığında duvarları ve zemini boyunca tuhaf da olsa aynı şekillerdeki metal külçelerin üst üste dizildiği büyük bir odada olduğunu anlamıştı. El yordamıyla yokladığında ise başta bunların çift başlı ayakkabı çekeceklerine benzediğini düşünmüştü. Külçeler epey ağırdı ve bu külçelerin büyük çoğunluğunun altın olduğundan da emindi. Fakat gerçekten bunlar altınsa, bu binlerce kiloluk muazzam bir servet demekti ve Tarzan bunu düşününce bunların çok daha ucuz bir metalden yapılma külçeler olması gerektiği kanısına varmıştı.

Odanın bir ucunda ise sürgülü bir kapı bulmuştu. İçeride gördüğü bu sürgüler de özgürlüğe açılan eski ve unutulmuş bir geçitten geçtiği umudunu tazelemişti. Kapının ötesindeki geçit tıpkı bir mızrak gibi dümdüz uzanıyordu ve biraz sonra maymun adam bu geçidin, kendisini çoktan tapınağın dış duvarlarının ötesine çıkardığını anlamıştı. Ama keşke bu geçidin kendisini ne tarafa götürdüğünü bir bilseydi! Batıya gidiyorsa, şehrin surlarını da aşmış olacaktı.

İçi umutla dolunca cesaret edebildiği kadar hızla, yarım saat sonra yukarı çıkan başka bir merdivene gelene değin ilerlemişti. Bu merdivenin altı taştı fakat yukarı çıkarken yalın ayakları bastıkları maddenin ansızın değiştiğini hissetmişti. Taş basamaklar, granit olanlarına çıkmıştı. Maymun adam elleriyle yoklayarak bu granit basamakların kayadan oyulduğunu keşfetmişti çünkü bir kırpılmaya işaret edecek tek bir çatlak bile yoktu basamaklarda.

Basamaklar otuz metre boyunca bir anda iki kayadan yontma duvar arasındaki dar bir yarığa varana değin kıvrıla kıvrıla yukarı çıkmıştı. Tarzan'ın üzerinde yıldızlı gökyüzü, altında ise ayağının dibinde biten basamakların ardından gelen dik bir eğim vardı. Tarzan aceleyle bu yola koyulmuş ve sonuna vardığında da karşısına kocaman granit bir kayalık çıkmıştı.

Bir buçuk kilometre ötesinde ay ışığına gömülmüş kubbeleri ve kuleleriyle viran Opar şehri uzanıyordu. Tarzan yanında taşıdığı külçeye bakmıştı. Bir süre ayın parlak ışınları altında bu külçeyi incelemiş, sonra uzaktaki kadim ihtişamın harabeler yığınına bakınmak için başını kaldırmıştı.

"Opar," diye başlayan derin düşüncelere dalmıştı, "Opar, çoktan unutulan uzak geçmişin büyülü şehri. Hayvanların ve güzelliklerin şehri. Ölümün ve korkuların, müthiş zenginliklerin şehri." Tarzan'ın elindeki külçe som altındı.

Tarzan'ın kendini üzerinde bulduğu bu kayalık, bir önceki sabah siyahi savaşçılarıyla tırmandıkları uzun uçurumlarla bu kadim şehir arasında boylu boyunca uzanıyordu. Bu kayalığın dik yüzeyinden aşağı inmek bu maymun adam için bile son derece tehlikeli ve inanılmaz meşakkatliydi. Ama nihayetinde Tarzan vadinin yumuşak toprağını ayaklarının altında hissetmişti. Sonra ardına dönüp de Opar'a bir kez olsun bakmadan karşıdaki tepelere dönmüş ve vadiyi aşmak için hızla yürümeye koyulmuştu.

Vadinin batı yakasındaki dağın düz zirvesine ulaştığında güneş henüz doğmuştu. Çok uzaklarda dağın eteğindeki ormanın ağaçlarının tepelerinde dumanlar tüttüğünü görebiliyordu.

"Hay ben sizin—" diye mırıldanmıştı. "Peşime düşen bu elli kişi... Acaba bunlar, onlar olabilir mi?"

Çabucak tepeden inmiş ve uzaktaki ormana inen dar bir geçide sıçrayarak dumanın tüttüğü yöne doğru koşturmuştu. Bu ince dumanın durgun havada yükseldiği noktadan dört yüz metre kadar uzağındaki ormanın eşiğine geldiğinde ağaç tepesine çıkmıştı. Birdenbire karşısına derme çatma bir ağıl çıkana değin de ihtiyatla ağaç üstünde ilerlemişti. Bu ağılın ortasında elli siyahi Wazirili küçük ateşlerinin çevresinde çökmüş oturuyordu. Tarzan, Wazirililere onların dilinde seslenmişti:

"Ayağa kalkın evlatlarım! Kalkın da kralınızı selamlayın!"

Savaşçılar korku ve hayretle bağırarak, kaçsak mı kaçmasak mı bilemeden ayağa fırlamışlardı. Sonra Tarzan yükseklerdeki bir daldan hafifçe sıçrayarak ortalarına inivermişti. Savaşçılar bu gelenin gerçekten de şefleri olduğunu, hem de insan suretinde inmiş bir ruh değil de canlı kanlı şefleri olduğunu fark ettiklerinde neşeyle dolmuşlardı.

"Ah Waziri! Korkaklık ettik!" diye haykırmıştı Busuli. "Kaçtık ve seni kaderine terk ettik ama korkumuz geçtiğinde seni dönüp kurtarmaya ya da en azından seni öldürenlerden intikamını almaya yemin etmiştik. Şimdi tam da bir kez daha o kayalıkları tırmanmaya ve o korkunç şehre çıkan ıssız vadiden geçmeye hazırlanıyorduk."

"Evlatlarım, kayalıklardan inerek ormana geçen elli korkunç adam gördünüz mü hiç?" diye sordu Tarzan.

"Gördük, Waziri," diye cevapladı Busuli. "Dün tam da senin ardından koşmak üzereyken yanımızdan geçtiler. Ormanda ne nasıl yapılır, hiçbir şey bilmiyorlar. Daha onları görmeden bir buçuk kilometre önce seslerini duymuş ve başka bir işle meşgul olduğumuz için ormana çekilerek yanımızdan geçmelerine izin vermiştik. O kısa bacaklarıyla hızla ve paytak adımlarla yürüyorlardı. Ara sıra da içlerinden biri tıpkı goril Bolgani gibi elleri ve ayakları üzerinde gidiyordu. Gerçekten, Waziri, elli korkunç adamdı yanımızdan geçen."

Tarzan onlara başından geçen maceraları ve bulduğu o sarı metali anlattıktan sonra geceleyin geri dönüp bu muazzam hazineden taşıyabildikleri kadarını almak için kurduğu plana hiçbiri karşı

çıkmamıştı. İşte böylece Opar'ın o ıssız vadisine alacakaranlık çöktüğünde elli kara tenli savaşçı toz içindeki kuru toprak üzerinde hızlı adımlarla yürüyerek şehrin önündeki, az çok seçebildikleri kayalığa doğru yollanmıştı.

Başta bu kayalıktan inmek zor bir görev gibi görünmüş olsa da Tarzan çok geçmeden elli savaşçısını da kayalığın zirvesine ulaştırmanın neredeyse imkansıza yakın olacağını fark etmişti. Ama nihayetinde bu maymun adamın Herkülvari çabaları sonucunda bu işi de halletmişlerdi. On mızrak uçtan uca bağlanmış ve sonra Tarzan bu müthiş zincirin bir ucunu beline bağlayarak en sonunda zirveye ulaşmayı başarmıştı.

Zirveye çıktığı gibi de siyahilerden birini yanına çekmiş ve bu şekilde elli savaşçı da kayalığın zirvesinin emniyetine kavuşmuştu. Hemen ardından Tarzan savaşçılarını hazine odasına götürmüş ve burada da her bir savaşçı tanesi yaklaşık kırk kilo civarındaki iki külçeyi yüklenmişlerdi.

Gece yarısına doğru hepsi bir kez daha kayalığın bir ucuna geçmişlerdi fakat bu sefer taşıdıkları ağır yük yüzünden tepelerin zirvesine ulaştıklarında neredeyse öğlen olmak üzereydi. Buradan eve olan yolculukları ise, bu mert ve dövüşçü adamlar hamallığa alışkın olmadıkları için biraz daha yavaş geçmişti. Ama elbette bu adamlar yüklerini ah vah etmeden taşımış ve otuzuncu günün sonunda kendi bölgelerine varmışlardı.

Burada kuzeybatıya doğru ilerlemeye devam ederek siyahileri köylerine götürmektense Tarzan onları dosdoğruca batıya sürmüştü. Ancak otuz üçüncü günün sabahında onlara toplanmalarını ve altınları sakladıkları yerde bırakarak kendi köylerine dönmelerini emretmişti.

"Peki ya sen ne yapacaksın, Waziri?" diye sormuştu siyahiler.

"Evlatlarım, ben burada birkaç gün daha kalacağım," diye cevaplamıştı Waziri. "Şimdi siz de acele edin de kadınlarınızın ve çocuklarınızın yanına dönün."

Siyahiler gittiğinde Tarzan iki altın külçesini almış ve bir ağaca sıçrayarak birbirine dolaşmış, sık çalılıkların üzerinden birkaç yüz metre boyunca usul adımlarla koşturmuştu. Sonra ansızın yaban ormanının iri yarı efendilerinin çepeçevre sararak koruduklari dairesel bir açıklıkta aşağı inivermişti. Bu doğal arenanın ortasında tepesi düz ve kupkuru bir höyük vardı.

Tarzan bu köşe bucak dikenli otlar ve birbirine girmiş sarmaşıklar arasındaki gözlerden uzak noktaya daha öncesinde yüzlerce defa gelmişti ama ne pars Şiyita'nın o kıvrak vücudu buraya girmenin bir yolunu bulabilmiş ne de o kudretli Tantor koca kuyruksuz maymunların bu meclisini yaban ormanının zararsız sakinleri hariç herkesten koruyan o engelleri aşabilmişti.

Tarzan tüm külçeleri arenanın içine yığına değin tam elli kez git gel yapmıştı. Sonra yıldırım düşen eski bir ağacın oyuğundan tıpkı bir zamanlar bir kuyruksuz maymun gibi Profesör Arşimet Q. Porter'ın sandığını gömdüğü küreği çıkarmıştı. Küreği kullanarak uzun bir hendek kazmış ve siyahilerin Opar'ın hazine mahzenlerinden taşıdığı serveti buraya gömmüştü.

O gece arenada uyumuş ve ertesi sabah erkenden Waziri'ye dönmesinden evvel barakasını ziyaret etmek için yola koyulmuştu. Her şeyi bıraktığı gibi bulunca avlanmak üzere ormana dalmıştı. Avını, rahat bir ziyafet çekebileceği ve geceyi de rahat bir sedirde geçirebileceği barakasına getirmek istiyordu.

Sekiz kilometre boyunca güneye gitmiş, barakasından yaklaşık on kilometre ötedeki denize akan nehrin kıyısı boyunca ilerlemişti. Sekiz yüz metre ilerlemişti ki birden o hassas burnuna tüm yaban ormanını titreten o koku gelmişti. Tarzan insan kokusu almıştı.

Rüzgâr okyanustan estiği için Tarzan bu kokuyu yayanların batısında olduklarını biliyordu. Ama insan kokusuna Numa'nınki karışmıştı. "İnsan ve aslan... Acele etsem iyi olur," diye düşünmüştü maymun adam. Çünkü bu kokunun beyaz adamlardan geldiğini biliyordu. "Numa avlanıyor herhalde."

Ağaçların arasından ormanın sonuna geldiğinde bir kadının diz çöküp dua ettiğini ve kadının önünde de ilkel görünümlü, vahşi bir beyaz adamın yüzünü kollarına gömdüğünü görmüştü.

Adamın arkasında ise ağır ağır avına yaklaşan ihtiyar bir aslan vardı. Adam yüzünü aslandan çevirmiş, kadın ise dua ederek başını eğmişti. Tarzan ikisinin de yüz hatlarını seçemiyordu.

Numa ise sıçramak üzereydi. Kaybedecek tek anı bile yoktu. Tarzan sadağını açıp da oklarından birinin ölümcül ucunu o sarı posta yollayacak zamanı bile bulamamıştı. Hayvana bıçağıyla saldırmak için de çok uzakta kalıyordu. Tek bir umudu, tek bir seçeneği vardı ve maymun adam yıldırım hızıyla harekete geçmişti.

Adaleli bir kol geri çekilmiş ve saniyenin binde biri denecek kadar kısa bir sürede büyük bir mızrak bu iri yarı adamın omzuna yükselmişti. Hemen sonra da bu koca kol öne doğru fırlamış ve ansızın ölüm, avıyla arasına giren yaprakları delip geçerek sıçrayan aslanın kalbine gömülmüştü.

Bir an için ne kadın ne de adam hareket etmişti. Sonra kadın gözlerini açmış ve şaşkınlıkla arkadaşının arkasında yatan ölü hayvana bakmıştı. Bu güzel çehre yukarı kalktıkça Maymunların Tarzan'ı inanılmaz bir şaşkınlık içinde nefes nefese kalmıştı. Kafayı mı yemişti acaba? Bu, sevdiği kadın olamazdı! Ama esasında işte ta kendisi karşısında duruyordu.

Sonra kadın ayağa kalkmıştı. Adam da kadını öpmek üzere onu kollarına almış ve ansızın cinayetin kıpkırmızı sisleri arasında maymun adamın gözünü kan bürümüş, alnındaki o eski yara yanık teninde kırmızı kırmızı belirmişti.

Yayına zehirli oklarından birini yerleştirdiğinde ise barbar yüzünü korkunç bir ifade sarmıştı. Altındaki hiçbir şeyden haberi olmayan adama bakarken o kül rengi gözlerinde bet bir ışık parlamıştı.

Bir an için ok nişanladığı kalbi delip geçsin diye geriye çektiği yayının kirişine bakıp kalmıştı.

Ama sonra bu ölüm taşıyan oku salmamıştı. Yavaş yavaş okun ucu sarkmış, maymun adamın kahverengi alnındaki yaranın kırmızıları solmuş, kiriş gevşemiş ve Maymunların Tarzan'ı başı önünde hüzünlü bir şekilde yaban ormanına dönerek Waziri köyüne yollanmıştı.

BÖLÜM XXIII:

ELLİ KORKUNÇ ADAM

Birkaç dakika boyunca Jane Porter ve William Cecil Clayton güç bela avı olmaktan kurtuldukları hayvanın ölü vücuduna bakarak çıt çıkarmadan öylece dikilmişlerdi.

Fevri itiraflarla yaptığı çıkıştan sonra yine ilk söze giren kız olmuştu.

"Bu mızrağı atan kim olabilir ki?" diye fısıldamıştı.

"Kim bilir kim!" diye cevaplamıştı adam da.

"Ama eğer bir dostsa neden kendini göstermesin ki?" diye üstelemişti Jane. "Ona seslenip en azından bir teşekkür etsek olmaz mı?"

Clayton ruhsuz bir şekilde kızın dediğini yapmış ama kimseciklerden bir cevap alamamıştı.

Jane Porter ürkmüştü. "Ne esrarengiz bir orman!" diye homurdanmıştı. "Ah! Korkunç bir orman! Dostluk emarelerini bile korkutucu bir hale getiriyor burası."

"Barınağa dönelim," dedi Clayton. "En azından orada daha güvende olursunuz. Zaten benim bir halta yaradığım yok," diye ekledi sonra esefle.

"Ama böyle söylemeyin William," diye hemen araya girmişti kız; sözlerinin açtığı bu yara onu gerçekten üzmüştü. "Elinizden gelenin en iyisini yaptınız hep. Asil, fedakâr ve cesur bir şekilde davrandınız. İnsan üstü bir mahluk olmamanız sizin suçunuz değil ki. Zaten benim için sizin yaptıklarınızdan daha fazlasını yapabilecek de tek bir insan var tanıdığım. O anın

heyecanıyla kullandığım kelimelere hâkim olamadım. Sizi üzmek istememiştim. Tek istediğim sizinle asla evlenemeyeceğimizi, böyle bir evliliğin yanlış olacağını size kesin olarak anlatabilmekti."

"Anladım zaten," diye cevapladı adam. "Bir daha bu konuyu açmayalım, en azından medeniyete dönene değin."

Ertesi gün Thuran iyice kötüleşmiş, daimî bir sayıklama nöbetine tutulmuştu. Onu rahatlatmak için de hiçbir şey yapamıyorlardı. Zaten Clayton'ın da öyle bir şeyler yapayım diye can attığı yoktu. Kıza gelince, o bu Rus adamdan korkuyordu; hatta kalbinin derinlerinde bir yerde onun ölmesini diliyordu. Kendisini tümüyle bu hayvanın insafına bırakacak bir şeylerin yaşanacağı düşüncesi ise bu zalim ormanın kuytularında tamamen tek başına kalacak olursa karşılaşacak olduğu mutlak ölümden daha çok kaygılandırıyordu kızı.

İngiliz adam aslanın vücudundan mızrağı çıkarmış ve bu sayede o sabah ormana avlanmaya gittiğinde ilk kez bu vahşi kıyıya düştüklerinden beri hiç olmadığı kadar güvende hissetmişti kendini. Bunun sonucunda da daha önce yaptığından daha fazla uzaklaşmıştı barınaktan.

Jane Porter ise ateşler içindeki Rus adamın çılgın gibi sayıklamasından olabildiğince uzağa kaçmak için barınaklarının altındaki ağaca inmişti. Ama elbette daha da uzaklaşmaya cesaret edememişti. Burada, Clayton'ın kendisi için yaptığı biçimsiz merdivene oturmuş ve her zamanki umuduyla bir gemi görürüm diye denizi seyretmişti.

Sırtını ormana döndüğü için birbirinden ayrılan otları da bu otların arasından bakınan barbar yüzleri de görmemişti. Dip dibe iki küçük kan çanağı göz uzun uzun kızı süzmüş, zaman zaman da bu kızdan başka birileri var mı diye kumsalda gezinmişti. Şimdi bir kafa daha otlar arasında belirmiş, sonra bir tanesi daha ve işte bir tanesi daha gelmişti. Barınağın içindeki adamı yeni bir titreme nöbeti tutmuş ve otlar arasında beliren kafalar geldikleri gibi çıt çıkarmadan yitmişlerdi. Ama kız yukarıdaki adamın mütemadi feryatlarından hiç tedirgin olmuş gibi durmadığı için tekrar açığa çıkmışlardı.

Ormanın içinden birer birer beliren tuhaf vücutlar sinsice hiçbir şeyden haberi olmayan kadına doğru ilerliyorlardı. Otlardan gelen hafif bir hışırtı kadının dikkatini çekmiş, hemen ardına dönmüş ve karşılaştığı manzara, korkuyla bir çığlık atarak ayağa fırlamasına sebep olmuştu. Sonra bu vücutlar kadının üzerine atılmıştı. Bu mahluklardan birisi kızı gorillerinkine benzer uzun kollarıyla kaldırarak ormanın içine taşımıştı. Pençeyi andıran pis bir el kadının çığlıklarını bastırmak için ağzını kapamıştı. Şimdi bu kadının haftalardır çektiği ıstırapların üzerine asla dayanamayacağı yeni bir şok eklenmişti. Kadının zaten paramparça olan sinirleri çökmüş ve bayılmıştı. Tekrar ayıldığında ise kendisini yaban ormanının sık örtüleri arasında bulmuştu. Geceydi ve uzandığı küçük açıklıkta kocaman bir ateş ışıl ışıl parlıyordu. Bu ateşin çevresine elli korkunç adam çökmüştü. Bu adamların kafalarını ve yüzlerini sık saçlar sarıyordu. Uzun kollarını kısa ve çarpık bacaklarının üzerindeki eğik dizlerine dayamışlardı. Tıpkı vahşi hayvanlar gibi pis yiyecekleri dişleyip kemiriyorlardı. Ateşin bir ucunda bir kazan kaynıyordu ve bu mahluklardan biri ara sıra sivri ucuna iri bir parça et asılı bir çubuğu bu ateşin içinden çekip çıkarıyordu.

Tutsaklarının kendine geldiğini fark ettiklerinde ise onun hemen yanındaki yemek yiyenlerden biri bu iğrenç yahninin bir parçasını üzerine fırlatmıştı. Bu et parçası kadının yanına yuvarlanmıştı fakat bir mide bulantısı karnından başına doğru yükseldiği için kadın gözlerini kapatmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Günler boyunca sık ormanın içinde yürümüşlerdi. Ayakları ağrıyan, bitkin bir haldeki kadın ise bu uzun, sıcak ve yorucu günler boyunca biraz ite kaka çekiliyor biraz da sürükleniyordu. Ara sıra tökezleyip yere düştüğünde ise en yakınındaki korkunç adamlar ona tokadı yapıştırıp okkalı bir tekme atıyorlardı. Yolculuğun sonuna daha çok varken, tabanları tümden yok olduğu için kadın ayakkabılarını atmıştı. Kıyafetleri de paramparça olmuştu ve bu sefil paçavraların arasından gözüken, bir zamanlar bembeyaz olan

o narin teni yerlerde sürüklendiği sırada binlerce acımasız çalının ve böğürtlenin dikenlerine takıldığı için açık yaralarla dolu ve kanlar içindeydi.

Kadın yolculuğun son iki gününde öyle bitkin bir haldeydi ki ne kadar tekmelenip vurulsa da o kanlar içindeki, sefil ayaklarının üzerine çıkamıyordu. Adamların tepesi artık iyice atmıştı ama kız da dizleri üzerine bile kalkamayacak kadar güçten düşmüştü.

Bu mahluklar etrafını sarmış, tehditkâr bir şekilde konuşarak sopalarla kendisini dürtükleyip tekmeler ve yumruklar atarken kadın da gözlerini kapatmış, bu eziyeti bitirebilecek tek şey olduğunu düşündüğü o tatlı ölüm için dua ediyordu. Ama ölüm kapısını çalmamış ve şimdi bu elli korkunç adam tutsaklarının artık yürüyemeyecek kadar güçten düştüğünü fark ederek onu yerden kaldırmış, yolculuğun kalanı boyunca da böylece taşımışlardı.

Kadın bir öğleden sonrasında heybetli bir şehrin viran duvarlarının önlerinde belirdiğini görmüş fakat çok zayıf ve bitkin olduğu için buna en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Bu adamlar kendisini her nereye taşıyorlarsa taşısınlar, nihayetinde burası bu hiddetli vahşi herifler arasındaki tutsaklığının sonu olacaktı.

En sonunda iki koca surun arasından geçerek viran şehrin içine girmişlerdi. Kızı yıkık dökük bir binanın içine bırakmış ve o da burada kendisini taşıyan mahlukların tıpatıp aynısı olan binlercesiyle etrafının çevrildiğini fark etmişti. Fakat bu mahluklardan kadın olanları erkeklerine kıyasla o kadar da korkunç gözükmüyorlardı. Kadınları görünce bu ıstırabını bitirmeye dair ilk umut parçası yüreğine düşmüş fakat bu da çok kısa sürmüştü çünkü kadınlar ona vurmamış olsalar da hiç acımamışlardı.

Bu binada yaşayanların hepsi tarafından iyice gözetlendikten sonra aşağıdaki mahzenin karanlık bir odasına götürülmüş ve burada da biri su, öbürü de yemek dolu iki demir kaseyle boş zeminde bir başına bırakılmıştı.

Bir hafta boyunca yalnızca kendisine su ve yemek getirmekle görevli olan kadınları görmüştü. Yavaş yavaş gücünü tekrar kazanıyordu ve çok geçmeden Alevler Tanrısı'na kurban edilecek kadar iyi bir hale gelecekti. Bu kadın kendisini bekleyen kaderi bilmediği için şanslı sayılırdı.

Maymunların Tarzan'ı Clayton'ı ve Jane Porter'ı Numa'nın dişlerinden kurtaran mızrağını savurduktan sonra ormanın içinde ağır ağır ilerlerken kalbi yeni açılan bir yaranın hüznüyle dolup taşıyordu.

O ilk hiddetli kıskançlık dalgasının öfkesiyle aklına getirdiği şeyi önlemek içini elini tam zamanında okundan çektiği için memnundu şimdi. O sırada Clayton'ın maymun adamın ellerinden gelen bir ölümle can vermesi anlık bir işti. Ama işte bu kısacık anda, Tarzan'ın kızı ve yanındakini tanıyarak oku tutan yayın kirişinin gevşediğini fark ettiği anda vahşi yaşamının barbarvari ve anlık dürtüleri arasında gidip geliyordu.

Canı gibi sevdiği kadını—kadınını, dişisini—bir başkasının kollarında görmüştü. Buradaki öbür hayatında kendisine yol gösteren hiddetli yaban ormanının kurallarına göre yapacak tek bir şey vardı. Ama iş işten geçmeden hemen öncesinde doğuştan gelen beyefendiliğinin yumuşak duyguları bu şeyi yapma tutkusunun alev saçan yangınları üzerinde yükselmiş ve onu kurtarmıştı. Parmakları o parlak oku salmadan önce bu duygular yetişip de diğerlerine üstün geldiği için çok minnettardı.

Waziri'ye dönmeyi düşündüğü sırada bu fikir ona iğrenç gelmişti. Bir daha tek bir insan dahi görmek istemiyordu. En azından yüreğindeki bu keskin efkâr bıçağının bir ucu körleşene değin bir süre boyunca tek başına orman içinde gezinecekti. Tıpkı diğer hayvan dostları gibi bir başına ve çıt çıkarmadan acısını yaşamayı tercih etmişti.

O gece yine kuyruksuz maymunların arenasında uyumuştu ve günler boyunca da buranın çevresinde avlanarak geceleri arenaya tekrar dönmüştü. Güneyden tanıdık bir sesin geldiğini duyduğu sırada daha yeni bu yuvarlak açıklıktaki yumuşak otların üzerine gerinerek uzanmıştı. Bu ses, yaban ormanının içinden geçen bir

kuyruksuz maymun sürüsüne aitti, bundan emindi. Dakikalarca nefesini tutmuş, uzandığı yerden dinlemişti. Kuyruksuz maymunlar arenaya doğru geliyorlardı.

Tarzan üşene üşene ayağa kalkmış ve gerinmişti. Keskin kulakları yaklaşan sürünün her bir hareketini takip ediyordu. Rüzgâra doğru yürüyorlardı ve işte şimdi onların kokusunu da almıştı. Gerçi gelenlerin kuyruksuz maymunlar olduğu konusunda haklı olduğunu bilmek için buna hiç ihtiyacı yoktu.

Maymunlar yaklaşırken Maymunların Tarzan'ı da arenanın öbür tarafındaki ağaç dallarının arasına sıvışmıştı. Burada yeni gelenleri gözlemek üzere bekliyordu ama zaten çok beklemesine de gerek kalmamıştı.

Şimdi alçaktaki dallar arasından, tam karşısında haşin ve kıllı bir yüz belirmişti. O küçük zalim gözleri açıklığa şöyle bir bakmış, sonra arkadakilere dönüp haber etmişti. Tarzan söylenenleri duyabiliyordu. Öncü maymun sürünün diğer üyelerine etrafta kimsenin olmadığını ve arenaya güvenle girebileceklerini söylemişti.

En önce sürünün lideri çimenlik zeminin yumuşak halısına hafifçe inivermiş, sonra da birer birer ardından hemen hemen yüz insansı maymun gelmişti. İri yarı yetişkinlerin yanında pek çok genç de vardı. Birkaç süt emen yavru da vahşi analarının kıllı boyunlarının yakınına yapışmış duruyorlardı.

Tarzan sürüdeki pek çok maymunu tanımıştı. Sürü tıpkı küçük bir bebekken geldiği gibiydi hâlâ. Çocukluğundaki pek çok küçük kuyruksuz maymun şimdinin yetişkinleriydi. O çabuk biten çocuklukları boyunca onlarla işte tam da bu yaban ormanın orasında burasında sıçrayıp zıplayarak oynamıştı. Acaba kendisini hatırlarlar mı diye merak etmişti. Çünkü bazı kuyruksuz maymunların hafızası çok uzun dayanmazdı ve iki yıl onlar için sonsuzluk kadar uzun bir süre olabilirdi.

Kulak kesildiği konuşmadan yeni bir kral seçmeye geldiklerini öğrenmişti. Bir önceki şefleri otuz metre yukarıdan kırık bir uzvunun üzerine düşerek ansızın ölmüştü.

Tarzan, maymunların gözünün önünde sarkan bir ağacın ucuna doğru yürümüştü. Onu ilk gören de bir dişinin keskin gözleri olmuştu. Gırtlaktan gelen boğuk bir sesle diğerlerinin dikkatini de ona çekmişti. Pek çok heybetli maymun aralarına karışanı daha iyi görebilmek için dikelmişti. Açığa çıkardıkları dişleri ve kıllı boyunlarıyla gırtlaklarından saldıkları bet hırlamalarla ağır ağır Tarzan'a doğru yaklaşmışlardı.

"Karnah, ben Maymunların Tarzan'ıyım," demişti maymun adam sürüsünün dilinde. "Beni hatırlarsın. Daha biz küçük birer kuyruksuz maymunken birlikte Numa'yla alay eder, ona yüksek dalların üzerinden çubuklar ve yemişler atardık."

Tarzan'ın seslendiği maymun söyleneni az çok anlamış gibi yüzünde donuk bir hayretle duraksamıştı.

"Ya Magor," diye devam etmişti Tarzan başka bir maymuna seslenerek, "sen bir önceki kralını, kudretli Körçak'ı öldüren kralını hatırlamıyor musun? Bak bakayım bana! İşte ben o Tarzan değil miyim? Hepinizin nicedir tanıdığı o kudretli avcı, o görünmez savaşçı değil miyim ben?"

Maymunların hepsi şimdi öne doğru toplanmıştı ama tehditkâr bir tavırdan çok merak içindeydiler. Kendi aralarında birkaç dakika boyunca homurdanıp durmuşlardı.

"Şimdi aramızda ne arıyorsun?" diye sormuştu sonra Karnah.

"Yalnızca selamet," diye cevaplamıştı maymun adam.

Maymunlar tekrar kendi aralarında homurdanmış, en sonunda yine Karnah konuşmuş ve şöyle demişti:

"Selametle gel o zaman, Maymunların Tarzan'ı!"

İşte böylece Maymunların Tarzan'ı bu hiddetli ve çirkin kalabalığın ortasındaki çimenliğe hafifçe inivermişti. İşte böylece evrim döngüsünü tamamlamış ve bir kez daha vahşilerin arasındaki bir vahşi olmuştu.

İki yıllık bir ayrılığın ardından beklenilen türden hiçbir selamlaşma olmamıştı. Kuyruksuz maymunların çoğunluğu maymun adamın gelişiyle bölünen işlerine dönmüş ve sanki o sürüden hiç gitmemiş gibi ona hiç ilgi göstermemişlerdi.

Tarzan'ı hatırlayacak kadar büyük olmayan bir iki genç kuyruksuz maymun ise onu koklamak için dört uzuvlarının üzerinde ona yaklaşmış, içlerinden biri de dişlerini ona batırarak tehditkâr bir edayla hırlamıştı. Herhalde Tarzan'a yerini bil demeye çalışıyordu. Tarzan hırlayarak geri çekilseydi bu genç maymun istediğini almış olacaktı ama elbette geri çekilmesine sebep olan bu kuyruksuz maymun sürüdekiler arasında her daim kendisinden seçkin bir konumda olacaktı.

Maymunların Tarzan'ı geri çekilmemişti. Bunun yerine o koca avucuyla kudretli adalelerinin var gücüyle bir tokat savurmuş ve bu genç maymunu kafasından yakalayarak onu çimenlere doğru fırlatmıştı. Maymun hemen ayağa kalkmış ve tekrar üzerine atılmış ama bu sefer birbirlerine kesici dişler ve parçalayıcı parmaklarla saldırmışlardı. Daha doğrusu genç maymunun yapmak istediği bu olmuştu ama birbirleri üzerine hırlaşıp ısırıklar atarak kapandıkları gibi maymun adamın parmakları düşmanının boğazını yakalamıştı.

Şimdi genç maymun debelenmeyi bırakmış ve kıpırtısız kalmıştı. Tarzan onu bırakmış ve ayağa kalkmıştı. Bu genç maymunu öldürmek istememişti; tek istediği ona ve kendilerini izleyen diğerlerine Maymunların Tarzan'ının hâlâ efendileri olduğunu anlatmaktı sadece.

Bu ders işe yaramıştı. Genç maymunlar büyükleri çevrede olduğunda yapmaları gerektiği gibi önünden çekiliyor ve ihtiyar maymunlar da onun ayrıcalıklarına ortak çıkmak için hiçbir girişimde bulunmuyorlardı. Günler boyunca dişi maymunlar kendisine şüpheyle yaklaşmış ve onların çok yakınına geldiğinde de geniş ağızlarıyla çirkin çirkin hırlayarak üzerine atılmışlardı. Ama Tarzan her seferinde sağduyulu bir şekilde bu tehlikelerden kaçmıştı çünkü bu kuyruksuz maymunların bir geleneğiydi. Yalnızca cinnet geçiren kuyruksuz maymunlar bir anneye saldırırdı. Ama bir süre sonra dişi maymunlar bile Tarzan'a alışmıştı.

Tarzan eski günlerde olduğu gibi yine sürüyle avlanmış ve sürüdekiler onun üstün muhakemesinin hem kendilerini en iyi yemek kaynaklarına götürdüğünü hem de çabuk halatı sayesinde, daha önce tattılarsa bile nadiren yiyebildikleri lezzetli avları tuzağa

düşürdüğünü fark ettiklerinde; eskiden olduğu gibi yine Tarzan'ı kralları olarak görmeye başlamışlardı. İşte böylece sürü arenadan ayrılarak gezinmeye çıkmadan önce maymun adamı tekrar kralları olarak seçmişti.

Maymun adam kaderin bu yeni oyunundan oldukça memnundu. Mutlu değildi, artık asla mutlu olamazdı ama en azından kendisine geçmişteki perişanlığını hatırlatan her şeyden uzaklaşabileceği kadar uzaktaydı. Medeniyete dönmeye ilişkin tüm düşüncelerini bir kenara atalı çok olmuştu ve şimdi de bir daha asla Wazirili siyahi dostlarının yanına gitmemeye karar vermişti. İnsanlıktan sonsuza değin ümidini kesmişti. Hayata bir kuyruksuz maymun olarak başlamıştı ve yine bir kuyruksuz maymun olarak ölecekti.

Fakat sevdiği kadının, sürüsünün sık sık uğradığı bir yerin hemen yanı başında olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyor ve bu kadının daimî bir tehlike içinde olduğuna dair başına üşüşen o düşünceden de bir türlü kaçamıyordu. Onun çok da iyi korunmadığını Clayton'ın ne kadar aciz olduğunu gördüğü o kısacık anda zaten fark etmişti. Tarzan bu konuyu düşündükçe, vicdanı etine batırılan bir iğne gibi canını yakıyordu.

En sonunda kendi bencil hüznü ve kıskançlığı sebebiyle Jane Porter'ın emniyetine ket vurduğu için kendisinden tiksinmeye başlamıştı. Günler geçtikçe bu düşünce zihninde gitgide büyüyordu ve kıyıya dönüp Jane Porter'la Clayton'ı korumaya karar vermişti ki tüm planlarını değiştiren bir haber kulağına gelmiş, hiçbir aksiliğe yahut ölüme aldırış etmeksizin dikkatsizce ve delirmiş gibi doğuya koşturmasına sebep olmuştu.

Tarzan sürünün arasına dönmeden önce kendi sürüsünden bir dişi bulamayan genç bir kuyruksuz maymun, adetleri olduğu üzere yakınlardaki bir topluluktan güzel bir eş kazanmak için kadim bir gezgin şövalye gibi vahşi yaban ormanının derinliklerine açılmıştı.

Bu maymun geliniyle döndüğü gibi unutmadan önce çabucak başından geçen maceraları sürüye anlatmaya koyulmuştu. Diğer pek çok şeyin yanında tuhaf görünümlü kuyruksuz maymunlardan oluşan büyük bir sürü gördüğünü de anlatmıştı.

"Biri haricinde hepsinin yüzü gözü kıl içindeydi," demişti. "Bu birisi de dişiydi. Hem teni de bu yabancıdan bile daha beyazdı." Bunu dediği sırada parmağıyla Tarzan'ı göstermişti.

Maymun adam bir anda kulak kesilmişti. Bu kafası ağır çalışan insansı maymunun cevap veremeyeceği kadar hızla sorular yağdırmaya başlamıştı.

"Bu maymunlar kısa ve çarpık bacaklı mıydı?"

"Öyleydiler."

"Numa'nın ve Şiyita'nın postlarını bellerine sarıp yanlarında çubuklar ve bıçaklar da taşıyorlar mıydı peki?"

"Evet, taşıyorlardı."

"Peki kollarıyla bacaklarını saran bir sürü sarı halkalar da kuşanmışlar mıydı?

"Evet, evet."

"Peki şu dişi? Zayıf, küçük ve son derece beyaz mıydı?"

"Öyleydi."

"Sürüden birisi gibi gözüküyor muydu peki, yoksa sadece bir tutsak mıydı?" -267-

"Onu peşlerinden sürüklüyorlardı; bazen bir kolundan tutuyor, bazen de kafasının üzerinde biten uzun saçlarından çekiyorlardı ve hep de tekmeler atıp dövüyorlardı onu. Ah! Ama onları izlemesi çok keyifliydi!"

"Tanrım!" diye mırıldanmıştı Tarzan.

"Onları gördüğünde neredeydi bunlar ve ne tarafa gidiyorlardı?" diye devam etmişti soru yağmuruna maymun adam.

"Şu arkadaki ikinci suyun yanındaydılar," demişti maymun güneyi göstererek. "Sabaha karşı benim yanımdan geçtiklerinde bu su boyunca yukarı gidiyorlardı."

"Peki bu ne zaman yaşandı?" diye sordu Tarzan.

"İki hafta önce."

Maymun adam tek bir kelime daha etmeden ağaçlara sıçramış ve bedeninden ayrılmış, sahipsiz bir ruh gibi doğuya, kayıp Opar şehrine doğru koşturmuştu.

BÖLÜM XXIV:

TARZAN'IN OPAR'A DÖNÜŞÜ

Clayton barınağa dönüp de Jane Porter'ın orada olmadığını fark ettiğinde korku ve hüzünle deliye dönmüştü. Mösyö Thuran'ı da gayet aklı başında ve ateşi geçtiğinde her zamanki o şaşırtıcı fevriliğine dönmüş bir halde bulmuştu. Bu zayıf ve bitkin Rus adam barınağın içindeki otluk yatağında uzanmış yatıyordu.

Clayton, kızı sorduğunda Rus adam onun aşağıda bir yerlerde olmadığına şaşırmış gibiydi.

"Değişik bir ses gelmedi hiç kulağıma," demişti sonra da. "Gerçi uzun zamandır baygınım."

Bu adam gözle görülür bir şekilde güçten düşmüş olmasaydı Clayton bu alçak herifin kızın nerede olduğunu bildiğinden şüphelenirdi fakat Thuran'ın yardım almaksızın barınaktan aşağı bile inecek takati olmadığını görmüştü. Bu haliyle kıza zarar vermiş olamayacağı gibi o biçimsiz merdivenden barınağa tırmanmış da olamazdı.

Hava kararana değin İngiliz adam yakındaki ormanda kıza yahut kızı kaçırana dair bir iz aramıştı. Fakat ormanda nasıl davranılır bilmeyen elli korkunç adamın bıraktığı izler bu İngiliz adamın gözünde bir şehrin sokağı nasıl gün gibi açıksa yaban ormanının en kalın kafalı sakini için de öyle olmasına rağmen, Clayton bu izlerin üzerinden yirmi defa geçmiş ve yalnızca birkaç saat önce o taraftan bir sürü adam geçtiğine dair en ufak bir şüpheye bile kapılmamıştı.

Clayton bu arayışı sırasında kızın ismini bağırıp çağırmış ama bu yaptığı da aslan Numa'nın dikkatini çekmekten başka bir işe yaramamıştı. Neyse ki bu hayvan kendisini yakalayacak kadar yakınına gelmeden önce bir vücudun gölgelerinin kıvrıla kıvrıla kendisine doğru geldiğini görmüş ve tam zamanında bir ağacın dallarına sıçrayıvermişti. O öğleden sonrasının kalanındaki arama işlemini sonlandıran da bu olmuştu. Çünkü aslan hava kararana değin altında ileri geri gidip gelmişti.

Hayvan gittikten sonra bile Clayton altındaki korkunç karanlığa inmeye cesaret edememiş ve böylece ağacın üzerinde dehşet içinde berbat bir gece geçirmişti. Ertesi sabah Jane Porter'ın imdadına yetişmek için son umudunu da kaybederek sahile dönmüştü.

Bir sonraki hafta içinde Mösyö Thuran hızla gücünü kuvvetini kazanmış ve Clayton ikisi için de yemek ararken barınakta uzanıp yatmıştı. Bu iki adam mecbur kalmadıkları sürece asla konuşmuyorlardı. Clayton şimdi barınağın daha öncesinde Jane Porter'a ayrılan kısmında kalıyor ve Rus adamı da yalnızca ona yemekle su götürdüğünde yahut insanlığın ortak vicdanının gerektirdiği diğer basit işlerde ona yardım etmeye gittiğinde görüyordu.

Thuran tekrar yemek aramak için aşağı inecek gücü kazandığında, bu sefer de Clayton ateşler içinde kalmıştı. Günlerce ıstırap ve sayıklama nöbetleri içinde oradan oraya dönmüş fakat Rus adam bir kez olsun yakınına bile gelmemişti. İngiliz yemek yemese de olurdu ama susuzluk artık canına tak ettiren bir eziyet halini almıştı. Tekrarlayan sayıklama nöbetleri sırasında ne kadar bitkin de olsa günde bir kez dereye inmeyi ve filikadan kalan birkaç eşyadan biri olan küçük bir kabı suyla doldurmayı başarabiliyordu.

Thuran, İngiliz bunları yaparken yüzünde bet bir keyifle onu izliyordu. Hatta kendisine duyduğu haklı öfkeye rağmen o aynı acılar içinde kıvranırken elinden gelen en iyi şekilde yardımına koşan bu adamın ıstırabından sahici bir keyif alıyor gibiydi. En sonunda Clayton barınaktan aşağı inemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Bir gün boyunca Rus'tan yardım istemeden susuzluk çekmiş ama nihayetinde buna daha fazla dayanamamış

ve Thuran'dan kendisine su getirmesini istemişti. Rus adam, Clayton'ın odasının girişine elinde bir tabak suyla gelmişti. Pis pis sırıtıyordu.

"İşte suyunuz burada," demişti sonra. "Ama önce size kızın önünde beni aşağıladığınızı, onu kendinize sakladığınızı ve benimle paylaşmadığınızı hatırlat—"

Clayton araya girmişti. "Durun!" diye haykırmıştı. "Durun! Nasıl olur da öldüğüne inandığımız bir kadının adına kara çalacak kadar aşağılık olabilirsiniz! Yaşamanıza izin vermekle aptallık ettim! Bu rezil diyarda bile yaşamayı hak etmiyorsunuz siz."

"İşte suyunuz burada," demişti Rus tekrar. "Tüm su bu kadar," diye eklemiş ve tabağı dudaklarına kaldırıp içmişti. Tabakta kalanı da yere dökmüştü. Sonra çekip gitmiş, hasta adamı bir başına bırakmıştı.

Clayton yatağında dönerek yüzünü kolları arasına gömmüştü. Kendini kaderin ellerine bırakmıştı artık.

Ertesi gün Thuran kıyıyı takip ederek kuzeye gitmeye karar vermişti. Çünkü eninde sonunda medeni insanların yaşadığı bir yerlere varacağını düşünüyordu. Zaten burada olduğundan daha kötü bir duruma düşebilir miydi? Bir de ölmek üzere olan İngiliz adamın sayıklamaları sinirini bozmaya başlamıştı. Böylece Clayton'ın mızrağını aşırmış ve yola koyulmuştu. Ölümün bu hasta adama sahici bir iyilik olacağını bilmese gitmeden önce onu öldürürdü.

Thuran daha yola çıktığı gün sahildeki küçük bir barakayla karşılaşmış ve bunun yakınlardaki bir yerleşkenin karakolu olduğunu düşündüğü için medeniyetin yakınlarda olduğuna dair yeni bir umutla dolmuştu. Nikolas Rokoff, bu barakanın sahibinin kim olduğunu ve onun yalnızca birkaç kilometre ötede olduğunu bilseydi vebadan kaçar gibi oradan kaçardı. Ama elbette bilmiyordu. Bu yüzden barakanın kısmi rahatlığı ve emniyeti içinde birkaç gün keyifle burada kalmıştı. Sonra tekrar kuzeye doğru yola koyulmuştu.

Lord Tennington'ın yerleşkesinde ise kalıcı yapılar inşa etmek ve sonra da yardım bulma umuduyla birkaç adamla kuzeye doğru bir geziye çıkmak için hazırlıklar yapılıyordu.

Dört gözle beklenen yardım gelmeden günler geçtikçe Jane Porter'ın, Clayton'ın ve Mösyö Thuran'ın kurtarıldığı fikri akıllardan silinmeye başlamıştı. Ama hiç kimse Profesör Porter'a bu konudan söz açmıyordu. Zaten o da bilimsel hülyalarına öyle bir kapılmıştı ki geçen zamanın farkında bile değildi.

Profesör zaman zaman birkaç gün içinde bir geminin kıyılarına demir atacağını ve sonra mutlu mesut kavuşacaklarını söylüyordu. Bazen de sanki kıyıya demir atacak olan bir trenmiş gibi anlatıyor ve acaba kar fırtınaları sebebiyle mi geç kaldılar diye hayıflanıyordu.

Tennington, "Bu ihtiyar dostumuzu şimdiye değin çok iyi tanımamış olsaydım," demişti Bayan Strong'a, "onun—ah—şey olmadığından—pek de iyi olmadığından, söyletmeyin işte—emin olurdum." Kızsa üzgün bir edayla, "Bir de o bu kadar içler acısı bir durumda olmasa çok tuhaf olurdu sahiden. Ben, profesörü tüm hayatım boyunca tanıdığım için onun Jane'i nasıl canı gibi sevdiğini iyi bilirim. Ama elbette diğerleri onun kızının başına ne geldiğine hiç aldırış etmediğini düşünüyor olabilir. Profesörün aklı öyle havada ki bas bas bağıran bir ispatı yüzüne yüzüne vurmadıkça gerçek olan tek bir şeyi bile kavrayamıyor."

"Ah! Dün onu ne yapmak üzere yakaladığımı tahmin bile edemezsin!" diye devam etmişti Tennington anlatmaya. "Tek başıma küçük bir avdan dönüyordum ki yerleşkemize çıkan orman yolunun ortasında onunla karşılaştım. Ellerini uzun frakının arkasında birleştirip silindir şapkasını kafasına sıkı sıkıya oturtmuştu. Hızla yürüdüğü sırada gözlerini eğip yeri izlerken kendi de muhtemelen ani bir ölüme doğru gitgide eğiliyordu ki onu kolundan tutup kaldırdım.

"Sonra da, 'Yahu profesör siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?' diye sordum. 'Şehre iniyorum, Lord Tennington!' diye cevapladı ciddi bir edayla, 'Burada çektiğimiz teslimat sıkıntısını posta müdürüne

şikâyet edeceğim. Ah! Bayım, haftalardır postam elime gelmiyor. Jane'den beni bekleyen bir sürü mektup olmalı şimdiye. Bu meseleyi derhal Washington'a bildirmem lazım.'

"İnanır mısınız Bayan Strong," diye devam etmişti Tennington, "bu ihtiyar adamı burada posta hizmeti olmadığı gibi şehir de olmadığına ve hatta Washington'la aynı kıtada olmayı bırakın, aynı yarımkürede bile olmadığına ikna etmek öyle meşakkatli bir işti ki..."

"Az buçuk gerçeklerin farkına vardığında kızı hakkında endişelenmeye başlamıştı, sanırım bu da onun nasıl bir durumun içine düştüğümüzü yahut Bayan Porter'ın kurtarılmamış olabileceğini ilk fark ettiği an oldu."

"O ihtimali düşünmek bile istemiyorum," demişti kız, "ama şimdi aramızda olmayanları düşünmeden de edemiyorum."

"İçinizi ferah tutun," diye cevaplamıştı Tennington. "En büyük kaybı siz yaşamanıza rağmen en büyük metaneti de yine siz gösterdiniz."

"Haklısınız," demişti kız. "Özbeöz kardeşim olsa Jane Porter'ı daha fazla sevemezdim herhalde."

Tennington yaşadığı şaşkınlığı dışarıya yansıtmamıştı. En büyük kayıptan kastı yalnızca Jane değildi. Leydi Alice battığından beri bu güzel Marylandli kızla birlikteydi ve son zamanlarda iç huzurunu bozacak kadar onun üstüne titrediğini fark etmişti. Çünkü Mösyö Thuran'ın Bayan Strong'la nişanlı olduklarını anlatışı şimdi bir türlü aklından çıkmıyordu. Thuran'ın bu söylediğinde bir hata payı olabilir mi diye merak etmişti. Nihayetinde kızın ona karşı tavrında alelade bir arkadaşlıktan daha ötesine işaret edecek en ufak bir şey bile görmemişti.

"Ah bir de Mösyö Thuran'ın kaybı—elbette eğer kayboldularsa—ne büyük bir acı olacak sizin için!" diye atılmıştı sonra.

Kız hemen Tennington'a bakmış ve "Mösyö Thuran'la iyi birer dost olduk," demişti. "Kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen ona epey kanım ısındı."

"Nasıl yani? Onunla evlenmek üzere nişanlı değil miydiniz siz?" diye ağzından kaçırmıştı adam. "Tanrım! Elbette hayır!" diye haykırmıştı kız. "Ona hiç o gözle bakmadım."

Lord Tennington'ın Hazel Strong'a söylemek istediği, yana yakıla ve bir çırpıda söylemek istediği bir şey vardı ama nedense kelimeler boğazına düğümlenip kalmıştı. Öksürüp boğazını temizleyerek birkaç kere boğuk bir tonda lafa girmeye çalışmış ama yüzü kıpkırmızı kesmiş ve nihayetinde yağmur mevsimi gelip çatmadan barakaların inşasının bitmiş olacağını umduğunu söyleyerek susmuştu.

Ama Tennington farkında olmasa da kıza söylemek istediği pekiyi anlatmış ve onu oldukça mutlu etmiş, hem de tüm hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutlu etmişti.

Hemen sonra ormanın güneyinden çıkıveren tuhaf ve berbat gözüken birisini fark etmeleriyle konuşmaları bölünmüştü. Tennington da kız da bu adamı aynı anda görmüşlerdi. İngiliz adam tabancasına uzanmıştı ki yarı çıplak ve sakallı bir adam ismini bağırıp koşarak onlara gelince tabancasını indirerek bu adamı karşılamaya gitmişti.

Küçük deri parçalarından yapılma tek bir paçavraya kuşanmış bu bir deri bir kemik, pis adamın Leydi Alice'in güvertesinde son gördüklerinde aklar paklar içindeki Mösyö Thuran'ın ta kendisi olduğunu kimse anlayamazdı.

Diğerleri de Thuran'ın geldiği haberini almadan önce Tennington'la Bayan Strong ona kaybolan filikadaki diğerlerinin akıbetini sormuşlardı.

"Hepsi öldü," diye cevaplamıştı Thuran. "Üç denizci biz daha karaya çıkmadan ölmüştü. Bayan Porter'ı ise vahşi bir hayvan ben ateşler içinde yatarken ormana götürmüş. Clayton da birkaç gün önce benim gibi ateşler içindeyken öldü. Bir de bunca zamandır aramızda yalnızca birkaç kilometre olduğunu, sadece bir günlük bir mesafede olduğunuzu düşünmek! Ah, korkunç bu!"

***

Jane Porter, kadim Opar şehrinin tapınağının altındaki mahzenin zifiri karanlığında ne kadar süredir yattığını bilmiyordu. Bir süre ateşler içinde kalmış ama bu ateşi geçtiğinde tekrar gücünü kazanmaya başlamıştı. Her gün kendisine yemek getiren kadın ayağa kalkmasını işaret ediyordu fakat kız günler boyunca ayağa kalkamayacak kadar bitkin olduğunu anlatmak için kafasını sallamakla yetinmişti sadece.

Ama nihayetinde tekrar ayağa kalkacak kadar gücünü toplamış, sonra da bir eliyle duvara dayanarak sendeleye sendeleye birkaç adım atmayı başarabilmişti. Şimdi onu esir alanlar gitgide artan bir merakla kendisini izliyorlardı. İşte o gün gelip çatmak üzereydi. Kurbanları gücünü topluyordu.

Nihayetinde o gün gelip çatmış ve Jane Porter'ın daha önce hiç görmediği genç bir kadın diğerleriyle birlikte zindanına girmişti. Burada bir çeşit tören gerçekleştiriyorlardı. Kız bu törenin dini bir yanı olduğunu düşünmüş ve kalbi yeni bir umutla dolmuştu. Dinin saf ve temiz yansımalarından nasibini alan insanlar arasına düştüğüne sevinmişti. Bu insanlar kendisine insana yaraşır bir şekilde davranacaklardı; şimdi emindi bundan.

Sonra kendisini zindandan çıkarıp uzun, karanlık geçitlere ve oradan da taş basamaklardan yukarıdaki parlak bir avluya götürdüklerinde de hiç çıkıntılık yapmamış, hatta güle oynaya gitmişti çünkü nihayetinde Tanrı'nın hizmetkarları arasında değil miydi? Elbette bu insanların tanrıdan anladıkları kendisininkinden farklı olabilirdi ama en azından bir tanrıya inanıyor olmaları kız için onların iyi ve kibar insanlar olduğu anlamına geliyordu.

Ama avlunun ortasındaki taş sunağı ve sunakla altındaki zeminin üzerindeki kara kahverengi lekeleri gördüğünde bu düşündüklerinden şüphe duymaya başlamıştı. Eğilip ayak bileklerini bağlayarak kollarını sırtında birleştirdiklerinde ise bu şüphesi korkuya dönüşmüştü. Bir an sonra kaldırılıp sunağın üzerine sırtüstü yatırıldığı sırada da umut onu tümden terk etmiş ve dehşetle titremeye başlamıştı.

Arkalarından gelen dindarların tuhaf dansı sırasında korkudan buz kesmişti. Oysaki daha başrahibenin elindeki sivri bıçağın ağır ağır üzerinde yükselerek kendisinin felaketi olacağını bile görmemişti.

Rahibenin eli alçalırken Jane Porter gözlerini kapatmış ve biraz sonra yüzleşeceği Yaradan'a sessizce dua etmişti. Sonra hırpalanan sinirlerinin gerginliğine dayanamamış ve bayılıp kalmıştı.

***

Maymunların Tarzan'ı yaban ormanının içinde sevdiği kadının ya ölü ya da tutsak olarak tutulduğu viran şehre doğru gece gündüz demeden koşturuyordu.

Elli korkunç adamın bir haftada aştığı mesafeyi bir günde kat etmişti. Çünkü Maymunların Tarzan'ı yerde geçit vermeyen iç içe geçmiş sık örtülerin üzerindeki tepeden ilerliyordu.

O genç kuyruksuz maymunun anlattığı hikâye, şu koca yaban ormanında başka bir cılız beyaz "dişi" olmadığı için esir alınan kızın Jane Porter olduğunu kesinleştirmişti. Bu maymunun yarım yamalak "tuhaf görünümlü maymunlar" olarak anlattıkları ise Opar'ın viranelerinde yaşayarak gülünç bir insan taklidi yapan o adamlardı. Kızın başına ne geleceğini ise sanki yanı başında onu izliyormuş gibi açık seçik bir şekilde gözlerinin önüne getirebiliyordu. Onu ne zaman sunağın üzerine yatıracaklarını kestiremiyordu fakat onun o tatlı, narin bedeninin nihayetinde oraya götürüleceğinden de emindi.

Ama bu sabırsız maymun adama asırlar gibi gelen bir sürenin sonunda ıssız vadiyi çevreleyerek geçit vermeyen o tepelere varmıştı ve bu tepelerin altında da şimdi çirkin bir hal alan Opar şehrinin o zalim, o korkunç harabeleri duruyordu. Tarzan kayalıklara bezenmiş kupkuru topraklar üzerinde hızla yürüyerek tüm arzularının kaynağına doğru ilerliyordu.

Onu kurtarmak için zamanında yetişebilecek miydi? Her şeye rağmen hâlâ umudu vardı. En azından intikam alabilirdi ve öyle öfkeliydi ki o korkunç şehirde kim var kim yoksa yok edebilecekmiş gibi hissediyordu. Zirvesinde şehrin altındaki

binalara giden gizli geçidin bittiği o koca kayalığa ulaştığında ise neredeyse öğlen olmuştu. Tıpkı bir kedi gibi bu dik tepenin sarp eteklerini tırmanmıştı. Bir an sonra hazine mahzenine çıkan o uzun ve düz tünelin karanlıkları arasında koşturuyordu. Tüneli geçince karşı tarafında zindanın yalancı duvarının uzandığı kuyuya benzeyen o boşluğa varana değin ilerlemişti.

Bu kuyunun eşiğinde bir an duraksamıştı ki yukarıdaki açıklıktan zayıf bir ses gelmişti kulağına. Hassas kulakları bu sesi yakalamış ve ne olduğunu da anlamıştı. Bir kurbandan önce yapılan ölüm dansının ve başrahibenin ayin sırasında okuduğu ilahinin sesiydi bu. Hatta kadının sesini bile tanımıştı. Acaba bu ses engel olmak için koşturup durduğu o ayinin başladığı anlamına geliyor olabilir miydi? Yüreğini bir korku sarmıştı. Gerçekten, her şeyden sonra, yalnızca bir dakikayla mı geç kalmıştı? Korkmuş bir geyik gibi dar uçurumdan ilerideki geçide sıçramıştı. Yalancı duvara geldiğinde karşısına çıkan engeli parçalarına ayırmak ister gibi saldırmış, o koca kaslarıyla açıklığı iterek, kafasını ve omuzlarını açtığı ilk küçük delikten içeri sokmuştu. Sonra duvarın kalanını da omuzlarında taşıyarak zindanın taş zemininde yankılanan bir tıngırtı koparmıştı.

Odanın uzunluğunda tek bir sıçrayışla eski kapıya savrulmuştu. Ama burada duraksamıştı. Kapının karşı tarafındaki muazzam sürgüler kendisininki gibi kudretli kaslara bile geçit vermiyordu. Bu aşılmaz engeli zorlamanın beyhudeliğini anlaması ise ancak bir dakika debelenip durduktan sonra olmuştu. Buradan başka tek bir yol daha vardı ve bu yol da şehrin duvarlarının bir buçuk kilometre ötesindeki kayalığın o uzun tünellerine dönmesi, sonra da başta Wazirilerle şehre geldiğinde karşılarına çıkan açıklığa tekrar girmesi demekti.

Eğer üstündeki sunakta yatan gerçekten de Jane'se geri dönerek şehre yerin altından girmenin kızı kurtarmak için geç kalacağı anlamına geldiğini fark etmişti. Ama başka bir çaresi de yoktu. Bu yüzden hızla dönüp yıkık duvarın ilerisindeki geçide tekrar girmişti. Kuyuya indiğinde tekrar başrahibenin sayıklayan sesini duymuştu. Başını kaldırıp altı metre üzerindeki açıklığa

baktığında da burası gözüne o kadar yakın gelmişti ki deli gücüyle oraya sıçrayarak hemen oracıkta duruveren iç avluya ulaşabileceği düşüncesi aklına takılmıştı.

Ah bir de halatının bir ucunu o tatlı açıklığın tepesindeki bir çıkıntıya takabilseydi! Bir an duraksamıştı ki aklına bir fikir gelmişti. Evet, neden böyle yapmasındı ki! Yıkık duvara dönerek bu duvarı oluşturan geniş ve düz levhalardan birini almıştı. Maymun adam, alelacele bu granit parçasını halatının bir ucuna bağlayarak boşluğa dönmüş ve halatının diğer ucunu yanındaki zemine dolayıp sararak iki eline de ağır birer levha almıştı. Mesafeyi ve doğrultuyu ölçmek için ipi birkaç defa sallamış, sonra da levhaları biraz eğik bir açıyla yukarı fırlatmıştı. Böylece halat tekrar doğrudan boşluğa düşmek yerine uzaktaki ucu sıyırıp geçmiş ve sallana sallana ilerideki avlunun içine düşmüştü.

Tarzan levhanın boşluğun tepesine sıkı sıkıya yerleştiğine emin olana kadar halatının gevşek ucunda bir an sürüklenip durmuş, sonra altındaki zifiri karanlığın üzerinde savrulmuştu. Tüm ağırlığını halata verdiğinde halatın yukarıdaki tarafı kaymıştı. Halat küçük sarsıntılarla santim santim düşerken korkunç bir tedirginlik içinde öylece beklemişti. Levha, boşluğun tepesini çevreleyen duvarın dışına doğru sürükleniyordu. Peki acaba bu levha tam da o uçta duracak mıydı, yoksa Tarzan hızla aşağıdaki meçhul derinliklere düşerken bu levhayı da beraberinde sürükleyerek üzerine mi düşürecekti?

BÖLÜM XXV:

YABAN ORMANININ İÇİNDEN

Tarzan geçmek bilmeyen kısa bir an boyunca tutunduğu halatın kayışını hissetmiş ve yukarıdaki duvarın karşısındaki taş levhanın gıcırdadığını duymuştu.

Sonra birdenbire halat kıpırtısız kalmış ve levha tam da o uca takılmıştı. Maymun adam dikkatle bu cılız halatı tırmanmıştı. Biraz sonra da kafasını boşluğun yukarısına çıkarmıştı. Avlu bomboştu. Opar sakinleri kurban ayinini izliyorlardı. Tarzan yakınlardaki kurban avlusundan gelen La'nın sesini duyabiliyordu. Şimdi ölüm dansı da durmuştu. Herhalde bıçağın kurban üzerinde alçalma zamanı gelip çatmıştı fakat maymun adam bunları düşündüğü sırada bile başrahibenin sesine doğru hızla koşturuyordu.

Şanslıydı ki yolu o damsız büyük odanın kapısının eşiğine çıkmıştı. Şimdi kendisiyle sunak arasında ellerinde altın kupalarla kurbanlarının sıcak kanını içmeyi bekleyen o uzun rahipler ve rahibeler dizisi duruyordu. La'nın eli sert taşlar üzerine sere serpe uzanan narin ve sessiz kızın göğsüne ağır ağır iniyordu. Tarzan sevdiği kızın yüzünü görünce hıçkıra hıçkıra ağlayacakmış gibi nefessiz kalmıştı. Hemen sonra alnındaki yara izi kıpkırmızı bir alev şeridine dönmüş, gözlerinin önüne kırmızı bir sis perdesi inmiş ve o koca kuyruksuz maymunların korkunç kükremesiyle iri bir aslan gibi bu dindarlar topluluğun arasına sıçramıştı.

En yakınındaki rahipten bir sopa kaparak hızla sunağa doğru ilerlerken her önüne gelene saldırmıştı. La'nın eli bu müdahalenin ilk seslerini duyduğu an, olduğu yerde durmuştu. Bu sesleri çıkaranın kim olduğunu gördüğünde ise yüzü bembeyaz kesmişti.

Bu tuhaf beyaz adamın sürgüleyip kapattığı zindandan nasıl kaçtığına akıl sır erdirememişti. Aslında bu adamı Opar'dan salmak da istememişti hiç. Çünkü onun o koca vücuduna ve yakışıklı çehresine bir rahibenin değil, bir kadının gözleriyle bakmıştı hep.

O kurnaz zihnini çalıştırarak da bizzat alevler tanrısının dudaklarından dökülen muhteşem bir vahiy teranesi uydurmuştu. Sözde alevler tanrısı kendisine bu beyaz yabancıyı dünyadaki insanlar arasına bir peygamber olarak gönderdiğini söylemişti. La, bunun Opar halkını dizginleyeceğini biliyordu. Adamın da kurban sunağına dönmektense kocası olarak yanında kalmaktan memnun olacağına epey emindi zaten.

Ama bu planını adama açıklamak için gittiğinde kapıyı daha öncesinde zindandan çıkarken arkasından sıkıca sürgülemiş olsa da onun gözden ırak olduğunu fark etmişti. Ama işte şimdi gökten zembille inmiş gibi dönmüştü ve sanki birer koyunmuş gibi rahiplerini birbiri ardına öldürüyordu. La, bir an kurbanını unutmuş ve daha aklını başına devşiremeden o koca beyaz adam kollarında az önce sunakta uzanan kadını tutarak önünde bitmişti.

"Çekil önümden La," diye haykırmıştı maymun adam. "Sen beni bir kez kurtardın ve ben de sana bu yüzden zarar vermeyeceğim. Ama bana engel olmaya ya da beni takip etmeye kalkışma. Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Tarzan konuştuğu sırada başrahibenin yanından geçerek yer altındaki mahzenlerin girişine yönelmişti.

Baygın kızı göstererek, "Bu kız kim?" diye sormuştu başrahibe.

"O kız benim!" demişti Maymunların Tarzan'ı da.

Bir an için bu Opar'ın kızı gözlerini fal taşı gibi açıp Tarzan'a dikmişti. Sonra gözlerinde umutsuz bir ıstırap belirmiş ve gözleri dolmuştu. Hemen ardından küçük bir çığlık atarak tam da yanı başından sürüsüne bereket korkunç adamlar maymun adamın üzerine atlarken bayılmış, soğuk zemine düşüp kalmıştı.

Fakat bu adamlar gelene kadar Maymunların Tarzan'ı çoktan gitmişti. Hafifçe sıçrayarak aşağıdaki hendeklere giden geçide sıvışmıştı ve kendisini takip edenler de odanın bomboş olduğunu

fark ettiklerinde ardından daha da bir ihtiyatla gelmeye başlamışlardı. Ama bir yandan gevezelik edip gülüşüyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki bu adamın girdiği hendekten başka hiçbir yerden tapınaktan çıkış yoktu. Bu beyaz adam dışarı çıkmak isterse bu taraftan gelmek zorunda kalacaktı ve onlar da bekleyecek, yukarıdan bu yabancıyı izleyeceklerdi.

İşte böylece Maymunların Tarzan'ı takip edilmeksizin baygın Jane Porter'ı taşıyarak Alevler Tanrı'sının tapınağının altındaki Opar şehrinin hendeklerine girmişti. Ama Oparlı adamlar bu mesele üzerine biraz daha konuştuklarında şimdi hendeklere giren bu adamın daha öncesinde o hendeklerden kaçan adam olduğunu ve girişi izlemelerine rağmen onu hiç görmediklerini fark etmişlerdi. Ama işte bugün bu adam dışarıdan aralarına girivermişti. Tapınaklarına saygısızlık eden bu adamı bulmak ve tutsak etmek için tekrar vadiye elli adam göndermişlerdi.

Tarzan yıkık duvarın ilerisindeki boşluğa vardığında buradan sağ salim kaçacağından o kadar emindi ki devrilen taşları düzeltmek için duraksamıştı. Zaten tapınaktakilerin bu kayıp geçidi keşfedip de hazine odasına gidemeyeceklerini biliyordu. Aklında tekrar Opar'a dönüp buradan kuyruksuz maymunların arenasına gömmüş olduğundan da daha büyük bir serveti alıp götürmek vardı.

İlk kapıyı ve hazine mahzenini aşarak geçitlerden geçmiş, sonra ikinci kapıyı da aşarak şehrin dışındaki o gizli ve yüksek çıkışa giden düz tünele girmişti. Jane Porter ise hâlâ baygındı.

O koca kayalığın tepesinde arkasında kalan şehre bakmak için duraksamıştı. Ovayı geçen meymenetsiz bir grup Oparlı adam gözüne takılmıştı. Bir an için tereddüde düşmüştü. Acaba aşağı inip uzaktaki tepelere mi kaçmalıydı yoksa gece boyunca burada mı saklanmalıydı? Sonra kızın beyaz yüzüne attığı bir bakışla aradığı cevabı bulmuştu. Kızı burada tutup da düşmanlarının kendilerini özgürlüklerinden etmelerine izin veremezdi. Çünkü tünellerden geçerken takip edilmiş olduklarını biliyordu ve önlü

arkalı düşmanlarla sarılmak mutlak bir yakalanmayla eşdeğerdi. Bu baygın kızcağızı taşırken düşmanlarıyla dövüşüp de aralarından geçemezdi.

Jane Porter'ı taşırken kayalığın bu sarp eteğini inmek hiç de kolay bir iş değildi fakat halatıyla onu omuzlarına bağlayarak daha Oparlılar bu koca kayalığa varmadan sağ salim yere inmeyi başarmıştı. Kayalığın şehre zıt kalan tarafından indiği için de ardından gelenlerden kimse onları görmemiş, hatta aradıklarının bu kadar yakınlarında olduğundan haberleri bile olmamıştı.

Maymunların Tarzan'ı, Oparlılar granitten yapılma gözcü kulesini sararak, kovaladıkları kurbanların önlerinde olduğunu görmeden önce onlarla aralarındaki ufak tepenin doğrultusundan şaşmadan ilerleyerek hemen hemen bir buçuk kilometre kadar uzaklaşmıştı. Oparlılar barbarvari bir sevinçle bağırıp çağırarak çılgın gibi koşturmaya başlamışlardı. Biraz sonra yük taşıyan bu beyaz adama yetişip onu yakalayacaklarından hiç şüphe duymuyorlardı. Ama aslında bu maymun adamın gücünü kuvvetini çok basite almış ve kendi çarpık, kısa bacaklarının mahiyetini de epey abartmışlardı.

Tarzan zorlanmadan hızla yürüyerek Oparlılarla arasındaki mesafeyi korumuştu. Ara sıra kendi çehresinin dibindeki yüze şöyle bir bakıyordu. Jane bitkin yüzüyle o kadar solgun ve içler acısı bir haldeydi ki kendi yüreğine bastırdığı kalbinin o zayıf atışları da olmasa kızın hâlâ hayatta olup olmadığını asla bilemezdi.

İşte bu şekilde o zirvesi düz dağa ve geçit vermeyen tepelere varmışlardı. Tarzan, aştığı son kilometre boyunca Oparlılar zirveye ulaşıp üzerlerine taşlar fırlatmadan önce bolca zamanı olsun diye tıpkı korkmuş bir geyik gibi var gücüyle koşturmuştu. Bu sayede de o hiddetli, küçük adamlar nefes nefese dağın zirvesine gelmeden önce dağın yamacından bir sekiz yüz metre kadar inmişti.

Oparlılar dağın tepesine sıra sıra dizildiklerinde öfke ve hayal kırıklığıyla bağırıp sopalarını sallıyor ve müthiş bir kızgınlıkla dans eder gibi zıplayıp sıçrıyorlardı. Ama bu sefer kendi diyarlarının sınırlarını aşacak kadar uzun bir takipte tutmayacaklardı onları. Bu beyaz adamı daha fazla takip etmekten büsbütün ümitlerini kesmelerinin sebebi, daha önceki uzun ve meşakkatli aramalarının

bir işe yaramadığını hatırladıklarından dolayı mıydı yoksa bu maymun adamın hemen önlerinden kolaylıkla sıçrayarak oradan oraya geçişini ve az önceki müthiş hızla kaçışını gördükleri için miydi bunu söylemesi zor. Fakat tam da Tarzan geçit vermeyen tepelerin eteklerini saran bayırların yamacında başlayan ağaçlıklara geldiğinde onlar da bir kez daha yüzlerini Opar'a dönmüşlerdi.

Tarzan tam ormanın başladığı ve hâlâ tepenin zirvesini görebildiği bir yerde omzundaki kızı otlukların üzerine indirmiş ve yakınlardaki bir çaya giderek onun yüzüyle ellerini yıkamak için su getirmişti. Ama bu bile kızı kendine getirememiş ve maymun adam iyice endişelenerek kızı bir kez daha güçlü kollarına almış, batıya doğru alelacele koşturmaya başlamıştı.

Öğleden sonrasının geç saatlerinde Jane Porter'ın bilinci açılmaya başlamıştı. Ama Jane bir çırpıda gözlerini açmamıştı. En son tanık olduğu manzaraları hatırlamaya çalışıyordu. Ah, işte şimdi hatırlamıştı! O sunak, o korkunç rahibe, göğsüne inen bıçak... Kızı hafif bir titreme almıştı çünkü tüm bunlar ya ölmüş olduğu ya da o bıçağın kalbine saplandığı ve ölümden önceki o kısa hezeyanlı baygınlığı yaşadığı anlamına geliyordu. Ama nihayetinde gözlerini açacak cesareti bulmuş ve karşılaştığı manzara da korkularını doğrulamıştı. Çünkü ölen aşkının kollarında yapraklara bezeli bir cennete taşınıyor olduğunu görmüştü. "Ölüm buysa," diye mırıldanmıştı, "Tanrı'ya şükürler olsun ki ölmüşüm."

"Jane! Konuştun! Konuştun!" diye haykırmıştı Tarzan. "Ayılıyorsun!"

"Evet, Maymunların Tarzan'ı," diye cevaplamıştı kız ve aylar sonra ilk defa yüzünü huzurla, mutlulukla dolu bir tebessüm aydınlatmıştı.

Akarsuyun yanındaki otlarla dolu açıklığa indiği sırada, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırmıştı maymun adam. "Hiç de geç kalmamışım demek ki."

"Geç kalmamış mısın? Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu kız.

"Seni o sunakta ölmekten kurtarmak için hiç geç kalmamışım hayatım," diye cevaplamıştı Tarzan. "Hatırlamıyor musun yoksa?"

"Beni ölmekten kurtarmak mı?" diye sormuştu kız hayret içinde. "İkimiz de ölü değil miyiz canım?"

Maymun adam çoktan kızın sırtını koca bir ağacın gövdesine dayayarak onu otların üzerine bırakmıştı. Kızın bu sorduğu üzerine onun yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekilmişti.

"Ölü mü!" diye tekrarlamış ve gülmüştü sonra. "Ölü değilsin Jane ve Opar şehrine gidip de orada yaşayanlara soracak olursan sana benim de birkaç saat öncesinde hiç de ölü olmadığımı söyleyeceklerdir. Hayır, hayatım; ikimiz de gayet hayattayız."

Sanki gerçekten ölmüş olması gerektiğine onu ikna etmek istermiş gibi, "Ama hem Hazel hem de Mösyö Thuran bana senin karadan kilometrelerce uzaktayken okyanusa düştüğünü söylemişlerdi," diye üstelemişti kız. "Aşağı düşenin senden başka birisi olmadığını bildiklerini ve hatta senin hayatta olmadığından ya da birileri tarafından kurtarılmadığından emin olduklarını da söylemişlerdi."

"Seni bir hayalet olmadığıma nasıl ikna edebilirim?" diye sormuştu Tarzan gülerek. "Mösyö Thuran'ın gemiden aşağı attığı bendim, evet ama boğulmadım ki... Daha sonra sana her şeyi anlatacağım. Hem zaten işte burada, yanında Jane Porter, hâlâ en başta tanıdığın o aynı vahşi adam olarak duruyorum ya!"

Kız ağır ağır ayağa kalkmış ve Tarzan'a yönelmişti.

"Hâlâ inanamıyorum buna," diye mırıldanmıştı. "Leydi Alice battığından beri kaç rezil aydır yaşadığım tüm bu korkunç şeylerden sonra böylesi bir mutluluğun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Kız maymun adama sokulmuş ve o titrek, yumuşak elini onun koluna koymuştu.

"Rüya görüyor olmalıyım. Evet, rüya görüyorum ve biraz sonra uyanacak, o korkunç bıçağın kalbime doğru indiğini göreceğim. Öp beni, canım. Bu rüyayı sonsuza değin yitirmeden önce bir kez daha öp beni."

Maymunların Tarzan'ı buna dünden hazırdı. Sevdiği kadını kollarına almış ve onu bir değil, iki değil, kadının nefesi kesilip orada öylece uzanana değin yüzlerce defa öpmüştü. Ama yine de durduğunda Jane kollarını onun boynuna sarmış ve bir kez daha dudaklarına yapışmıştı.

"Hayattayım ve tüm bunlar gerçek mi, yoksa bir rüya mı hepsi?" diye sormuştu Tarzan.

"Eğer sen hayatta değilsen canım," diye cevaplamıştı kız, "uyanık geçirdiğim son anların korkunç gerçeklerine gözümü açmadan önce böylece ölmek için dualar edeceğim."

Bir an için ikisi de çıt çıkarmadan şimdi kapıldıkları bu müthiş mutluluğun gerçeklerini sorgular gibi birbirlerinin gözlerine bakakalmışlardı. Geçmiş, tüm o çirkin hayal kırıklıkları ve rezillikleriyle birlikte unutulup gitmişti şimdi; gelecekse, onları alakadar etmiyordu hiç ama şu an... İşte şu an tamamen onlarındı ve kimse bunu onlardan alamazdı. Bu tatlı sessizliği ilk bozan Jane olmuştu.

"Nereye gidiyoruz canım?" diye sormuştu. "Ne yapacağız?"

"En çok nereye gitmek istersin?" diye sormuştu Tarzan da. "En çok ne yapmak istersin?""

"Sen nereye gidersen canım, sen en çok neyi yapmak istersen ben de oraya gelir ve istediğin gibi yaparım," diye cevaplamıştı kız.

"Ama ya Clayton?" diye sormuştu Tarzan. Bir an için dünyada ikisinden başka insanlar da olduğunu büsbütün unutmuştu. "Kocanı unuttuk."

"Maymunların Tarzan'ı, evli değilim ben!" diye haykırmıştı kız. "Artık bir evlilik sözüm de yok. O korkunç mahlukların beni yakalamalarından önceki gün Bay Clayton'la konuşmuş ve sana olan aşkımı anlatmıştım. O da verdiğim bu çirkin sözü tutamayacağımı anlamıştı. Bize saldıran o aslandan mucizevi bir şekilde kurtarıldıktan sonra konuşmuştum zaten onunla da." Jane ansızın durmuş ve gözlerinde sorgulayan bir parıltı ise

başını kaldırıp Tarzan'a bakmıştı. "Maymunların Tarzan'ı!" diye haykırmıştı. "Bizi kurtaran sendin değil mi? Başkası olacak hali yok ya!"

Maymun adam utandığı için gözlerini yere dikmişti.

"Nasıl uzaklara gidip de beni öylece terk edebilirsin?" diye haykırmıştı kız gücenmiş gibi.

"Yapma Jane!" diye haykırmıştı Tarzan yalvarır gibi. "Lütfen yapma! Bu insafsızlığı yaptığımdan beri ne kadar acı çektiğimi bilemezsin. En başta kıskançlıkla dolu bir öfkeyle, sonra da bu kara talihime acı acı söverek ne acılar çektiğimi bilemezsin. Seni orada bıraktıktan sonra kuyruksuz maymunların yanına gittim, Jane. Bir daha tek bir insan yüzü bile görmek istemiyordum."

Hemen ardından maymun adam, kadınına yaban ormanına döndüğünden beri yaşadığı hayatı, nasıl bir çırpıda medeni bir Parisliden barbar bir Waziri savaşçısına kadar alçaldığını ve bu savaşçıdan da nasıl tekrar en başta yetiştirildiği o vahşi hayvana döndüğünü anlatmıştı.

Kız ona pek çok soru sormuştu ama en sonunda Mösyö Thuran'ın kendisine anlattığı bir şeyi, Paris'teki o kadını sorduğu sırada yüreğini bir korku kaplamıştı. Tarzan, Jane'e karşı kalbinde doğruluktan başka bir şey bulunmadığı ve utanacak bir şeyi olmadığı için hiçbir şeyi atlamadan medeni hayatının her bir detayını ona anlatmıştı. Lafını bitirdiğinde de sanki hakkında vereceği kararı ve kendisine uygun göreceği cezayı beklermiş gibi öylece oturup kıza bakmıştı.

"Onun doğruyu söylemediğini biliyordum!" demişti kız. "Ah! Ne korkunç bir hayvan şu herif de!"

"Bana kızmadın mı yani?" diye sormuştu Tarzan.

Kızın cevabı ise tümüyle bu soruyla alakasız olsa da her kadının soracağı türdendi.

"Şu Olga de Coude pek güzel miydi?" diye sormuştu Jane.

Tarzan gülmüş ve kadınını tekrar öpmüştü. "Senin yanından bile geçemez hayatım," demişti.

Jane bir tebessümle derin bir nefes almış ve başını erkeğinin omzuna dayamıştı. Tarzan da böylece affedildiğini anlamıştı.

O gece Tarzan koca bir ağacın yüksekte sallanan dalları arasında rahat ve küçük bir kameriye inşa etmişti ve bu yorgun argın kızcağız orada uyurken maymun adam da uykusunda bile onu korumaya hazır bir şekilde altındaki bir ağaç çatalına kıvrılmıştı.

Kıyıya yaptıkları uzun yolculukları ise günlerini almıştı. Zemin engebesizken heybetli ormanın eğilen koca dallarının altında tıpkı çağlar öncesindeki ilkel atalarının yaptığı gibi el ele yürüyorlardı. Çalıların birbirine dolandığı yerlerde Tarzan, kızı o koca kollarına alıyor ve ağaçların arasından usulca taşıyordu. O kadar mesuttular ki günler çok çabuk geçiyordu. Clayton'ın imdadına yetişip onu kurtarma kaygıları olmasaydı bu harika yolculuğun o tatlı keyfini sonsuza değin uzatacaklardı.

Kıyıya varmalarından bir gün öncesinde Tarzan önlerindeki insanların kokusunu almıştı. Siyah adamların kokusuydu burnuna gelen. Jane'e de bunu anlatmış ve sessiz kalmasını söylemişti. "Ormanda çok az dostu vardır insanın," diye de eklemişti sonra soğukkanlı bir şekilde.

Yarım saat sonra batıya giden küçük bir siyahi savaşçı grubunun üstüne çaktırmadan çıkmışlardı. Tarzan onları gördüğünde neşeyle haykırmıştı. Bunlar kendi Wazirililerdiydi. Busuli ve Opar'a giderken kendisine eşlik eden diğerleri de işte oradaydı. Siyahiler Tarzan'ı görünce coşkun bir neşeyle bağırıp çağırmaya ve dans etmeye başlamışlardı. Sonra şeflerine haftalardır onu aradıklarını söylemişlerdi.

Siyahiler şeflerinin yanındaki beyaz kadını gördüklerine epey şaşırmış ve onun şeflerinin kadını olduğunu öğrendiklerinde de ona saygılarını sunmak için birbirleriyle yarışmışlardı. Etraflarında gülüp dans eden mesut Wazirililerle kıyıdaki o derme çatma barakaya varmışlardı.

Ama burada yaşayan kimse yok gibiydi. Seslenişlerine kimse cevap vermemişti. Tarzan çabucak bu küçük, ahşap kulübenin içine atlayarak bir an sonra elinde boş bir tenekeyle çıkmıştı. Aşağıda duran Busuli'ye bu tenekeyi fırlatarak koşup su getirmesini söylemiş ve Jane Porter'a da el ederek yukarı gel demişti.

Jane'le Tarzan bir zamanlar bir İngiliz asilzadesi olan bir deri bir kemik kalmış bu adamın üzerine eğilmişlerdi. Jane o içler acısı, çökük yanaklara; bir zamanlar genç ve yakışıklı olan bir çehreyi saran o ıstırap dolu çizgilere ve o çukur gözlere baktığında gözyaşlarına engel olamamıştı.

"Hâlâ hayatta," demişti Tarzan. "Onun için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ama sanırım çok geç kaldık."

Busuli suyu getirdiğinde Tarzan çatlamış ve şişmiş dudakların arasına birkaç damla dökmüştü. Clayton'ın ateşler içindeki alnını ıslatmış ve cılız vücudunu yıkamıştı.

Şimdi Clayton gözlerini açmıştı. Zayıf, soluk bir tebessüm üzerine eğilen kızı gördüğünde çehresini sarmıştı. Tarzan'ı gördüğünde ise bu tebessüm bir şaşkınlığa dönüşmüştü.

"Her şey yolunda eski dostum," demişti maymun adam. "Seni tam da zamanında bulduk. Şimdi her şey düzelecek ve sen daha farkına bile varmadan ayağa kalkacaksın."

İngiliz adam zayıfça kafasını iki yana sallamıştı. "Çok geç," diye fısıldamıştı. "Ama sorun değil. Ölmeyi yeğlerim zaten."

"Mösyö Thuran da nerede?" diye sordu Jane.

"Ateşim iyice kötüleşince yanımdan ayrıldı. Kalkıp da su alamayacak kadar bitkin düşerek ona su için yalvardığımda ise suyu karşımda içmiş, kalanını yere fırlatmış ve yüzüme yüzüme kahkaha atmıştı." İngiliz adam bunu düşününce ansızın dinç bir parıltıyla gücünü toplamış, bir dirseğinin üzerinde kendini kaldırmıştı. "Evet!" demişti haykırır gibi. "Yaşayacağım. O hayvan herifi bulup da öldürene kadar yaşayacağım." Fakat bu bir anlık çabası onu öncekinden de zayıf düşürmüş ve tekrar bir zamanlar Jane Porter'ın yatağı olan eski püskü paltosuyla çürümüş otların üzerine çökmüştü.

Güven veren elini Clayton'ın alnına koyarak, "Thuran'ı kafaya takma," demişti Maymunların Tarzan'ı. "Onun işi benimle ve eninde sonunda onu elime geçireceğim. Sakın dert etme bunu."

Clayton uzun bir süre boyunca neredeyse hiç kıpırdanmadan uzanmıştı. Tarzan pek çok kere onun yıpranmış kalbinin zayıf atışlarını yakalayabilmek için kulağını bu İngiliz'in çöküк göğsüne dayamıştı. Clayton akşama doğru bir kez daha uyanmıştı.

"Jane," diye fısıldamıştı. Kız bu zayıf sesi yakalayabilmek için başını adama doğru eğmişti. "Sana yalan söyledim," demiş ve sonra zar zor başıyla maymun adamı göstererek, "Ona da..." demişti. "Sana çok aşıktım. Gerçi bu seni böyle üzmemin bahanesi olamaz. Ama senden vazgeçmeyi düşünmeye bile tahammül edemiyordum. Beni affetmeni de istemiyorum. Şimdi tek istediğim aslında bir yıl öncesinde yapmam gereken bir şeyi yapmak." Ateşler içinde yatarken paltosunun cebinde bulduğu bir şeyi çıkarmak için paltonun cebini karıştırmıştı. İşte bulmuştu şimdi de. Buruş buruş, sarı bir kağıttı bu. Kâğıdı kıza uzatmıştı. Kız kâğıdı aldığı sırada da kolu ruhu çekilmiş gibi göğsüne vurmuş, kafası arkaya düşmüş ve nefesi kesilerek kaskatı bir halde kıpırtısız kalmıştı. Hemen sonra da Maymunların Tarzan'ı onun yukarı bakan yüzünü paltosuyla örtmüştü.

Bir an için orada öylece diz çöküp kalmışlardı. Kızın dudakları sessizce bir duayı mırıldanıyordu. Şimdi huzura kavuşan bu adamın iki yanında ayağa kalkıp durdukları sırada da maymun adamın gözlerini yaşlar bürümüştü. Tarzan kendi çektiği ıstıraplardan başkalarının acılarını anlamayı öğrenmişti.

Jane de gözyaşları içinde bu soluk, sarı kâğıt parçasında yazılanı okumuş ve okuduğu sırada gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu hayret verici sözlerin ne anlama geldiğini tümüyle kavrayamadan önce yazılanları tam iki kez okumuştu.

"Parmak izlerin senin Greystoke olduğunu kanıtlıyor. Tebrikler. D'Arnot."

Sonra kâğıdı Tarzan'a vermiş ve "Bir de bunca zamandır biliyormuş," demişti. "Sana hiç haber vermedi mi?"

"Ben ondan önce de biliyordum Jane," diye cevaplamıştı Tarzan. "Onun bildiğinden ise haberim bile yoktu. Herhalde o gün istasyonda bu telgrafı düşürmüş olmalıyım. Telgrafı da orada almıştım ya zaten."

"Telgrafı aldın ve sonra bize annenin dişi bir kuyruksuz maymun olduğunu, babanın kim olduğunu ise hiç bilmediğini mi söyledin gerçekten?" diye sormuştu kız hayret içinde.

"Canım," demişti Tarzan. "Tüm o malın mülkün ve unvanın sen olmayınca hiçbir önemi yok benim için. Ayrıca bunları Clayton'dan alsaydım sevdiğim kadını mahrum bırakacaktım. Jane, anlıyorsun beni değil mi?" Tarzan bir hatasını affettirmeye çalışıyormuş gibiydi.

Jane ölü adamın üzerinden kollarını Tarzan'a uzatmış ve onun ellerini kendininkilere alarak şöyle demişti:

"Zaten öylesi bencil bir aşkla işim olmazdı benim!"

BÖLÜM XXVI:

MAYMUN ADAMIN DÖNÜŞ(ÜM)Ü

Ertesi sabah Tarzan'ın barakasına doğru yola çıkmışlardı. Ölü İngiliz adamı da dört Wazirili savaşçı taşıyordu. Clayton'ın merhum Lord Greystoke'un yanına, ormanın eşiğindeki onun inşa ettiği barakanın karşısına gömülmesi fikrini de maymun adam ortaya atmıştı.

Bu fikir Jane Porter'ın da aklına yatmıştı. Vahşiler tarafından ve onların arasında yetiştirilmiş olmasına rağmen yalnızca en yüksek medeniyetlerin inceliğiyle içli dışlı olan kimselerin erişebileceği gerçek bir nezaket ve merhametle donanmış bu harika adamın kişiliğindeki olağanüstü inceliğe şaşırmıştı.

Önde giden Wazirililer ansızın durup da sahilden kendilerine doğru gelen tuhaf bir adamı şaşkınlıkla işaret ettiklerinde Tarzan'ın yaşadığı sahille aralarındaki sekiz kilometreden neredeyse beşini aşmışlardı. Parlak bir silindir şapka taktığı başı önde ve elleri de uzun, siyah frakının kuyruğunun arkasında kenetlenmiş bir şekilde ağır ağır yürüyen bir adamdı bu.

Jane Porter bu adamı görünce şaşkınlık ve neşeyle küçük bir çığlık koparmış ve hemen onu karşılamak üzere koşturmuştu. Kızın sesini duyunca ihtiyar adam yerden başını kaldırmış ve karşısındakini gördüğünde o da yaşadığı içsel rahatlamayla mutlu bir feryat koparmıştı. Profesör Arşimet Q. Porter kızını kolları arasına aldığında ihtiyar yüzünün kırışıklıklarını gözyaşları ıslatmıştı ve konuşabilecek kadar kendine gelmesi de birkaç dakika almıştı.

Biraz sonra Tarzan'ı fark ettiğinde ise üzüntüden kafayı yemediğine onu güç bela ikna edebilmişlerdi. Tıpkı diğer tüm yat kazazedeleri gibi bu ihtiyar adam da maymun adamın öldüğüne o kadar emindi ki Jane'in "orman tanrısı"nın böylesine canlı kanlı karşısında durduğunu ona kabul ettirmekte zorlanmışlardı. İhtiyar adam Clayton'ın ölüm haberini aldığında ise derin bir hüzne kapılmıştı.

"Ama anlayamadığım bir şey var," demişti sonra profesör. "Mösyö Thuran, Clayton'ın günler günler öncesinde vefat ettiğini söylemişti bize."

"Thuran buralarda mı?" diye sormuştu Tarzan.

"Evet. Hatta daha yeni bizi buldu ve senin barakana götürdü. Barakanın biraz kuzeyinde kalıyormuşuz meğer. Ah! Mösyö ikinizi de iyi gördüğüne çok sevinecek."

"Şaşıracak da tabii..." diye eklemişti Tarzan.

Kısa bir süre sonra bu küçük topluluk maymun adamın barakasının bulunduğu açıklığa varmıştı. Etraf gelip giden insanlarla dolup taşmasına rağmen Tarzan'ın ilk gördüğü D'Arnot olmuştu.

"Paul!" diye haykırmıştı. "Tanrı aşkına sen de burada ne arıyorsun? Yoksa kafayı mı yedik hepimiz?"

Diğer pek çok tuhaf olay gibi bu da çarçabuk açıklığa kavuşmuştu. D'Arnot'nun gemisi kıyı etrafında devriye nöbeti atarken bu Fransız yüzbaşı bu küçük koya demirleyerek iki yıl öncesinde gemideki pek çok zabitin ilginç maceralar yaşadığı bu yaban ormanına ve barakaya şöyle bir bakmayı teklif etmişti. Karaya çıktıklarında Lord Tennington ve diğerleriyle karşılaşmış ve ertesi gün herkesi gemiye alıp tekrar medeniyete götürmek için hazırlıklara girişmişlerdi.

Hazel Strong'la annesi, Esmeralda ve Bay Samuel T. Philander; Jane Porter'ın sağ salim döndüğünü öğrendiklerinde bayram etmişlerdi. Jane'nin tapınaktan kaçışının ise bir mucize olduğunu düşünmüş ve Maymunların Tarzan'ından başka hiç kimsenin böylesi bir kaçışı gerçekleştiremeyeceğinde hemfikir olmuşlardı. Utanıp sıkılan maymun adamı ilgiye boğarak kuyruksuz maymunların arenasına dönecek kadar bıktırana değin ona methiyeler düzmüşlerdi.

Tarzan'ın barbar Wazirililerıyle ise hepsi çok yakından ilgilenmiş ve bu siyahi adamlar krallarının dostlarından pek çok hediyeler almışlardı ama şeflerinin kıyıdan bir buçuk kilometre kadar açıkta demirlemiş o kocaman kanoyla açılıp kendilerini bırakacağını öğrendiklerinde de çok üzülmüşlerdi.

Yeni gelenler henüz Lord Tennington ve Mösyö Thuran'la karşılaşmamışlardı. Bu ikili günün erken saatlerinde taze et için ava çıkmış ve daha dönmemişlerdi.

Jane Porter, "Adının Rokoff olduğunu söylediğin bu adam seni gördüğünde nasıl da şaşıracak!" demişti Tarzan'a.

"Kısa sürecek şaşkınlığı..." diye cevaplamıştı maymun adam sert bir tavırla ve sesinde öyle bir eda vardı ki Jane korkuyla dönüp onun yüzüne bakmıştı. Bu yüzde gördüğü de korkusunu doğrulamış ve elini onun koluna koyarak ondan bu Rus adamı Fransız adaletine bırakmasını istemişti.

"Hayatım, yaban ormanının ortasında," demişti Jane, "hak hukuk ve adalet için kendi kudretli kaslarından başka başvurabileceğin kimse yahut hiçbir şey yokken bu adama hak ettiği cezayı kesebilirsin ama şimdi elinin altında medeni hükümetin o açık ve güçlü kolları dururken onu öldürmek bir cinayet olur. Hatta arkadaşların bile senin tutuklanmanda bir sakınca görmezler ve tutuklanmaya direnirsen de hepimizi sil baştan bir mutsuzluğa, bir kedere sürüklemiş olursun. Canım, seni tekrar kaybetmeye dayanamam. Onu Albay Dufranne'e teslim edip adaletin eline bırakmaktan başka bir şey yapmayacağına söz ver bana. Mutluluğumuzu tehlikeye atmaya değmez o hayvan."

Tarzan'a kızın anlattıkları mantıklı gelmiş ve onun dediği gibi yapacağına söz vermişti. Yarım saat sonra Rokoff ve Tennington ormanın içinden gözükmüştü. Yan yana yürüyorlardı. Yeni gelen yabancıları ilk fark eden Tennington olmuştu. En önce siyahi savaşçıların kruvazörün denizcileriyle gevezelik ettiğini ve sonra da Yüzbaşı D'Arnot'yla Albay Dufranne'in yanındaki o yanık tenli, iri yarı adamı görmüştü.

Rokoff gözlerini kaldırıp da maymun adamın kendisine dik dik baktığını görerek buz kestiğinde, Tennington, "O da kim acaba?" diye sormuştu bu Rus'a.

Rokoff ise *"Sapristi!"* diye haykırmış ve Tennington henüz onun ne yapmak istediğini anlayamadan, o silahını omzuna kaldırarak doğrudan Tarzan'a nişan alıp tetiği çekmişti. Ama İngiliz adam o kadar yakınındaydı ki saniyenin binde biri denecek kadar kısa bir sürede horoz fişeğin üzerinde kapanmadan namluya uzanmış ve Tarzan'ın kalbine nişanlanan kurşun kimseciklere dokunmadan onun kafasının üzerinde döne döne geçip gitmişti.

Rus adam tekrar silahını ateşleyemeden maymun adam onun üzerine çökmüş ve tüfeğini elinden kapmıştı. Albay Dufranne, Yüzbaşı D'Arnot ve on kadar denizci de silahın sesine koşmuş ve şimdi Tarzan tek bir söz söylemeden Rus'u onlara teslim etmişti. Rokoff daha gelmeden meseleyi Fransız subaya anlattığı için subay hemen bu Rus'un zincirlere vurularak kruvazöre çıkarılması emrini vermişti.

Tarzan, tutsağı geçici hapishanesine götürecek sandala kadar eşlik eden subaydan, gitmeden önce Rokoff'un üstünü aramak için izin istemiş ve kendisinden çalınan kağıtları da onun üzerinde bularak sevinmişti.

Silah sesi barakadan Jane Porter'ı ve diğerlerini dışarı çıkarmış ve bir süre sonra olayın sıcaklığı geçince Jane hayretler içindeki Lord Tennington'ı selamlamıştı. Tarzan da Rokoff'tan kağıtları aldıktan sonra onlara katılmış ve o geldiği sırada Jane Porter onu Tennington'a, "İşte John Clayton, Lord Greystoke," diye tanıtmıştı.

İngiliz adam kibarlığından ödün vermemek için en çileli uğraşlar içine girse de yüzündeki hayreti gizleyememiş ve Lord Tennington'ı herkesin delirmediğine ikna etmesi ancak Jane Porter'ın, Yüzbaşı D'Arnot'nun ve bizzat maymun adamın kendi hikayesini defalarca anlatmasından sonra olmuştu.

Gün batarken William Cecil Clayton'ı merhum Lord ve Leydi Greystoke'un, yani amcasının ve halasının ormandaki mezarlarının yanına gömmüşlerdi. Tarzan'ın isteği üzerine "ölümünü cesurca karşılayan bu mert adam"ın son istirahat yerine doğru üç el ateş edilmişti.

Gençlik zamanlarında papazlık unvanını almış olan Profesör Porter defin işleminin gerekliliklerini yerine getirmişti. Mezarın çevresinde günün son ışıklarının vurduğu en garip yas tutan grup eğik başlarıyla duruyordu: Fransız subayları ve denizcileri, iki İngiliz lordu, Amerikanlar ve sürüsüne bereket Afrikalı barbar yiğitler...

Tarzan cenazeden sonra Albay Dufranne'den birkaç kilometre öteden "şahsi eşyalar"ını getirmek için kruvazörün yola çıkmasını birkaç gün geciktirmesini istemiş ve subay da memnuniyetle bunu kabul etmişti.

Sonraki günün akşamına doğru Tarzan ve Wazirililer bu "şahsi eşyalar"ın bir kısmıyla dönmüş ve diğerleri de som altından antik külçeleri gördüğünde bir soru yağmuruyla maymun adamın çevresini sarmıştı. Ama Tarzan gülerek onların bu merakını gidermemekte inat etmiş, bu muazzam hazinenin kaynağına ilişkin onlara en ufak bir ipucu bile vermemişti. "Daha böyle ardımda bıraktığım binlercesi var," demişti. "Bu getirdiklerimi harcadığımda daha fazlası için geri dönebileyim diye hepsini almadım."

Maymun adam ertesi gün külçelerin kalanıyla dönmüş ve külçeler Albay Dufranne'in kruvazörüne yüklendiğinde de albay Azteklerin zengin şehirlerinden dönen, o eski İspanyol kalyonlarından birisinin kumandanıymış gibi hissettiğini söylemişti. "Mürettebatın ne zaman boğazımı kesip gemiyi ele geçireceklerini hiç bilmiyorum," diye de eklemişti.

Tarzan, ertesi sabah kruvazöre binmeye hazırlandıkları sırada Jane Porter'a bir teklifte bulunmak için cesaretini toplamıştı.

"Vahşi hayvanların duygularının olmaması gerekir," demişti. "Ama yine de ben doğduğum barakada, annemin ve babamın mezarının yanı başında, her daim evim olan bu yaban ormanının içinde evlenmek isterim."

"Ama canım, bu usulünce bir evlilik olur mu ki?" diye sormuştu Jane. "Gerçi zaten benim de aklıma orman tanrımla evlenmek için onun bu ilkel ormanının gölgelerinin altından daha uygun bir yer gelmiyor."

Diğerleriyle konuştuklarında da evliliğin geçerli olacağı ve böylesi bir evliliğin müthiş bir aşk hikayesine muhteşem bir son olacağı teminatını almışlardı. Böylece herkes Profesör Porter'ın üç gün içinde gerçekleştireceği ikinci tören için küçük barakanın içinde toplanmıştı.

D'Arnot sağdıç, Hazel Strong da nedime olacaktı ki Tennington başka bir harika "fikri"yle her şeyi alt üst etmişti.

"Bayan Strong da isterse," demişti nedimenin elini kendininkine alarak, "Hazel ile biz bir çifte düğün yapmanın harika olacağını düşünüyoruz."

Ertesi gün denize açılmışlardı. Kruvazörün dumanı ağır ağır denizin üstünde tüterken bembeyaz bir fanila giymiş uzun bir adamla küpeşteye uzanmış zarif bir kadın gitgide uzaklaşan kıyıdaki çırılçıplak yirmi Waziri savaşçısının barbar kafalarının üstünde mızraklarını sallayıp aralarından ayrılan krallarına bağırıp çağırarak veda edişlerini izliyordu.

"Seninle sonsuza değin sürecek mesut ve yeni bir dünyaya gittiğimizi bilmeseydim hayatım," demişti Tarzan. "Bu yaban ormanına son kez baktığımı düşünmek beni kahrederdi." Hemen ardından Maymunların Tarzan'ı eğilmiş ve dişisinin dudaklarına yapışmıştı.

SON

feminist ütopyalar dizisi

mizora
mary e. bradley lane

yeni amazonya
elizabeth burgoyne corbett

erkek hakları
annie denton cridge

geleceğin cumhuriyeti
anna bowman dodd

ötekinin keşfi
alice ilgenfritz jones
ella merchant

Özellikle ilk dönem feminist yazarların 19. yüzyılın sonlarına doğru üretmeye başladığı, o dönemin kadın hareketlerinin siyasi ve sosyoekonomik haklarının arayışına yönelik yargılar barındıran ve bilimkurgu niteliği taşıyan bu eserler, kendi içinde bir bütünlük oluşturmaktadır. İdeal dünya anlatısı olarak yeşermiş klasik ütopyacı anlayışın feminist literatürdeki yansıması olan bu ilk dönem feminist kurgu metinlerini, Türkçeye ilk kez kazandırmanın ve bir bütün hâlinde sizlere sunmanın mutluluğu içerisindeyiz.

ütopya | distopya | bilimkurgu dizisi

1 | kırılca adam	edward page mitchell
2 | ay'daki adam	francis godwin
3 | distopya	alparslan bozkurt
4 | xipehuz: şekiller	rosny aîné
5 | summerfield vakası	w. henry rhodes
6 | tuğla ay	edward everett hale
7 | son adam	jean-baptiste de grainville
8 | dünyanın efendisi	robert hugh benson
9 | çağdaş bir ütopya	h. g. wells
10 | doğanın ölümü	rosny aîné
11 | mizora	mary e. bradley lane
12 | pitsim garı	gürkan kadıoğlu
13 | yeni amazonya	elizabeth burgoyne corbett
14 | ay'a yolculuk	george tucker
15 | mars prensesi	edgar rice burroughs
16 | erkek hakları	annie denton cridge
17 | geleceğin cumhuriyeti	anna bowman dodd
18 | uzay seyyahları	rosny aîné

19 | mars tanrıları	edgar rice burroughs
20 | bilimkurgu manifestosu	maurice renard
21 | geleceğin havva'sı	villiers de l'isle-adam
22 | symzonya	adam seaborn
23 | görünmez olmak isteyen adam	maurice renard
24 | mars komutanı	edgar rice burroughs
25 | tuhaf john	olaf stapledon
26 | sağ kalan	julie guinand
27 | thuvia, mars kızı	edgar rice burroughs
28 | ötekinin keşfi	alice ilgenfritz jones ella merchant
29 | armageddon m.s. 2419	philip francis nowlan
30 | mars satrancı	edgar rice burroughs
31 | 5 saniyede venüs'e	fred t. jane
32 | gece postasıyla	rudyard kipling
33 | elektrosfer	uraz sarı
34 | mars dehası	edgar rice burroughs

aralık 2022 itibariyle

dizinin yeni çalışmaları için fihrist kitap'ı takip ediniz.

klasikler dizisi

1 | max ve moritz	wilhelm busch
2 | dünyanın daimon'u	percy bysshe shelley
3 | son adam: kıyamet şiirleri	blake, poe, wordsworth, keats vd.
4 | açıktaki kayık	stephen crane
5 | slovak halk hikayeleri	pavol dobsinsky
6 | kadın manzaraları: toplu öyküler	kang kyung-ae
7 | sakal: toplu öyküler	janko polic kamov
8 | mogens ve diğer öyküler	jens peter jacobsen
9 | buyruğu çiğnemek	toson şimazaki
10 | mandarin ve diğer öyküler	eça de queiroz
11 | patates ve diğer öyküler	kim dong-in
12 | komedyen	wladyslaw stanislaw reymont
13 | anarşinin maskesi	percy bysshe shelley
14| kızılderili öyküleri & efsaneleri	zitkala-sa
15 | dindar helena	wilhelm busch
16 | her dem yeşil	şim hun
17 | yaşama dair öyküler	mary wollstonecraft

aralık 2022 itibariyle

dizinin yeni çalışmaları için fihrist kitap'ı takip ediniz.

fihristkitap.com

100 milyona yakın satış rakamlarına ulaşan 24 kitaplık dizisiyle ve zaman içerisinde sayısız oyun, çizgifilm, dizi ve sinema uyarlamalarıyla Tarzan, gerçek bir klasik,

20. yüzyılın en önemli edebiyat olaylarından biri...

Tarzan, uzun soluklu bir dünyanın ikinci kitabına kapı açarken karşımızda ve biz, bu karakteri ya da hikâyeyi tanıtmaya ihtiyaç dahi duymuyoruz. Herkesin ama herkesin o ya da bu şekilde tanıdığı bir dünya bu: Afrika'nın vahşi ormanları ve her kültürde yansıması olmuş vahşi karakteri: Tarzan.

Bu dünyanın kırıntılarına kulaktan dolma bir şekilde sahibiz;
Peki hikâyenin tamamına,
Özüne ve hareketi bol, macerası bol detaylarına girmeye,
Elinizden bırakamayacağınız bu dünyayı derinlemesine deneyimlemeye ne dersiniz?

Fihrist olarak bu dünyayı Türkçeye kazandırmanın gururuyla, sizi Tarzan dünyasının "bütün"üne davet ediyoruz.

Belirtmek gerekir ki, Fihrist, macera kitaplarını asla sadece birer macera kitabı oluşuyla okuyucuya sunmamaktadır. Bu durum, Tarzan için de geçerlidir; Tarzan'ın derin bir bağlamda okunabileceğini, hatta okunması gerektiğini düşünüyoruz. Giriş yazılarında Tarzan'ın tarihi, kültürel ve felsefi konumu, neden Sosyal Bilimler için de önemli oluşuyla ilgili açıklamalar; okuyucuya Tarzan'ı derin okuma imkânı sunacaktır.

fihrist standartlarında üretilmiştir

fihristkitap.com

ISBN 978-625-7599-41-2

9 786257 599412

ÜKO
0040787 ÜKO